

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ,
DE VIAȚĂ FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI

PENTICOSTAR

ADICĂ SFINTELE SLUJBE DE LA
DUMINICA PAȘTILOR PÎNĂ LA
DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

TIPĂRIT CU APROBAREA SFINTULUI SINOD
ȘI CU BINECUVÎNTAREA PREA FERICITULUI

JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDIȚIA ȘASEA

BUCUREȘTI
EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
1973

ÎNVIEREA TA, HRISTOASE MÎNTUITORULE, ÎNGERII O LAUDĂ ÎN CERURI ȘI PE NOI PE PĂMÎNT NE ÎNVREDNICEȘTE CU INIMA CURATĂ SĂ TE SLĂVIM.

RÎNDUIALA SLUJBEI

DIN NOAPTEA SFINTELOR PAȘTI

UTRENIA ÎNVIERII

În noaptea Sfintei și Marii Simbete, după ce perdelele și acoperămintele negre din biserică au fost schimbate cu cele luminate, către oarele 11, paracliserul (cîntărețul) bate toaca și trage clopotele îndelung. Preotul vine în biserică, închinîndu-se, ca de obicei, la sfintele icoane, sărutîndu-le și zicînd și troparele rînduite.

Toate luminile rămîn stinse, păstrîndu-se aprinse numai candela și o luminare în sfîntul altar (pentru ca să se vadă la îmbrăcarea veșmintelor, apoi se stinge) și una la strană (sau la analogul din mijlocul bisericii) pentru cîntăreți (citeți). Punîndu-și epitrahilul de culoare neagră, preotul dă binecuvîntarea de început, din ușile împărătești:

Binecuvîntat este Dumnezeul nostru totdeauna acum și p u r u r e a și în vecii vecilor.

Cîntărețul: Amin.

Slavă Ție, D u m n e z e u l nostru, slavă Ție.

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului, Care pretutindeni ești și toate le împlinești; Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiește î n t r u noi și ne curățește pe noi de t o a t ă întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfîntă Treime, miluiește-ne pe noi. D o a m n e, curățește păcatele noastre. Stăpîne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de trei ori). Slavă... Şi acum...

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Piinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Preotul:

Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava a Tatălui şi a Fiului şi a Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cîntăreţul: Amin. Doamne miluieşte (de 12 ori).

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

In timpul acesta, preotul intră în sfîntul altar şi îmbracă toate veşmintele preoţeşti, cele de culoare luminată (la catedralele chiriarhale, arhiereul intră în sfîntul altar la Cîntarea a 4-a a Canonului şi îmbracă toate veşmintele arhiereşti, iar preoţii şi diaconii îşi iau binecuvîntarea şi îmbracă veşmintele lor; aşijderea fac şi sfinţiţii slujitori din mînăstiri, luîndu-şi voie de la cel mai mare).

Psalmul 50:

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vîrtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu este înaintea mea pururea. Ţie unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptăţit întru cuvintele Tale şi să biruieşti cînd vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit, şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vîrtos decît zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mîntuirii Tale, şi cu duh stăpînitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sînge, Dumnezeule, Dumnezeul mîntuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrîntă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Apoi se citeşte:

CANONUL SÎMBETEI CELEI MARI

Cîntarea 1, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecînd pe «prigonitorul tiran, sub pă«mînt L-au ascuns feciorii «celor mîntuiţi. Iar noi, ca «fecioarele, să cîntăm Dom«nului; căci cu slavă S-a «preaslăvit».

Stih: Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Doamne Dumnezeul meu, cîntare de petrecere şi laudă de îngropare voi cînta Ţie, Celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta, şi moartea şi iadul cu moartea Ta ai omorît.

Sus pe scaun şi jos în mormînt, cunoscîndu-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pămînt, Mîntuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gînd Te-ai văzut mort, Începătorule al vieţii.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorît în cele de dedesubtul pămîntului; că nu s-a ascuns de Tine fiinţa mea cea din Adam, şi îngropîndu-Te m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Pe Tine, Cel ce ai spînzurat pe ape tot pămîntul «fără ţinere, văzîndu-Te făp«tura spînzurat în locul Că«păţînii, de multă spaimă a «fost cuprinsă, strigînd: Nu «este sfînt, fără numai Tu, «Doamne».

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăţie şi celor din iad, Stăpîne, care strigă: Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne.

Întinsu-Ţi-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate de demult; iar cu înfăşurarea giulgiului, Mîntuitorule, şi cu mormîntul ai dezlegat pe cei legaţi, care strigau: Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne.

În mormînt şi sub peceţi Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ţi-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cîntă: Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai «înainte văzînd-o Avacum, «spăimîntîndu-se a strigat: «Tu ai tăiat tăria celor pu«ternici, Bunule, unindu-Te «cu cei din iad, ca un Atot«puternic».

Astăzi ai sfinţit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvîntat întîi cu încetarea lucrurilor; că toate le prefaci şi le înnoieşti, odihnindu-Te Mîntuitorul meu, şi iarăşi zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărţit; că a rupt amîndouă legăturile: a morţii şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvinte.

Iadul întîmpinîndu-Te Cuvinte, s-a amărît văzîndu-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşătorul Tău chip a rămas fără de glas.

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Lumina cea neînserată a dumnezeieştii arătării «Tale, Hristoase, care s-a fă«cut spre noi, pentru milos«tivirea Ta, Isaia văzînd-o, «de noapte mînecînd a stri«gat: Înviia-vor morţii şi cei «din morminte se vor scula, «şi toţi cei de pe pămînt se «vor bucura».

Înnoieşti pe pămînteni, Ziditorule, făcîndu-Te pămîntean; şi giulgiul şi mormîntul arată taina ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, înseamnă sfatul Celui ce Te-a născut, Care m-a înnoit în Tine cu mare cuviinţă.

Prin moarte ai prefăcut omorîrea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe care l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviinţă făcîndu-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpîne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, care este lucru necuvenit.

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat, şi fiind împuns cu suliţa în coastă, din aceea ai făcut înnoire Evei, făcîndu-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viaţă, şi ridicînd viaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Prins a fost, dar nu a fost ţinut în pîntecele chi«tului Ionă; că al Tău chip «purtînd, al Celui ce ai pă«timit şi îngropării Te-ai «dat, ca dintr-o cămară din «fiară a ieşit şi a strigat «străjerilor: Cei ce păziţi «cele deşarte şi mincinoase, «mila voastră aţi părăsit-o».

Omorît ai fost, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat; că de

s-a şi stricat Templul Tău în vremea patimii, şi aşa unul era ipostasul Dumnezeirii şi al trupului Tău; că în amîndouă unul eşti, Fiul şi Cuvîntul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi Om.

Greşeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deşi a pătimit firea trupului Tău celui de ţărînă. Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut în nestricăciune, şi din înviere a arătat izvorul vieţii celei nestricăcioase.

Împărăţit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viaţă ai rupt încuietorile morţii; şi ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcîndu-Te, Mîntuitorule, cel dintîi sculat din morţi.

Doamne miluieşte (de 3 ori).

Slavă..., Şi acum...

CONDACUL

Glasul al 6-lea:

Cel ce a încuiat adîncul s-a văzut mort, şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurîndu-se, în mormînt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte, şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plîngînd cu amar şi strigînd: Aceasta este Sîmbăta cea prea binecuvîntată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate s-a înălţat pe Cruce, şi se tînguieşte toată zidirea, văzîndu-L spînzurînd gol pe lemn; soarele şi-a ascuns razele, şi stelele şi-au tăinuit lumina, şi pămîntul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit şi pietrele s-au despicat, şi morminte multe s-au deschis, şi trupuri de sfinţi bărbaţi s-au sculat; iadul jos a suspinat, şi iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au strigat: Aceasta este Sîmbăta cea prea binecuvîntată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Negrăită minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe «evlavioşii tineri din văpaie, «în mormînt este pus mort «fără suflare, spre mîntui«rea noastră a celor ce cîn«tăm: Izbăvitorule Dumne«zeule, bine eşti cuvîntat».

Rănitu-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce s-a rănit în coastă cu suliţa, şi a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvîntat.

Bogat este mormîntul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viaţă, spre mîntuirea

noastră a celor ce cîntăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvîntat.

După obiceiul pentru cei morţi, a primit punerea în mormînt Viaţa tuturor, şi a arătat mormîntul izvor al învierii, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm, Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvîntat.

Una era Dumnezeirea lui Hrostos în iad şi în mormînt şi în Eden nedespărţită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine eşti cuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Spăimîntează-te înfricoşîndu-te cerule, şi să «se clatine temeliile pă«mîntului. Că iată este so«cotit între cei morţi, Cel ce «locuieşte întru înălţime, şi «în mormînt mic ca un «străin este primit. Pe Care «tineri binecuvîntaţi-L, «preoţi lăudaţi-L, popoare «preaînălţaţi-L întru toţi «vecii».

Stricatu-s-a Templul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuieşte întru înălţime, s-a pogorît la Adam cel dintîi, pînă la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvîntaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimateea s-a arătat inimos, că văzînd mort şi gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat strigînd: Tineri binecuvîntaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespusă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluieşte sub pămînt, Cel ce locuieşte întru înălţime, şi este hulit Dumnezeu ca un înşelător. Pe Care tineri binecuvîntaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu te tîngui pentru Mine Maică, văzîndu-Mă în «groapă pe Mine, Fiul tău, «pe Care M-ai zămislit în «pîntece fără de sămînţă; «că Mă voi scula şi Mă voi «preaslăvi şi voi înălţa întru «slavă ca un Dumnezeu, pe «cei ce cu credinţă şi cu «dragoste pe tine neîncetat «te măresc».

Întru străină naşterea Ta scăpînd de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzîndu-Te mort fără suflare, mă sfîşii cumplit cu sabia

întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

Mă acoperă pămîntul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzîndu-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sîngerată a izbîndirii; că ucigînd, ca un Dumnezeu, pe vrăjmaşi cu Crucea, iarăşi voi învia şi te voi mări.

Să se bucure făptura, să se veselească toţi pămîntenii, că vrăjmaşul, iadul, s-a prădat; femeile cu miruri să iasă în întîmpinare, că izbăvesc pe Adam şi pe Eva cu tot neamul, şi a treia zi voi învia.

Încheindu-se citirea Canonului, se zice: Sfinte Dumnezeule... (de 3 ori) şi rugăciunile următoare. Iar după Tatăl nostru... şi Că a Ta este împărăţia... se cîntă, rar, troparul, glasul al 2-lea:

Cînd Te-ai pogorît la moarte, Cel ce eşti Viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorît cu strălucirea Dumnezeirii; iar cînd ai înviat pe cei morţi din cele de dedesubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de Viaţă, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Preotul (din altar) rosteşte ectenia: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule..., apoi, deschizînd uşile împărăteşti, (care rămîn de acuin deschise incontinuu, pînă la Duminica Tomii), face apolisul mic.

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii (aproape de ora 12), preotul (la catedrale arhiereul, în mînăstiri stareţul, iar la bisericile de enorie cu mai mulţi slujitori, protosul) aprinzînd, de la candela de deasupra sfintei mese, o făclie mai mare şi frumos împodobită, ieşe cu ea printre sfintele uşi şi, stînd pe solee (sau între sfeşnicele împărăteşti), înalţă făclia cu ambele mîini şi rosteşte cu glas mare chemarea:

Veniţi de primiţi lumină!

Preotul rosteşte această chemare de trei ori la rînd, îndreptîndu-se prima dată către credincioşii din faţă, a doua oară către cei din dreapta bisericii şi a treia oară spre cei din stînga. Credincioşii din faţă se apropie şi îşi aprind luminările lor de la făclia preotului şi apoi unii de la alţii (dacă sînt mai mulţi clerici, ei îşi aprind cei dintîi făcliile lor de la cel mai mare).

Unde slujeşte un singur preot, după ce a lăsat făclia, el ia acum sfînta Evanghelie şi sfînta cruce şi ieşe printre sfintele uşi, iar înaintea lui merg paraclisierii şi cîntăreţii, purtînd icoana Învierii, cădelniţa şi sfeşnice cu lumini aprinse (sau făclii) cîntînd cu toţii pe glasul al 6-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îngerii o laudă în ceruri şi pe noi pe pămînt ne învredniceşte cu inimă curată să Te mărim.

La catedrale, mînăstiri şi bisericile de enorie cu mai mulţi slujitori, cel mai mare la sfînta Cruce, primul dintre preoţi sfînta Evanghelie, altul icoana Învierii, diaconii cădelniţe, iar ceilalţi slujitori mai mici (ipodiaconi, dacă sînt) sfeşnicele cu lumini aprinse; şi aşa, în sunetul toacei şi al clopotelor şi cîntînd cu toţii: Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule..., se îndreaptă spre ieşirea bisericii, mergînd în frunte paraclisierii (ipodiaconii ori credincioşii dinainte rînduiţi) cu sfeşnicele, după ei cîntăreţii avînd şi ei făclii aprinse în mîini, după aceştia diaconii purtînd cădelniţele în dreapta şi făclii aprinse în stînga, apoi preoţii cu Sfînta Evanghelie şi icoana şi la urmă de tot protosul (la catedrale arhiereul) cu sfînta Cruce. Toţi credincioşii ies afară, iar în biserică nu rămîne decît cel însărcinat să aprindă candelele şi sfeşnicele; se închid uşile bisericii.

Ieşind din biserică, clericii şi însoţitorii lor merg pe rînd la locul din faţă (din curtea bisericii) unde s-a pus din vreme o masă gătită şi împodobită după rînduială; trecînd cu toţii prin partea dinspre miazănoapte a mesei, în ordinea în care au ieşit din biserică, preoţii se aşază în latura de apus a mesei, cu feţele spre răsărit, stînd cel mai mare (arhiereul) în mijloc, iar ceilalţi preoţi în dreapta şi în stînga lui, după vrednicia lor. Preoţii pun pe masă sfînta Evanghelie, Sfînta Cruce şi icoana Învierii,

iar sfeșnicele se așază unul în partea de nord, iar altul în cea de sud a mesei (dacă sînt sfeșnice mici ele sînt puse pe masă, de o parte și de alta a sfintei Evanghelii). Preotul (protosul) primește cădelnița și tămînd în stînga crucea și făclie aprinsă, cădește sfînta Evanghelie mergînd pe rînd în cele patru laturi ale mesei și apoi pe credincioși; dacă este un singur diacon, el stă cu făclie aprinsă în latura opusă, iar dacă sînt doi diaconi ei încadrează pe protos stînd unul în latura din dreapta acestuia, celălalt în latura din stînga.

Terminîndu-se cădirea, încetează sunetul clopotelor și al toacei, iar diaconul (în lipsa lui preotul, stînd în latura de apus a mesei, cu fața spre răsărit) glăsuiește: Și pentru ca să ne învrednicim...

Și stînd cu fața spre credincioși, preotul (protosul) citește Sfînta Evanghelie de la Liturghia Simbetei celei Mari, din Sfînta Evanghelie după Matei, XXVIII, 1—20.

În vremea aceea, după ce a trecut sîmbăta, cînd se lumina de ziua cea dintîi a săptămînii, au venit să vadă mormîntul Maria Magdalena și cealaltă Marie. Și iată s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, pogorîndu-se din cer și venind, a prăvălit piatra de la ușă și a stat deasupra ei. Și înfățișarea lui era luminoasă ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. De frica lui s-au cutremurat cei care păzeau și s-au făcut ca niște morți. Dar îngerul, vorbind femeilor, a zis: nu vă temeți voi, căci știu că pe Iisus cel răstignit căutați. Nu este aici, căci s-a sculat precum a spus. Veniți de vedeți locul, unde a zăcut Domnul. Duceți-vă degrab și spuneți ucenicilor Săi că s-a sculat din morți și va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată, am spus vouă. Iar ele au plecat în grabă de la mormînt și cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească pe ucenicii Săi. Dar cum mergeau ele să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întîmpinat și le-a zis: bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: nu vă temeți. Mergeți și spuneți fraților Mei să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea. Iar pe cînd se duceau ele, iată unii dintre păzitori, venind în oraș, au spus căpeteniilor preoților toate cele ce s-au întîmplat. Atunci ei, adunîndu-se împreună cu bătrînii și ținînd sfat, au dat bani mulți ostașilor și le-au zis: să spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat pe cînd noi dormeam. Dacă însă se va auzi aceasta la dregător, noi îl vom potoli și pe voi vă vom face fără grijă. Iar ei luînd banii, au făcut cum i-au învățat; și s-a răspîndit vorba aceasta între iudei pînă în ziua de astăzi.

După citire, preotul (protosul) binecuvîntează pe credincioși cu sfînta Evanghelie, apoi se întoarce și o așază pe masă, iar corul (cîntăreții) cîntă:

Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Dacă este un singur diacon, el trece acum în latura de răsărit a mesei, stînd cu fața spre apus și avînd în dreapta luminare a-

prinsă; dacă sînt doi, ei încadrează pe preotul-protos, stînd unul în latura de miazăzi, iar altul în latura de miazănoapte a mesei, unul cu fața spre celălalt.

Preotul (protosul) primește în dreapta cădelnița aprinsă, iar în stînga crucea și o făclie aprinsă, și stînd cu fața spre răsărit și cădind în chipul crucii, intonează:

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții (corul): **Amin.**

Preotul (toți clericii, unde sînt mai mulți slujitori) cîntă acum, cu glas mare, troparul, glasul al 5-lea:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

În timpul acesta încep din nou să sune clopotele și să bată toaca; după ce clericii au cîntat troparul, corul (cîntăreții și credincioșii) îl repetă, cîntîndu-l de două ori la rînd.

Apoi preotul (protosul), din locul unde a stat pînă acum, cădind spre răsărit, rostește cu glas mare și răspicat:

Stih: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui și fugind de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Cîntăreții (corul) cîntă:

Hristos a înviat din morți... (o dată).

În timpul acesta preotul (protosul) trece în latura de miazăzi a mesei (diaconul în cea de nord) și stînd cu fața spre nord, cădește din nou și rostește:

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Cîntăreții (corul):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Trecînd în latura de răsărit a mesei (diaconul în cea de apus) și stînd cu fața spre apus, preotul (protosul) cădește din nou și rostește:

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții se veselesc.

Cîntăreții (corul):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Trecînd în latura de nord a mesei (diaconul în cea de sud) și stînd cu fața spre miazăzi, preotul (protosul) cădește iarăși și rostește:

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Revenind în fața mesei, adică în latura dinspre apus (iar diaconul trecînd în cea de răsărit), preotul cădește din nou și rostește:

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Preotul (protosul), din locul în care se află și cădind, rostește:

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Acum preotul (slujitorii) cîntă din nou, cu glas înalt:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd...

Iar corul (cîntăreții) cîntă sfîrșitul:

Și celor din morminte viață dăruindu-le (Unii repetă de trei ori acest sfîrșit al cîntării).

Acum încetează sunetul clopotelor și al toacei, iar diaconul (unde sînt mai mulți diaconi, protodiaconul) ori, dacă nu este diacon, preotul rostește, rar și limpede, ectenia mare: Cu pace Domnului să ne rugăm. Și celelalte, preotul încheind cu ecfonisul:

Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții (corul): **Amin.**

Încep iarăși să sune clopotele și să bată toaca. Preotul (protosul) ia sfînta Evanghelie și crucea, iar ceilalți icoana Învierii și cădelnițele și, mergînd în aceeași ordine ca la ieșire, intră în biserică, începînd cîntăreții să cînte Canonul Învierii.

Preotul (clerul) intră în sfîntul altar, punînd pe sfînta masă sfînta Evanghelie și sfînta cruce; cel care poartă icoana Învierii o așază pe tetrapod (proschinitar sau iconostas), iar cîntăreții, rămînînd la locurile lor, în strane, continuă cîntarea Canonului Învierii, precum se arată mai jos.

La bisericile cu mai mulți slujitori, unul dintre preoți, care va fi rînduit, începe lucrarea Proscomidiei, iar protosul (la catedrale arhiereul), luînd cădelnița în dreapta, iar în stînga făclie aprinsă și o cruce, însoțit de diaconi, cădește întîi în sfîntul altar și apoi, ieșind printre sfintele uși, în toată biserica.

Atunci cînd începe să cădească, în naos, spre credincioșii din dreapta bisericii, preotul (protosul) zice cu glas mare: Hristos a înviat!, iar credincioșii răspund: Adevărat a înviat! Aceasta se zice de trei ori la rînd; așijderea se face și cînd preotul cădește spre credincioșii din stînga bisericii și apoi cînd cădește spre cei din pronaosul bisericii.

La bisericile cu un singur preot, acesta face el însuși cădirea mare, cum s-a arătat, iar după aceea începe lucrarea Proscomidiei.

CANONUL ÎNVIERII

Facere a Sfîntului Ioan Damaschinul.

Irmosul fiecărei cîntări se cîntă de două ori, prima dată de clericii din altar și a doua oară de cîntăreții din strana dreaptă. Stihirile de la fiecare cîntare se pun pe 12, înaintea fiecărei stihiri cîntîndu-se stihul: Hristos a înviat din morți; la sfîrșitul fiecărei cîntări se repetă irmosul, cîntat de amîndouă stranele împreună. Apoi se cîntă Hristos a înviat... (de 3 ori) și se rostește ectenia mică. La începutul fiecărei cîntări preotul cădește (unde sînt mai mulți slujitori, cădirea o fac preoții de rînd, iar la Cîntarea a noua a Canonului cădesc diaconii): în timpul cădirii, atît preoții cît și diaconii ies și intră în sfîntul altar printre ușile împărătești, care rămîn necontenit deschise.

Cîntarea I, glasul I:

Irmosul:

Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pămînt la cer, Hristos-Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cîntăm cîntare de biruință (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiată lumină a Învierii. Și, cîntîndu-I cîntare de biruință, luminat să-L auzim zicînd: Bucurați-vă!

Hristos a înviat din morți.

Cerurile după cuviință să se veselească și pămîntul să se bucure. Și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că s-a sculat Hristos, Bucuria cea veșnică.

Apoi amîndouă stranele, din nou:

Irmosul (Catavasia):

Ziua Învierii, popoare, să «ne luminăm! Paștile Dom«nului, Paștile! Că din «moarte la viață și de pe pă«mînt la cer, Hristos-Dum«nezeu ne-a trecut pe noi, «cei ce cîntăm cîntare de «biruință».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-

cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică și preotul vosglasul:

Că a Ta este stăpînirea și a Ta este împărăția și puterea și slava: a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră «stearpă făcută cu minuni, «ci din izvorul nestricăciu«nii, cel izvorît din mormîn«tul lui Hristos, întru care «ne întărim (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pămîntul și cele de dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Hristos a înviat din morți.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase; astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine; Însuți împreună mă preamărește, Mîntuitorule, întru Împărăția Ta.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Veniți să bem băutură «nouă, nu din piatră stear«pă făcută cu minuni, ci din «izvorul nestricăciunii, cel «izvorît din mormîntul lui «Hristos, întru Care ne în«tărim».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul ectenia mică și preotul vosglasul:

Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

IPACOI, glasul al 4-lea:

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la înger: Pentru ce căutați, printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare. Alergați și vestiți lumii că s-a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuiește neamul omenesc.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-grăitorul «Avacum să stea împreună «cu noi și să arate pe înge«rul cel purtător de lumină, «grăind cu mare glas: «Astăzi este mîntuirea lu«mii, că a înviat Hristos, ca «Cel atotputernic (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pîntecele fecioresc, fost-a Hristos; iar ca

om, Mielușel s-a chemat. Și fără prihană a fost, Paștile noastre, ca Cel ce n-a gustat întinăciune; și ca un Dumnezeu adevărat, desăvîrșit s-a numit.

Hristos a înviat din morți.

Ca un mielușel de un an, Cununa cea binecuvîntată de noi, Hristos, de voie pentru toți s-a jertfit, Paștile cele curățitoare; și iarăși din mormînt a strălucit nouă, frumos, Soarele dreptății.

Hristos a înviat din morți.

Dumnezeiescul părinte David, înaintea chivotului umbrei a săltat jucînd; iar noi, poporul cel sfînt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzînd, să ne veselim dumnezeiește, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

La dumnezeiasca strajă, «de Dumnezeu-grăitorul A-«vacum să stea împreună cu «noi și să arate pe îngerul «cel purtător de lumină, gră-«ind cu mare glas: Astăzi, «este mîntuirea lumii, că a «înviat Hristos, ca Cel atot-«puternic».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Diaconul zice ectenia mică, și preotul vosglasul:

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Tie slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Să mînecăm cu mînecare adîncă și, în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpînu-«lui; și să vedem pe Hristos, «Soarele dreptății, tuturor «viață răsărind» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzînd-o cei ținuți în legăturile iadului, spre lumină se grăbeau, Hristoase, cu picioare vesele, lăudînd Paștile cele veșnice.

Hristos a înviat din morți.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Cel ce a ieșit din mormînt ca un Mire; și să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paștile lui Dumnezeu, cele mîntuitoare.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Să mînecăm cu mînecare «adîncă și, în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpînu-«lui; și să vedem pe Hristos, «Soarele dreptății, tuturor «viață răsărind».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că s-a sfințit și s-a preaslăvit prea cinstitul și de mare cuviință numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Pogorîtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pămîntului și ai sfărîmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase; iar a treia zi, ca și Ionă din chit, ai înviat din mormînt (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Păzind pecețile întregi, Hristoase, ai înviat din mormînt, Cel ce n-ai stricat cheile fecioriei prin nașterea Ta și ne-ai deschis nouă ușile raiului.

Hristos a înviat din morți.

Mîntuitorul meu, Jertfa cea vie și nejertfită, ca un Dumnezeu, pe Tine însuți de voie aducîndu-Te Tatălui, ai sculat pe Adam cu tot neamul, înviind din mormînt.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Pogorîtu-Te-ai întru cele «mai de jos ale pămîntului «și ai sfărîmat încuietorile «cele veșnice, care țineau pe «cei legați, Hristoase; iar a «treia zi, ca și Ionă din chit, «ai înviat din mormînt».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că Tu ești Împăratul păcii și Mîntuitorul sufletelor noastre și Tie slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat, ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mironosițe: Bucurați-vă! Și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

ICOS

Pe Soarele cel mai înainte de soare, Care a apus oarecînd în mormînt, întîmpinatu-L-au către dimineață, căutîndu-L ca pe o zi, mironosițele femei și, una către alta, strigau: o prietenelor, veniți să ungem cu miresme Trupul cel de viață purtător și îngropat, Trupul care a înviat pe Adam cel căzut, Care zace în mormînt. Să mergem, să ne sîrguim ca și magii și să ne închinăm, și să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în giulgiu a fost înfășurat, și să plîngem, și să strigăm: O, Stăpîne, scoală-Te, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

SINAXAR

In Sfînta și Marea Duminică a Paștilor prăznuim Învierea cea dătătoare de viață a Domnului și Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Stihuri:

Hristos pogorînd la luptă cu iadul, singur,
După ce a luat pradă multă de biruință, s-a ridicat.

Numim sărbătoarea de azi Paște, după cuvîntul care în vechiul grai evreiesc însemnează trecere; fiindcă aceasta este ziua în care Dumnezeu a adus, la început, lumea dintru neființă întru ființă. În această zi smulgînd Dumnezeu pe poporul Israelitean din mîna Faraonului, l-a trecut prin Marea Roșie și tot în această zi, S-a pogorît din ceruri și S-a sălășluit în pîntecele Fecioarei. Iar acum, smulgînd tot neamul omenesc din fundul iadului, l-a suit la cer și l-a adus iarăși la vechea vrednicie a nemuririi.

Dar pogorîndu-Se la iad Domnul, nu a înviat pe toți cîți erau acolo, ci numai pe cei care au voit să creadă în El; și sufletele sfinților din veac, ținute cu sila de iad, le-a slobozit și a dăruit tuturor putința să se urce la ceruri.

Drept aceasta bucurîndu-ne peste fire prăznuim, cu strălucire, Învierea, închipuind bucuria, cu care s-a îmbogățit firea noastră prin îndurarea milostivirilor lui Dumnezeu. De asemenea, dîndu-ne unul altuia obișnuita sărutare de Înviere, prăznuim și spargerea vrăjbei, arătînd prin aceasta unirea noastră cu Dumnezeu și cu îngerii Săi.

Iar Învierea Domnului, așa s-a petrecut: La miezul nopții pe cînd străjerii păzeau mormîntul, pămîntul s-a cutremurat și un înger s-a pogorît și a răsturnat piatra de pe mormînt. Ostașii văzînd acestea, s-au înspăimîntat și au fugit; numai după aceea s-a petrecut venirea femeilor la mormînt, Simbătă după miezul nopții, aproape de revărsatul zorilor. Învierea a cunoscut-o întîi Maica lui Dumnezeu, care, după cum grăiește Evanghelia cea de la Matei, ședea la mormînt împreună cu Maria Magdalena. Dar spre a nu se arunca îndoiala asupra Învierii, din pricina dragostei de mamă pentru Fiul său, de aceea zic Evangheliștii că Domnul s-a arătat mai întîi Mariei Magdalena. Ea a văzut și pe îngerul, ce sta pe piatră și plecîndu-se, a văzut și pe cei dinăuntrul Mormîntului, care au vestit Învierea Domnului și au grăit: «A înviat, nu este aici, iată locul unde L-au pus pe Dînsul». Deci, auzind ea acestea, a alergat degrab la ucenicii cei mai înălțărați, la Petru și la Ioan, și le-a vestit lor Învierea. Iar întorcîndu-se ea cu cealaltă Marie la mormînt, le-au întîmpinat pe ele Hristos, zicîndu-le: «Bucurați-vă!» Drept era, ca semînția femeiască să audă ea, mai întîi, bucuria, ca ceea ce a auzit mai întîi: «întru dureri să nașcă fii». Ele fiind biruite de dragoste, s-au apropiat și s-au atins de preacuratele Lui picioare, voind să-L cunoască mai cu dinadinsul. Apostolii au venit la groapă și Petru numai plecîndu-se în mormînt, s-a întors înapoi, dar Ioan a intrat înăuntru, a privit mai cu deamănuntul și a pipăit giulgiul și mahrama capului (Luca 24—12; Ioan 20, 3—8).

Magdalena, spre a se încredința mai cu dinadinsul despre cele ce văzuse, a venit iarăși împreună cu celelalte femei la mormînt, cam pe la revărsatul zorilor și au stat afară și plîngeau. Dar uitîndu-se ea în mormînt văzu doi îngeri strălucind de lumină, care, certînd-o oarecum, i-a grăit: «Femeie, ce plîngi? pe cine cauți? Pe Iisus Nazarineanul cauți? Pe cel răstignit? S-a sculat, nu este aici». Și îndată s-au ridicat cuprinși de teamă, văzînd pe Domnul. Iar aceea întorcîndu-se înapoi a văzut pe Hristos stînd și părîndu-i-se că El este grădinarul (că mormîntul era în grădină) l-a zis: «Doamne, dacă Tu L-ai luat pe El, spune unde L-ai pus; și eu îl voi lua pe Dînsul», și căutînd ea din nou către îngeri, Mîntuitorul a grăit Magdalenei: «Marie!»; iar ea înțelegînd dulcele și cunoscutul glas al lui Hristos, voia să se atingă de El. Dar El a zis: «Nu te atinge de Mine, că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; precum socotești, tie ți se pare că Eu sînt încă om; ci mergi la frații Mei și spune-le, cele ce ai văzut și auzit»; și Magdalena a făcut așa. Luminîndu-se de ziuă, ea a venit iarăși la mormînt cu celelalte; iar cele ce erau cu Ioana și cu Salomeea au venit la răsăritul soarelui și, pe scurt grăind, femeile au venit la mormînt adesea și între ele era și Născătoarea de Dumnezeu. Că ea este aceea pe care Evanghelia o numește Maria lui Iosie; Iosie era fiul lui Iosif. Nu se știe însă ceasul cînd a înviat Hristos. Unii zic că la cîntarea cea dîntîi a cocoșilor; alții, cînd s-a întîmplat cutremurul, iar alții într-altă dată.

Deci așa petrecîndu-se faptele, iată că unii din cei ce păzeau mormîntul au venit și au spus arhiereilor cele întîmplate; iar aceștia mituindu-i cu bani, i-au îndeplecat să spună, că ucenicii lui Hristos au venit în timpul nopții și L-au furat. În seara acelei zile însă ucenicii fiind adunați laolaltă de frica Iudeilor, și ușile fiind încuiate, a intrat Iisus la dînșii, că era cu trup nestricăcios, și ca de obicei le-a vestit lor: «Pace vouă!» Ei, văzîndu-L, s-au bucurat peste măsură de mult și au primit prin suflare, mai desăvîrșită lucrarea Preasfîntului Duh.

În ce privește, însă, Învierea Domnului în a treia zi de la înmormîntare, așa să știi: Joi seara și Vineri ziua, fac o zi (așa socoteau Evreii întinderea unei zile); apoi, Vineri noaptea și Simbăta întreagă, fac altă zi; — iată deci a doua zi. Altă zi o face noaptea de Simbătă și o parte din ziua de Duminică (fiindcă după o parte a începutului se înțelege întregul), deci altă întindere de zi. Iată dar și ziua a treia. Sau alt fel: Hristos S-a răstignit Vineri la ceasul al treilea; de la ceasul al șaselea și pînă la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric, aceea înțelegeți-o o noapte; deci iată o întindere de o zi de la ceasul al treilea pînă la al nouălea. Apoi, după întuneric iată ziua și noaptea de Vineri; deci a doua întindere de zi. În sfîrșit ziua Simbetei și noaptea ei fac, iată, a treia întindere de zi. Că deși Mîntuitorul a făgăduit să ne facă bine în trei zile, totuși binefacerea a plinit-o El într-un timp mai scurt.

A Cărui slavă și putere este în vecii vecilor. Amin.

Apoi clericii cîntă în sfîntul altar, pe glasul al 2-lea:

Învierea lui Hristos văzînd, să ne închinăm Sfîntului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfîntă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți, toți credincioșii, să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos. Că iată a venit, prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdînd pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat.

Aceeași cîntare se cîntă încă de două ori de către cîntăreți.

Apoi din nou clericii în altar, pe glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormînt, precum a zis mai înainte, a dăruit nouă viață veșnică și mare milă.

Cîntăreții repetă de două ori aceeași cîntare.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcîndu-se «om pătimește ca un muri«tor; și prin patimă pe cel «muritor îl îmbracă în po«doaba nestricăciunii, Cel «unul binecuvîntat, Dumne«zeul părinților noștri, și «preaslăvit» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Femeile cele de Dumnezeu înțelepțite, cu miruri către Tine au alergat; și, bucurîndu-se, s-au închinat Ție, Dumnezeului celui viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; și Paștile cele de taină ucenicilor Tăi, Hristoase, le-au binevestit.

Hristos a înviat din morți.

Prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți veșnice; și săltînd, lăudăm pe Pricinuitorul, Cel unul binecuvîntat, Dumnezeul părinților noștri, și preaslăvit.

Hristos a înviat din morți.

Cît este de sfîntă, cu adevărat, și întru totul prăznuită această noapte de mîntuire și strălucită, mai înainte vestitoare fiind a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea

fără de ani din mormînt cu trupul tuturor a strălucit.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Cel ce a izbăvit pe tineri «din cuptor, făcîndu-se om, «pătimește ca un muritor; și «prin patimă pe cel muritor «îl îmbracă în podoaba ne-«stricăciunii, Cel unul bine-«cuvîntat, Dumnezeul părin-«ților noștri, și preaslăvit».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Fie stăpînirea împărăției Tale binecuvîntată și preaslăvită: a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Această aleasă și sfîntă zi, cea dîntîi a săptămî-«nii, împărătească și doam-«nă, praznic al praznicelor «este și sărbătoare a sărbă-«torilor, întru care binecu-«vîntăm pe Hristos în veci» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Veniți, din rodul cel nou al viței, al dumnezeiești vese-lii, în ziua cea vestită a în-vierii, Împărăției lui Hristos să ne împărtășim, lăudîn-du-L pe Dînsul ca pe un Dumnezeu, în veci.

Hristos a înviat din morți.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, și vezi. Că iată, au venit la tine fiii tăi, ca niște făclii de Dumnezeu lumina-te, de la apus și de la miază-noapte, și de la mare și de la răsărit, întru tine binecu-vîntînd pe Hristos în veci.

Preasfîntă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Părinte atotțiitorule și Cu-vinte și Duhule, Fire ceea ce ești una în trei ipostasuri, mai presus de ființă și de Dumnezeire, întru Tine ne-am botezat și pe Tine Te binecuvîntăm întru toți vecii.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Această aleasă și sfîntă zi, «cea dîntîi a săptămînii, îm-«părătească și doamnă, praz-«nic al praznicelor este și «sărbătoare a sărbătorilor, «întru care binecuvîntăm pe «Hristos în veci».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că s-a binecuvîntat numele Tău și s-a preaslăvit împărăția Ta: a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Luminează-te, lumi-neză-te, noule Ierusa-«lime, că slava Domnului

«peste tine a răsărit. Saltă «acum și te bucură, Sioane! «Iar tu, Curată Născătoare «de Dumnezeu, veselește-te «întru Învierea Celui născut «al tău».

Stihuri:

Îngerul a strigat celei pline de dar: Curată Fecioară, bucură-te! Și iarăși zic: bucură-te! Că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt.

Mărește sufletul meu pe Cel ce a înviat a treia zi din mormînt, pe Hristos, dătătorul de viață.

Mărește sufletul meu pe Cel ce a pătimit de bună voie, și s-a îngropat și a înviat a treia zi din mormînt.

Hristos, Paștile cele nouă, Jertfa cea vie jertfită, Mielușelul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.

Deșteptat-ai, după ce ai adormit, pe cei morți din veac, răcnind împărătește ca un leu din Iuda.

Magdalena Maria a alergat la mormînt și pe Hristos văzîndu-L, ca pe un grădinar L-a întrebat.

Înger strălucitor către femei a strigat: Nu mai plîngeți, că Hristos a înviat.

Hristos a înviat, Cel ce a călcat moartea și pe morți i-a ridicat. Popoare, veseliți-vă!

Astăzi toată făptura se veselește și se bucură, că Hristos a înviat și iadul a prădat.

Astăzi a prădat iadul, Stăpînul, Cel ce a ridicat pe cei legați, pe care-i avea din veac, cumplit ținuți întru sine.

În loc de: Slavă...

Mărește sufletul meu, Stăpînirea cea în trei ipostasuri și nedespărțită Dumnezeire.

În loc de: Și acum...

Bucură-te, Fecioară, bucură-te! Bucură-te, binecuvîntată! Bucură-te, preamărită! Că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt!

La fiecare stih se zic troparele din canon, repetîndu-le.

O, dumnezeiescul! o iubi-tul! O preadulcele Tău glas! Căci cu noi ai făgăduit să fii cu adevărat, pînă la sfîrșitul veacului, Hristoase. Pe Care întărire de nădejde credin-cioșii avîndu-Te, ne bucu-răm.

O, Paștile cele mari și preasfințite, Hristoase! O, Înțelepciunea și Cuvîntul și Puterea lui Dumnezeu. Dă-ne nouă să ne împărtă-șim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a Îm-părăției Tale.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Luminează-te, lumineză-te, noule Ierusalime, că «slava Domnului peste tine «a răsărit. Saltă acum și te «bucură, Sioane! Iar tu, Cu-«rată Născătoare de Dum-«nezeu, veselește-te întru «Învierea Celui născut «al tău».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

LUMINÎNDA

Însăși podobia (se cîntă în sfîntul altar o dată, apoi de două ori la strane):

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doam-ne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridi-cînd și moartea pierzînd;

Paștile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

LA LAUDE

Se cîntă opt Stihiri: patru ale Învierii din Octoih, pe glasul 1 și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea:

Strana întîi:

Toată suflarea să laude pe Domnul. Lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cei de sus! Ție se cuvine cîntare, Dumnezeule.

Strana a doua:

Lăudați pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui. Ție se cuvine cîntare, Dumnezeule.

Stihirile Învierii, glasul 1:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Lăudăm Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învierea Ta.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai stricat și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un singur atotputernic.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Cel ce iadul ai prădat și pe om l-ai înviat cu învierea Ta, Hristoase, învrednicește-ne pe noi cu inimă curată să Te lăudăm și să Te slăvim.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Pogorîrea Ta cea cu dumnezeiască cuviință slăvind-o Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară și nedespărțit ai fost de Tatăl. Pătimit-ai ca un om și de voie ai răbdat răstignire. Înviat-ai din mormînt, ca dintr-o cămară ieșind, ca să mîntuiești lumea, Doamne, slavă Ție.

Apoi se cîntă Stihirile Paștilor, glasul al 5-lea:

Stih: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui, și fugind de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Paștile cele sfințite astăzi nouă s-a arătat. Paștile cele nouă și sfinte, Paștile cele de taină, Paștile cele preacinstite, Paștile Hristos-izbăvitorul; Paștile cele fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile care au deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii.

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Veniți de la mormînt, femei bine vestitoare, și ziceți Sionului: Primește de la noi bunele vestiri de bucurie ale Învierii lui Hristos. Veselește-te, saltă și te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzîndu-L ca pe un mire ieșind din mormînt.

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții se veselesc.

Mironosițele femei, foarte de dimineață, stînd înaintea mormîntului Dătătorului de viață, aflat-au înger pe piatră șezînd; și acela, grăind către dînsele, așa zicea: Ce căutați pe Cel viu printre morți? Ce plîngeți pe Cel nestricăcios, ca și cum ar fi întru stricăciune? Mergînd, vestiți ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Paștile cele frumoase, Paștile Domnului, Paștile! Paștile cele preacinstite nouă ne-au răsărit! Paștile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm! O, Paștile, izbăvire de întristare! Că astăzi, din mormînt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut, zicînd: Vestiți Apostolilor!

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților; și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Și cîntîndu-se Hristos a înviat... de mai multe ori, se face sărutarea, precum urmează:

În mînăstiri și la catedrale, fie la începutul cîntării Laudelor, fie mai tîrziu, cel mai mare dintre slujitori la în mîini sfînta Cruce, unul dintre preoți ia Sfînta Evanghelie, iar ceilalți preoți și diaconi iau cîte o cruce și așa ies prin ușile împărătești și vin spre iconostas (tetrapod).

Sfinții slujitori vin pe rînd, de la cel mai mare pînă la cel mai mic, sărută mai întîi icoana Învierii, sfînta Evanghelie, și sfînta Cruce din dreapta preotului următor, cu care se îmbrățișează. Protosul spune: Hristos a înviat!, iar fiecare răspunde: Adevărat a înviat!, după care se așează de-a dreapta protosului. Așa fac toți preoții și diaconii, pe rînd, sărutîndu-se unul cu altul, începînd de la protos și așezîndu-se unul de-a dreapta celuilalt, pînă la ultimul.

După aceasta încep să vină pentru sărutare cellalți frați (în mînăstiri) sau credincioșii (în catedrale și în bisericile de enorie), sărutînd și ei, pe rînd, icoana Învierii de pe iconostas, apoi sfînta Evanghelie și crucile din mîinile preoților și diaconilor, care le spun la fiecare: Hristos a înviat!, iar ei răspund: Adevărat a înviat!

Dacă este de față și arhiereu (în catedrale), acesta, la ieșirea clericilor din sfîntul altar, în în mîini crucea cea mai impodobită, sărută icoana Învierii de pe iconostas, apoi se întoarce și binecuvîntează cu crucea pe credincioși, spunînd: Hristos a înviat! (de trei ori) și credincioșii răspunzînd de fiecare dată: Adevărat a înviat! De voiește el rămîne apoi lîngă iconostas, dînd crucea să o sărute mai întîi slujitorii și apoi credincioșii, care îi sărută mîna; dacă nu, arhiereul se retrage în jetul arhieresc sau în sfîntul altar, pînă ce se termină sărutarea.

În bisericile de enorie unde slujește un singur preot, acesta la singur sfînta Evanghelie și sfînta Cruce. Preotul ieșind printre sfintele uși, vine în dreapta iconostasului, pune sfînta Cruce lîngă icoana Învierii pe iconostas, iar el ține în mîini sfînta Evanghelie. Credincioșii vin pe rînd, sărută icoana Învierii și crucea de pe iconostas, apoi sfînta Evanghelie din mîinile preotului, care spune către fiecare: Hristos a înviat!, iar ei răspund: Adevărat a înviat!

După ce s-a făcut astfel sărutarea, preotul (în mînăstiri și catedrale cel mai mare) citește, cu glas mare și rar, acest:

CUVÎNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Al celui între sfinți Părintele nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului, în sfînta și luminata zi a slăvitei și mîntuitoarei Învieri a lui Hristos, Dumnezeul nostru:

De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu, să se bucure de acest Praznic frumos și luminat. De este cineva slugă înțeleaptă, să intre, bucurîndu-se, întru bucuria Domnului său. De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum răsplata. De a lucrat cineva din ceasul cel dintîi, să-și primească astăzi plata cea dreaptă. De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască. De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, să nu se îndoiască, nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit. De a întîrziat cineva pînă în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se. De a ajuns cineva abia în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întîrzierii, căci darnic fiind Stăpînul, primește pe cel de pe urmă ca și pe cel dintîi, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul dintîi; și pe cel de pe urmă miluiește, și pe cel dintîi mîngîie; și aceluia plătește, și acestuia dăruiește; și faptele le primește; și gîndul îl ține în seamă, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă. Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru: și cei dintîi, și cei de al doilea, luați plata. Bogații și săracii împreună bucurați-vă. Cei ce v-ați înfrînat și cei leneși, cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți. Vițelul este mult, nimeni să nu iasă flămînd. Gustați toți din ospățul credinței; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății. Să nu se plîngă nimeni de lipsă, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimeni să nu se tînguiască pentru păcate, că din mormînt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mîntuitorului; a stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea. Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorît în iad; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegînd-o Isaia a strigat: Iadul, zice, s-a amărît, întîmpinîndu-Te pe Tine jos; amărîtu-s-a, că s-a stricat. S-a amărît, că a fost batjocorit; s-a amărît, că a fost omorît; s-a amărît, că s-a surpat; s-a amărît, că a fost legat. A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pămînt și s-a întîlnit cu cerul. A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea. Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Înviat-a Hristos și tu ai fost nimicit. Sculatu-s-a Hristos și au căzut diavolii. Înviat-a Hristos și se bucură îngerii. Înviat-a Hristos și viața stăpînește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă; că Hristos, sculîndu-se din morți, începătură celor adormiți s-a făcut. Lui se cuvine slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin.

Apoi cîntăreții cîntă troparul Sfîntului Ioan Gură de Aur, glasul al 8-lea:

Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, lumea a luminat, vistieriile neiubirii de argint lumii a cîștigat, înălțimea gîndului smerit nouă ne-a arătat. Ci cu cuvintele tale învățîndu-ne, Părinte Ioane Gură de Aur, roagă pe Cuvîntul, Hristos Dumnezeu, să mîntuiască sufletele noastre.

După aceea diaconul zice ecteniile: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... Și Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață... (caută-le în Liturghier). Și după vosglas, diaconul zice: Înțelepciune. Cîntăreții: Binecuvintează. Preotul:

Cel ce este binecuvîntat Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin. Întărește, Dumnezeule, sfînta și dreapta credință a dreptslăvitorilor creștini și sfîntă Biserica Ta în veacul veacului.**

Cel mai mare ținînd crucea și luminarea aprinsă în loc de: Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule... cîntă:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd...

Iar cîntăreții continuă:

Și celor din morminte viață dăruindu-le.

Și îndată cel mai mare zice otpustul:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le, adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și iubitor de oameni.

Apoi înalță crucea și luminarea, rostind cu glas mare: Hristos a înviat (de trei ori la rînd, întîi spre apus, a doua oară spre miazăzi și a treia oară spre miazănoapte).

Și credincioșii răspund de fiecare dată: Adevărat a înviat! Și cîntă cu toții, cler, cîntăreți și credincioși, de trei ori:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Iar cel mai mare adaugă, închinîndu-se spre Răsărit: Și ne-a dăruit nouă viață veșnică. Închinămu-ne învierii Lui celei de a treia zi.

RÎNDUIALA CEASURILOR SFINTELOR PAȘTI

Cade-se a ști că începînd din Duminica Paștilor pînă în Sîmbăta următoare, nu se citește rînduiala obișnuită a Ceasurilor, a Pavecerniței și a Miezonopticii din Ceaslov, ci ea se înlocuiește cu următoarea rînduială:

Preotul zice din sfîntul altar: Bine este cuvîntat Dumnezeul nostru...

Cîntăreții: **Amin.**

Și îndată cîntă troparul:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Învierea lui Hristos văzînd, să ne închinăm Sfîntului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfîntă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți toți credincioșii să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos! Că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, lăudăm Învierea Lui; că răstignire răbdînd pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat (de trei ori).

Apoi Ipacoi, glasul al 4-lea:

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la înger: Pentru ce-L căutați printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare: Alergați și vestiți lumii, că s-a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuiește neamul omenesc.

Apoi Condacul, glasul al 8-lea:

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mironosițe: Bucurați-vă! Și apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

Și aceste tropare:

În mormînt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în rai cu tîlharul și pe scaun ai fost, Hristoase, cu Tatăl și cu Duhul, toate umplîndu-le, Cel ce ești necuprins.

Slavă...

Ca un purtător de viață, ca un mai înfrumusețat decît raiul cu adevărat și mai luminat decît orice cămară împărătească s-a arătat, Hristoase, mormîntul Tău, izvorul învierii noastre.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești locaș sfințit dumnezeiesc al Celui preaînalt, bucură-te! Că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvîntată ești tu între femei, ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpînă.

Apoi: Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă... Și acum...

Ceea ce ești mai cinstită decît Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decît Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte.

Preotul zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi.

Cîntăreții: **Amin.**

Și iarăș se cîntă:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori) Binecuvintează... și otpustul (caută-l la Utrenie).

Această rînduială se face pentru toate Ceasurile: întîi, al treilea, al șaselea și al nouălea, ca și pentru Pavecerniță și Miezonoptică, în toată Săptămîna Luminată.

LA LITURGHIE

După otpustul Ceasurilor, se începe dumnezeiasca Liturghie astfel: se închină preotul împreună cu diaconul înaintea sfîntului prestol, zicînd în taină Hristos a înviat (de 3 ori) Slavă întru cei de sus... (de 2 ori) și: Doamne buzele mele... (o dată), căci Împărate ceresc... nu se zice pînă la Pogorîrea Duhului Sfînt.

Apoi iese diaconul în mijlocul bisericii și zice:

Binecuvintează, părinte.

Iar preotul glăsuiește, făcînd cruce cu sfînta Evanghelie peste sfîntul antimis:

Binecuvîntată este Împărăția...

Cîntăreții (corul sau credincioșii): **Amin.**

Și intrînd diaconul în altar, cîntă împreună cu preotul o dată: Hristos a înviat..., iar cîntăreții (corul sau credincioșii) repetă încă de două ori aceeași cîntare. Apoi preotul, avînd în dreapta cădelnița, iar în stînga făclie aprinsă și sfînta cruce rostește stihurile: Înviază Dumnezeu... și celelalte, cădind în cele patru laturi ale sfintei mese, după aceeași rînduială, ca și la începutul Utreniei. Apoi isprăvindu-se stihurile iese diaconul iarăși în mijlocul bisericii și zice ecfenia cea mare. Apoi se cîntă:

ANTIFOANELE

Antifonul 1, glasul al 2-lea (Psalmul 65):

Stih: Strigați Domnului tot pămîntul.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih: Cîntați numelui Lui, dați slavă laudei Lui.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih: Ziceți lui Dumnezeu: Cît sînt de înfricoșătoare lucrurile Tale! Întru mulțimea puterii Tale, mînți-vor Ție vrăjmașii Tăi.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih: Tot pămîntul să se închine Ție și să cînte Ție, să cînte numelui Tău.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Slavă...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

După ectenia mică și vosglas

Antifonul al doilea, același glas (Psalmul 66):

Stih: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, pe cei ce-Ţi cîntăm Ţie : Aliluia.

Stih : Luminează faţa Ta peste noi şi ne miluieşte.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, pe cei ce-Ţi cîntăm Ţie : Aliluia.

Stih : Ca să cunoaştem pe pămînt calea Ta, în toate neamurile mîntuirea Ta.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, pe cei ce-Ţi cîntăm Ţie : Aliluia.

Stih : Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, pe cei ce-Ţi cîntăm Ţie : Aliluia.

Slavă...

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, pe cei ce-Ţi cîntăm Ţie : Aliluia !

Şi acum...

Unule-Născut, Fiule şi Cuvîntul lui Dumnezeu, Cel ce eşti fără de moarte şi ai primit, pentru mîntuirea noastră, a Te întrupa din Sfînta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria ; Care neschimbat Te-ai întrupat şi răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfînta Treime, împreună-slăvit cu Tatăl şi cu Duhul Sfînt, mîntuieşte-ne pe noi.

După ectenia mică şi vosglas

Antifonul al treilea, glasul al 5-lea (Psalmul 67) :

Stih : Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmaşii Lui şi fugind de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Stih : Precum se împrăştie fumul şi nu mai este ; precum se topeşte ceara de la faţa focului.

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Stih : Aşa pier păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar dreptii se veselesc.

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Stih : Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Şi se face vohodul, cu stinta Evangheliei.

Diaconul : Înţelepciune, drepţi !

Şi se cîntă stihul :

In biserici binecuvîntaţi pe Dumnezeu, pe Domnul din izvoarele lui Israel. Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Apoi troparul :

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Aliluia glasul al 4-lea: Tu, Doamne, înviind, Te vei milostivi de Sion Stih : Domnul a privit din cer... Evanghelia de la Ioan : La început era Cuvîntul...

Şi celelalte, după rînduială, ale dumnezeieştii Liturghii a Sfîntului Ioan Gură de Aur.

În loc de Axion, se cîntă : Îngerul a strigat... Apoi Irmosul : Luminează-te, luminează-te...

CHINONICUL :

Trupul lui Hristos primiţi şi din izvorul cel fără de moarte gustaţi. Aliluia !

Cînd diaconul zice :

Cu frica lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste... Cîntăreţii (corul) în loc de : Bine este cuvîntat cel ce vine întru numele Domnului..., cîntă :

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Şi se cîntă această cîntare, precum şi : Trupul lui Hristos primiţi... de cîte ori este nevoie, pînă se termină împărtăşirea credincioşilor.

Apoi, cel mai mare zice :

Mîntuieşte, Dumnezeule, poporul Tău...

Cîntăreţii (corul) :

Hristos a înviat...

Iar cînd preotul (protosul) zice :

Totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cîntăreţul (corul) cîntă :

Hristos a înviat...

După aceasta diaconul zice ectenia : Drepţi, primind...

Iar după Rugăciunea antifonului, se cîntă de trei ori : Hristos a înviat...

Iar în loc de : Fie numele Domnului..., precum şi în loc de Psalmul 33 : Bine voi cuvînta pe Domnul..., de asemenea, cîntăreţii (corul) cîntă :

cînd, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Cîntăreţii, Ipacoi, glasul al 4-lea :

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria şi găsind piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la înger : Pentru ce căutaţi între morţi, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare ? Vedeţi giulgiurile cele de îngropare. Alergaţi şi vestiţi lumii că s-a sculat Domnul, omorînd moartea ; că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuieşte neamul omenesc.

Iar preotul (soborul) cîntă în Sfîntul altar

CONDACUL

Deşi Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce eşti fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit şi ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mironosiţe : Bucuraţi-vă ! Şi Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuţi ridicare.

În loc de : Sfinte Dumnezeule..., în toată Săptămîna Luminată se cîntă :

Cîţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi-mbrăcat. Aliluia !

Apoi Apostolul

Prochimen glasul al 8-lea :

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Stih : Mărturisiţi-vă Domnului, că este bun ; că în veac este mila Lui. Din Faptele Sfinţilor Apostoli : Cuvîntul cel dintîi am făcut...

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi cel mai mare zice:

Binecuvîntarea Domnului peste voi cu al Său. Dar și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

După aceasta, cel mai mare, în loc de: Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule... cîntă:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd...

Cîntăreții (corul) continuă:

Și celor din morminte viață dăruindu-le.

După aceasta cel mai mare zice otpustul, precum am arătat mai înainte, la sfîrșitul Utreniei.

Îndată apoi se pun rugăciunile pentru binecuvîntarea cărnii, a cașului și a ouălor în această sfîntă și mare zi a Paștilor. Însă cărnurile și ouăle nu se aduc în biserică, ci afară, în pridvor.

Ușile sfîntului altar (atît cele împărătești, cît și cele laterale sau diaconești) rămîn deschise toată Săptămîna Luminată, mîmînîndu-se numai dvera (perdeaua) ușilor împărătești, după regula obișnuită.

ÎNVĂȚĂTURA

pentru rînduiala sfîntului artos care se face în mînăstiri în Săptămîna Luminată

În sfînta zi a Paștilor, după otpustul dumnezeiescului liturghii, punîndu-și preotul cel de rînd epitrahilul pe grumaji, la icoana Învierii în mîini; iar unul dintre diaconi, îmbrăcînd stihiarul și orarul, își descoperă capul și la panaghiarul cu sfîntul artos de la locul obișnuit și îl pune pe capul său. Și așa pornesc toți din biserică și merg spre trapeză, în frunte ținînd purtătorii a două sfeșnice cu făclii aprinse și diaconii cu cădelnițe, iar după sfîntul artos mergînd egumenul și toți ceilalți vieținători din mînăstire. În timpul acesta se bate în toate toacele și clopotele, pînă ce se intră în trapeză. Și intrînd în trapeză, preotul și diaconul așază icoana și panaghiarul cu sfîntul artos la locul rînduit. Toți cîntă: Hristos a înviat... (de 3 ori), apoi cel rînduit rostește: Tatăl nostru... Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Și binecuvîntînd egumenul masă, șade fiecare la locul său, ascultînd în tăcere și cu evlavie citirea. Și se face mîngîiere tuturor.

Iar după mîncările obișnuite, se scoală toți frații în picioare și aducînd diaconul sfîntul artos îl pune pe panaghiarul așezat pe masă, cîntînd: Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), apoi cel rînduit: Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Și luînd preotul cel de rînd binecuvîntare de la cel mai mare, își pune camilafca, ia sfîntul artos cu primele trei degete de la ambele mîini și-l ridică puțin de pe disc, zicînd cu glas mare: Hristos a înviat! Iar ceilalți răspund: Adevărat a înviat! Apoi făcînd semnul crucii cu artosul peste panaghiar, adaugă: Închinămu-ne Învierii Lui celei de a treia zi! Și îl așază pe panaghiar, iar toți cîntă, Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), în timp ce preotul merge cu sfîntul artos pe la toți frații de îl sărută, începînd de la egumen; cel ce îl poartă zice încetișor, la fiecare: Hristos a înviat!, iar cel ce sărută răspunde: Adevărat a înviat!

În timpul sărutării frații cîntă irmosul Cîntării a noua a Canonului: Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime... După ce au sărutat toți artosul, preotul îl pune la locul rînduit și zice: Pentru rugăciunile... Ceilalți: Amin. Și cîntă: Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), Slavă... Ipacoi: Venind mai înainte de zori... Și acum... Condacul: Deși Te-ai pogorît în mormînt... Cel rînduit: Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Iar preotul de rînd zice: Bine este cuvîntat Dumnezeu care ne miluiește și ne hrănește pe noi...

Apoi, luînd panaghiarul cu artosul și icoana Învierii, se întorc toți de la trapeză în biserică, cu aceeași rînduială cu care au venit. Preotul și diaconul pun icoana și artosul la locurile lor, iar ceilalți cîntă stihul: Și ne-a dăruit nouă viață veșnică. Închinămu-ne Învierii Lui celei de a treia zi. Și merge fiecare la chilia sa. Așa se face ridicarea și sărutarea artosului în fiecare zi din Săptămîna Luminată, pînă Sîmbătă.

Sfîntul artos nu se sfărîmă și nici nu se mănîncă, ci în fiecare zi, după dumnezeiasca liturghie, îl aducem din biserică în trapeză, iar după masă îl ducem din nou în biserică, cu rînduiala arătată pînă aci. Abia sîmbătă este sfărîmat și mîncat, după rînduiala ce se va arăta la acea zi.

Cade-se a ști:

Că de se va întîmpla să moară vreun creștin sau să i se facă slujba înmormîntării în vreuna din zilele Săptămînii Luminate, nu se cîntă slujba obișnuită a morților, care se face peste tot anul, ci slujba anume rînduită pentru aceasta săptămînă, așa cum este arătată în «Molitfelnic». Aceeași slujbă se cîntă și clericilor (arhierei, preoți și diaconi), precum și călugărilor care se întîmplă să moară sau să fie înmormîntați în această săptămînă.

Cade-se a ști, iarăși:

Că Paraclisul în această săptămînă se citește așa:

Începutul, cu Hristos a înviat... (de 3 ori) și Ipacoi și se cîntă Canonul Paștilor. După Cîntarea a 6-a și după Condacul și Icosul Paștilor, se citește Evanghelia (din rînduiala Paraclisului Născătoarei de Dumnezeu) și apoi se zic și celelalte cîntări ale Canonului Paștilor. După irmosul Cîntării a 9-a: Luminează-te, luminează-te..., Hristos a înviat... (de 3 ori) și se citește rugăciunea Paraclisului și binecuvîntarea cu Hristos a înviat..., Ipacoi și Condacul Învierii. Apoi se zice ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și apolisul.

Așa se face Paraclisul în Săptămîna Luminată; iar începînd din Duminica Tomii înainte, se citește după rînduiala de peste tot anul, cum este arătat în Ceaslov.

Se cade a ști:

Că din această Sfîntă și Mare zi a Sfintelor Paști, în mînăstiri începe a se citi tîlcuirea Sfîntului Ioan Gură de Aur la Faptele Apostolilor și se sfîrșește în Duminica Tuturor Sfinților.

De ținut în seamă:

Cînd slujba prazniculuí Sfîntului Marelui Mucenic Gheorghe se face în timpul Penticostarului (și anume în anii cînd Sfintele Paști cad între 4 și 30 aprilie), să se vadă învățătura de tipic de mai jos.

a) De cade sărbătoarea Sfîntului Gheorghe vineri sau sîmbătă în săptămîna Sfintelor Patimi sau în Duminica Sfintelor Paști (cînd Sfintele Paști se serbează la 25, 24 sau 23 aprilie):

Atunci slujba sfîntului se amînă și se cîntă cu cea a prazniculuí Învierii, din Penticostar, în a doua zi de Paști (luni în Săptămîna Luminată), după cum urmează mai jos:

Duminică seara, la Vecernie (care la bisericile din orașe se săvîrșește pe la amiază și se numește și «A doua Înviere»: Începutul cu Slavă Sfintei Celei de..., Hristos a înviat..., stihurile Paștilor, cu cădirea din altar, și ectenie mare. La Doamne, strigat-am..., se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii, din Penticostar, și patru ale sfîntului, din Minei. Slavă... a sfîntului: Și acum... a Învierii, din Penticostar (Trecut-a umbra legii...). Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Prochimenul mare al Paștilor (Cine este Dumnezeu...), Paremiile din Minei, Evanghelia zilei (Ioan XX, 19—25). Apoi ectenia întreită, rugăciunea Învrednicește-ne, Doamne..., ectenia cererilor, și celelalte, după rînduială.

La Stihoavnă, stihirile din Penticostar. Slavă... a Sfîntului: Și acum... Ziua Învierii, glasul al 5-lea: Acum slobozești... Rugăciunile începătoare nu se zic, ci îndată: Hristos a înviat... (de 3 ori), troparul sfîntului, odată, din nou: Hristos a înviat..., și otpustul Paștilor, ca și dimineața, la Liturghie.

Luni dimineața, la Utrenie: Începutul cu Slavă Sfintei Celei de... Hristos a înviat..., stihurile Paștilor și cădirea sfîntei mese și apoi în toată biserica, ectenia mare, troparul sfîntului și al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea, primul rînd de sedelne ale sfîntului, din Minei, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile (Pripelele) sfîntului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, al doilea rînd de sedelne de la Minei, Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinerețile mele...), Prochimenul din Minei și Evanghelia sfîntului (dintre ușile împărătești), Învierea lui Hristos văzînd... (de 3 ori); preotul scoate sfînta Evanghelie în mijlocul bisericii pentru sărutare. Apoi: Slavă... Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri... Și acum... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu... stihul și stihira sfîntului, din Minei. Apoi se cîntă Canonul Paștilor, cu irmosul pe 8 și al sfîntului, pe 6, cu cădire după fiecare cîntare, ca și în ziua de Paști. După Cîntarea a 3-a, Condacul și Icosul sfîntului, iar după Cîntarea a 6-a Condacul, Icosul Prazniculuí și Sinaxarul sfîntului. Apoi Înviind Iisus din mormînt... (de 3 ori). La Cîntarea a 9-a stihurile și stihirile canonului Paștilor, ectenie mică, Luminînda Paștilor, Slavă... a sfîntului: Și acum... iarăși a Paștilor.

La Laude, se cîntă trei stihiri ale Învierii și trei ale sfîntului, apoi stihurile și stihirile Paștilor, Slavă... a sfîntului (Răsărit-a primăvara...), Și acum... a Paștilor (Ziua Învierii...). Doxologia nu se cîntă, ci

îndată troparul Paştilor (de 3 ori), Slavă... troparul sfîntului, Şi acum... al Născătoarei, glasul al 4-lea, apoi ecteniile şi otpustul, ca în ziua de Paşti.

La mînăstiri, se pun şi Ceasurile Paştilor.

La Liturghie, Antifoanele Paştilor; la vohodul cu Evanghelia, stihul Paştilor: În biserici binecuvîntaţi pe Dumnezeu...; apoi troparul Învierii, troparul şi condacul sfîntului, apoi condacul Paştilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cîntă: Cîţi în Hristos..., Apostolul şi Evanghelia sfîntului şi ale zilei. Axionul Paştilor. Chinonicul întîi al Paştilor şi apoi al sfîntului, otpustul Paştilor.

b) De va cădea sărbătoarea Sfîntului Gheorghe luni în Săptămîna Luminată (Sfintele Paşti la 22 aprilie) slujba sfîntului se cîntă împreună cu cea din Penticostar întocmai precum s-a arătat mai înainte (la pgi. a). De va fi şi Litie, la binecuvîntarea artoselor în loc de: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., se cîntă troparul Paştilor şi al sfîntului.

c) De va cădea sărbătoarea Sfîntului Gheorghe, marţi, miercuri, joi sau sîmbătă în săptămîna Luminată (Sfintele Paşti la 21, 20, 19 sau 17 aprilie):

Atunci slujba sfîntului se va cînta împreună cu cea din Penticostar precum s-a arătat mai înainte (pgi. a), cu deosebirea că seara la Vecernie se face vohod cu cădelniţa, se cîntă prochimenul obişnuit al zilei din săptămînă şi nu se citeşte Evanghelie.

d) De va cădea sărbătoarea Sfîntului Gheorghe Vineri în Săptămîna Luminată sau a Izvorului tămăduirii (Sfintele Paşti la 18 aprilie), slujba sfîntului se cîntă cu cea a Învierii şi a a Izvorului Tămăduirii precum se arată în «Tipicul bisericesc», la sărbătoarea sfîntului, pgi. 3, adică astfel:

Joi seara la Vecernie, începutul cu: Slavă Sfinţei şi Celei... Hristos a înviat... (de 3 ori), cădirea în jurul sfîntei mese cu stihurile Paştilor şi ectenia mare. La Doamne, strigat-am... se cîntă 10 stihiri: patru ale Învierii, trei ale Izvorului (din Penticostar) şi trei ale sfîntului; Slavă... a sfîntului, Şi acum... a Izvorului, glasul al 6-lea (din Penticostar): Cine nu va spune, o, Izvorule, puterile tale...? Vohod cu cădelniţa, Lumina lină... Prochimenul glasul al 7-lea din Penticostar (Iubi-Te-voi, Doamne...), Paremiile din Minei, ectenia întreită, Învredniceşte-ne, Doamne... ectenia cererilor şi celelalte.

De este binecuvîntare de artose, se cîntă şi stihirile Litiei, cu Slavă... din Minei.

La Stihoavnă, stihirile din Penticostar. Slavă... a sfîntului, Şi acum... Ziua Învierii..., troparul Paştilor, Slavă... troparul sfîntului, Şi acum..., iarăşi al Paştilor, şi otpustul Paştilor.

De este hram, se poate face Priveghere şi se citeşte Acatistul sfîntului.

Vineri dimineaţa, la Utrenie, începutul precum s-a arătat la celelalte zile ale Săptămînii Luminate. La Canoane, Canonul Paştilor, al Izvorului (din Penticostar) şi al sfîntului, din fiecare cîte patru stihiri. Catavasiile Paştilor, cu cădire după fiecare cîntare. După Cîntarea a 3-a, Condacul şi Icosul Izvorului (din Penticostar), după Cîntarea a 6-a, Condacul şi Icosul sfîntului, Sinaxarul din Penticostar şi apoi cel din Minei, Învierea lui Hristos văzînd... Înviind Iisus din mormînt (de 3 ori). La Cîntarea a 9-a, stihirile Izvorului din Penticostar, ectenie mică, Luminînda Paştilor, a sfîntului şi a Izvorului.

La Laude se cîntă opt stihiri: două ale Învierii, trei ale Izvorului şi trei ale sfîntului, apoi stihurile şi stihirile Paştilor (Paştile cele sfinţite...). Slavă... a sfîntului (Răsărit-a primăvara...), Şi acum... Ziua Învierii..., troparul Paştilor şi al sfîntului, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie, începutul ca în ziua de Paşti, Antifoanele Paştilor; după vohodul cu Evanghelia, troparul Paştilor, Ipacoi al Învierii (Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria...), Condacul Izvorului, Condacul sfîntului, Condacul Paştilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., Cîţi în Hristos..., Apostolul şi Evanghelia sfîntului, Axionul Paştilor, Chinonicul sfîntului (Întru pomenire veşnică va fi dreptul...), otpustul Paştilor.

După Liturghie (dacă nu s-a făcut după Utrenie) se face, fie în biserici, fie afară, precum este obiceiul locului, slujba Sfîntirii celei mici a apei, după rînduiala deosebită pentru zilele Săptămînii Luminate, care se află în Molitfelnic şi Aghiazmatar.

e) De se va întîmpla sărbătoarea Sfîntului Gheorghe în Duminica Sfîntului Toma sau în cea a Mironosiţelor (Sfintele Paşti la 16 sau la 9 aprilie), slujba sfîntului se cîntă cu cea a duminicii, din Penticostar precum urmează:

Sîmbătă seara la Vecernie, începutul cu: Binecuvîntat este Dumnezeul nostru..., Hristos a înviat... (de 3 ori) şi îndată Psalmul de seară (103), fără Veniţi să ne închinăm... (aşa pînă la Odovania Paştilor), apoi ectenia mare, Fericit bărbatul... şi ectenia mică. La Doamne, strigat-am... se cîntă zece stihiri: şase din Penticostar şi patru ale sfîntului, din Minei; Slavă... a sfîntului, Şi acum... a duminicii (din Penticostar), vohod cu cădelniţa; Lumină lină... Prochimenul Domnul a împărăţit..., Paremiile sfîntului şi celelalte, ca de obicei.

De este binecuvîntare de artose, înainte de Stihoavnă se cîntă Slavă... a Litiei sfîntului, Şi acum... a Litiei duminicii.

La Stihoavnă se cîntă stihirile duminicii, din Penticostar, Slavă... a sfîntului, din Minei, Şi acum... a duminicii, din Penticostar, Acum slobozeşti..., rugăciunile începătoare, Tatăl nostru..., troparul duminicii, Slavă... al sfîntului, Şi acum..., iarăşi al duminicii, otpustul în Duminica Tomii, al praznicului, din Liturghier: Cel ce prin uşile încuiate...

Duminică dimineaţa, la Utrenie, începutul cu Slavă Sfintei şi Celei... şi cădire în toată biserica, Hristos a înviat... (de 3 ori) cei 6 psalmi, ectenia mare, Dumnezeu este Domnul..., troparul duminicii (de 2 ori), Slavă... al sfîntului, Şi acum... iar al duminicii, Ectenie mică, primul rînd de sedelne ale duminicii şi primul rînd din ale sfîntului, Polieleul Robii Domnului... cu Mărimurile sau Pripelele duminicii (numai în duminica Sfîntului Toma) şi ale sfîntului, ectenia mică, sedelnele duminicii şi ale sfîntului, cele de după Polieleu. În Duminica Sfîntului Toma, Binecuvîntările Învierii, nu se cîntă, ci îndată după ultima sedealnă se cîntă Antifonul I al glasului al 4-lea Din tinereţile mele..., iar în Duminica Mironosiţelor după ultima sedealnă Polieleu şi Binecuvîntările Învierii, apoi ectenia mică, Ipacoi ai duminicii, Sedealna Sfîntului de după Polieleu şi Antifoanele glasului al 2-lea. În amîndouă duminicile, Prochimenul din Penticostar, Evangheliile praznicului, Învierea lui Hristos văzînd... (de 3 ori), Psalmul 50, Slavă... Pentru rugăciunile Apostolilor... Şi acum... Pentru rugăciunile Născătoarei..., şi Stihira duminicii Înviind Iisus... Canonul duminicii, din Penticostar (pe 8) şi al sfîntului din Minei (pe 6), Catavasiile Paştilor. După Cîntarea a 3-a, Condacul şi Icosul sfîntului; după Cîntarea a 6-a, Condacul şi Icosul duminicii, Sinaxarul sfîntului; la Cîntarea a 9-a, stihirile din Canonul duminicii. Ectenie mică, Sfînt este Dumnezeul nostru... Luminînda cea dintîi a duminicii, Slavă... a sfîntului, Şi acum... a doua a duminicii...

La Laude se cîntă 6 stihiri: trei din Penticostar şi trei din Minei. Slavă... a sfîntului Răsărit-a primăvara..., Şi acum... a duminicii, Doxologia mare, troparul duminicii şi al Sfîntului Gheorghe, ecteniile şi otpustul (în Duminica Tomii, otpustul deosebit, al Praznicului, din Liturghier).

La Liturghie: Fericirile, patru stihiri din Cîntarea a 3-a a Canonului duminicii şi patru din Cîntarea a 6-a a Canonului sfîntului. După Vohod cu Evanghelia, troparul duminicii şi al sfîntului, Slavă... Condacul sfîntului, Şi acum... al praznicului. Sfinte Dumnezeule... Apostolul şi Evanghelia, întîi ale duminicii şi apoi ale sfîntului. Axionul Paştilor, Chinonicul duminicii şi al sfîntului. În duminica Sfîntului Toma, otpustul deosebit al Praznicului, din Liturghier.

f) De va cădea sărbătoarea Sfîntului Gheorghe luni după Duminica Sfîntului Toma sau după duminica Mironosiţelor (Sfintele Paşti la 15 sau la 8 aprilie), slujba sfîntului se cîntă împreună cu cea a zilei, din Penticostar, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, începutul obişnuit Binecuvîntat este Dumnezeul nostru..., Hristos a înviat... (de 3 ori), Psalmul 103, ectenia mare. Apoi se cîntă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am... se cîntă opt stihiri: trei din Penticostar şi cinci din Minei, Slavă... a sfîntului..., Şi acum... din Penticostar. Apoi vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul mare, al Paştilor (Cine este Dumnezeu...), cu stihurile lui, din Penticostar (vezi la Duminica Tomii, seara), Paremiile sfîntului, ectenia Să zicem toţi din tot sufletul şi din tot cugetul nostru... şi celelalte, ale vecerniei sărbătorilor.

De este Litie, se cîntă stihirile Litiei sfîntului din Minei, cu Slavă... de acolo. La Stihoavnă stihirile zilei din Penticostar, Slavă... a sfîntului, Şi acum... din Penticostar. Acum slobozeşti... şi celelalte, iar după Tatăl nostru..., de este Litie, troparul praznicului, Slavă... al sfîntului, Şi acum... Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te... Iar de nu este Litie, troparul sfîntului, Slavă... Şi acum... al praznicului, şi otpustul.

În mînăstiri se citeşte şi Pavecerniţa mică, la care se pune şi Tripesnîtul (Tricîntarea) zilei, de la sfîrşitul Penticostarului.

Luni dimineaţa, la Utrenie, începutul precum s-a arătat în urmă, la Duminica Tomii (pgi. e). După Dumnezeu este Domnul... troparul praznicului de două ori (luni după Duminica Tomii: Pecetluit fiind mormîntul..., luni după Duminica Mironosiţelor: Iosif cel cu bun chip..., Slavă... al sfîntului, Şi acum... iar al praznicului. Catisma întîi (în mînăstiri), Sedelnele Învierii, Catisma a doua (în mînăstiri), Sedelnele sfîntului cele dintîi, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile sfîntului, Sedelnele sfîntului cele de după Polieleu, Antifonul I al glasului al 4-lea, prochimenul

și Evanghelia sfîntului, Învierea lui Hristos văzînd..., Psalmul 50, Slavă... Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., și celelalte, după Minei. La Canoane: al praznicului cu irmosul pe șase și ale sfîntului, două, cu irmosul pe opt. Catavasiile Paștilor. După Cîntarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna sfîntului și a praznicului. După Cîntarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului și Sinaxarul sfîntului. La Cîntarea a 9-a: Ceea ce ești mai cinstită... Ecteneia mică și Luminînda praznicului. Slavă... a sfîntului, Și acum... iar a praznicului. La Laude se cîntă șase stihiri: trei din Penticostar și trei din Minei, Slavă... a sfîntului, Și acum... din Penticostar. Doxologia mare, troparul sfîntului, Slavă... Și acum... al praznicului, ecteniile și otpustul Utreniei.

În mînăstiri se citesc Ceasurile, la care se pune troparul praznicului, Slavă... al sfîntului, Și acum... al Născătoarei de la Ceasuri. După Sfinte Dumnezeule... Condacul praznicului și cel al sfîntului schimbîndu-le.

La Liturghie se cîntă Fericirile din Cîntarea 1 a Canonului praznicului și din Cîntarea a 3-a a Canonului sfîntului. La Voholul cu Evanghelia: Mîntuiește-ne pe noi... Cel ce ai înviat din mormînt... Apostolul și Evanghelia, întîi ale zilei și apoi ale sfîntului. Axionul Paștilor. Chinonicul (pricesna) din Penticostar și apoi din Minei.

g) De va cădea sărbătoarea Sfîntului Gheorghe în oricare din zilele de marți, miercuri, joi, vineri sau sîmbătă în săptămîna a doua ori de marți pînă vineri (inclusiv) în săptămîna a treia după Paști:

Slujba sfîntului din Minei se cîntă împreună cu cea a zilei din Penticostar întocmai precum s-a arătat pentru luni (pgl. 1), cu deosebirea că seara, la Vecernie nu se mai cîntă Prochimenul mare al Paștilor, ci prochimenul obișnuit al zilei din săptămînă.

LUNI
ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

La vremea rînduită, în loc de Ceasul al nouălea se pune «Rînduiala Ceasurilor Paștilors, precum s-a arătat mai înainte.

După otpustul Ceasului, preotul (la catedrale și mînăstiri protosul) îmbrăcat în toate veșmintele luminate și stînd în fața sfîntei mese, cu cădelnița în dreapta și cruce și făclie în stînga, deschide ușa și începe Vecernia, cu binecuvîntarea:

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțite Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Apoi clerul cîntă o dată în sfîntul altar:

Hristos a înviat din morți...

Iar cîntăreții (corul) cîntă de două ori aceeași cîntare.

După aceea cel mai mare zice stihurile, cădind în laturile sfintei mese, iar diaconul stînd în fața lui cu făclile aprinse, precum s-a arătat mai înainte, la începutul Utreniei.

Diaconul, ieșind în mijlocul bisericii, rostește ecteneia mare. După vosglas, se cîntă: Doamne, strigat-am..., pe glasul al 2-lea, și se pun stihirile pe șase: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie.

Strana întîi:

Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă! Auzi-mă, Doamne! Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă! Ia aminte la glasul rugăciunii mele! Cînd strig către Tine, auzi-mă Doamne!

Strana a doua:

Să se îndrepteze rugăciunea mea, ca tămîia înaintea Ta. Ridicarea mîinilor mele, jertfă de seară. Auzi-mă, Doamne!

În acest timp preotul face cădire mare, zicînd în taină, către credincioși: Hristos a înviat! cum s-a arătat la Utrenie.

Celelalte stihiri nu se mai cîntă, ci îndată stihirile pe șase cu stihirile lor.

Stihirile Învierii:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Celui mai înainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntului, Celui întrupat din Fecioara Maria, veniți să ne închinăm! Că Crucea răbdînd, îngropării s-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu după cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era asupra noastră, pe Cruce pironindu-L și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm scularii Lui, celei de a treia zi!

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israil spre Domnul.

Cu Arhanghelii să lăudăm Învierea lui Hristos; că Acesta este Izbăvitorul și Mîntuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare, iarăși va să vină să judece lumea, pe care o a zidit.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Pe Tine, Cel ce ai fost răstignit și îngropat, îngerul Te-a propovăduit ca pe un Stăpîn și a zis femeilor: Veniți de vedeți unde a zăcut Domnul, că a înviat, precum a zis, ca un Atotputernic. Pentru aceasta ne închinăm Ție, Cel singur fără de moarte, Dătătorule de viață Hristoase, miluiește-ne pe noi!

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Cu Crucea Ta ai șters blestemul pomului, cu îngroparea Ta ai omorît stăpînia morții și cu scularea Ta ai luminat neamul omenesc. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică, porțile morții; și portarii iadului, văzîndu-Te, s-au spăimîntat; că porțile cele de aramă le-ai sfărîmat, și încuietorile cele de fier le-ai zdrobit. Și ne-ai scos pe noi din întuneric și din umbra morții, și ai rupt legăturile noastre.

Slavă...

Laudă de mîntuire cîntînd, din guri glas să înălțăm; veniți toți în casa Domnului, să îngenunchem grăind: Cel ce pe lemn ai fost răstignit și din morți ai înviat și ești în sînurile Tatălui, curățește păcatele noastre.

Și acum... A Născătoarei — Învierii:

Trecut-a umbra legii, cînd Darul a venit; că precum

rugul, fiind aprins, nu ardea așa Fecioară ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mîntuirea sufletelor noastre.

VOHOD cu Evanghelia.

Diaconul Înțelepciune, drepți! Și se cîntă:

Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, Celui sfînt și fericit, Iisuse Hristoase! Ajungînd la apusul soarelui, văzînd lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu. Vrednic ești în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea Te slăvește.

Apoi Prochimenul, glasul al 7-lea:

(prima dată în altar):

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

Stih: Cunoscută ai făcut întru popoare puterea Ta.

Cine este Dumnezeu mare...

Stih: Și am zis: acum am început; aceasta este schimbarea dreptei Celui preaînalt.

Cine este Dumnezeu mare...

Stih: Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului; că-mi voi aduce aminte dintru început de minunile Tale.

Cine este Dumnezeu mare...

Apoi strana a doua:

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?

Iar strana întîi continuă:

Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

După prochimen se citește Evanghelia.

Cade-se a ști:

După obiceiul Bisericii noastre, la catedrale, mînăstiri, precum și la bisericile de enorie cu mai mulți slujitori, această Sfîntă Evanghelie se citește de către toți slujitorii, în mai multe limbi (greacă, latină, ebraică, slavă, siriacă și altele), de este posibil chiar în 12 limbi, după numărul Sfinților Apostoli. Pentru aceasta, protosul rămîne în sfîntul altar, între ușile împărătești, cu fața spre credincioși; ceilalți preoți se așază în naos, din distanță în distanță, cu fața spre Răsărit, iar arhidiaconul se suie în amvon.

Evanghelia se citește, verset cu verset (așa cum e împărțit textul aci), începînd protosul în românește, iar ceilalți repetînd același verset, pe rînd fiecare în limba respectivă. La sfîrșitul fiecărui verset se bate cîte o dată în toacă și în clopote, iar după sfîrșitul întregii Evanghelii se bate îndelung în toacă și în clopote, în trei stări.

Și dintre ușile împărătești, preotul citește Evanghelia de la Ioan:

(XX, 18—25)

În ziua cea dintîi a săptămînii, cînd s-a înserat și ușile fiind încuiate, acolo unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: pace vouă!

Și după acest cuvînt, le-a arătat lor mîinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzînd că este Domnul.

Atunci le-a zis Iisus iarăși: pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.

Și grăind aceasta a suflat asupra lor și le-a zis: luați Duh Sfînt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, ținute vor fi.

Însă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei cînd a venit Iisus.

Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: am văzut pe Domnul. Dar el le-a zis: dacă nu voi vedea în palmele Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede.

Cîntăreții:

Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!

Diaconul rostește ectenia: Să zicem toți din tot sufletul...

Cîntărețul citește rugăciunea: Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta...

Diaconul, ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară... și după vosglas se cîntă:

STIHOAVNA

Mai întîi stihira Învierii, glasul al 2-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta, Atotputernice Doamne, slavă Ție.

Apoi Stihirile Paștilor, glasul al 5-lea:

Stih: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui, și fugînd de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Paștile cele sfințite astăzi nouă s-a arătat. Paștile cele nouă și sfinte, Paștile cele de taină, Paștile cele preacinstite, Paștile Hristos-izbăvitorul; Paștile cele fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile care au deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii.

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Veniți de la mormînt, femei bine vestitoare, și ziceți Sionului: Primește de la noi bunele vestiri de bucurie ale Învierii lui Hristos. Veselește-te, saltă și te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzîndu-L ca pe un mire ieșind din mormînt.

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții se veselesc.

Mironosițele femei, foarte de dimineață, stînd înaintea mormîntului Dătătorului de viață, aflat-au înger pe piatră șezînd; și acela, grăind către dînsele, așa zicea: Ce căutați pe Cel viu printre morți? Ce plîngeți pe Cel nestricăcios, ca și cum ar fi întru stricăciune? Mergînd, vestiți ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Paștile cele frumoase, Paștile Domnului, Paștile! Paștile cele preacinstite nouă ne-au răsărit! Paștile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm! O, Paștile, izbăvire de întristare! Că astăzi, din mormînt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a um-

plut, zicînd: Vestiți Apostolilor!

Slavă... Și acum...,glasul al 5-lea:

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților! și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Hristos a înviat (de trei ori).

În mînăstiri și la catedrale, seara, în loc de Pavecerniță, se cîntă din nou «Rînduiala Ceasurilor Paștilor», precum s-a arătat mai înainte.

LA UTRENIE

Paraclisul aprinde mai înainte de început candelele și făcliile; apoi toacă și trage toate clopotele și noi ne adunăm în biserică. Preotul făcînd obișnuita metanie la cel mai mare, merge în Sfîntul Altar și luînd cădelnița, stă înaintea Sfintei Mese îmbrăcat în toate odăjdiile și cădind zice: Slavă Sfintei și Celei de o ființă... apoi cîntă troparul: Hristos a înviat... (de trei ori); cădește, zice stihurile și strana cîntă: Hristos a înviat..., precum s-a arătat mai-înainte în ziua de Paști, la Utrenie. Apoi se zice ectenia mare și, după vosglas, începem Canonul: Ziua Învierii... Preotul, după ce cădește altarul, iese de cădește și biserica și pe frați, după rînduială: și cîntăm Canonul cu irmos pe 8, și la urmă irmosul cu: Hristos a înviat... (de trei ori).

Cădirea se face numai la începutul Canonului, iar ectenia mică se pune numai după Cîntarea a 3-a și a 6-a, ca de obicei. La fiecare cîntare a Canonului, înainte de penultima stihiră, se zice: Slavă..., iar înainte de ultima: Și acum... (a se vedea Slujba Învierii pentru întreaga săptămînă luminată, București, 1971).

Așa facem toată săptămîna. După Cîntarea a treia, punem tpacoi și după Cîntarea a șasea se cîntă Condacul și se citește Icosul și Învierea lui Hristos văzînd... (de trei ori): Înviind Iisus din mormînt... (de trei ori) și celelalte cîntări și apoi Luminînda Paștilor (de trei ori).

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii pe glasul al 2-lea și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 2-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește Doamne, că prin Cruce moartea ai stricat, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Să spună iudeii, în ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra vieții? Sau pe Cel îngropat să-L dea, sau Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd: Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mîntuitorul nostru, slavă Ție.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți! Îngerul a șezut pe piatra mormîntului; acela ne-a bine vestit nouă, zicînd: Hristos, Mîntuitorul lumii, a înviat din morți și a umplut toate de bună mireasmă. Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți!

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Înger mai înainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de dar: Bucură-te! Și iarăși înger, la învierea Ta, piatra măritului Tău mormînt a răsturnat-o.

Acela, în locul întristării, semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpînul cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor, Slavă... Și acum... Ziua Învierii... și Hristos a înviat din morți... (de trei ori). Și se face sărutarea crucii și a sfintei Evanghelii, ca și în prima zi.

După aceea, diaconul zice ectenia: Mîntuiește-ne pe noi, Dumnezeule... și Să plinim rugăciunile noastre..., apoi otpustul.

Iar ceasurile se cîntă în mînăstiri și catedrale precum s-a arătat mai înainte.

LA LITURGHIE

Începutul și apoi Antifoanele Paștilor, cu toată rînduiala, precum se arată în noaptea de Paști.

În loc de Sfinte Dumnezeule... se cîntă: Cîți în Hristos v-ați botezat... Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (I, 12—17; 21—26). Evanghelia de la Ioan (I, 18—28).

Și celelalte asemenea, ca în ziua de Paști, cu aceeași rînduială. Asemenea și otpustul.

TIPIC

pentru Litia cu Sfințirea cea mică a apei, care se face în unele mînăstiri luni a doua zi după Paști.

După otpustul dumnezeiescii liturghii, se dezbracă toți preoții de vesmintele preoțești și își iau numai epitrahilele și feloane; și ieșind din altar, stau în mijlocul bisericii și fac începutul după obicei, diaconul zicînd: Binecuvintează, Părinte. Iar preotul: Binecuvîntat este Dumnezeul nostru... Apoi: Hristos a înviat din morți..., cu stihurile: Inviază Dumnezeu... Și după cîntarea stihurilor: Slavă... Și acum... Venind mai înainte de zori...

După sfîrșitul acestuia, se începe Canonul Paștilor; și ieșind cîntînd se merge la locul ales pentru sfințirea apei. Și ajungînd la locul acela, se sfîrșește Cîntarea a 6-a.

Diaconul zice: Domnului să ne rugăm. Cîntăreții: Doamne miluiește. Preotul: Că sfînt ești Dumnezeul nostru... și Ție îți Hristos v-ați botezat... Și după aceasta Prochimenul, Apostolul, Evanghelia, ectenia, rugăciunea sfințirii apei și celelalte, pe rînd. După aceea: Hristos a înviat... (de trei ori). Și stropesc pe toți frații, iar preoții cîntă: Învierea lui Hristos văzînd... (o dată). Apoi cîntăreții iarăși de două ori: Înviind Iisus din mormînt..., cu îndelungare, pînă ce se vor stropi toți.

Și după stropire, întorcîndu-ne înapoi, se cîntă cîntările cele rămase. Și venind către poarta mînăstirii, se cîntă stihira cu îndelungare, pînă sînt cădiți toți frații, și se citește Evanghelia, ectenia și rugăciunea la toată Litia.

Iar dacă trebuie, se face rugăciune pentru neplouare; se citește Evanghelia, ectenia și trei rugăciuni înaintea porții mînăstirii, și împrejurul bisericii patru, fără de cădire.

Și intrînd în biserică, se cîntă stihira: Ziua Învierii..., cu îndelungare.

Și după cădire, Evanghelia: Sculîndu-se Maria... (de la Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu), apoi ectenia și rugăciunea; și după rugăciune, intră preoții în altar și se face otpustul dintre sfintele uși.

Pentru această Litie (procesiunea cu Sfințirea cea mică a apei) care se face în unele mînăstiri și biserici parohiale Luni în Săptămîna Luminată, precum și în oricare zi din această Săptămînă Luminată, să se vadă și Rînduiala din Vinerea acestei Săptămîni (Izvorul Tămăduirii).

MARȚI

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

După ce s-a cîntat «Rînduiala Ceasurilor Paștilor», începutul Vecerniei se face ca și în prima zi de Paști.

La Doamne, strigat-am..., se pun șase stihiri: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 3-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a surpat, iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată zidirea lăudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israil spre Domnul.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpînia Duhului Sfînt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărățește în veacul veacului.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Cinstitei Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Învierea Ta o lăudăm și o slăvim, că prin rana Ta noi toți ne-am vindecat.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Lăudăm pe Mîntuitorul, Care din Fecioara s-a întrupat; că pentru noi s-a răstignit și a treia zi a înviat, dăruindu-ne nouă mare milă.

Stih: Că s-a întărît mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Celor din iad, pogorîndu-se, Hristos le-a binevestit zicînd: Îndrăzniți, acum am biruit! Eu sînt învierea, Eu pe voi vă voi ridica, sfărîmînd porțile morții.

Slavă...

Cei ce stăm cu nevrednicie în preacurat locașul Tău, cîntare de seară înălțăm, din adîncul inimilor strigînd: Hristoase, Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu Învierea Ta cea de a treia zi; scoate pe norodul Tău din mîna vrăjmașilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Și acum... a Născătoarei — Învierii

(Dogmatica):

Cum să nu ne mirăm de nașterea Ta cea dumnezeiască-omenească, cu totul Cinstită? Că ispită de bărbat neluînd, Ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Maică-Fecioară Stăpînă, pe Acesta roagă-L să mîntuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

VOHOD cu cădelnița.

După Înțelepciune drepți!, se cîntă Lumină lină...

PROCHIMENUL, glasul al 7-lea:

Dumnezeul nostru în cer și pe pămînt, toate cîte a voit a făcut.

Stihurile:

Întru ieșirea lui Israil din Egipt, a casei lui Iacov din popor străin, făcutu-s-a Iudeea sfințirea lui.

Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Ce-ți este Ție, mare, de ai fugit, și Ție, Iordane, de te-ai întors înapoi?

Și iarăși zic cîntăreții din dreapta:

Dumnezeul nostru în cer și pe pămînt...

Iar cei din stînga continuă:

Toate cîte a voit a făcut.

Ectenia: Să zicem toți..., Învrednicește-ne, Doamne... Apoi ectenia: Să plinim rugăciunile...

STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile și celelalte toate precum s-a arătat în urmă.

LA UTRENIE

Slujba se face toată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști; iar preotul usucă și sfărîmă Sfîntul Agneț, sfințit la Liturghia din Sfînta și Marea Joi, din care se face Sfînta Împărtășanie, de peste tot anul, pentru bolnavi și copii, după cum se arată în:

ÎNVĂȚĂTURĂ CĂTRE PREOȚI

Cum trebuie a sfinți Sfîntul Agneț în Sfînta și Marea Joi și cum trebuie a-L sfărîma și usca Marți în Săptămîna Luminată la Utrenie, spre a-L păstra pentru împărtășirea bolnavilor peste tot anul.

În Sfînta și Marea Joi, la dumnezeiasca Liturghie a Sfîntului Vasile cel Mare, să te îngrijești dinainte, preotule, ca să ai pregătite, pe lîngă celelalte de trebuință, două prescuri bune, din lăină de grîu curat, dospite cu aluat sărat și coapte frumos, din care vei scoate cele două Sfinte Agnețe de care este trebuință în această sfîntă zi.

Și începînd Proscomidia, după ce vei scoate Sfîntul Agneț cel dintîi și îl vei junghia și-l vei împunge, după rînduială, zicînd: Și unul din ostași cu sulița coasta Lui a împuns..., îndată, luînd cea de a doua prescură, vei scoate și pe cel de al doilea Sfînt Agneț, din care vei face Sfînta Împărtășanie pentru împărtășirea celor bolnavi în tot cursul anului; și scoțîndu-l, vei face și vei zice aceleași ca și la cel dintîi, după rînduiala Proscomidiei. Și după cel îl vei împunge, zicînd din nou: Și unul din ostași..., îl vei așeza pe sfîntul disc, alături de cel dintîi, ori peste el (dacă sfîntul disc este mic). Apoi urmezi cu săvîrșirea Proscomidiei, după rînduială, turnînd vin și apă în sfîntul potir, zicînd cele rînduite; iar la vreme (după scoaterea mirídelor sau părticelelor) să acoperi sfîntul disc și sfîntul potir cu sfintele acoperăminte și să le cădești, zicînd rugăciunea punerii-înainte: Dumnezeule, Dumnezeul nostru..., și celelalte, ca de obicei.

Iar începînd dumnezeiasca Liturghie a Sfîntului Vasile cel Mare, la vremea rînduită pentru sfințirea Darurilor, să te gîndești la amîndouă Sfintele Agnețe cele mai-nainte pregătite, atunci cînd zici: Și fă pîinea aceasta (să nu zici: pîinile acestea) și să faci atunci semnul sfințirii (semnul crucii) o dată peste amîndouă. Iar la înălțarea Sfîntului Trup dinainte de împărtășire, luînd cele două Sfinte Agnețe, să le înalți pe amîndouă deodată, zicînd: Sfintele, sfinților.

Iar după ce vei sfărîma Sfîntul Agneț cel dintîi (din care te vei împărtăși tu și ceilalți, dacă sînt), așezînd cele patru părți pe sfîntul disc în chip de cruce ca de obicei și după ce vei pune în sfîntul potir părticica «IS» și vei turna căldura, zicînd cele rînduite —atunci vei lua, cu multă cuviință și băgare de seamă, și pe cel de al doilea Sfînt Agneț cu mîna dreaptă și, punîndu-l pe buretele pe care îl ții în palma stîngă, îl vei duce deasupra sfîntului potir și îl vei afunda cu mare grijă în sfîntul potir (cu mîezul în jos), doar atît cît este nevoie să

se îmbibeze cu Sfîntul Sînge, fără să cadă vreo părticică, oricît de mică, dintr-însul. Sau, și mai bine, punînd Sfîntul Agneț, cu mîiezul în sus, peste buretele ținut în palma stîngă, îl vei tînea deasupra sfîntului potir, și, luînd cu dreapta linguriță, să torni cu ea cîte puținel din Sfîntul Sînge, peste Sfîntul Agneț, cu mare pază și îndeminare, ca nu cumva să-l uzi prea tare și să pice undeva ceva, din prea multă umezire. Numai atît să adăpi, cît se va uda Sfîntul Agneț în întregime. Căci de se va întîmpla ca din nebăgarea ta de seamă să pice pe jos Sîngele Domnului sau să se rupă vreo parte din Sfîntul Trup, vei fi în mare păcat și ca un disprețuitor al Sfintelor Taine vei fi socotit.

Și luînd sfîntul chivot, vei pune într-însul Sfîntul Agneț pentru a-l păstra pînă marți în Săptămîna Luminată. De va fi chivotul de aur sau de argint și pe dinăuntru poleit cu aur, atunci Sfîntul Agneț poate fi pus în el și fără să așterni hîrtie. Dar de va fi numai de argint, ori de alt material și nepoleit cu aur, atunci negreșit să așterni într-însul o hîrtie curată și încreștită și pe ea să pui Sfîntul Agneț, ca să primească aer și pe dedesubtul lui și să nu se mucezească și să fie bine păzit și acoperit.

Și în fiecare zi pînă marți, cu toată grija și cinstea cuvenită, să cercetezi, preote, Sfîntul Agneț, ca nu cumva din nepurtarea ta de grijă ori din neîndeminarea ta să mucezească ori să se strice de umezeală.

Iar Marți dimineața în Săptămîna Luminată, înainte de slujba Utreniei, îmbrăcînd toate odăjdiile preoțești și spălîndu-ți mîinile, zicînd totodată: **Spăla-voi între cei nevinovați mîinile mele...**, să iei, preote, cădelnița cu tămîie și să cădești Sfintele Taine cruciș, înconjurînd sfînta masă, plecîndu-te cu smerenie și nimic zicînd.

Dînd apoi cădelnița, întinde sfîntul antimis, și luînd, cu toată cuviința, chivotul cu Sfîntul Agneț, pune-l pe marginea antimisului; pune și sfîntul disc pe sfîntul antimis și, scoțînd, cu frică și evlavie, Sfîntul Agneț din chivot (slujindu-te pentru aceasta și de burete), pune-l pe sfîntul disc. Apoi ia din nou cădelnița și, cădînd spre Sfîntul Agneț, rostește cu glas mare binecuvîntarea pentru începutul Utreniei: **Slavă Sfîntei și Celei de o ființă...**, cîntînd apoi, din lăuntrul altarului, Sfîntul Agneț pe sfîntul disc, zicînd: **Hristos a înviat...** Și în timp ce cîntăreții încep a cînta, rar, cele ale Utreniei, după rînduiala arătată mai-nainte pentru noaptea de Paști, tu, preote, închină-te mai întîi cu frică și cutremur și apoi, luînd copia, începe a tăia (sfărîma), cu toată paza, în mici particele, Sfîntul Agneț pe sfîntul disc.

Iar după ce vei sfărîma Sfîntul Agneț tot, să pui o cărămidă nouă, ori o lespede mică de piatră curată, la marginea antimisului cea dinspre dreapta; iar pe lespede ori cărămidă să pui o oală nouă de lut (ori de fier ori de aramă curată) avînd într-însa cărbuni aprinși (la bisericile cu lumină electrică, se poate folosi electricitatea pentru uscare). Și închinîndu-te după cuviință, să iei sfîntul disc cu Dumnezeiești Taine, așa sfărîmate, și să-l pui deasupra vasului cu cărbuni, păzind cu grijă ca Dumnezeiștile Taine să se usuce pe încetul, întorcîndu-le mereu cu copia, ca nu cumva să se ardă sau să se prăjească. Și cînd vezi că sfîntul disc s-a încălzit bine, să-l iei cu mare băgare de seamă și să-l pui pe sfîntul antimis ori pe un acoperămînt (pocrovăț), ca nu cumva înfierbîntîndu-se prea tare să ardă Sfintele Taine. Și după ce se va răci puțin, iarăși să-l iei și să-l pui deasupra vasului cu cărbuni aprinși. Și așa să faci de mai multe ori, pînă ce se vor usca bine Dumnezeieștile Taine, fără să se ardă sau să se prăjească; iar după aceea să le pui, cu mare băgare de seamă, în sfîntul chivot și, închizîndu-l, să-l pui la locul său de pe sfînta masă. Apoi, făcînd cuvenita închinăciune către Sfintele Taine, stringe antimisul de pe sfînta masă și continuă slujba Utreniei, săvîrșind și dumnezeiasca Proscomidie, după rînduială.

Ține și aceasta să iei aminte, o preote. Că de vei lucra fără grijă și se va întîmpla a se arde Dumnezeieștile Taine (o, să nu fie!), ori nu le vei usca bine și după aceea se vor mucezi, ori din lene le vei lăsa să se strice, de moarte vei greși și vei fi vinovat pînă și de luarea darului preoției. Pentru aceasta, dator ești ca, începînd chiar de a doua zi, cu toată cinstea cuvenită să cercetezi Dumnezeieștile Taine puse în chivot, descoperindu-li mai înainte capul, spălîndu-ți mîinile și făcînd cuvenita închinăciune; și așa, deschizînd sfîntul chivot, să cerci Sfintele măcar cîteva zile în șir, pînă ce le vei încredința bine că sînt uscate și că nu se vor strica sau mucezi.

Iar dacă vei vedea că Sfîntul Agneț sfințit în Sfînta și Marea Joi s-a mucezit înainte de a fi sfărîmat, ori de se va întîmpla să se ardă Sfintele în timpul uscării, ori să se strice după ce au fost puse în sfîntul chivot, atunci, o preote, nicidecum să nu îndrăznești să sfărîmi și să usuci acel Sfînt Agneț, ori să păstrezi peste an Sfintele arse ori mucezite și să împărtășești dintr-însele pe careva dintre credincioși. Ci numaidecît, la cea dintîi sfîntă liturghie pe care o vei săvîrși după ce vei fi observat o astfel de rea întîmplare, să scoți un alt Agneț, să-l sfințești și la sfîrșitul slujbei să-l sfărîmi și să-l usuci precum îi s-a arătat mai înainte; și pe Acesta punîndu-l apoi în sfîntul chivot, să-l păstrezi peste tot anul și să împărtășești dintr-Însul pe cei bolnavi, pe copii și pe cine va mai trebui.

Iar Sfîntul Agneț mucezit și Tainele cele arse ori mucezite, la sfîrșitul liturghiei din acea zi ori din ziua următoare să le pui în sfîntul potir și să le consumi, la proscomidiar o dată cu cele din acea zi.

Și tot așa vei face Marți în Săptămîna Luminată, după sfînta liturghie, cu Sfintele pentru bolnavi care au prisosit din anul trecut.

Iar întîmplîndu-se să se sfîrșească Sfintele pentru bolnavi înainte de Sfînta și Marea Joi, atunci nu trebuie să aștepți această zi pentru a sfinți un nou Agneț, căci Dumnezeieștile Taine nu numai în Joia cea mare, ci și în alte zile, cînd este nevoie, pot fi sfințite, uscate și puse la păstrat, după rînduiala scrisă pînă aci pentru Sfînta și Marea Joi și pentru Marți în Săptămîna Luminată (Vezi și Liturghierul, la «Povățuirile» de la sfîrșit).

Apoi urmează slujba Utreniei neschimbată, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii, pe glasul al 3-lea și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare, că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, s-a răstignit pentru noi și de voie s-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate. Aceluia să ne închinăm.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și alăută.

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde învierea Ta, pe care lumea o slăvește, mîntuiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

De bucurie toate s-au umplut, luînd dovedirea Învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră șezînd, cu veșmintele strălucind și zicînd: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aicea, ci s-a sculat, precum a zis mai înainte, mergînd în Galileea.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morți, mîntuire neamului omenesc dăruind, ca să Te proslăvească toată zidirea pe Tine, Unul cel fără de păcat, miluiește-ne pe noi!

Apoi Stihirile Paștilor cu stihirile lor. Hristos a înviat... (de 3 ori), ectenille, otpustul și Ceasurile Paștilor.

LA LITURGHIE

Începutul și Antifoanele Paștilor, după rînduiala arătată pentru prima zi.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (II, 14—21). Evanghelia de la Luca (XXIV, 12—35).

Și celelalte asemenea, ca în ziua de Paști, cu toată rînduiala, afară de rugăciunile citite la sfîrșit.

MIERCURI

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Începutul, precum s-a arătat în prima zi de Paști.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe șase: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 4-lea:

Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, învierea Ta cea de a treia zi o slăvim. Că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și de oameni iubitor.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Osînda pomului neascultării ai dezlegat-o, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii de bunăvoie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, legăturile morții, ca un Dumnezeu, le-ai rupt. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție.

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat; și neamul omenesc din stricăciune l-ai izbăvit, dăruind lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Veniți, popoare, să lăudăm scularea cea de a treia zi a Mîntuitorului, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate; și viață și nestricăciune am luat toți care strigăm: Cel ce Te-ai răstignit și Te-ai îngropat și ai înviat, mîntuiește-ne pe noi cu Învierea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Îngerii și oamenii, Mîntuitorule, laudă scularea Ta cea de a treia zi, prin care s-au luminat marginile lumii și din robia vrăjmașului ne-am izbăvit toți, care strigăm: Făcătorule de viață, atotputernice Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi cu învierea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Porțile cele de aramă le-ai sfărîmat și încuietorile le-ai zdrobit, Hristoase Dumnezeule, și neamul omenesc cel căzut l-ai înviat. Pentru aceasta, cu un glas, strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție.

Slavă...

Doamne, nașterea Ta cea din Tatăl, mai presus de timp și veșnică este; iar întruparea cea din Fecioară, negrăită și neînțeleasă este

oamenilor; și pogorîrea la iad înfricoșătoare a fost diavolului și îngerilor lui; că moartea călcînd, a treia zi ai înviat, dăruind oamenilor nestricăciune și mare milă.

Și acum... a Născătoarei — Învierii: (Dogmatica):

Proorocul David, care după tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cîntare despre tine mai înainte a glăsuit, către Cel ce a făcut ție măriri: Stătut-a Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi. Și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți, aflînd-o, pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, și după voia Sa cu puterile cerești să o unească, Născătoare de Dumnezeu; și lumea să o mîntuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

VOHOD cu cădelnița.

Și se cîntă: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat și a căutat spre mine.

Stihurile:

In ziua necazului meu pe Dumnezeu am căutat.

Lepădatu-s-a a se mîngîia sufletul meu. Dumnezeule, întru cel sfînt este calea Ta.

Și iarăși cîntă cei din strana dreaptă:

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat...

Iar cei din strana stîngă continuă:

Și a căutat spre mine.

STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim scularea Ta cea făcătoare de viață și mîntuitoare.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor: celelalte toate precum s-a arătat în urmă.

LAUDELE

Slujba se pune foată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii, pe glasul al 4-lea și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cel ce ai suferit Crucea și moartea, și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim învierea Ta.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăute.

Cu Crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi; și cu

moartea Ta ai zdrobit pe diavolul, care muncea firea noastră, iar întru scularea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ţie: Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Lăudaţi-L pe El în timpane şi în horă, lăudaţi-L pe El în strune şi organe.

Cu Crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău şi ne izbăveşte de cursele vrăjmaşului. Cel ce ai înviat din morţi, ridică-ne pe noi cei căzuţi prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni Doamne, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

Stih: Lăudaţi-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudaţi-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Din sînurile Părintelui Tău nedepărtîndu-Te, Unule-Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare; şi Cruce şi moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce eşti fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morţi, nemurire ai dăruit neamului omenesc ca un singur Atotputernic.

Apoi Stihirile Paştilor cu stihurile lor. Hristos a înviat..., (de 3 ori), ecteniile şi otpustul precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paşti.

LA LITURGHIE

Începutul şi Antifoanele Paştilor, cu toată rînduiala, precum s-a arătat la liturghia din prima zi de Paşti.

În loc de: Sfinte Dumnezeule... se cîntă: Ciţi în Hristos v-aţi botezat...

Apostolul din Faptele Sfinţilor Apostoli (II, 22—38). Evanghelia de la Ioan (I, 35—51). Şi celelalte asemenea ca în ziua de Paşti, cu toată rînduiala care s-a scris mai înainte.

JOI

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Începutul, precum s-a arătat în prima zi

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe şase: trei ale Învierii şi trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 5-lea:

Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai ruşinat; şi prin învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, şi ne-ai mîntuit pe noi din porţile morţii. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Stih: Pentru numele Tău Te-am aşteptat, Doamne; aşteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere s-a adus. Înfricoşatu-s-au de Acesta mai-marii iadului şi s-au ridicat porţile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd celor din legături: ieşiţi! Şi celor din întuneric: arătaţi-vă.

Stih: Din straja dimineţii pînă în noapte, din straja dimineţii, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniţi, semnţiile neamurilor, să ne închinăm Acestuia! Că prin milostivirea Lui, din rătăcire izbăvindu-ne, ne-am învăţat să lăudăm pe un Dumnezeu în trei ipostasuri.

Alte stihiri, ale lui Anatolie, acelaşi glas:

Stih: Că la Domnul este mila şi multă mîntuire la El. Şi El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Închinare de seară aducem Ţie, Luminii celei neînserate, Care la sfîrşitul veacurilor, ca într-o oglindă în trup, ai strălucit lumii; şi pînă la iad Te-ai pogorît, întunericul cel de acolo l-ai risipit şi lumina Învierii ai arătat-o neamurilor, Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Lăudaţi pe Domnul toate neamurile, lăudaţi-L pe El toate popoarele.

Pe Hristos, Începătorul mîntuirii noastre, să-L slăvim. Că El din morţi înviind, lumea din rătăcire s-a mîntuit. Se bucură ceata îngerilor, fuge înşelăciunea diavolilor; Adam cel căzut s-a sculat şi diavolul s-a zdrobit.

Stih: Că s-a întărît mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămîne în veac.

Străjerii erau învăţaţi de cei fără de lege: tăinuiţi scularea lui Hristos şi luaţi arginţi şi spuneţi: că noi dormind, din mormînt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit despre vreun mort furat vreodată? Şi mai ales pe Cel cu smirnă uns şi gol, Care şi-a lăsat în mormînt şi giulgiurile Sale? Nu vă amăgiţi iudeilor. Învăţaţi graiurile proorocilor şi cunoaşteţi că Însuşi este cu adevărat Izbăvitorul lumii şi Atotputernic.

Slavă...

Doamne, Cel ce iadul ai golit şi moartea ai zdrobit, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum... a Născătoarei — Învierii: (Dogmatica):

În Marea Roşie, închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit odinioară. Acolo Moise despărţitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israil adîncul cu piciorul, neudat; iar acum Fecioara pe Hristos L-a născut fără sămînţă. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas nedespărţită; iar cea fără prihană, după naşterea lui Emanuil, a rămas nevătămată. Cel ce eşti şi mai înainte ai fost, şi Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

VOHOD cu cădelnița.

După Înțelepciune, drepții! se cîntă: Lumină lină...

PROCHIMEN. glasul al 7-lea:

Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea, și nu trece cu vederea cererea mea.

Stihurile:

Ia aminte spre mine și mă ascultă.

Că a abătut asupra mea fărădelege și întru mînie mi-a fost vrăjmaș mie.

Eu către Dumnezeu am strigat și Domnul m-a auzit.

Și iarăși zice cîntărețul din strana dreaptă:

Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea...

Iar cel din stînga continuă:

Și nu trece cu vederea cererea mea.

LA STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te slăvim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădînd porțile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori), și otpustul, precum s-a arătat în urmă la Vecernia din Duminica de Paști.

LA UTRENIE

Slujba se pune toată neschimbată, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Paștilor.

Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, pecetluit fiind mormîntul de cei fără de lege, ieșit-ai din mormînt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-ai întrupat îngerii Tăi cei fără de trup. N-au simțit cînd ai înviat ostașii cei ce Te-au străjuit; că amîndouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau; dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu credință tainei. Dumne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie și mare milă.

Stih: Lăudați pe Domnul în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăută.

Doamne, încuietorile cele veșnice zdrobindu-le și legăturile rupîndu-le, din mormînt ai înviat, lăsînd giulgiurile Tale spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mîntuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Doamne, femeile au alergat la mormînt să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cel ce ai pătimit pentru noi; și venind, au aflat un înger șezînd pe piatra răsturnată de frică, și către dînsele a strigat, grăind: A înviat Domnul. Spuneți ucenicilor că a înviat din morți, Cel ce mîntuiește sufletele noastre.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Doamne, precum ai ieșit din groapa pecetluită, așa ai intrat și la Ucenicii Tăi, prin ușile încuiate, arătîndu-le lor patimile trupului, pe care le-ai primit, Mîntuitorule, îndelung răbdînd; ca Cel ce ești din sămînța lui David, răni ai răbdat, iar ca Fiu al lui Dumnezeu, lumea ai slobozit. Mare este mila Ta, Mîntuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori), ectaniile și otpustul, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

LA LITURGHIE

Începutul ca în ziua de Paști.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (II, 38—43); Evanghelia de la Ioan (II, 1—15).

Și celelalte asemenea ca în ziua de Paști.

VINERI

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Începutul, precum s-a arătat la Vecernia din ziua întîi de Paști.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe zece: trei ale Învierii, trei ale lui Anatolie și patru ale Izvorului celui de Viață primitor.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Biruință purtînd, Hristoase, asupra iadului, pe Cruce Te-ai suit, ca pe cei ce ședeau în întunericul morții să-i înviezi împreună cu Tine, Cel ce ești între morți slobod; Cel ce izvorăști viață din lumina Ta, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

Stih: Pe mine mă așteaptă drepții pînă ce-mi vei răsplăti mie.

Astăzi Hristos, moartea călcînd, a înviat, precum a zis, și bucurie lumii a dăruit; ca toți, înălțînd cîntarea, așa să zicem: Izvorule al vieții, Lumina cea neapropiată, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

Stih: Dintru adîncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea, unde vom fugi noi păcătoșii? În cer? Acolo, Însuți locuiești. În iad? Acolo ai zdrobit moartea. Întru adîncurile mării? Acolo este mîna Ta, Stăpîne. La Tine scăpăm, înaintea Ta căzînd, ne rugăm: Cel ce ai înviat din morți, miluiește-ne pe noi!

Alte stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

Cu Crucea Ta, Hristoase, ne lăudăm și învierea Ta o

cîntăm şi o slăvim; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: De te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că Crucea răbdînd, cu moartea pe moarte a zdrobit.

Stih: Pentru numele Tău Te-am aşteptat, Doamne; aşteptat-a sufletul meu spre Cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Slavă puterii Tale, Doamne, că ai zdrobit pe cel ce avea stăpînia morţii; înnoitu-ne-ai pe noi prin Crucea Ta, dăruindu-ne nouă viaţă şi nestricăciune.

Alte Stihiri, ale Izvorului celui de Viaţă primitor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Stih: Din straja dimineţii pînă în noapte, din straja dimineţii, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Lucruri minunate şi uimitoare a săvîrşit Stăpînul cerurilor, dintru început, prin tine, Cea cu totul fără prihană. Că şi de sus a picurat lămurit ca o ploaie, în pîntecele tău, dumnezeiască Mireasă, arătîndu-te pe tine izvor din care curge toată bunătatea şi mulţimea de tămăduiri, izvorînd din belşug faceri de bine tuturor celor ce au nevoie de întărirea sufletelor şi de sănătatea trupului, prin apa harului.

Stih: Că la Domnul este mila şi multă mîntuire la El. Şi El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Lucruri minunate şi uimitoare... (se repetă stihira de mai sus).

Stih: Lăudaţi pe Domnul toate neamurile, lăudaţi-L pe El toate popoarele.

Mană cerească, Fecioară, şi izvorul cel dumnezeiesc al raiului cu totul adevărat te numesc pe tine, Stăpînă; că şuvoiul şi darul izvorului tău s-au revărsat peste cele patru laturi ale pămîntului, totdeauna umplîndu-l cu minuni mai presus de fire şi tuturor celor ce o beau, apa se face împlinitoare a celor cerute. Pentru aceasta, noi creştinii bucurîndu-ne, alergăm cu credinţă, scoţînd aghiazma cea totdeauna dulce-curgătoare.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămîne în veac.

Riuri de tămăduiri izvorăşti, Fecioară, celor ce cu credinţă aleargă neîncetat la izvorul tău, dumnezeiască Mireasă. Că în dar reverşi tămăduirile, din belşug şi cu prisosinţă, celor bolnavi; pe cei orbi, care aleargă la tine, îi faci să vadă lămurit; pe mulţi şchiopi ai îndreptat şi pe slăbănogi ai întărit; pe cel mort l-ai înviat prin întreita turnare a apei şi ai vindecat durerile celor bolnavi de idropică şi de năduf.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cine va grăi puterile Tale, o Izvorule, Care, fiind plin de neîmpuţinate minuni, săvîrşeşti multe şi peste fire lucruri? O, darurile cele mari, care le verşi tuturor! Că nu numai bolile cele cumplite le-ai alungat de la cei ce cu dragoste aleargă la tine, ci şi patimile cele sufleteşti le speli, curăţindu-le, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, dăruind, o dată cu toate, şi mare milă.

Şi acum... a Născătoarei — Învierii: (Dogmatica), glasul al 6-lea:

Cine nu te va ferici, Preasfîntă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurată naşterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Însuşi din tine, cea Curată, a ieşit, negrăit întrupîndu-se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcîndu-Se pentru noi, nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD cu cădelniţa.

După Înţelepciune, drepţi! se cîntă: Lumină lină... Apoi:

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Iubi-Te-voi, Doamne, vîrtutea mea. Domnul este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu.

Stihurile:

Dumnezeul meu este ajutorul meu şi voi nădăjdui într-Însul.

Lăudînd voi chema pe Domnul şi de vrăjmaşii mei mă voi izbăvi.

Auzit-a din locaşul Său cel sfînt glasul meu.

Şi iarăşi se zice din strana dreaptă:

Iubi-Te-voi, Doamne, vîrtutea mea...

Iar cei din strana stîngă continuă:

Domnul este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu.

Ectenia: Să zicem toţi... Rugăciunea: Înviedniceşte-ne, Doamne... Apoi ectenia: Să plinim rugăciunile noastre de seară...

LA STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 6-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îngerii o laudă în ceruri; şi pe noi pe pămînt ne înviedniceşte, cu inimă curată, să Te slăvim.

Apoi Stihirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Bucură-te, Izvorule de viaţă purtător, care asemenea mărilor reverşi minuni peste toată lumea; nolanule duhovnicesc, care cu revărsarea darului covîrşeşti curgerile Nilului; al doilea Siloam, care izvorăşti apă mai presus de fire ca dintr-o piatră minunată şi care ai primit puterea Iordanului. Mană de mîntuire, care eşti vădit bogată şi cu adevărat îmbelşugată spre trebuinţa celui ce o caută. Mai-

că a lui Hristos, Fecioară, care reversi asupra lumii mare milă.

Stih: Sfințit-a locașul Său, Cel preaînalt.

Cu cîntări răsunătoare să lăudăm credincioșii pe Norul cel ceresc, care a plouat pe pămînt, fără micșorare, pe picătura cea cerească, pe Hristos, Dătătorul de viață; pe Apa cea dumnezeiască, cea care țîșnește vie și izvorăște nemurire, pe Ambrozia nectarului, care după ce o bei niciodată nu se împuținează și stinge setea care topește sufletele. Din care cei ce beau cu înțelepciune, dumnezeiești rîuri revarsă dinlăuntrul minții, izvorînd tuturor darul cel îmbelșugat.

Stih: Apele rîurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu.

Bucură-te, Izvorule cel ce ai primit Viața, Cel ce neîncetat izvorăști daruri, fîntîna tămăduirilor, care faci slabă și neputincioasă toată tăria bolilor; Cel ce izvorăști celor orbi vedere și dumnezeiască curățire celor leproși, tot leacul împotriva bolilor tuturor celor ce aleargă cu credință la locașul tău, marele spital de obște, cu adevărat fără de plată și primitor, Maică a lui Hristos-Cuvîntul, Cel ce izvorăște lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Să trîmbițăm prin cîntări, o iubitorilor de praznic, să săltăm și să dănțuim, bucurîndu-ne de apele cele ce de-a pururea țîșnesc din Izvorul cel de viață purtător. Stăpînitorii și cîrmuitorii să se adune și să împrăștie din belșug darul Izvorului; că pe stăpînitori i-a mîntuit și pe cei ce zăceau în pat prin atingere i-a ridicat. Păstorii și credincioșii, laolaltă adunîndu-ne, să sorbim apa cea mîntuitoare din Norul cel aducător de ploaie; cei bolnavi, tămăduirea; cei din primejdii, întărirea; cei însetați, adăparea; cei orbi, vederea; cei surzi, buna auzire; cei ce rău pătimesc, vindecarea; cei în primejdii de moarte, izbăvirea. Toți, lăudînd pe ceea ce pretutindeni izvorăște credincioșilor ape de mîntuire, așa să-i strigăm: Ceea ce reversi ape pururea vii din izvor, Curată Fecioară, nu înceta a te ruga totdeauna pentru robii tăi.

Și acum..., Ziua Învierii...

Și sfîrșitul precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

LA UTRENIE

Începutul după cum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

Canonul Paștilor pe opt și al Născătoarei de Dumnezeu pe șase.

CANONUL

Născătoarei de Dumnezeu

Alcătuit de Nichifor Calist Xantopol.

Cîntarea 1, glasul 1:

Izvorăște-mi acum, Izvorule, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, dîndu-mi darul cuvîntului, ca să laud izvorul tău, care izvorăște viață și har credincioșilor; că tu ai izvorît pe Cuvîntul Cel într-un ipostas.

Locaș de tămăduire mai presus de fire se arată tuturor biserica ta cea sfîntă, Fecioară! Că din moarte vădită ridică lămurit pe credincioșii care aleargă la dînsa și izvorăște tuturor mîngîierea cea din belșug.

Din ceruri reversi nouă daruri fără împuținare, ceea ce ești cu adevărat una; căci pe cel orb îl faci să vadă lumina, prin tina cea nouă, strigînd tu de sus către Leon, mai presus de gînd.

Bucură-te, Marie, bucură-te, ceea ce ești lauda de obște și cinstită a neamului omenesc! Că Ziditorul tuturor peste tine s-a pogorît vădit, ca o picătură, arătîndu-te izvor nemuritor, dumnezeiască Mireasă!

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Luminat și sfînt locaș al Stăpînului tuturor te știu pe tine, Fecioară, și izvor de nestricăciune, care ai izvorît pe Hristos, apa din care ne adăpăm.

Cît de mare dar ai dat împăratului, Izvorule și Stăpînă, sfărîmînd prin apă tăria cea înfricoșătoare a pietrei, care oprea cu dureri cumplite scurgerea udului.

Dar neîmputinat curge din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izvorînd din belșug; cu ajutorul tău cei schiopi umblă, mulțimea celor leproși se curățește și demonii se înăbușă.

Tuturor credincioșilor le împarți vindecare: împăraților și poporenilor, sărmanilor și ocîrmuitorilor, săracilor și bogaților, revărsîndu-le apa îndeobște, Izvorule, ca pe un leac fără deosebire.

Catavasie: Veniți să bem băutură...

Condacul și Icosul Paștilor.

Apoi Sedealna Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înțelepciunea și Cuvîntul...

Pe Fîntîna cea pururea nesecată și înviorătoare, pe dumnezeiescul Izvor din care țîșnesc șuvoaie de apă, cu un glas să-l lăudăm cei ce îi cerem darul; că în fiecare zi curge și arătînd tămăduirile mă car ca pe curgerile rîurilor. Pentru aceasta, după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem cu credință din Izvor putere neîmputinată și cu adevărat fără de moarte,

care rourează arătat inimile celor binecredincioși; și cu buzele să strigăm: Tu ești mîngîierea credincioșilor.

Cîntarea a 4-a:

Cu adevărat mai mult decît nisipul și decît picăturile ploilor au crescut mulțimile minunilor izvorului tău, Fecioară, care neîncetat curg din belșug peste tot pămîntul, tămăduind degrab pe tot cel ce zace de grea boală.

Apă din izvorul tău, Stăpînă Fecioară, s-a turnat peste sînul cel ros de răni chinuitoare al femeii; și îndată au încetat, prin stropire, durerile cele de moarte și a cunoscut că s-a tămăduit de boala ei.

De neînțeles și mai presus de fire este cu adevărat ceea ce s-a făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu. Că apa izvorului tău se face tămăduire alungătoare de bolile cele pricinuitoare de moarte, ceea ce firea cu adevărat niciodată nu a văzut.

Neîncetat mă omoară vrăjmașul cu ațîțările desfătărilor, Stăpînă de Dumnezeu Născătoare, Izvorule; nu mă trece cu vederea, ci apucă înainte, Ajutătoarea cea grabnică, și din cursele lui mă izbăvește, ca necurmat să te măresc pe tine, cea mult lăudată.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Grăite fiind cele cu adevărat minunate ale izvorului tău, Curată Fecioară, umplu de uimire cugetul oamenilor; căci s-au făcut peste fire, sfințind pe toți credincioșii.

Grăit-au despre darul tău lina, mana și Siloamul și stînca din care a țîșnit apă, foișorul lui Solomon, apele Iordanului și fîntîna samarinencii.

Picăturile izvorului tău, Curată Fecioară, și pe un mort au înviat, lucruri mai presus de cuvînt și de pricepere! Că toate ale tale, Preacurată, biruiesc judecata omenească.

Vindecă patimile mele, Fecioară, ceea ce ai uscat izvorul scurgerii de sînge, frigurile și fierbințeala aprinderii și boala ofticei, oprirea udului și curgerea pîntecelui.

Catavasie: Să mînecăm cu mînecare...

Cîntarea a 6-a:

Cuvintele cîntării te laudă pe tine, Curată, ca pe ceea ce ești cu adevărat izvor; că ai născut mai presus de cuvînt pe Adîncul înțelepciunii, pe Cel ce a spînzurat norii în văzduh și pămîntul pe ape.

Împiedicat-ai prăbușirea scărilor, care amenință cu zdrobirea pe zugravii de acolo, o Izvorule preasfînt, mîntuind și pe popor de cutremur, cînd s-a dărîmat locașul.

Pîntecele cel mai înainte sterp din pricina nerodirii l-ai dezlegat în chip vădit, prin apa izvorului tău; că tu ocrotești și nașterile de prunci, ca ceea ce ai născut pe Stăpînul a toate, rămînînd fecioară.

Nici cuvîntul, nici mintea, nici limba nu izbutesc să laude nașterea ta, Curată! Ci neputincioase sînt și se rușinează față de tine și înțelepciunea filozofilor și măiestria ritorilor.

Catavasie: Pogoritu-Te-ai în cele...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Din izvorul tău cel nesecat, Ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, îmi dăruiești mie, izvorînd pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvînt. Căci ca Ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvîntul, te rog să mă rourezi cu darul tău, ca să strig ție: Bucură-te, apă izbăvitoare!

ICOS

Născătoare de Dumnezeu, cea fără prihană, care ai născut, în chip negrăit, pe Cuvîntul Tatălui, Cel mai înainte de veci, deschide-mi gura, Preacinstită, călăuzindu-mă spre lauda ta, ca să te măresc, glăsuind către izvorul tău acestea:

Bucură-te, Izvorule al bucuriei celei neîncetate; bucură-te, șuvoi al frumuseții celei negrăite!

Bucură-te, izgonitoare a tuturor bolilor; bucură-te, nimicitoare a feluritelor patimi!

Bucură-te, rîule prea limpede, care tămăduiești pe cei credincioși: bucură-te, apă prea plăcută celor bolnavi de tot felul!

Bucură-te, apă a înțelepciunii, care îndepărtezi necunoștința; bucură-te, amestecare a inimii, care picură ambrozie!

Bucură-te, vas al manei, izvoritor de viață; bucură-te, baie și nectar din dumnezeiesc izvor!

Bucură-te, ceea ce ești stavilă împotriva neputinței; bucură-te, ceea ce stingi văpaia boalei!

Bucură-te, apă izbăvitoare!

SINAXAR

Vineri, în Săptămîna Luminată, se prăznuiește sfințirea bisericii Preasfintei Stăpînei noastre și Maicii lui Dumnezeu, a Izvorului celui de Viață purtător. Și se mai face și pomenirea minunilor celor mai presus de fire, care s-au săvîrșit de către Maica lui Dumnezeu în acest sfînt locaș.

Biserica aceasta și-a luat începutul de la împăratul Leon cel Mare, care se mai numea și Machelie. Fiind acela om bun și prea blînd, mai înainte de a se sui pe tronul împărăției, pe cînd se număra încă între oamenii obișnuiți, umblînd prin locurile acelea a dat peste un orb rătăcit și l-a luat de mînă ca să-l călăuzească. Și ajungînd aproape de locul unde s-a ridicat mai tîrziu biserica, orbul a fost cuprins de o sete arzătoare și l-a rugat pe Leon să-i dea apă ca să-și astîmpere setea. Iar Leon, pătrunzînd în desișul din apropiere, căuta apă; căci pe atunci locul acela era acoperit cu

tot felul de arbori și desișuri de verdeață crețeau pe el. Și negăsind pe acolo apă, s-a întors întristat. Dar pe cînd se întorcea, i-a sunat în urechi glas de sus, care i-a zis: «Nu e nevoie să te ostenești, Leone, căci apa este aproape!» Dar întorcîndu-se din nou, Leon căuta. Și ostenindu-se iarăși mult, din nou a auzit glasul acela, care i-a zis: «Pătrunde, Leone împărate, mai adînc în pădurea aceasta și luînd cu mîinile apă tulbure, potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați; și vei cunoaște de îndată cine sînt eu, care sălășluiesc aici de multă vreme». A făcut deci Leon precum îi spusese glasul și îndată orbul a început să vadă. Și ajungînd Leon împărat, potrivit proorociei Maicii Domnului, a zidit lîngă acel izvor, cu multă cheltuială, biserica ce se vede și astăzi.

Minuni nenumărate s-au făcut în acea biserică. După oarecare trecere de vreme și Justinian, marele împărat al romanilor, care suferea de o boală grea, a dobîndit aici vindecare; mulțumind pentru aceasta Maicii Cuvîntului, a ridicat o biserică și mai mare, care însă, crăpîndu-se de diferite cutremure, a fost rezidită în cele din urmă de către împăratul Vasile Macedoneanul și de fiul său, Leon înțeleptul. Pe vremea lor, izvorul de aici a și săvîrșit numeroase minuni: a vindecat multe boli și a tămăduit nenumărate feluri de răni, molime și alte suferințe. A înviat izvorul acesta și un mort; acesta era din Tesalia și plecînd el cu corabia spre izvor, s-a săvîrșit pe cale. Cînd era să moară și-și dădea duhul, a rugat pe corăbieri să-l ducă de acolo la biserica Izvorului și să-l îngroape, după ce vor turna peste dînsul trei ciuturi de apă. Ei au făcut așa, iar mortul, fiind stropit cu apă, a înviat.

După multă trecere de vreme, cînd sta să cadă acea mare biserică, arătîndu-se Născătoarea de Dumnezeu a sprijinit-o pînă ce mulțimea strînsă din împrejurimi s-a scurs afară.

Apa aceea, cînd a fost băută, a alungat mulți demoni și a slobozit pe cei legați din temnițe. Pe împăratul Leon Înțeleptul l-a vindecat de piatră la rinichi și a potolit friguri foarte cumplite ale soției lui, Teofana; și pe fratele lui, Ștefan patriarhul, l-a izbăvit de oftică și pe patriarhul Ioan al Ierusalimului l-a vindecat de surzenie. Pe marele dregător Tarasie l-a vindecat de niște friguri prea cumplite, ca și pe maica lui, Maghistrisa, iar pe fiul său, Stelian, l-a tămăduit de o boală de rinichi. Pe o femeie cu numele de Shizina a izbăvit-o de o boală de stomac. Iar împăratul Roman Lecapenul s-a tămăduit cu apă de la acest izvor de o boală de stomac; la fel și soția lui. În Haldeea, Maica Domnului a vindecat pe călugărul Peperin și pe ucenicul lui, la rugăciunea lor; la fel și pe călugărul Matei și pe Meletie, care fuseseră piriți împăratului. A mai vindecat și pe niște înalți dregători și pe mulți alții, pe care cine i-ar mai putea spune?

Ce limbă ar putea istorisi cîte minuni a făcut apa aceasta și cîte continuă să facă pînă astăzi? Mai multe decît picăturile de ploaie și decît mulțimea stelelor și a frunzelor sînt minunile care se săvîrșesc acolo și în zilele noastre. Căci a vindecat, mai presus de fire, ulcerul și cangrena, perforațiile și abcesele aducătoare de moarte, cărbunele (buba neagră) și lepra și pelagra. A mai vindecat apoi și alte boli de femei și boli ale sufletului, lăcrimarea ochilor și albeața și scăderea vederii. Încă a mai vindecat de boala idropicei pe Ioan Varanga, iar pe un alt Varanga l-a tămăduit de buba cea rea. Și pe ieromonahul Marcu l-a scăpat de boala pojarului și pe călugărul Macarie de sufocarea (astmul) care-l chinuia de cincisprezece ani și totodată de piatră la rinichi. Și alte foarte multe, pe care este cu neputință să le numărăm în cuvîntul acesta, pe care le-a săvîrșit și le săvîrșește fără încetare apa izvorului aceluia.

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi Învierea lui Hristos văzînd... (de 3 ori) și Înviind Iisus din mormînt... (de 3 ori).

Cîntarea a 7-a:

Scoateți, bolnavilor, din izvor tămăduiri! Că Preacurata face să curgă, din izvorul cel dumnezeiesc, îndulcirea cea adevărată, izvorînd cu adevărat torentul desfătării. Pentru aceasta să ne adăpăm cu toții, cu credință, din șuvoaiele cele îmbelșugate.

Minunile tale nemaiauzite, Stăpînă, pe toți credincioșii care le aud îi umplu de mirare. Căci pe cei muți și surzi apa ta îi arată ca pe niște bine grăitori; iar pe cei ce pătimesc cumplit îi tămăduiește și vindecare le dăruiește.

Din văpaia durerilor scoți pe cei ce aleargă la tine, Curată, rourîndu-i cu ape din izvorul cel minunat; că de ulcer se izbăvește omul și de pelagră, iar pe lepros îl vindeci și cărbunele l-ai stins.

Tineri și fecioare și toți oamenii, pe Stăpîna cu credință din suflet să o lăudăm în chip luminat. Căci a vindecat străpungeri de cuie și boli de ochi și bubele cele rele și umflături și pe paralitic.

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tinerii...

Cîntarea a 8-a:

Dumnezeiască și sfîntă apă izvorăște izvorul tău, Fecioară. Că curgerea idropicilor o oprește degrab cu dumnezeiasca chemare a harului. Pentru aceasta te cinstim, Izvorule, în veci.

Să lăudăm toți, cu înțelepciune, apa cea sfîntă și de viață izvorîtoare; că pornirea nădufului pe loc o oprește și slobodă o face spre răsuflare. O! minunile tale, Curată Născătoare de Dumnezeu!

Ce gură va lăuda minunea nașterii tale, Prealăudată? Dar și ce minte ar putea să privească izvorul minunilor tale și în cuvinte să-l proslăvească? Nu este cu putință firii să laude cele ale tale.

Toată puterea morții asupra ta s-a nimicit în întregime, Împărăteasă și Doamnă! Că tu ai izvorît pe Împăratul, pe Viața cea fără de moarte, pe Hristos, Apa și Mana, în veci.

Catavasie: Această vestită și sfîntă...

Cîntarea a 9-a:

Apa izvorului tău covîrșește toate apele, Fecioară curată, dăruind, la vedere, izbăvire de boli cumplite și sufletelor toată tăria, ca una ce se varsă mai presus de fire.

Ca pe o izbăvire de boli, vedem toți acest nou Siloam al izvorului tău, Fecioară; că orbul a luat vedere și toți dobîndim, neîncetat, sănătate și viață.

Cei ce căutați sănătate, alergați la izvor! Căci Curata Fecioară sălășluiește în apă. Saltă și te bucură, mulțimea credincioșilor, precum se cuvine, că vei avea în sfîntul locaș împlinirea cererilor.

Înălțatu-s-a mai presus de ceruri apa izvorului tău și cu curgerile ei a străbătut adîncurile pămîntului; aceasta este ambrozie a sufletului, nectar al credincioșilor, mierea cea din piatră și împărtășirea de mană.

Veselești, Fecioară, pe credincioși mai presus de fire, izvorînd har din izvorul cel veșnic, dîndu-le lor putere

asupra vrăjmaşilor, biruinţă pururea, sănătate şi pace şi plinirea cererilor.

Catavasie: Luminează-te...

Luminînda Învierii: Cu trupul adormind...

Apoi Slavă... Şi acum... a Izvorului, asemenea:

Cu adevărat eşti izvor de apă vie, Stăpînă! Că boalele cele cumplite ale sufletelor şi ale trupurilor le speli numai cu atingerea ta, ceea ce ai izvorît pe Hristos, apa de mîntuire.

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii, pe glasul al 6-lea şi patru ale Izvorului (Născătoarei de Dumnezeu), pe glasul al 2-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea:

Stih: Ca să facă între dinşii judecată scrisă, slava aceasta este a tuturor cuvioşilor Săi.

Crucea Ta, Doamne, viaţă şi înviere poporului Tău este; şi întru dînsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluieşte-ne pe noi.

Stih: Lăudaţi pe Domnul întru Sfinţii Lui, lăudaţi-L pe El întru tăria puterii Lui.

Îngroparea Ta, Stăpîne, raiul a deschis neamului omenesc; şi din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluieşte-ne pe noi.

Stih: Lăudaţi-L pe El întru Puterile Lui, lăudaţi-L pe El după mulţimea slavei Lui.

Cu Tatăl şi cu Duhul pe Hristos să-L lăudăm, pe Cel ce a înviat din morţi, şi către Dînsul să strigăm: Tu eşti viaţa noastră şi învierea; miluieşte-ne pe noi.

Stih: Lăudaţi-L pe El în glas de trîmbiţă, lăudaţi-L pe El în psaltire şi în alăută.

A treia zi ai înviat, Hristoase, din groapă, precum este scris, şi împreună ai sculat pe strămoşul nostru. Pentru aceasta Te şi slăveşte neamul omenesc şi laudă Învierea Ta.

Stihirile Izvorului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Etratului...

Stih: Lăudaţi-L pe El în timpane şi în horă, lăudaţi-L pe El în strune şi în organe.

Apa izvorului de mîntuire este tuturor celor neputincioşi. Să ne apropiem deci cu credinţă şi să sorbim dar.

Stih: Lăudaţi-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudaţi-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Fîntîna din care curge viaţă, a izvorului fără de moarte, dăruieşte tuturor celor ce se apropie cu dragoste şuvoi neîmputinat de vindecări.

Stih: Sfinţit-a locaşul Său, Cel Preaînalt.

Apa Fecioarei întăreşte sufletele. Să alergăm deci cei ce sîntem în întînăciunile patimilor, la Fecioara şi să ni le curăţim.

Stih: Apele riurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu.

Vasul cel sfinţit, mană din belşug revarsă pe Stăpînul din Preacurata Fecioară. Să luăm deci fiecare ce ne este de trebuinţă.

Apoi se adaugă Stihirile Paştilor cu stihurile lor, Slavă... Şi acum... Ziua Învierii..., ectenia şi otpustul, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paşti.

LA LITURGHIE

Începutul şi Antifoanele Paştilor, precum s-a arătat în ziua de Paşti.

Apostolul şi Evanghelia zilei şi ale Născătoarei de Dumnezeu (caută-le la 8 septembrie). Chinonicul Paştilor.

Şi celelalte la fel ca în ziua de Paşti, cu toată rînduiala arătată acolo.

La masă, în mînăstiri, se face mîngîierea fraţilor, iar după masă se cîntă, la trapeză, această cîntare de laudă a Născătoarei de Dumnezeu, după: Luminează-te, luminează-te...:

Pe apa cea izvorîtoare de viaţă a Izvorului, pe mana ce revarsă roua cea nemuritoare, pe nectarul cel dumnezeiesc, pe ambrozia cea minunată, pe mierea cea din piatră, cu credinţă să o cinstim.

LITIA (Procesiunea)

cu

Sfinţirea cea mică a apei

În această Vineri, numită şi a Izvorului Tămăduirii, se prăznuieşte sfinţirea unei biserici zidite în cinstea Maicii Domnului lîngă un izvor făcător de minuni prin puterea cea mai presus de fire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Întru pomenirea acestor minuni, în multe mînăstiri şi biserici de enorie din ţara noastră se face Litie, adică sfinţirea cea mică a apei, după următoarea rînduială:

După rugăciunea amvonului (dacă Sfinţirea cea mică a apei se va face tot în biserica), sau după otpustul dumnezeieştii Liturghii, dacă Sfinţirea cea mică a apei se va face în curtea bisericii, dezbrăcîndu-se preotul de veşmintele preoţeşti, îşi pune numai epitrahilul şi ielonul şi, luînd în mîini sfînta Evanghelie şi sfînta cruce, ieşe în mijlocul bisericii (sub policandru), unde este aşezată din vreme o masă pe care se pun sfînta Evanghelie, sfînta cruce, icoana Izvorului Tămăduirii şi şfeşnice mici cu făclii aprinse.

Preotul face începutul cu: Binecuvîntat este Dumnezeul nostru... (dacă este şi diacon, el zice mai înainte, ca de obicei: Binecuvintează, părinte). Apoi preotul cîntă o dată: Hristos a înviat din morţi.., iar credincioşii (cîntăreţii) repetă aceeaşi cîntare de două ori. Preotul rosteşte stihurile Paştilor (Înviază Dumnezeu... şi celelalte), căzînd în jurul mesei, precum s-a arătat în ziua de Paşti (dacă este şi diacon, el stă cu lumînare aprinsă în faţa preotului). După aceea preotul (ori diaconul, dacă este) rosteşte ectenia mare: Cu pace Domnului să ne rugăm... şi preotul, ecfonisul Ţie se cuvine...

Dacă Sfinţirea cea mică a apei se va face în curtea bisericii, cum se obişnuieşte pe alocuri, preotul ia sfînta Evanghelie şi sfînta cruce; înaintea lui merge diaconul cu cădelniţa şi făclie aprinsă, iar înaintea acestuia cîntăreţii, purtînd icoana Izvorului Tămăduirii sau a Învierii şi prapuri. Şi aşa, ieşi cu toţii din biserică împreună cu credincioşii, cîntînd Canonul Paştilor (ori numai irmoasele cîntărilor, de nu este timp) şi mergînd la locul unde va fi gătit pentru Sfinţirea cea mică a apei.

Şi ajungînd la locul acela, preotul aşază sfînta Evanghelie, sfînta cruce şi icoana Izvorului pe o masă dinainte pregătită, pe care se pun şi făclii aprinse, un vas sau mai multe cu apă curată pentru sfinţire şi sfîrcul (mănunchiul de busuioc) pentru stropit. Sfîrşindu-se de cîntat Cîntarea a 6-a a Canonului, preotul (ori diaconul dacă este) zice: Domnului să ne rugăm şi ecfonisul: Că sfînt eşti Dumnezeul nostru... şi se cîntă: Cîţi în Hristos v-aţi botezat..., ca de obicei de trei ori. Apoi cîntăreţul citeşte Apostolul, iar preotul Evanghelia din rînduiala Sfinţirii celei mici a apei (cîntă rînduiala în «Molitfelnice» sau în «Aghiazmatar»). După aceea diaconul (dacă este) ori tot preotul rosteşte ectenia de după Evanghelie şi rugăciunea Sfinţirii celei mici a apei, sfinţind la vremea cuvenită apa, după rînduială. Iar după Sfinţirea apei, în loc de: Mîntuieşte, Doamne, poporul Tău..., se cîntă: Hristos a înviat..., de mai multe ori, apoi: Învierea lui Hristos văzînd... (clerul o dată şi cîntăreţii de două ori) şi: Înviind Iisus din mormînt... de mai multe ori, pînă ce preotul stropeşte cu apă sfinţită pe toţi cei de faţă.

După stropire, se face intoarcerea în biserică, cu aceeași rînduială ca la ieșire, cîntînd restul Canonului Paștilor (Cîntările a 7-a, a 8-a și a 9-a).

De este nevoie a se face și rugăciune pentru neplouare (steștanie) în fața bisericii, preotul se oprește și citește Evanghelia, ectenia și rugăciunile din «Rînduiala de rugăciune la vreme de secetă sau neplouare, (caută în «Molitfelnic»); pe primele trei le citește în fața bisericii, iar pe următoarele patru le citește înconjurînd biserica, cîte una în fiecare latură. Apoi se intră în biserică, cîntînd Slavă... a Laudelor Sfintelor Paști: Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea...

Intrînd în sfîntul altar, preotul (și diaconul dacă este) așază sfînta Evanghelie și sfînta cruce la locul lor de pe Sfînta masă; iar de nu s-a făcut mai înainte otpustul Sfintei Liturghii, se face acum, încheind astfel slujba.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Începutul precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe șase: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 8-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Cîntare de seară și slujbă cuvîntătoare Ție, Hristoase, aducem, că bine ai voit a ne milui prin înviere.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi de la fața Ta; ci binevoiește a ne milui pe noi, prin înviere.

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Bucură-te, Sioane sfinte, maica bisericilor, locașul lui Dumnezeu, că tu ai primit întîi iertarea păcatelor, prin înviere.

Alte stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Cuvîntul, Cel ce s-a născut din Dumnezeu-Tatăl mai înainte de veci, iar în anii cei de apoi Același din cea neispitită de nuntă întrupîndu-se, de voie răstignire de moarte a răbdat; și pe omul cel omorît de demult l-a mîntuit prin învierea Sa.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Învierea Ta cea din morți o slăvim, Hristoase, prin care ai slobozit neamul lui Adam de tirania iadului; și ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viață veșnică și mare milă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Slavă Ție, Hristoase Mîntuitorule, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Cel ce Te-ai răstignit pe Cruce și ai înviat din mormînt a treia zi.

Slavă...

Pe Tine Te slăvim, Doamne, pe Cel ce de voie pentru noi Cruce ai răbdat, și Ție ne închinăm, Atotputernice Mîntuitorule. Nu ne lepăda pe noi de la fața Ta, ci ne auzi și ne miluiește prin învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Și acum... a Născătoarei — Învierii: (Dogmatica):

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pămînt s-a arătat și cu oamenii a petrecut; că din Fecioară curată trup luînd și dintr-însa ieșind prin înomenire, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe. Pentru aceasta, pe Acesta propovăduindu-L Dumnezeu desăvîrșit și om desăvîrșit cu adevărat, mărturisim pe Hristos Dumnezeul nostru; pe Care roagă-L, Maică nenuntită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD cu cădelnița.

După: Înțelepciune, drepți! se cîntă: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem de Tine, Doamne.

Stihurile:

De la marginile pămîntului, către Tine am strigat.

Acoperi-mă-voi întru acoperămîntul aripilor Tale.

Așa voi cînta numelui Tău în veacul veacului.

Și fără-și cîntăreții din strana dreaptă:

Dat-ai moștenire...

Iar cei din stînga continuă:

Celor ce se tem de Tine, Doamne.

Apoi ectenia: Să zicem toți... Rugăciunea: Învrednicește-ne, Doamne... Ectenia: Să plinim rugăciunile...

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii, glasul al 8-lea:

Suitu-Te-ai pe Cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte; către cei din întuneric Lumina cea adevărată; către cei căzuți Învierea tuturor. Cel ce ești luminarea și Mîntuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor: Hristos a înviat... (de 3 ori) și otpustul, precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

LA UTRENIE

Slujba se pune toată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Paștilor.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, deși ai stat înaintea divanului, de Pilat fiind judecat, dar nu Te-ai depărtat de scaun, cu Tatăl împreună șezînd; și, înviind din morți, lumea ai slobozit din robia celui protivnic, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăută.

Doamne, deși Te-au pus iudeii, ca pe un mort, în mormînt, dar ca pe un Împărat

adormit străjerii Te străjuiau; şi ca pe o vistierie a vieţii, cu pecete Te-au pecetluit. Dar ai înviat şi ai dat nestricăciune sufletelor noastre.

Stih: Lăudaţi-L pe El în timpane şi în horă, lăudaţi-L pe El în strune şi în organe.

Doamne, armă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă, că se îngrozeşte şi se cutremură, nesuferind a privi spre puterea ei, că morţii i-a sculat şi moartea o a zdrobit. Pentru aceasta, ne închinăm îngropării Tale şi învierii.

Stih: Lăudaţi-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudaţi-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Îngerul Tău, Doamne, care a vestit învierea, pe străjeri i-a înfricoşat, dar femeilor le-a strigat, zicînd: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? Înviat-a, Dumnezeu fiind, şi lumii viaţă a dăruit.

Apoi Stihirile Pastiilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori). Şi celelalte după cum s-a arătat la Utrenia din noaptea Paştilor.

LA LITURGHIE

Începutul şi Antifoanele Paştilor cu toată rînduiala din Duminica Paştilor.

Apostolul din Faptele Sfinţilor Apostoli (III, 11—16); Evanghelia de la Ioan (III, 22—33).

Şi celelalte după rînduiala dumnezeieştii Liturghii a Sfîntului Ioan Gură de Aur, ca în ziua de Paşti.

TIPIC

pentru rînduiala Artosului cum se obişnuieşte a se face la mînăstiri, în Sîmbăta Săptămînii Luminate.

Sfîrşindu-se Sfînta Liturghie, diaconul ia Artosul şi, în sunetul clopotelor şi al toacei în fruntea fraţilor merge din biserică în trapeză. Aici eclesiarhul sfărîmă artosul şi-l împarte fraţilor înainte de a şedea la masă, cîntîndu-se: Hristos a înviat... de mai multe ori. După aceea: Hristos a înviat... (o dată). Apoi: Tatăl nostru... şi obişnuita binecuvîntare a mesei; iar fraţii şed la masă.

După ce au mîncat se cîntă: Hristos a înviat... (de 3 ori). Preotul zice: Bine este cuvîntat Dumnezeu Cel ce ne miluieşte...

Apoi: Slavă Ţie, Doamne; slavă Ţie, Sfinte; slavă Ţie Împărate. Slavă... Şi acum... Doamne miluieşte (de 3 ori). Binecuvîntează. Şi luînd unul din fraţii cei cucernici pîinea cea obişnuită, care se ridică peste tot anul, cu cîte trei degete la amîndouă mîinile, însemnînd peste panaghiar în chipul crucii, zice: Hristos a înviat... în loc de: Mare este numele... Preotul răspunde: Adevărat a înviat. După aceea, mutînd pîinea deasupra icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, zice: Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă. Preotul: Cu ale ei rugăciuni... Citeţul: Fericimu-te pe tine toate neamurile... Şi se cîntă irmosul Cîntării a 9-a: Luminează-te, luminează-te... cu amîndouă troparele ei, şi iarăşi: Luminează-te, luminează-te...

Apoi preotul: Întru prea multe rugăciunile prea binecuvîntatei... Citeţul: Cu ale aceleia sfinte rugăciuni. Preotul: Milostivul şi înduratul Domnul hrană a dat... Cîntăreţii: Hristos a înviat din morţi... (de 3 ori). Apoi: Sfinte Dumnezeule... şi după: Tatăl nostru... Ipacoi: Venind mai înainte de zori... Slavă... Şi acum... Condacul: Deşi Te-ai pogorît în mormînt... Doamne miluieşte (de 3 ori). Binecuvîntează. Preotul: Binecuvîntat este Dumnezeu... şi celelalte.

Aşa se face pînă la odovania praznicului Paştilor, cu observarea că în loc de: Mare este... se zice: Hristos a înviat! Adevărat a înviat! Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu... Şi celelalte, cum s-au arătat.

DUMINICA ANTIPASHA

ÎN CARE PRĂZNUIM

PIPĂIREA COASTEI DOMNULUI DE CĂTRE SFÎNTUL APOSTOL TOMA

Cade-se a şti, că în această sfîntă a doua Duminică, ce se zice Antipasha, nu se cîntă ale Octoihului, ci toate ale Praznicului.

LA VECERNIA MICĂ

Se pun stihirile pe 4, şi se cîntă la: Doamne, strigat-am..., următoarele stihiri, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Precum mai-nainte a răbdat crucea şi uciderea cea nedreaptă, aşa şi acum, înviind din mormînt a treia zi, pecetluit fiind mormîntul şi stînd înaintea Ucenicilor, ca un Atotputernic, uşile fiind încuiate, rabdă Hristos cu iubire de oameni şi pipăirea (de două ori).

Necredinţa Tomei, pipăind cu dreapta cea iscoditoare rănile mîinilor şi ale picioarelor, cu multă îndrăzneală, spre încredinţarea a toată lumea, adevereşte Învierea cea mîntuitoare pentru lume, a Cuvîntului Dumnezeu-Omul, din temniţa iadului.

Adunaţi fiind Apostolii Tăi, Cuvinte, de frică după patima Ta şi uşile fiind încuiate, fără de veste ai intrat în mijlocul lor, pace dăruindu-le şi îngăduind lui Toma să pipăie cinstitele răni ale coastei Tale.

Slavă... Şi acum..., glasul al 2-lea:

După Învierea Ta, Doamne, adunaţi fiind Ucenicii Tăi şi uşile fiind încuiate, ai stat în mijlocul lor, pace dăruindu-le. Şi încredinţîndu-se şi Toma, din vederea mîinilor şi a coastei Tale,

Domn şi Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mîntuieşti pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Iubitorule de oameni.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Cu buze curate lăudaţi, oameni, împreună cu îngerii, pe Cel ce a înviat a treia zi din mormînt şi lumea împreună a ridicat.

Stih: Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Arătatu-Te-ai sfinţilor Tăi Apostoli, Mîntuitorule, uşile fiind încuiate, printr-înşii înnoindu-ne nouă Duhul Tău cel Sfînt.

Stih: Că a întărit încuietorile porţilor tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

Pe Tine, Împărate al tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredinţaţi fiind că eşti Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Şi acum..., acelaşi glas:

Pace dai poporului Tău, Izbăvitorule, şi dezlegare de greşeli, pentru rugăciunile Preacuratei şi singurei Maici a lui Dumnezeu.

Troparul, glasul al 7-lea:

Pecetluit fiind mormîntul, din mormînt viaţă ai răsărit, Hristoase Dumnezeule; şi uşile fiind încuiate înaintea Ucenicilor ai venit, învierea tuturor, Duh drept printr-înşii înnoindu-ne nouă, după mare mila Ta.

Apoi ectenia mică şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

După ce binecuvîntează preotul: Binecuvîntat este Dumnezeul nostru, se cîntă: Hristos a înviat... de trei ori. Şi îndată citim Psalmul 103, fără: Veniţi să ne închinăm... (aşa se face pînă la odovania Praznicului). Apoi ectenia mare şi se citeşte catisma întîi, după regulă.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10; şi se cîntă stihirile idiomele, alcătuite de Ioan Monahul, glasul 1:

Fiind uşile încuiate şi Ucenicii adunaţi, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul nostru; şi stînd în mijlocul lor şi pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt; şi le-ai poruncit să aştepte şi nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă cînd nu vor fi îmbrăcaţi cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine: Luminarea şi Învierea şi Pacea noastră, slavă Ţie (de două ori).

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunaţi; şi grăind către dînşii: Pace vouă!, ai arătat ucenicului care se îndoia mîinile şi prea curata coastă; iar acela, încredinţîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie (de două ori).

Toma, cel ce se numea Geamăn, nu era cu dînşii, cînd ai intrat, Hristoase, uşile fiind încuiate; pentru aceasta, şi necrezînd el spuselor lor, din necredinţă întru credinţă l-ai întărit. Nu ai socotit, Bunule, lucru nevrednic a-i arăta lui preacurată coasta Ta şi rănile mîinilor şi ale picioarelor. Iar el, pipăind şi văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că eşti nu numai Dumnezeu şi nici numai om; ci a strigat: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie (de două ori).

Ucenicii înd'oindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunaţi şi pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioşilor la cunoştinţă le-a adus, şi cu frică a strigat: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie (de două ori).

Glasul al 2-lea:

După Învierea Ta, Doamne, adunaţi fiind Ucenicii Tăi şi uşile fiind încuiate, ai venit între ei, pace dîndu-le lor. Şi încredinţîndu-se şi Toma, din vederea mîinilor şi a coastei Tale, Domn şi Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mîntuieşti pe cei ce nădăjduiesc întru Tine, Iubitorule de oameni.

Fiind uşile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere şi pace. Apoi a zis lui Toma: Pentru ce te îndoieşti că am înviat din morţi? Adu aici mîna ta şi o pune în coasta Mea, şi vezi; că deşi tu nu ai crezut, toţi au cunoscut Patimile şi Învierea mea, strigînd împreună cu tine: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Uşile fiind încuiate, venit-ai la ucenici Hristoase. Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială, nu se afla cu dînşii. Că zicea: Nu voi crede, de nu voi vedea şi eu pe Stăpînul; de nu voi vedea coasta din care a ţîşnit sîngele, apa, botezul; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup şi oase. Cel ce ai călcat moartea şi pe Toma l-ai încredinţat, Doamne, slavă Ţie!

VOHOD: Lumină lină...

Prochimenul zilei: Domnul a împărăţit...

LA LITIE

Stihirile idiomele: glasul al 4-lea:

Venit-ai Doamne, cu strălucirea cea neumbrită a Dumnezeirii Tale, uşile fiind încuiate; şi stînd în mijlocul ucenicilor, le-ai dezvelit coasta Ta; şi arătîndu-le semnele rănilor

mîinilor şi ale picioarelor Tale, şi risipind mîhnirea tulburării lor, ai glăsuit lămurit: Precum vedeţi, din trupul cu care m-am întrupat, prieteni, nu port fire de duh. Iar pe ucenicul care se îndoia, l-ai îndemnat să se atingă cu frică, zicîndu-i: Cel ce pe toate le iscodeşti, vino, şi nu te mai îndoi! Iar el, simţind cu mîna firea Ta cea îndoită, cu frică şi credincioşie a strigat pătruns de credinţă: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Glasul al 8-lea:

Atinge-te, Tomo, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, şi vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credinţă şi crede Mie, nu fii necredincios! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu eşti Dumnezeul şi Domnul meu, Milostive, slavă Ţie!

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

A lui Anatolie.

Fiind uşile încuiate şi Ucenicii adunaţi, a venit Mîntuitorul unde erau strînşi şi stînd în mijlocul lor, a zis către Toma: Vino de pipăie şi vezi semnele cuielor; întinde mîna ta şi te atinge de coasta Mea, şi nu fii necredincios, ci vesteşte cu credinţă Învierea Mea cea din morţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile idiomele; glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Necredinţa a rodit credinţă nezdruncinată. Că zicea Toma: de nu voi vedea, nu voi crede! Dar pipăind coasta, a mărturisit pe Cel întrupat, ca pe însuşi Fiul lui Dumnezeu. L-a cunoscut ca pe Cel ce a pătimit cu trupul, L-a propovăduit ca pe Dumnezeul Cel înviat; şi a strigat cu glas de bucurie: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Stih: Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

O, uimitoare minune! Iarba atingîndu-se de foc s-a păzit nearsă; că punîndu-şi Toma mîna în coasta cea de foc a lui Iisus Hristos Dumnezeu, nu s-a aprins prin pipăire; ci necrederea sufletului o a schimbat în dreaptă credinţă. Şi cu căldură a strigat din adîncul sufletului: Tu eşti Stăpînul meu şi Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, slavă Ţie!

Stih: Că a întărit încuietorile porţilor tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

O, uimitoare minune! Ioan şi-a plecat capul pe pieptul Cuvîntului, iar Toma s-a învrednicit să pipăie coasta Lui; acela a scos de acolo, cu înfricoşare, adînc de teologhie: taina întrupării lui Hristos; iar acesta s-a învrednicit a ne învăţa pe noi cele de taină; că ai pus lămurit, înaintea noastră, dovezile Învierii Lui, strigînd: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea:

Iubitorule de oameni, mare şi fără asemănare este mulţimea îndurărilor Tale! Că îndelung ai răbdat: de Iudei fiind lovit peste obraz, de Apostol pipăit şi de cei ce Te tăgăduiau pe Tine mult ispitit. Cum Te-ai întrupat? Cum Te-ai răstignit, Cel ce eşti fără de păcat? Ci, dă-ne înţelegere ca şi lui Toma, ca să strigăm Ţie: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

După Tatăl nostru..., se cîntă troparul, glasul al 7-lea: Pecetluit fiind mormîntul..., de trei ori (caută la Vecernia mică). Apoi binecuvîntarea pîinilor şi citirea Cuvîntului.

Iar dacă nu este priveghere, în această Sîmbătă, la Vecernia mare se cîntă troparul praznicului o singură dată, iar la Pavecerniţă, după Cuvine-se cu adevărat să te fericim... şi Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru... şi celelalte, se pune Condacul Praznicului, apoi Slavă... Şi acum..., ai Paştilor: Deşi Te-ai pogorît în mormînt... Şi aşa se zice pînă la odovania praznicului Paştilor. Iar la Miezonoptică se cîntă Troişnicul Învierii (Canonul Sfintei Treimi din Octoih) glas 1; şi după Canon, se zic troparele Sfintei Treimi. După Tatăl nostru..., citim troparul: Pecetluit fiind mormîntul... Doamne miluieşte de 40 ori. Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... şi stih: Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi... şi otpustul.

Cade-se a şti:

că din această Duminică şi pînă la Duminica Tuturor Sfinţilor, se citeşte din Tîlcuirea Sfîntului Ioan Gură de Aur la Faptele Sfinţilor Apostoli.

LA UTRENIE

Începutul cu: Slavă Sfintei şi Celei de o fiinţă..., şi Hristos a înviat... de trei ori, cu glas lin şi rar, în timp ce preotul face obişnuita cădire mare de la începutul Utreniei. Apoi Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... şi se citesc cei şase psalmi, după care ectenia mare.

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul praznicului de trei ori şi se citesc Catismele de rînd.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glas 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

De frica iudeilor fiind ascunşi ucenicii şi în Sion adunaţi, ai intrat la dînşii Bunule. Şi fiind uşile încuiate, ai stat în mijlocul lor, umplindu-i de bucurie; şi le-ai arătat lor mîinile şi rănile preacuratei Tale coaste, zicînd ucenicului celui ce se îndoia: Adu mîna ta şi caută de vezi că Eu însumi sînt, Cel ce am pătimit pentru tine (de două ori).

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna glas 1:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Fiind uşile încuiate, stătut-ai înaintea Ucenicilor, Hristoase, Cel ce eşti Viaţa, şi le-ai arătat coasta, mîinile şi picioarele Tale, adeverindu-le scularea Ta din mormînt. Dar Toma nu se afla cu dînşii; pentru aceasta zicea: De nu-L voi vedea, nu voi crede cuvintelor voastre (de două ori).

Şi în loc de Binecuvîntările Învierii se cîntă Polieleul cu Mărimurile (din Catavasier sau Psaltire); iar după Polieleu, sedealna acelaşi glas şi aceeaşi podobie, ca mai sus.

Văzînd coasta Mea și rănile cuielor, pentru ce nu crezi, Tomo, Învierii Mele?, a zis Domnul, după ce a înviat din mormînt și S-a arătat Apostolilor, cum nu se poate spune. Iar Geamănul, crezînd, a strigat către Făcătorul: Dumnezeul meu ești și Domnul (de două ori).

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Laudă, Ierusalime, pe Domnul; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Stih: Că au întărit încuietorile porților tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

Evanghelia I-a a Învierii, de la Matei.

Învierea lui Hristos văzînd...

Psalm 50:

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Stihira, glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormînt, precum a zis mai înainte, a dăruit nouă viață veșnică și mare milă.

Apoi: Mîntuiește, Dumnezeule, poporul Tău...

Și îndată:

CANONUL

Alcătuit de Sf. Ioan Damaschinul.

Se pune irmosul de două ori și troparele pe 12.

Cîntarea I, glasul I:

Irmosul:

Să cîntăm, toate popoarele, cîntare de biruință, Celui ce a liberat pe «Israil din robia cea amară «a lui Faraon și l-a călăuzit «cu picioarele neudate prin «adîncul mării, că S-a prea«slăvit».

Astăzi este primăvara sufletelor; că Hristos, ca un soare răsărind din mormînt a treia zi, a alungat iarna cea întunecată a păcatului nostru; pe Dînsul să-L lăudăm, că S-a prea-slăvit.

Împărăteasa vremilor, aducînd prea luminat daruri zilei celei purtătoare de lumină și împărătesse a zilelor, veselește pe fiii cei aleși ai Bisericii, lăudînd neîncetat pe Hristos, Cel ce a înviat.

Nici porțile morții, Hristoase, nici pecețile mormîntului, nici încuietorile ușilor nu s-au împotrivit Ție; ci înviind, ai venit la prietenii Tăi, Stăpîne, dîndu-le lor pacea, care covîrșește toată mintea.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește-mă, Hristoase, pe piatra poruncilor «Tale și mă luminează cu «lumina feței Tale; că nu «este alt Sfînt, afară de «Tine, Iubitorule de oa«meni».

Înnoindu-ne pe noi, cei vechi și nepieritori făcîndu-ne pe noi cei pieritori, Hristoase, prin crucea Ta, ne-ai poruncit să viețuim cu vrednicie întru înnoirea vieții.

În mormînt fiind închis cu trupul Tău cel mărginit, ai înviat Hristoase, Cela ce ești nemărginit; și ușile fiind încuiate, ai venit înaintea Ucenicilor Tăi, Atotputernice.

Păstrînd rănile Tale, Hristoase, pe care de bună voie le-ai răbdat pentru noi, le-ai arătat Ucenicilor Tăi, ca pe o mărturie a slăvitei Tale Învieri.

Catavasie: Veniți să bem băutură nouă...

IPACOI, glasul al 6-lea:

Precum în mijlocul Ucenicilor Tăi ai venit, Mîntuitorule pace dîndu-le lor, vino și la noi și ne mîntuiește.

Și citire de la Sfîntul Grigorie Teologul: Innoirile a se cinsti...

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Mare este taina rînduielii Tale, Hristoase! «Că pe aceasta mai-nainte «văzînd-o Avacum, de sus, «prin dumnezeiască a«rătare, a strigat către «Tine: Venit-ai spre mîn«tuirea poporului Tău, Iubi«torule de oameni».

Fiere a gustat Hristos, vindecînd gustarea cea de demult și dînd acum, cu fagurele de miere, strămoșului luminare și împărtășire din dulceața Lui.

Bucuratu-Te-ai fiind pipăit, Iubitorule de oameni! Pentru aceea, spre aceasta ai îndemnat pe Toma, cel ce nu credea, tinzîndu-i coasta, Hristoase, și adeverind lumii Învierea Ta cea de a treia zi.

Bogăție scoțînd, Făcătorule de bine, din vistierea cea nefurată, a dumnezeiștii coaste împunsă cu sulița, Geamănul umple lumea de înțelepciune și de cunoștință.

Limba ta cea prea fericită este lăudată, o Geamănule, că ea a propovăduit, întîi, cu dreaptă cinstire, pe Dătătorul de viață Iisus, Dumnezeu și Domn, umplîndu-se de har prin pipăire.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Din noapte mînecînd, Te lăudăm pe Tine, Hri«stoase, Cela ce ești împre«ună fără de început cu «Tatăl, și Mîntuitorul sufle«telor noastre; pace lumii «dăruiește, Iubitorule de «oameni!»

Știind Mîntuitorul înaintea prietenilor celor întristați, cu venirea Sa toată mîhnirea a îndepărtat și i-a făcut să se bucure întru Învierea Sa.

O, cu adevărat vrednică este de laudă fapta cea înfricoșătoare a lui Toma! Că a pipăit cu îndrăzneală coasta care strălucea de dumnezeiescul foc.

Necredința Tomei, ne-ai arătat-o roditoare de credință, Hristoase; căci cu înțelepciunea Ta porți grijă de toate, cu folos, ca un Iubitor de oameni.

Catavasie: Să mînecăm cu mînecare adîncă...

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Pe proorocul l-ai scos din pîntecele chitului, «Iubitorule de oameni; «scoate-mă și pe mine din «adîncul greșelilor, ro-«gu-mă!»

Pe Toma nu l-ai lăsat cufundat în adîncul necredinței, Stăpîne, ci i-ai întins palmele spre pipăire.

Mîntuitorul nostru zicea: Pipăindu-mă, vedeți că port oase și trup; Eu nu m-am schimbat.

Toma, nefiind de față la întîia întrare a Ta, Mîntuitorul nostru, a pipăit coasta și crezînd, a cunoscut.

Catavasie: Pogoritu-Te-ai în cele mai de jos...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Toma, cu dreapta lui cea iubitoare de închipuire, a cercat coasta Ta cea de viață dătătoare, Hristoase Dumnezeule. Că dacă ai intrat, ușile fiind încuiate, dimpreună cu ceilalți Apostoli a strigat către Tine: Domnul meu ești și Dumnezeul meu!

ICOS

Cine a ferit mîna ucenicului nearsă, atunci cînd s-a apropiat de coasta cea de foc a Domnului? Cine i-a dat ei îndrăzneală, de a putut pipăi osul cel de văpaie? – Numai coasta care a fost pipăită. Că dacă aceasta n-ar fi dat putere dreptei celei de lut, cum ar fi putut pipăi semnele pătimirilor care au făcut să se cutremure cele de sus și cele de jos? Lui Toma s-a dat darul acesta de a o pipăi pe ea și de a striga lui Hristos: Domnul meu ești și Dumnezeul meu.

SINAXAR
ÎN DUMINICA TOMII

În această zi, a doua Duminică după Paști, prăznuim înnoirea Învierii lui Hristos și pipăirea Lui de sfîntul Apostol Toma.

Stihuri:

Dacă încuietoarea pîntecelui sau a mormîntului

Nu a putut împiedica puterea Ta, Mîntuitorule,

Cum o va putea împiedica încuietoarea ușilor?

Era un obicei vechi, ca să se facă înnoirea, (adică prăznuirea), în fiecare an, a întîmplărilor cu faimă mare; că scurgîndu-se timpul și ajungînd din nou la ziua în care avusese loc, mai înainte, o întîmplare, se făcea în fiecare an pomenirea acelei întîmplări, spre a nu se da uitării faptele mărețe. Aceasta este obîrșia obiceiului, la iudei, de a sărbători, în fiecare an, trecerea prin Marea Roșie, adică Paștile, prăznuit de ei întîia oară în Ghilgal; de aci prăznuirea

în fiecare an, cu multă strălucire, a Cortului Mărturiei; de aci prăznuirea în fiecare an a Împărăției lui David, ca și a altor întîmplări, pe care nu le vom mai înșira pe fiecare în parte. Deci, deoarece Învierea Domnului întrece în măreție toate celelalte lucruri din viață, și este mai presus de toată cugetarea, o înnoim și o prăznuim nu numai în fiecare an, ci și pururea în fiecare a opta zi. Astfel, Duminica de azi este întîia înnoire a Învierii, care cu dreptate se poate numi și a opta, și cea dintîi. A opta, ca una care se face la opt zile după Paști; iar întîia, ca una ce este începătoare a celorlalte. A opta, iarăși, fiindcă este rînduită ca icoană a acelei zile fără de sfîrșit, a veacului viitor, care va fi desigur și cea dintîi și una singură, ne mai fiind despărțită de vreo noapte.

Iar cu Toma, așa a fost: Cînd Hristos S-a arătat Ucenicilor, în seara zilei în care a înviat, Toma nu era de față, fiindcă, de frica Iudeilor, încă nu se adunase cu ceilalți laolaltă. Dar, la cîtăva vreme după aceasta, venind și aflînd de venirea lui Hristos, nu numai că nu a dat crezare celorlalți Ucenici, cum că L-au văzut pe El înviat, dar nici n-a crezut de fel, că Hristos a înviat, cu toate că era unul din cei doisprezece. Dar Dumnezeu, Cel ce toate le rînduiește spre bine, purtînd grijă pe deoparte și de acela singur, iar pe de altă parte, printr-o economie mai bună, căutînd să facă să fie și mai vîrtos crezută Învierea, de cei ce vor veni după aceea, lăsînd să treacă opt zile, pentru ca să aștie și mai tare dragostea aceluia, și mai cu seamă să facă așa ca cel ce nu crezuse să dea tuturor o credință și mai sigură în Înviere, a venit din nou și ușile fiind încuiate ca și mai înainte, dar găsindu-se de față și Toma, a intrat la ei. Și spunîndu-le, ca de obicei, Pace vouă!, s-a îndreptat spre Toma și i-a grăit: «Adu-ți degetul tău încoace și vezi mîinile Mele; și adu-ți mîna ta și pune-o în coasta Mea și nu mai fii necredincios, ci credincios». Iar Toma, cercetînd cu băgare de seamă și încredințîndu-se prin pipăire (căci i s-a îngăduit să vadă și să facă acestea spre încredințare, deși Domnul era cu trup desăvîrșit nestricăcios și îndumnezeit), a strigat: «Domnul meu și Dumnezeul meu!» Una pentru trup, iar alta pentru Dumnezeire. Iar Hristos a zis lui: «Fiindcă M-ai văzut, ai crezut; fericiți sînt cei ce n-au văzut și au crezut».

Iar Geamăn se numește Toma ori pentrucă s-a născut împreună cu altul, ori pentrucă a șovăit să creadă Învierii, sau pentrucă avea la mîna dreaptă două degete lipite din fire, adică cel din mijloc și cel de lîngă el, numit arătător, ca și cum ar fi zis cineva că avea să se îndoiască și să pipăie pe Domnul cu ele. Alții zic însă, cu mai multă dreptate, că numele Toma se tîlcuiește Geamăn.

Aceasta este cea de a doua arătare a lui Hristos.

A treia arătare a Mîntuitorului, după Înviere, s-a petrecut pe Marea Tiberiadei, în timp ce Ucenicii pescuiau; cînd s-a împărtășit și din mîncarea cea pregătită pe dumnezeiescul foc, precum Singur știe, văzînd Învierea cu și mai multă tărie. După aceea s-a arătat la Emaus; iar a cincea oară s-a arătat în Galileea, celor unsprezece, precum se zice, făcînd semne multe și mai presus de fire înaintea Ucenicilor Săi după Înviere (căci acestea nu le-a arătat multora); iar Evangheliștii au lăsat la o parte toate acestea de a le scrie, pentru că nu era cu putință să le audă oamenii cei mulți, care trăiau în lume, ca unele care erau cu totul mai presus de fire.

Pentru rugăciunile Apostolului Tău Toma, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cu cîntare dulce viersuitoare, erau chemate «popoarele să slujească «idolului; dar tinerii lui «David, după obiceiul pă-«rintesc, cîntînd din cîntă-«rile Sionului, au zădărnicit «porunca cea potrivnică a «tiranului și văpaia în rouă «au prefăcut, cîntînd cîn-«tare: Preaînălțate Dumne-«zeule, al părinților și al no-«stru, bine ești cuvîntat!»

Această zi este purtătoare de lumină, ca cea dintîi dintre zile și doamnă, întru care poporul cel nou și dumnezeiesc se cuvine să se bucure. Căci cu cutremur ea poartă și chipul veacului ce va să fie, ca ceea ce este ziua a opta. Preaînălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Toma geamănul, care singur a îndrăznit, făcîndu-ne bine cu credința lui cea îndoielnică, risipește în toată lumea, necunoștința cea întunecată cu îndoiala cea credincioasă; iar lui își împletește cu adevărat, cunună, zicînd: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Nu în zadar îndoindu-se Toma despre Învierea Ta, nu se pleca; căci apoi se străduia să o arate fără îndoială Hristoase, tuturor neamurilor. Drept aceea, prin îndoială, făcîndu-i pe toți să creadă, i-a învățat să zică: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Cu frică punîndu-și Toma mîna, în coasta Ta cea purtătoare de viață, Hristoase, cutremurîndu-se a simțit, Mîntuitorule, îndoita lucrare a celor două firi, care erau întru Tine împreunate, fără amestecare; și cu credință a strigat, zicînd: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Domnul, Cel ce a păzit pe tineri în văpaia focului din cuptorul care «ardea, și în chip de înger «la dînșii S-a pogorît, lău- «dați-L și-L preaînălțați în- «tru toți vecii!»

Dorind Toma să vadă chipul Tău, cel aducător de bucurie, mai întîi nu credea; dar învrednicindu-se de vederea Ta, Dumnezeu și Domn Te-a numit pe Tine, Stăpîne; pe Care Te preaînălțăm întru toți vecii.

Pe Domnul, Care a răbdat îndoiala lui Toma și i-a arătat coasta și cu palma aceluia a fost iscodit cu grijă, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Iscodirea ta, Toma, ne-a deschis nouă vistierie ascunsă; că teologhisind cu limbă de Dumnezeu însuflată, ziceai: Lăudați-L pe Hristos și-L preaînălțați întru toți vecii!

Catavasie: Această vestită și sfîntă zi...

Cîntarea a 9-a:

Ceea ce ești mai cînstită... nu se cîntă: ci se pune ale Canonului.

Irmosul:

Pe tine, făclia cea luminoasă și Maica lui «Dumnezeu, slava cea prea «strălucită și mai înaltă de- «cît toate făpturile, cu cîn- «tări te mărim».

Ziua Ta cea luminoasă și prea strălucită, Hristoase, cea cu totul plină de lumina harului, întru care, frumos la înfățișare, ai venit înaintea Ucenicilor Tăi, cu cîntări o mărim.

Pe Tine, Cel pipăit în coastă cu palma cea de lut, și fără să o arzi cu focul ființei dumnezeiești, celei fără de materie, cu cîntări Te mărim.

Pe Tine, Hristoase, Cel ce ai înviat din mormînt ca un Dumnezeu, nu cu ochii văzîndu-Te, ci cu dorul inimii crezînd, cu cîntări Te mărim.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

Ectenie mică, apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeul nostru. (de 3 ori).

LUMINÎNDA

Glasul al 3-lea:

Podobie: Cela ce ai împodobit cerul...

Cela ce cu mîna ta ai cercat rănile mădularelor Mele, Toma, nu-Mi fii Mie necredincios, Celui rănit pentru tine; ci gîndește la fel cu Ucenicii, și Mă propovăduiește Dumnezeu viu (de două ori).

Slavă... Și acum...

Astăzi primăvara miresmează și făptura cea nouă se bucură; astăzi se ridică încuietorile ușilor și ale necredinței prietenului Toma, care strigă: Domnul și Dumnezeul meu!

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4; glas 1.

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Precum nu ai stricat pecețile mormîntului, Hristoase dătătorule de viață, așa după înfricoșata Învierea Ta cea din mormînt, ai intrat prin ușile încuiate la preaslăviții Tăi Apostoli, bucurîndu-i pe ei și Duh drept dîndu-le lor, pentru nemăsurată mila Ta (de două ori).

Toma, cel numit și Geaman, nu era de față cînd Te-ai arătat Tu, Doamne, Ucenicilor; pentru aceea nu credea Învierii Tale și striga celor ce Te văzuseră pe Tine: De nu voi pune degetul meu în coasta Lui și în rănile cuielor, nu voi crede că a înviat.

Precum voiești pipăie, a grăit Hristos către Toma: Pune mîna ta și Mă cunoaște, că am oase și trup pămîntesc; și nu fii necrezător, ci împreună cu ceilalți încredințează-te. Iar el a strigat: Tu ești Dumnezeul meu și Domnul; slavă Învierii Tale!

Slavă... glasul al 6-lea:

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, fiind ușile încuiate, pacea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului, care se îndoia i-ai arătat semnele, zicîndu-i: Vino de pipăie mîinile și picioarele și coasta mea cea nestricăcioasă. Iar el, încredințîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Și acum... Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare; ecteniile și otpustul.

În bisericile mănăstirești după apolisul Utreniei se cîntă:

Slavă... Și acum...

Stihira Evangheliei, glas 1:

În munte mergînd ucenicii pentru înălțarea cea de pe pămînt, înaintea lor a stat Domnul; și închinîndu-se Lui și învățînd puterea ce s-a dat Lui pretutindeni, au fost trimiși în toată lumea, să propovăduiască Învierea cea din morți și înălțarea la ceruri; cu care a și făgăduit că va fi împreună în veci, Cel fără de minciună, Hristos-Dumnezeu și Mîntuitorul sufletelor noastre.

Să se știe:

Din această zi se începe a face din nou Litiile în tinda bisericii și a citi Ceasurile obișnuite, din tot cursul anului. Litiile se fac înainte de Ceasul I, iar după Ceasul I se citește din Catehezele (Cuvintele de învățătură ale) Sfîntului Teodor Studitul.

Încă să se știe:

că slujbele Sfinților ce se vor întîmpla în toate Duminicile pînă la Duminica Tuturor Sfinților, se cîntă la Pavecernița, afară de slujba sfîntului Gheorghe, pentru care este povățuire mai mainte.

Să se știe de asemenea:

că din Duminica aceasta și pînă la odovania praznicului Paștilor se face începerea Sfintei Liturghii cu: Hristos a înviat... (de trei ori). La fel se face la începutul tuturor slujbelor.

LA LITURGHIE

La Fericiri se cîntă Cîntarea a 3-a și a 6-a, din Canonul praznicului; după Vohod se zic troparul și condacul praznicului.

Prochimenul, glasul al 3-lea: Mare este Domnul nostru și mare este tăria Lui și priceperea Lui este neasemănată.

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun; Dumnezeului nostru să I se îndulcească lauda;

Apostolul: Din Faptele Apostolilor și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL

Laudă Ierusalime pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

La masă se face mingîiere fraților.

LUNI
ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

După binecuvîntare se începe cu: Hristos a înviat... de trei ori. Apoi Psalmul cel obișnuit.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: ale Praznicului 3 și de la Mineiul 3.

Stihirile Praznicului, glas 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Înviind a treia zi din morți, Iubitorul de oameni, a zis lui Toma: Pipăie și vezi mîinile Mele și străpungerile picioarelor și semnul coastei, și cunoaște-Mă că sînt Dumnezeu neschimbat, Care am luat asupra-Mi, după ființă, frămîntătură pămîntească, întru care și pătimire am primit.

Se mira Geamănul, văzînd străpungerile picioarelor și rănile mîinilor Tale; și era uimit de înfricoșătoarea minune, cu mîna pipăind și văzînd prea curata coastă,

din care a arătat neamurilor, fără îndoială, Învierea cea de a treia zi din mormînt.

Simt cea mai mare bucurie, Mîntuitorule al meu, văzînd dovedită Învierea Ta, din cele de care, cu îndrăzneală, s-a învrednicit Toma a se atinge. Pentru aceasta pe Tine Te mărturisim Dumnezeu și Om, purtînd două lucrări ale firilor din care ai fost alcătuit.

De la Mineiul se cîntă Stihirile Sfîntului, ce se va întîmpla; Slavă..., a Sfîntului de va fi; Și acum..., a Praznicului; iar de nu, Slavă... Și acum..., a Praznicului, glas 1.

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul nostru; și stînd în mijlocul lor, și pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt; și le-ai poruncit să aștepte și nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă ce nu vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine: Luminarea și Învierea și Pacea noastră, slavă Ție!

VOHOD cu cădelnița.

Lumină lină...

PROCHIMEN: glasul al 7-lea:

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

Stihurile:

Cunoscută ai făcut întru neamuri puterea Ta.

Și am zis: Acum am început, aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt. Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Ectenia: Să zicem toți... ș. c. l.

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Octoihului, glasul 1:

A Învierii:

Rugăciunile noastre cele de seară, primește-le, Sfinte Doamne! Și ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Stihira de umilință:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

Cît de mare este noianul greșelilor mele, Mîntuitorule, și cumplit mă afund întru păcatele mele! Dă-mi mîna, ca lui Petru, mîntuiește-mă, Dumnezeule și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne miluiește pe noi, ca un singur Îndurat.

Slavă... Și acum..., glas 1:

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunați; și strigînd către dînșii: Pace vouă!, ai arătat ucenicului care se îndoia mîinile și preacurata coastă; iar ace-

la, încredințîndu-se, a strigat către Tine : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție !

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfîntă Treime..., Tatăl nostru... și se cîntă troparul praznicului, glasul al 7-lea : Pecetluit fiind mormîntul... ; iar de are Sfîntul tropar, se zice și al lui, mai înainte, apoi Slavă... Și acum...al praznicului și otpustul.

Așa se face slujba Vecerniei în toate Duminicile, pînă la odovania praznicului Paștilor, numai că nu se face Vohod.

Litia se cîntă în tinda bisericii, punînd stihira idiomelă a hramului, pe glasul ce va fi.

Pavecernița mică o citim în toate zilele săptămînii, pînă la Duminica Tuturor Sfinților, punînd Canonul de rugăciune al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Octoih și tricîntarea zilei, alcătuită de Cir Iosif. (Caută la sfîrșitul cărții acesteia). Iar din Canonul Născătoarei de Dumnezeu se lasă la o parte cîntările la care avem cîntare. După : Cade-se să te lericim... și Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... se zice condacul praznicului întru toată Cincizecimea.

LAUDELE

După ce zice preotul : Slavă Sfîntei și Celei de o ființă..., se cîntă : Hristos a înviat... (de 3 ori), cu glas lin și rar, ca să aibă vreme preotul să cădească după obicei. (Acest început se face și la Ceasuri și la Vecernie și la Pavecerniță pînă la Înălțarea lui Hristos ; iar Miezonoptica se citește în chilii).

Îndată după : Hristos a înviat... (de trei ori) se citește : Slavă întru cei de sus... și cei șase psalmi obișnuiți.

La : Dumnezeu este Domnul... se cîntă Troparul praznicului (de două ori), glasul al 7-lea : Pecetluit fiind mormîntul... ; acesta se cîntă toată săptămîna : Slavă... al Sfîntului. Și acum... al praznicului. Și se citesc două catisme.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului.

A Învierii, glas 1 :

Mormîntul Tău, Mîntuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii ; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și unul Dumnezeul nostru.

Sedelna de umilință :

Întru fărădelegi fiind zămislit eu, ticălosul, nu cutez să caut la înălțimea cerului ; ci îndrăznind spre iubirea Ta de oameni, strig: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine, păcătosul, și mă mîntuiește.

A Mucenicilor :

Întru Tine, Doamne, s-au îmbrăcat slăviții purtători de biruință, Cel ce ești lauda muceniciei și vrednicia cununilor ! Că pe cei fără de lege i-au biruit cu răbdarea pătimirilor, și prin puterea dumnezeiască au primit din cer biruința. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-mă de vrăjmașul cel nevăzut, Mîntuitorule, și mă mîntuiește !

Slavă... Și acum...

A Născătoarei de Dumnezeu :

Minunea minunilor văzînd întru tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de dar: că ai zămislit fără sămînță și ai născut, în chip negrăit pe Cel ce nu-L pot vedea mai-marii cetelor îngerești. Pe Acela ca pe un Dumnezeu roagă-L, pentru sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glas 1.

Podobie : Mormîntul Tău...

Toma geamănul, cel ce s-a atins cu mîna de coasta cea dezvelită, nu s-a ars de atingerea ei ; ci a zăbovit, pipăind rănile mai cu amănuntul, și strigînd către Cel împuns cu sulița pentru noi : Tu ești Domnul meu și Dumnezeul meu, măcar că ai și suferit patimă (de două ori).

Apoi : Învierea lui Hristos văzînd... și Psalmul 50.

La Canoane, pînă la Înălțarea lui Hristos, nu se cîntă și nici se citește : Să cîntăm Domnului... ; ci se pune Canonul sărbătorii, repetînd irmoasele și cîntînd troparele pe 8 și Canonul Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia, se pune Condacul și Sedealna de la Minei și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pune Condacul și Icosul Praznicului. La Cîntarea a noua se cîntă : Ceea ce ești mai cinstită... ; apoi Lumînînda Praznicului (de două ori).

LA LAUDE

Se pun stihurile pe 4 ; și se cîntă stihirile din Octoih.

A Învierii, glas 1 :

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învierea Ta (de două ori).

De umilință :

Altă lume, te așteaptă sufllete, și un Judecător, Care va să vădească cele ascunse și cele rele ale tale. Deci, nu stărui în cele de aici, ci apucă înainte, strigînd către Judecătorul : Dumnezeule, milostiv fii mie și mă mîntuiește !

A Mucenicilor :

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, veniți toate neamurile să-i cinstim, cu laude și cu cîntări duhovnicești ; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător, care izvorăște credincioșilor tămăduiri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace lumii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Și acum..., glasul 1 :

Toma, ce se numea Geamăn, nu era cu dînșii, cînd ai intrat Hristoase, ușile fiind încuiate ; pentru aceasta, și necrezînd el spuselor lor, din necredință întru credință l-ai întărit. Nu ai socotit Bunule, lucru nevrednic a-i arăta lui preacurată coasta Ta și rănile mîinilor și ale picioarelor. Iar el, pipăind și văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că ești nu numai Dumnezeu și nici numai om, ci a strigat : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție !

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Cu buze curate lăudați, oameni, împreună cu îngerii, pe Cel ce a înviat a treia zi din mormînt și lumea împreună a ridicat.

Stih : Laudă, Ierusalime, pe Domnul ; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Arătatu-Te-ai Sfinților Tăi Apostoli, Mîntuitorule, uși-

le fiind încuiate, înnoindune nouă printr-înșii Duhul Tău cel dumnezeiesc.

Stih: Că a întărit încuietorile porților tale; binecuvîntat-a pe fiii tăi întru tine.

Pe Tine, Împăratul tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredințați fiind că ești Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Și acum..., glasul 1: Ușile [illegible]

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus, și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule... și celelalte.

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului: Pecetluit fiind mormîntul... Ectenia întreită și otpustul după obicei și Ceasul 1, la care se zice troparul și condacul Praznicului.

De astăzi se începe a se citi și Mijlocearile: al Ceasului al III-lea și al Ceasului al VI-lea în biserică, iar al Ceasului I și al Ceasului al IX-lea se citesc în chilii, după tipicul cel rînduit.

La Pavecerniță se cîntă Canonul Paraclisului al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și tripesnițele Penticostarului, care sînt ale lui Iosif, precum s-a arătat mai sus.

Se cade a ști:

că pînă la Înălțarea lui Hristos în toate săptămînile, așa se face slujba precum s-a arătat în Duminica Tomii seara și Luni dimineața a doua Săptămînă, schimbînd numai stihirile și sedelnele, după rînduiala.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea întîi din Canon.

Prochimenul Apostolului, glasul al 3-lea: Mare este Domnul nostru și mare este tăria Lui și priceperii Lui nu este sfîrșit.

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun...

Apostolul: Din Faptele Apostolilor.

Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

MARȚI

ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, cîntînd mai întîi trei ale Praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Înviind din mormînt, ai stat înaintea ucenicilor Tăi, Atotputernice, ușile fiind încuiate; și lui Toma, care nu credea, i-ai arătat rănile cuielor și împunsătura coastei cea de suliță, întărindu-l și încredințîndu-l, Cuvinte, că Tu însuți ești Cel ce, din milostivire, ai răbdat patimile cele mîntuitoare.

Multa Mea smerenie și deșertarea cea din nemăsurată milostivire văzîndu-le, nu te îndoi; ci încredințează-te, Geamănule, a zis Domnul; că Eu însumi sînt Cel ce am pătimit și a treia zi am înviat din mormînt, și cămările iadului le-am deșertat și am înviat pe morții cei din veac.

Spăimîntat de vederea Ta, cînd Te-a văzut, Toma a strigat, Atotputernice: Tu ești Dumnezeul meu și Domnul! Cred, Iubitorule de oameni, că Tu Însuți ești Cel ce ai pătimit și ai vindecat patimile sufletelor noastre; mă închin puterii Tale, și lumii vestesc Învierea Ta cea înfricoșătoare și atotputernică.

Apoi se pun și de la Mineiul trei stihiri.

Slavă... Și acum..., a Praznicului, glasul 1: [illegible]

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Apoi: Lumină lină... Prochimenul zilei și celelalte.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glas 1:

A Învierii: [illegible]

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe dînsul, și dați slavă într-însul, Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeul nostru, cel ce ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

De umilință:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

De gînduri și de fapte rele făcîndu-mă vinovat, Mîntuitorule, dăruiești-mi gînd de întoarcere, Dumnezeule, ca să-Ți strig Ție: izbăvește-mă, Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește!

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Mărturisirea voastră cea din timpul chinurilor, Sfinților, a înspăimîntat puterea demonilor și pe oameni din înșelăciune i-a izbăvit; pentru aceea, chiar cînd vi se tăiau capetele strigați: Fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bine-primită înaintea Ta! Că pe Tine dorindu-Te, am socotit fără de preț viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea: [illegible]

După Învierea Ta, Doamne, adunați fiind Ucenicii Tăi și ușile fiind încuiate, ai venit între ei, pace dîndu-le lor. Și încredințîndu-se și Toma, din vederea mîinilor și coastei Tale, Domn și Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mîntuiești pe cei ce nădăjduiesc întru Tine, Iubitorule de oameni.

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului: Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

LAUDE

Troparele, după cum s-au pus Luni.

După întâia Catisimă, se cântă Sedelnele Octoihului, glas 1.

A Învierii:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Femeile, mînecînd, au venit la mormînt, şi vedere îngerească văzînd, s-au cutremurat; mormîntul a strălucit viaţă, minunea le-a spăimîntat pe ele. Pentru aceasta, mergînd, au vestit ucenicilor Învierea; iadul l-a prădat Hristos, ca Cel ce este singur tare şi puternic; şi pe cei pieriţi i-a sculat pe toţi, frica osîndirii dezlegînd, cu puterea Crucii.

De umilinţă:

De vreme ce dreptul abia se mîntuieşte, eu păcătosul, cel ce n-am purtat greutatea şi zăduful zilei, unde mă voi arăta? Cu cei din ceasul al unsprezecelea împreună mă numără, Dumnezeule, şi mă mîntuieşte.

A Mucenicilor:

Ca nişte ostaşi buni, într-un cuget şi o simţire crezînd, de îngrozirile tiranilor netemîndu-vă, Sfinţilor, aţi venit cu osîrdie la Hristos, luînd asupra voastră cinstita Cruce; şi săvîrşindu-vă călătoria, aţi primit din cer biruinţa. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi! Slavă Celui ce v-a încununat! Slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

Zid nebiruit dobîndind credincioşii pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, veniţi să ne închinăm şi să cădem înaintea ei; că are îndrăzneală către Cel ce s-a născut dintr-însa, şi i s-a dat să se roage şi să izbăvească de urgie şi de moarte sufletele noastre.

După a doua Catisimă, se cântă Sedelna prazniculuí, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Pe apostolul şi ucenicul lui Hristos toţi să-l lăudăm cu cîntări, spre pomenirea lui; că acesta, semnele cuielor pipăind şi credinţă sigură căutînd, cu dumnezeiască cuviinţă a întărit în lume cugetele noastre, şi se roagă Mîntuitorului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă... Şi acum... aceeaşi.

Apoi: Învierea lui Hristos... şi Psalmul 50.

Apoi Canonul prazniculuí cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se citeşte Condacul şi Sedelnele de la Minei.

După a şasea Cîntare se citeşte Condacul şi Icosul prazniculuí.

Luminînda prazniculuí.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, din Octoih, glas 1.

A Învierii:

Cel ce răstignire ai răbdat şi moartea ai călcat, şi ai înviat din morţi, împacă viaţa noastră, Doamne, ca un singur Atotputernic (de două ori).

De umilinţă:

Să nu mă lepezi, Mîntuitorul meu, pe mine, cel cuprins de lenea păcatului; ridică gîndul meu spre pocăinţă şi iscusit lucrător al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata cea din ceasul al unsprezecelea şi mare milă.

A Mucenicilor:

Aceşti ostaşi ai Împăratului cel mare, s-au împotrivit poruncilor tiranilor şi au nesocotit vitejeşte chinurile; şi toată înşelăciunea călcînd-o, după vrednicie fiind încununaţi, cer de la Mîntuitorul pace şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., glasul al 2-lea:

Fiind uşile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere şi pace. Apoi a zis lui Toma: Pentru ce te îndoieşti că am înviat din morţi? Adu aici mîna ta şi o pune în coasta Mea, şi vezi; că deşi tu nu ai crezut, toţi au cunoscut Patimile şi Învierea mea, strigînd împreună cu tine: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile prazniculuí, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Să lăudăm credincioşii neîncetat, împreună cu îngerii, pe Hristos, Cel ce a înviat a treia zi din mormînt şi lumea împreună o a ridicat.

Stih: In tot pămîntul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii graiurile lor.

Pipăind Toma coasta Ta, Îndurate, a venit din nou la credinţă; iar noi, printr-însul, pe Tine Dumnezeu mai departe Te-am cunoscut.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mîinilor Lui o vesteşte tăria.

Înviind din mormînt, dai pace poporului Tău, Izbăvitorule, şi lumea împreună o ai ridicat din iad, Atotputernice.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Uşile fiind încuiate, veni-t-ai Hristoase la ucenici. Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială, nu se afla cu dînşii. Că zicea: Nu voi crede, de nu voi vedea şi eu pe Stăpînul; de nu voi vedea coasta, din care a ţîşnit sîngele, apa, botezul; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup şi oase. Cel ce ai călcat moartea şi pe Toma l-ai încredinţat, Doamne, slavă Ţie!

Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte.

Troparul sfîntului, Slavă... Şi acum..., al prazniculuí, ecteniа întreită şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a patra din Canon.

MIERCURI

ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La : Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, cîntînd mai întîi trei ale Praznicului, glasul 1 :

Podobie : Prealăudaţilor Mucenici...

Înviind a treia zi din morţi, Iubitorul de oameni, a zis lui Toma ; Pipăie şi vezi mîinile Mele şi străpungerile picioarelor şi semnul coastei, şi cunoaşte-Mă că sînt Dumnezeu neschimbat, Care am luat asupră-Mi, după fiinţă, frămîntătură pămîntească, întru care şi pătimire am primit.

Se mira Geamănul, văzînd străpungerile picioarelor şi rănile mîinilor Tale ; şi era uimit de înfricoşătoarea minune, cu mîna pipăind şi văzînd preacurata coastă, din care a arătat neamurilor, fără îndoială, Învierea Ta cea de a treia zi.

Simt cea mai mare bucurie, Mîntuitorule al meu, văzînd dovedită Învierea Ta, din cele de care, cu îndrăzneală, s-a învrednicit Toma a se atinge. Pentru aceasta pe Tine Te mărturisim Dumnezeu şi Om, purtînd două lucrări ale firilor din care ai fost alcătuit.

Apoi se pun şi de la Mineiu trei stihiri.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea :

Venit-ai, Doamne, cu strălucirea cea neumbrită a Dumnezeirii Tale, uşile fiind închise ; şi stînd în mijlocul ucenicilor, le-ai dezvelit coasta Ta ; şi arătîndu-le semnele rănilor mîinilor şi ale picioarelor Tale, şi risipind mîhnirea tulburării lor, ai glăsuit lămurit : Precum vedeţi, din trupul cu care m-am întrupat prieteni, nu port fire de duh. Iar pe ucenicul care se îndoia, l-ai îndemnat să se atingă cu frică, zicîndu-i : Cel ce pe toate le iscodeşti, vino, şi nu te mai îndoi ! Iar el, simţind cu mîna firea Ta cea îndoită, cu frică şi credincioşie a strigat, pătruns de credinţă : Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie !

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului

Stihira Crucii, glas 1.

Crucea s-a înfipt în locul Căpăţînii şi a înflorit nouă nemurire din izvorul cel pururea curgător al coastei Mîntuitorului.

A Învierii : Stih : Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Veniţi, noroadelor, să cîntăm şi să ne închinăm lui Hristos, slăvind Învierea Lui cea din morţi, că El este Dumnezeul nostru, Care a izbăvit lumea din înşelăciunea vrăjmaşului.

A Mucenicilor : Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

O, cît este de bun schimbul pe care l-aţi făcut, Sfinţilor ! Că sîngiurile v-aţi dat şi cerurile aţi moştenit ; şi vremelnic fiind încercaţi, în veci vă veseliţi. Cu adevărat, bun este schimbul pe care l-aţi făcut, că cele stricăcioase părăsind, aţi primit cele nestricăcioase, şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat pe Treimea cea de o fiinţă.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea :

Atinge-te, Tomo, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, şi vino de pipăie semnele cuielor ; cercetează cu credinţă şi crede Mie, nu fii necredincios ! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat : Tu eşti Dumnezeul şi Domnul meu, Milostive, slavă Ţie !

Troparul sfîntului, Slavă... Şi acum..., al praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

Să se ştie :

Miercurea şi Vinerea la Stihoavnă, la Sedelne şi la Laude, se pun mai întîi stihirile Crucii şi apoi ale Învierii, pentru că Domnul nostru întîi S-a răstignit, apoi a înviat din morţi.

LA UTRENIE

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul 1.

A Crucii :

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, tirania a pierit, şi puterea vrăjmaşului s-a zdrobit ; că nici înger, nici om, ci Însuţi Tu, Doamne, ne-ai mîntuit pe noi, slavă Ţie !

A Învierii :

Isaac în munte s-a suit, Iona întru adînc s-a pogorît, şi amîndoi patima Ta, Mîntuitorule, au închipuit : unul adică, legăturile şi junghierea, iar altul îngroparea şi viaţa minunatei Tale Învieri ; Doamne, slavă Ţie !

A Mucenicilor :

Pentru durerile Sfinţilor, care pentru Tine au pătimit, milostiv fii, Doamne, şi vindecă toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie !

Slavă... Şi acum..., a Crucii-Născătoarei :

Cei ce am cîştigat ocrotirea ta, Preacurată, şi ne izbăvim de rele cu rugăciunile tale, fiind păziţi în tot locul prin Crucea Fiului tău, toţi, după datorie, cu bună credinţă pe tine te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedelna Praznicului, glas 1.

Podobie : Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Toma geamănul, cel ce s-a atins cu mîna de coasta cea desvelită, nu s-a ars de atingerea ei, ci a zăbovit, pipăind rănile mai cu amănuntul şi strigînd către Cel împuns cu suliţa pentru noi : Tu eşti Domnul meu şi

Dumnezeul meu, măcar că ai şi suferit patimă! (de două ori).

Invierea lui Hristos... şi Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul şi Sedelnele de la Minei şi aşa mai departe, precum am arătat în urmă.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4 şi se cîntă stihirile Octoihului, glasul 1.

Stihira Crucii:

Pe Tine, Care pe lemn Te-ai răstignit şi nouă viaţă ne-ai dăruit, ca pe Mîntuitorul şi Stăpînul Te lăudăm neîncetat (de două ori).

A Învierii:

Cel ce iadul ai prădat şi pe om l-ai înviat cu Învierea Ta, Hristoase, învredniceşte-ne pe noi, cu inimă curată, să Te lăudăm şi să Te slăvim.

A Mucenicilor:

Pe voi, prealăudaţilor Mucenici, nici întristarea, nici strîmtorarea, nici foamea, nici prigoana, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel ameninţător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu; ci pentru dragostea cea către Dînsul, mai vîrtos luptîndu-vă, ca şi cum aţi fi fost în trupuri străine, aţi uitat de fire, nesocotind moartea; pentru aceasta, după vrednicia ostenelilor voastre aţi primit plată, şi moştenitori ai împărăţiei cerurilor v-aţi făcut. Deci, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

A lui Anatolie.

Fiind uşile încuiate şi Ucenicii adunaţi, a venit Mîntuitorul unde erau strînşi şi stînd în mijlocul lor, a zis către Toma: Vino de pipăie şi vezi semnele cuielor; întinde mîna ta şi te atinge de coasta Mea, şi nu fii neîncrezător, ci vesteşte cu credinţă Învierea Mea cea din morţi!

LA STIHOAVNA

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

O, minune nouă! O, chip uimitor! Cum de nu s-a aprins ca iarba, mîna Apostolului, de focul Dumnezeirii?

Stih: In tot pămîntul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii graiurile lor.

Să ne sîrguim şi noi a ne sfinţi mîinile prin ferirea de patimi, şi aşa să ne atingem de coasta Stăpînului.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mîinilor Lui o vesteşte tăria.

Înnoieşte-ţi, suflete, toate simţirile tale, pentru adînca privire a Dumnezeirii; că aşa voieşte Hristos să se săvîrşească înnoirile.

Slavă... Şi acum..., asemenea:

Priveşte cu mintea schimbarea lumii şi împodobeşte-ţi cele dinlăuntrul cu fapte bune ca şi cu nişte frunze, suflete, şi te înfrumuseţează.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a cincea din Canon.

JOI
ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, cîntînd mai întîi trei ale Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Nepărăsind sînurile părinteşti, Te-ai arătat pe pămînt purtător de trup, din milostivire, Hristoase; patimă şi moarte primind, ai înviat a treia zi; şi uşile fiind încuiate, ai intrat înlăuntru ca un Atotputernic. Pentru aceasta, pipăind Toma coasta Ta cea dumnezeiască, cu bucurie Te-a slăvit pe Tine, Domnul şi Ziditorul.

Cu piroane ai fost pironit pe cruce, cu suliţa în coastă ai fost împuns, fiere ai gustat, Hristoase, moarte ai răbdat, fiind pus în mormînt ca un mort; dar ca un Dumnezeu ai sfărîmat legăturile iadului şi împreună ai înviat pe cei morţi din veac; după aceasta peceţile nestricîndu-le, ucenicilor Tăi Te-ai arătat, încredinţîndu-i de Învierea Ta.

Paştile, sînt praznicul cel de acum; Paştile cele de taină; Paştile cele dumnezeieşti; Paştile cele de mîntuire; Paştile care ne trec pe noi la viaţa cea fără de moarte; Paştile cele ce risipesc toată întristarea; Paştile cele ce dau ucenicilor har de veselie. Pentru aceasta Toma a strigat: Domnul meu şi Dumnezeul meu eşti, Cel ce ai prădat împărăţiile iadului.

Apoi se cîntă şi trei stihiri de la Minei.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Necredinţa a rodit credinţă nezdruncinată. Că zicea Toma: de nu voi vedea, nu voi crede! Dar pipăind coasta, a mărturisit pe Cel întrupat, ca pe însuşi Fiul lui Dumnezeu. L-a cunoscut ca pe Cel ce a pătimit cu trupul, L-a propovăduit ca pe Dumnezeu Cel înviat; şi a strigat cu glas de bucurie: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Octoihului, glasul 1.

A Învierii:

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat, şi

cu Învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ţie!

A Apostolilor:

Stih: In tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Alăuta cea bine răsunătoare a Apostolilor, pusă în mişcare de Duhul Sfînt, a nimicit închinarea la idolii cei spurcaţi; şi propovăduind pe unul Domnul, a izbăvit pe păgîni din înşelăciunea idolească, şi i-a învăţat să se închine Treimii Celei de o fiinţă.

A Mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi; Dumnezeul lui Israel.

Prealăudaţilor Mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă uşile raiului; şi înlăuntru fiind, din pomul vieţii vă îndulciţi. Rugaţi-vă lui Hristos, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Iarba atingîndu-se de foc s-a păzit nearsă; că punîndu-şi Toma mîna în coasta cea de foc a lui Iisus Hristos Dumnezeu, nu s-a aprins prin pipăire; ci neîncrederea sufletului o a schimbat întru bună credinţă. Şi cu căldură a strigat din adîncul sufletului: Tu eşti Stăpînul meu şi Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morţi, slavă Ţie!

Troparul sfîntului, Slavă... Şi acum..., al praznicului, Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia înfreită şi otpustul.

LA UTRENIE

Troparele precum s-au arătat la ziua de luni.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul 1.

A Învierii:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Pe cruce fiind pironit, Viaţa tuturor, şi între morţi fiind socotit Tu, Domnul Cel fără de moarte, înviat-ai a treia zi, Mîntuitorule, şi ai sculat pe Adam din stricăciune. Pentru aceasta Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă dumnezeieştii Tale patimi, Hristoase! Slavă Învierii Tale! Slavă smereniei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

A Apostolilor:

Înţelepţilor pescari ai lumii, cei ce aţi primit de la Dumnezeu să fiţi milostivi, rugaţi-vă şi acum pentru noi, care strigăm: Doamne, mîntuieşte pe credincioşi şi lumea Ta, şi de primejdiile ce ne împresoară, izbăveşte sufletele noastre, pentru Apostolii Tăi.

A Mucenicilor:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Pe Mucenicii lui Hristos toţi să-i rugăm, că aceştia se roagă pentru mîntuirea

noastră; şi să ne apropiem toţi de dînşii cu credinţă; că aceştia izvorăsc darul tămăduirilor; aceştia alungă mulţimile demonilor, ca nişte păzitori ai credinţei.

Slavă... Şi acum...a Născătoarei de Dumnezeu, acelaşi glas:

Proorocii mai înainte te-au vestit, lămurit, Fecioară, Maică a lui Dumnezeu; iar dumnezeieştii Apostoli în lume te-au propovăduit şi noi am crezut. Pentru aceasta toţi cu dreaptă credinţă cinstindu-te, te lăudăm pe tine şi cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te numim pururea.

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Văzînd coasta Mea, nu mai fi neîncrezător, striga Cuvîntul către Toma, cel ce se îndoia; cu degetul pipăie-Mă şi cu mîna cercetează şi văzînd semnele rănilor Mele, propovăduieşte lumii Învierea Mea din mormînt, cea de viaţă aducătoare (de două ori).

Învierea lui Hristos văzînd... Psalmul 50. Apoi Canonul Praznicului, cu îrmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul şi Sedelnele de la Mineiu.

După a şasea Cîntare, se pun Condacul şi Icosul Praznicului.

Apoi Lumînînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru şi se cîntă stihirile Octoihului, glasul 1:

A Învierii:

Pogorîrea Ta cea cu dumnezeiască cuviinţă, slăvindu-o, Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară şi nedespărţit ai fost de Tatăl; pătimit-ai ca un om şi de voie ai răbdat răstignire; înviat-ai din mormînt ca dintr-o cămară ieşind, ca să mîntuieşti lumea, Doamne, slavă Ţie (de două ori).

A Apostolilor:

Pe Petru şi pe Pavel cu un glas să-i lăudăm; pe Luca, pe Matei, pe Marcu, pe Ioan, pe Andrei, pe Toma, pe Vartolomei, pe Simon Cananitul, pe Iacov, pe Filip şi pe toată ceata Ucenicilor după cuviinţă să o lăudăm.

A Mucenicilor:

Bucuraţi-vă, Mucenicilor, întru Domnul, că lupta cea bună v-aţi luptat; împăraţilor v-aţi împotrivit şi pe chinuitori aţi biruit; de foc şi de sabie şi de fiarele cele sălbatice, care sfîşiau trupurile voastre, nu v-aţi înfricoşat; lui Hristos, împreună cu îngerii, cîntare înălţînd, cununi din ceruri aţi primit. Rugaţi-vă să dăruiască lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Şi acum..., glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Ioan şi-a plecat capul pe pieptul Cuvîntului, iar Toma s-a învrednicit să pipăie coasta Lui; acela a scos de acolo cu înfricoşare, adînc de teologie; taina întrupării lui Hristos; iar acesta s-a învrednicit a ne învăţa pe noi cele de taină; că a pus lămurit dovezile Învierii Lui, strigînd: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Ruşinea patimilor şi viforul gîndurilor departe să se alunge, şi aşa va înflori primăvara credinţei.

Stih: In tot pămîntul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii graiurile lor.

Arătatu-Te-ai sfinţilor Tăi Apostoli, Mîntuitorule, uşile fiind încuiate, printr-înşii înnoindu-ne nouă, astăzi, dumnezeiescul Duh.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mîinilor Lui o vesteşte tăria.

Pe Tine, Împăratul tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredinţaţi fiind că eşti Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse, Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat ucenicilor Tăi, fiind uşile încuiate, pacea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului care se îndoia i-ai arătat semnele, zicîndu-i: Vino de pipăie mîinile şi picioarele şi coasta Mea cea nestricăcioasă. Iar el, încredinţîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Şi celelalte ale slujbei Utreniei, precum s-a arătat mai înainte.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a şaptea din Canon.

VINERI

IN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6 şi se cîntă trei stihiri ale Praznicului, glasul I.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Cu veşmîntul dreptăţii cel mai alb decît zăpada îmbrăcîndu-ne, să ne veselim în ziua aceasta a Paştilor, întru care Hristos, ca un Soare al dreptăţii, din morţi răsărind, pe noi pe toţi cu nestricăciune ne-a luminat.

Împărăteasă şi doamnă şi al praznicilor praznic este ziua de acum, pe care a făcut-o cu adevărat Domnul: întru aceasta, precum cîntă David, în taină să ne veselim, noroade, că uşile fiind încuiate, pace a dăruit ucenicilor.

Neîncrederea lui Toma, care pipăie mai cu îndrăzneală, cu dreapta cea iscoditoare, rănile mîinilor şi ale picioarelor, spre încredinţare lumească, adevereşte Învierea cea mîntuitoare pentru lume, a Cuvîntului Dumnezeu-Omul, din adîncurile iadului.

Se adaugă şi de la Minei trei stihiri.

Slavă... Şi acum..., glasul al 2-lea:

Fiind uşile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere şi pace. Apoi a zis lui Toma: Pentru ce te îndoieşti că am înviat din morţi? Adu aici mîna ta şi o pune în coasta Mea şi vezi; că deşi tu nu ai crezut, toţi au cunoscut Patimile şi Învierea Mea, strigînd împreună cu tine: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul I:

A Crucii:

Zid nebiruit este nouă cinstita Cruce a Mîntuitorului; că întru dînsa nădăjduind, ne mîntuim toţi.

A Învierii:

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Rugăciunile noastre cele de seară primeşte-le, Sfinte Doamne, şi ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur eşti Cel ce ai arătat în lume Învierea.

A Mucenicilor:

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

Atinge-te, Toma, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, şi vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credinţă şi crede Mie, nu fii neîncrezător! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu eşti Dumnezeul şi Domnul meu, Milostive, slavă Ţie!

Apoi, celelalte ale Vecerniei zilelor de rînd.

Troparul sîntului, Slavă... Şi acum..., al praznicului, Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

Se cîntă troparele precum s-a arătat luni.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul I.

A Crucii:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Crucii Tale ne închinăm, Iubitorule de oameni, că pe dînsa ai fost pironit, Viaţa tuturor; raiul ai deschis, Mîntuitorule, tîlharului ce a venit la Tine cu credinţă şi desfătării s-a învrednicit, mărturisindu-se Ţie: Pomeneşte-mă, Doam-

ne! Primește-ne ca pe acela, și pe noi, care strigăm: Păcătuit-am toți, nu ne trece cu vederea, prin milostivirea Ta!

A Învierii: Ἀναστάσεως.

Mormîntul Tău, Mîntuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și Unul-Dumnezeul nostru.

A Mucenicilor:

Întru Tine Doamne, s-au îmbrăcat slăviții purtători de biruință, Cel ce ești lauda muceniciei și vrednicia cununilor, pe cei fără de lege i-au biruit cu răbdarea pătimirilor, și prin puterea dumnezeiască au primit din cer biruință. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-mă de vrăjmașul cel nevăzut Mîntuitorule, și mă mîntuiește!

Slavă... Și acum..., a Crucii-Născătoarei:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Mielușeaua cea neîntinată văzînd pe Mielul și Păstorul mort, spînzurat pe lemn, plîngînd a zis, tînguindu-se ca o maică: Cum voi îndura smerenia Ta cea mai presus de cuvînt, Fiul meu, și Patimile cele de voie, Dumnezeule Preabun?

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Fericit ești tu, cel ce ai pipăit rănile coastei celei prea bune, care a vindecat rana cea prea mare a lui Adam și ne-a solit fericirea cea nepieritoare, nouă celor ce am crezut Învierii Lui, numai prin cuvintele sfinților Apostoli.

Slavă..., Și acum..., Iar aceasta.

Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu Irmosul pe 8, și al Mineiului, pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul și Sedealna de la Minei și ale Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pun Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, cîntînd stihirile Octoihului, glasul 1.

A Crucii:

Prin crucea Ta, Hristoase, îngerii și oamenii s-au făcut o turmă și o Biserică; cerul și pămîntul se bucură; Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Învierii: Ἀναστάσεως.

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învierea Ta.

A Mucenicilor:

Veniți, toți credincioșii, să cinstim cu cîntări și cu laude duhovnicești, pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu

rugăciunile lor, Hristoase, Dumnezeul nostru, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

A lui Anatolie. Σὲ ὑμνοῦμεν.

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, a venit Mîntuitorul unde erau strînși și stînd în mijlocul lor, a zis către Toma: Vino de pipăie și vezi semnele cuielor; întinde mîna ta și te atinge de coasta Mea și nu fii necredincios, ci vestește cu credință Învierea Mea cea din morți.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă stihirile Praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Răstignindu-Te, raiul ai deschis oamenilor și pe cei morți împreună i-ai sculat, Cel ce ești Viața noastră; și ai înviat, moartea prădînd cu puterea Ta, și ai unit cu adevărat cele pămînțești cu cele cerești; și ai umplut de bucurie negrăită ceata Apostolilor, Cuvinte al lui Dumnezeu, pace grăindu-le lor.

Stih: În tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Stricăciunea a fost izgonită; nestricăciunea a înflorit; legătura cea de multă vreme s-a dezlegat; cerurile, pămîntul și cele de pe pămînt să se veselească, că a înviat Hristos; moartea s-a prădat; ziua cea veselă s-a arătat; ușile fiind încuiate, înlăuntru a intrat Dătătorul de viață și Domnul.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mîinilor Lui o vestește tăria.

Să ne bucurăm astăzi, veselindu-ne în ziua pe care a făcut-o Domnul; sculatu-S-a Dătătorul de viață, iadul s-a prădat; ceata Apostolilor face să se audă bucuria; Toma, cel ce se îndoia, a pipăit coasta Stăpînului și pipăind, două firi a propovăduit.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Atinge-te, Toma, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, și vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credință și crede Mie, nu fii necredincios. Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu ești Dumnezeul și Domnul meu, Milostive, slavă Ție!

Și celelalte, ale I treimi zilelor de rînd.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a opta din Canon.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, cîntînd mai întîi trei stihiri idiomele ale Praznicului, glas 1. Ἐκέκραξα.

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul

nostru; și stînd în mijlocul lor și pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt; și le-ai poruncit să aștepte și nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă cînd nu vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine: Luminarea și Învierea și Pacea noastră, slavă Ție!

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunați; și grăind către dînșii: Pace vouă!, ai arătat ucenicului care se îndoia, mîinile și preacurata coastă; iar acela, încredințîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Toma, cel ce se numea și Geaman, nu era cu dînșii cînd ai intrat, Hristoase, ușile fiind încuiate; pentru aceasta și necrezînd el spuselor lor, din necredință întru credință l-ai întărit. Nu ai socotit, Bunule, lucru nevrednic, a-i arăta lui preacurată coasta Ta și rănile mîinilor și ale picioarelor. Iar el, pipăind și văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că ești nu numai Dumnezeu și nici numai om; ci a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Apoi se adaugă și de la Mineiu trei stihiri.

Slavă..., a Praznicului, glasul al 6-lea:

Ușile fiind încuiate, venit-ai la Ucenici, Hristoase. Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială nu se afla cu dînșii. Că zicea: Nu voi crede, de nu voi vedea și eu pe Stăpînul; de nu voi vedea coasta din care a țîșnit sîngele, apa, botezul; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup și oase. Cel ce ai călcat moartea și pe Toma l-ai încredințat, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei:

Dogmatica, glasul 1:

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a odrăslit și pe Stăpînul L-a născut, pe ușa cea cerească, lauda celor fără de trupuri și podoaba credincioșilor, pe Maria Fecioara să o lăudăm. Că aceasta s-a arătat cer și biserică a Dumnezeirii; aceasta, surpînd peretele cel din mijloc al vrajbei, pace a adus și împărăția a deschis. Deci, pe aceasta avîndu-o întărire a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească, dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un Atotputernic.

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Învierii, glas 1.

Rugăciunile noastre cele de seară primește-le, Sfinte

Doamne, și ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe dînsul, și dați slavă, într-însul, Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeul nostru, Cel ce ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Veniți, popoare, să cîntăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind Învierea Lui cea din morți; că Acesta este Dumnezeul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat și cu Învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

Iubitorule de oameni, mare și fără asemănare este mulțimea îndurărilor Tale! Că îndelung ai răbdat: de Iudei fiind lovit peste obraz, de Apostol pipăit și de cei ce Te tăgăduiau pe Tine mult ispitit. Cum Te-ai întrupat? Cum Te-ai răstignit, Cel ce ești fără de păcat? Ci, dă-ne înțelegere ca și lui Toma, ca să strigăm Ție: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, glasul al 7-lea: Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

Așa se face slujba Vecerniei în fiecare vineri seara, pînă la Cincizecime.

Cade-se a ști:

Canoanele pentru morți ale glasurilor din Octoih din toate Simbetele Cincizecimii, se cîntă Vineri seara, la Pavecerniță.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele precum s-a arătat luni, iar după întîia Catisimă se cîntă Ședelnele Învierii, glasul 1.

Mormîntul Tău, Mîntuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și Unul Dumnezeul nostru.

Slavă...

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Femeile, mînecînd, au venit la mormînt, și vedere îngerească văzînd, s-au cutremurat: mormîntul a strălucit viață, minunea le-a spăimîntat pe ele. Pentru aceasta, mergînd, au vestit ucenicilor Învierea: iadul l-a prădat Hristos, ca Cel ce este singur tare și puternic; și pe cei pieriți i-a sculat pe

toți, frica osîndirii dezlegînd cu puterea Crucii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Gavriil zicînd ție, Fecioară: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpînul tuturor, întru tine, chivotul cel sfînt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decît cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce s-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi, prin nașterea ta.

După a doua Catisma se cîntă Sedealna praznicului; glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

De frica iudeilor fiind ascunși Ucenicii și în Sion adunați, ai intrat la dînșii, Bunule. Și fiind ușile încuiate, ai stat în mijlocul lor, umplîndu-i de bucurie; și le-ai arătat lor mîinile și rănile preacuratei Tale coaste, zicînd ucenicului celui ce se îndoia: Adu mîna ta și caută de vezi că Eu însumi sînt, Cel ce am pătimit pentru tine.

Slavă... Și acum..., iar aceasta.

Învierea lui Hristos... și apoi Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 6, al Sfîntului care este hramul bisericii pe 4 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul și Sedealna Mineiului. Slavă... Și acum... a Praznicului.

După Cîntarea a șasea ce citesc Condacul și Icosul Praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, cîntînd stihirile Învierii, glas 1:

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim învierea Ta.

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai călcat, și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un singur Atotputernic.

Cel ce iadul ai prădat și pe om l-ai înviat cu Învierea Ta, Hristoase, învrednicește-ne pe noi, cu inimă curată, să Te lăudăm și să Te slăvim.

Plecăciunea Ta cea cu dumnezeiască cuviință slăvind-o, Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară și nedespărțit ai fost de Tatăl; pătimit-ai ca un om și de voie ai răbdat răstignire; înviat-ai din mormînt, ca dintr-o cămară ieșind, ca să mîntuiești lumea, Doamne, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea:

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, fiind ușile încuiate, pacea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului care se îndoia, i-ai arătat semnele, zicîndu-i: Vino de pipăie mîinile și picioarele și coasta Mea cea nestricăcioasă. Iar el, încredințîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă stihirile Praznicului, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Precum nu ai stricat pecețile mormîntului, Dătătorule de viață, Hristoase, așa după înfricoșătoarea Înviere a Ta cea din mormînt, ai intrat prin ușile încuiate la preaslăviții Tăi Apostoli, umplîndu-i de bucurie și Duhul Tău cel drept dîndu-le lor, pentru nemăsurată mila Ta.

Stih: Laudă, Ierusalime pe Domnul; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Toma, cel numit și Geaman, nu era de față cînd Te-ai arătat Tu, Doamne, Ucenicilor; pentru aceea nu credea Învierii Tale și striga celor ce Te văzuseră pe Tine: De nu voi pune degetul meu în coasta Lui și în rănile cuielor, nu voi crede că a înviat.

Stih: Că a întărit încuietorile porților tale; binecuvîntat-a pe fiii tăi întru tine.

Precum voiești, pipăie, a grăit Hristos către Toma: Pune mîna ta și Mă cunoaște, că am oase și trup pămîntesc; și nu fii neîncrezător, ci împreună cu ceilalți încredințează-te. Iar el a strigat: Tu ești Dumnezeul meu și Domnul; slavă Învierii Tale!

Slavă... Și acum..., glasul 1:

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus, și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Și celelalte ale slujbei Utreniei și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a noua din Canonul Praznicului; Prochimenul; Apostolul: din Faptele Apostolilor și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Laudă, Ierusalime pe Domnul; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Cade-se a ști

Că de se va întîmpla să cadă Sfîntul și marele Mucenic Gheorghe în Duminica Mironosițelor (Paștile la 16 aprilie) să se vadă învățătura din urmă. Dacă însă cade în Duminica Slăbănogului sau a Samarineancii, sau a Orbului să se vadă tipicul de mai jos.

Sîmbătă la Vecernia mică stihirile Învierii 4: Slavă... a Sfîntului; Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu. La Stihoavnă se cîntă o stihiră a Învierii și ale Sfîntului din cele de la stihoavna Vecerniei celei mari, cu stihirile lor; Slavă... a Sfîntului. Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu; Troparul Învierii și al Sfîntului; ectenia și otpustul.

La Vecernia mare se pune Catisma după obicei;

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile Învierii 3, ale praznicului 3 și ale Sfîntului 4; Slavă... a praznicului; Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu a glasului; vohod și paremiile Sfîntului.

La Litie se pune stihira hramului și ale Sfîntului; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a praznicului.

La Stihoavnă se cîntă o stihiră a Învierii și ale Paștilor; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a praznicului.

La Utrenie se cîntă troparul Învierii (de două ori) **Slavă...**, al Sfîntului, **Şi acum...** Al Născătoarei-Învierii. După catisme se cîntă sedelnele Învierii cu bogorodicina lor; după polieleu se zic toate sedelnele Sfîntului cîte odată: **Slavă...** cea după polieleu: **Şi acum...** a Născătoarei de Dumnezeu. Antifoanele şi Evanghelia Învierii; **Învierea lui Hristos văzînd...** (de trei ori) şi stihira Învierii.

Cîntăm Canonul Paştilor cu irmoasele pe 6, al Sfîntului pe 4 şi al Duminicii pe 4. Şi se cîntă Canonul Duminicii aşa: La fiecare cîntare un tropar al Învierii şi al Duminicii, (adică al Slăbănogului, sau al Samarinencei sau al Orbului): **Slavă...** al Treimii: **Şi acum...** al Născătoarei de Dumnezeu. Catavasie: **Ziua Învierii...**

După Cîntarea a treia, se pun Condacul, Icosul şi Sedealna Sfîntului: **Slavă... Şi acum...** a Praznicului.

După Cîntarea a şasea, se citeşte Condacul şi Icosul Praznicului.

La Cîntarea a noua nu se cîntă **Ceea ce eşti mai cinstită...** Apoi se pune Luminînda Paştilor: **Slavă...** a Sfîntului: **Şi acum...** a praznicului.

La Laude se pun stihirile Învierii 4 şi ale Sfîntului 4, cu cea de la **Slavă...** şi cu stihurile: **Slavă...** a Duminicii; **Şi acum... Prea binecuvîntată eşti...** Doxologia mare şi celelalte, iar după otpust, se cîntă stihira Evangheliei, cea de rînd.

La Liturghie se cîntă Fericirile glasului, pe 4, ale Duminicii din Cîntarea a treia pe 4, şi ale Sfîntului din Cîntarea a şasea pe 4. Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul se citesc întîi al Duminicii, apoi al Sfîntului.

Să se ştie că:

Sfîntul Ioan Evanghelistul (8 mai) se începe din însăşi Duminica Paştilor (cînd Paştile cad la 8 mai) şi se suie pînă la sîmbăta săptămînii a cincea după Paşti (cînd Paştile cad la 4 aprilie). Cînd Sfîntul Ioan Evanghelistul cade deci în Duminica Paştilor, ori în una din Duminicile următoare, slujba se pune după regula arătată aci pentru Sărbătoarea Sfîntului Gheorghe. Cînd se întîmplă Sfîntul Mucenic Gheorghe, sau Sfîntul Ioan Teologul în Duminica Samarinencii, se lasă slujba Înjumătăţirii.

DUMINICA A TREIA DUPĂ PAŞTI

A SFINTELOR FEMEI MIRONOSIŢE ŞI A DREPTULUI IOSIF

LA VECERNIA MICA

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Învierii din Octoih, glasul al 2-lea:

Veniţi să ne închinăm celui mai-nainte de veci din Tatăl născut...

Hristos Mîntuitorul nostru, pironindu-Se pe cruce...

Cu arhanghelii să lăudăm Învierea...

Pe Tine, Cel ce-ai fost răstignit...

(Caută-le pe toate acestea la Vecernia mare).

Slavă... glasul al 2-lea:

Pentru ce amestecaţi mirurile cu lacrimi, Ucenicelor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeţi stricăciunea zdrobită de Viaţă, peceţile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguieşte. Alergînd cu bucurie, spuneţi Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întîi-născut din morţi, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu. Dogmatica, alcătuită de Studitul; acelaşi glas.

O, prea mărită taină! Văzînd minunile, propovăduiesc Dumnezeirea, nu tăgăduiesc firea omenească; că Emmanuil a deschis porţile firii, ca un iubitor de oameni; iar ca Dumnezeu, nu a rupt încuietorile fecioriei, ci din pîntece aşa a ieşit, precum prin auz a intrat; precum S-a zămislit, aşa S-a întrupat; fără pati-

mă a intrat, și în chip negrăit a ieșit, precum zice Proorocul: Această poartă încuiată va fi, și nimeni nu va trece printr-însa, fără numai singur Domnul, Dumnezeul lui Israel, Cel ce are mare milă.

Lumină lină... și Prochimenul: Domnul a împărățit... cu stihurile. Apoi: Învrednicește-ne, Doamne...

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihira Învierii; glasul al 2-lea:

Învierea Ta, Hristoase, Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Și acestea ale Născătoarei de Dumnezeu același glas.

Podobie: Cînd de pe lemn...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Bucurie a tuturor celor întristați, ocrotitoare a celor nedreptățiți, hrană a celor săraci, mîngîiere a străinilor, și toiag al orbilor, cercetătoare a celor bolnavi, acoperămînt și sprijin al celor împovărați și ajutătoare a orfanilor tu ești, Preacurată, Maica Dumnezeului Celui preaînalt! Grăbește, rugămu-te, să se mîntuiască robii tăi.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta!

Toată fărădelegea, fără de măsură, tot păcatul fără contenire, am săvîrșit, eu ticălosul; vrednic sînt de toată osîndirea; dă-mi prilejuri de pocăință, Fecioară, ca să mă arăt acolo neosîndit; că pe tine te aduc ca mijlocitoare, pe tine te chem ca apărătoare; să nu mă rușinezi, dumnezeiască Mireasă!

Stih: Feței Tale se vor ruga credincioșii.

Altă scăpare către Făcătorul și Stăpînul nu avem, fără numai pe tine, Curată, dumnezeiască Mireasă; să nu ne îndepărtezi pe noi de la ocrotirea ta cea caldă, nici să ne rușinezi pe noi cei ce alergăm cu dragoste sub acoperămîntul tău, Maica Dumnezeului nostru; grăbește și ne dă nouă ajutorul tău, și de urgia cea de acum mîntuiește-ne pe noi.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele, de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și lumii dăruind viață veșnică și mare milă.

Acum slobozești... Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... se cîntă troparele (căuta la Vecernia mare), ecteniа și otpustul.

LA VECERNIA MARE

După binecuvîntarea preotului, se cîntă: Hristos a înviat... (de trei ori) după obicei și Psalmul 103.

Apoi ectenie mare și se citește Catisma întîi.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cîntă șapte Stihiri ale Învierii, glasul al 2-lea:

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe Cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

Cu arhanghelii să lăudăm Învierea lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul și Mîntuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare iarăși va să vină, să judece lumea pe care o a zidit.

Stihiri ale lui Anatolie.

Pe Tine, Cel ce ai fost răstignit și îngropat, îngerul Te-a propovăduit ca pe un Stăpîn și a zis femeilor: Veniți de vedeți unde a zăcut Domnul, că a înviat, precum a zis, ca un Atotputernic. Pentru aceasta ne închinăm Ție, Cel singur fără de moarte; Dătătorule de viață, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Cu crucea Ta ai șters blestemul lemnului; cu îngroparea Ta ai omorît stăpînirea morții; iar cu Învierea Ta ai luminat neamul omenesc. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică, porțile morții, și portarii iadului, văzîndu-Te, s-au spăimîntat; că porțile cele de aramă le-ai sfărîmat, și încuietorile cele de fier le-ai zdrobit; și ne-ai scos pe noi din întuneric și din umbra morții, și ai rupt legăturile noastre.

Laudă de mîntuire cîntînd, din guri glas să înălțăm; veniți toți în casa Domnului să îngenunchem, grăind: Cel ce pe lemn ai fost răstignit și din morți ai înviat, și ești în sînurile Tatălui, curățește păcatele noastre.

Apoi următoarele 3 Stihiri idiomele ale Mironosițelor.

Alcătuire a lui Anatolie, glasul al 2-lea:

Mironosițele femei, foarte de dimineață miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: Unde sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia

lui Pilat și paza cea strașnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dînsele: Pentru ce căutați, cu tînguiri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

Alcătuire a lui Cumula.

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenițelor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguiește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întîi-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și lumii dăruind viață veșnică și mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Cosma Monahul.

Mironosițele femei, ajungînd la mormîntul Tău și văzînd pecețile mormîntului și neaflînd preacuratul Tău trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort și gol și cu smirnă uns, pe singura mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală, Mîntuitorule, ca un Însuți atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Glasul al 2-lea:

Trecut-a umbra Legii, cînd Darul a venit; că precum rugul, fiind aprins, nu ardea, așa, Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mîntuirea sufletelor noastre.

Vohod, Lumină lină...

Prochimenul: Domnul a împărățit...

La Litie se cîntă Stihirile idiomele, glas 1.

Mironosițelor femei, pentru ce ați venit la mormînt? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat Domnul, îndrăzniți!, strigă îngerul.

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău și negăsindu-l, se mirau între dînsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dînsele zicînd: Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pîntecele tău ieșind, Preacurată, Făcătorul și Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, întru mine îmbrăcîndu-Se, din blestemul cel dintîi pe Adam l-a liberat; pentru aceasta ție, Preacurată, ca unei Maici a lui Dumnezeu și Fecioare cu adevărat, îți strigăm, fără tăcere, ca îngerul; Bucură-te Stăpînă, ocrotitoarea și acoperămîntul și mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă stihira Învierii; glasul al 2-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Apoi stihirile Paștilor cu stihurile lor: Paștile cele sfinte...,

Alte stihiri după Alfavita; glasul al 2-lea: (Cine voiește le poate cînta în locul stihirilor Paștilor).

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-s-a Domnul întru putere și s-a încins.

Prin Cruce ai nimicit blestemul pomului din rai, Mîntuitorule; cu îngroparea Ta ai omorît puterea morții și cu scularea Ta ai luminat neamul nostru. Pentru aceasta strigăm Ție: Dătătorule de viață, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Pe Cruce pironit fiind Hristoase, ai schimbat frumusețea făpturilor; și ostașii arătîndu-și neomenia, au împuns cu sulița coasta Ta. Iar iudeii au cerut să se pecetluiască mormîntul, neștiind puterea Ta. Cel ce pentru îndurarea milostivirilor Tale ai primit îngropare și a treia zi ai înviat, Doamne, slavă Ție!

Știh: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Dătătorule de viață, Hristoase, îndurat-ai patimă de bună voie pentru cei morți, și în iad pogorîndu-Te, ca un Puternic, pe cei ce așteptau acolo venirea Ta, i-ai smuls ca de la o fiară puternică, și în locul iadului le-ai dăruit să locuiască raiul. Pentru aceasta și noua, celor ce slăvim scularea Ta cea de a treia zi, dăruiește-ne curățire de păcate și mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, pogorîndu-Te de pe lemn Iosif împreună cu Nicodim, și văzîndu-Te mort, gol și neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se, zicea: Vai mie, prea dulce Iisuse! Pe Tine cu puțin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfășurat și pămîntul de frică s-a cutremurat și catapeteasma templului s-a sfîșiat; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morții pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Cu ce mîini mă voi atinge de trupul Tău cel neîntinat? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, Îndurate? Măresc Patimile Tale; cu cîntări laud îngroparea Ta, împreună cu Învierea, strigînd: Doamne, slavă Ție!

Și acum... Ziua Învierii... Hristos a înviat...! (o dată) iar după Tatăl nostru... se zice troparul: Născătoare de Dumnezeu... (de trei ori), binecuvîntarea piinilor și obișnuita citire din Tîlcuirea Faptelor Sfinților Apostoli.

Spre știință: De se va întîmpla să nu fie Priveghere, la Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Învierii pe 4 și ale Mironosițelor cu cele de la Litie pe 6; apoi Vohod și Prochimenul zilei. La Stihoavnă se cîntă Stihira Învierii și Stihirile Paștilor; Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea: Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină..., și după Tatăl nostru... se cîntă troparele următoare, glasul al 2-lea:

Al Învierii:

Cînd Te-ai pogorît la moarte, Cela ce ești Viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorît cu strălucirea Dumnezeirii; iar cînd ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate Puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Slavă...

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn coborînd preacuratul trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurîndu-l, și cu miresme în mormînt nou îngropîndu-l, l-a pus; dar a treia zi ai înviat, Doamne, dăruind lumii mare milă.

Și acum...

Stînd lîngă mormînt, îngerul a strigat Mironosițelor femei: Mirurile se cuvin morților, dar Hristos S-a arătat străin putreziciunii. Ci strigați: A înviat Domnul, dăruind lumii mare milă!

Apoi otpustul Vecerniei.

LA MIEZONOPTICA

Se cîntă Canonul Sfintei Treimi din Octoih, după obicei. (Caută în Octoih, Duminică, la Miezonoptica glasului al 2-lea).

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele arătate mai înainte.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea:

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței; cînd ai înviat, Doamne, slavă Ție!

Slavă...

Sînul cel preacurat întru cele de sus nedeșertîndu-l, ai primit, pentru toți, îngropare și înviere; Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toate tainele tale sînt mai presus de cuget, toate sînt prea mărite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și întru feciorie păstrată, Maică adevărată te-ai cunoscut, născînd pe Dumnezeu Cel adevărat; pe Acela roagă-L să mîntuiască sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea:

Mironosițele, de dimineață venind și privind mormîntul gol, ziceau Apostolilor: Zdrobit-a Cel puternic putrejunea și pe cei din iad i-a smuls din legături; propovăduiți cu îndrăzneală, că a înviat Hristos, Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă...

Miresmele îngropării Tale aducînd femeile, au venit în ascuns, de dimineață, la mormînt, temîndu-se de semeția iudeilor și știind mai dinainte paza ostașilor. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească, deoarece gîndul cel plin de milă a plăcut lui Dumnezeu. Deci, cu cuviință strigau: Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preamărită ești, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, pe tine te lăudăm; că prin crucea Fiului tău, iadul s-a surpat și moartea s-a omorît; cei morți am înviat și de viață ne-am învrednicit; raiul am dobîndit, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim pe Hristos, Dumnezeul nostru, ca pe Cel puternic și singur mult milostiv.

Și îndată se citește (în mînăstiri) Catisma a treia, adică Psalmul 118:

Fericiți cei fără prihană...

Apoi se cîntă Binecuvîntările Învierii: Soborul cel îngeresc...,

Apoi:

IPACOI

glasul al 2-lea:

După Patima Ta, mergînd temeile la mormînt, ca să ungă cu mir trupul Tău, Hristoase Dumnezeule, văzut-au îngeri în mormînt și s-au spăimîntat; căci glas au auzit de la dînșii, că a înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Și îndată se cîntă:

ANTIFOANELE

glasului al 2-lea:

ANTIFON 1

Spre cer ridic ochii inimii mele, la Tine, Mîntuitorule; mîntuiește-mă cu strălucirea Ta.

Miluiește-ne pe noi, cei ce greșim Ție mult, în tot ceasul, o Hristoase al meu! Și ne dă putință mai înainte de sfîrșit să ne pocăim.

Slavă..., Și acum...

Sfîntului Duh se cuvine a împărăți, a sfinți și a mișca făptura; că Dumnezeu este, de o ființă cu Tatăl și cu Cuvîntul.

ANTIFON 2

De n-ar fi Domnul întru noi, cine ar fi în stare a se păzi nevătămat de vrăjmașul și de ucigașul de om?

Dinților lor nu da Mîntuitorule, pe robul Tău; că asemenea leului se pornesc asupra mea vrăjmașii mei.

Slavă..., Și acum...

În Sfîntul Duh este începătoria vieții și cinstea; că pe toate cele zidite, ca un Dumnezeu ce este, le întărește, le păstrează, în Tatăl, prin Fiul.

ANTIFON 3

Cei ce se încred în Domnul, se aseamănă muntelui celui sfînt, căci nicidecum nu se clatină de loviturile lui Veliar.

Către fărădelegi mîinile lor să nu-și tindă cei ce viețuiesc dumnezeiește; că nu va lăsa Hristos certării pe aleșii Săi.

Slavă..., Și acum...

Din Duhul Sfînt izvorăște toată înțelepciunea; de acolo este harul Apostolilor și cu biruințe se încununează Mucenicii, și Proorocii văd.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, după porunca prin care ai poruncit, și adunare de popoare Te va înconjura.

Stih: Doamne, Dumnezeul meu, întru Tine am nădăjduit.

Apoi: Toată suflarea...; Evanghelia a patra a Învierii, Învierea lui Hristos... (de trei ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Al Paștilor cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Mironosițelor pe 6.

CANONUL Paștilor, glas 1.

Cîntarea 1.

Irmosul:

Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Paștile «Domnului, Paștile! Că din «moarte la viață și de pe pă«mînt la cer, Hristos Dum«nezeu ne-a trecut pe noi, «cei ce cîntăm cîntare de «biruință».

Să ne curățim simțirile, și să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiata lumină a Învierii; și cîntîndu-I cîntare de biruință, luminat să-L auzim zicînd: Bucurați-vă!

Cerurile după cuviință să se veselească și pămîntul să se bucure, și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că a înviat Hristos, Bucuria cea veșnică.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Alcătuire a lui Teofan, glas 1.

Cîntarea 1.

Același Irmos:

Hotarul morții l-ai ridicat, purtînd în pîntece pe Hristos, Viața cea veșnică, care a răsărit astăzi din mormînt, Fecioară cu totul fără prihană, și lumea a luminat.

Văzînd pe Fiul tău și Dumnezeu înviat, bucură-te împreună cu Apostolii, Curapreună, de Dumnezeu cu daruri dăruită; și ai primit mai întîi Bucură-te!, ca ceea ce ești pricina bucuriei tuturor, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană.

Canonul Mironosițelor, glasul al 4-lea:

Alcătuire a lui Andrei Criteanul.

Cîntarea 1.

Irmosul:

Cîntarea lui Moise cîntînd, strigă suflete: «Ajutor și acoperitor s-a «făcut mie spre mîntuire; «Acesta este Dumnezeul «meu și-L voi preaslăvi «pe El».

Răstignit ai fost cu trupul, Cel ce ești fără de patimă, după firea Tatălui; împuns ai fost în coastă, izvorînd lumii sînge și apă. Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Crucea Ta o cinstesc și îngroparea Ta o slăvesc, Bunule, și laud și mă închin Învierii Tale, și strig: Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Deși ai gustat fiere, Cel ce ești dulceața Bisericii, dar ne-ai izvorît nouă nestricăciune din coasta Ta; Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Socotit ai fost, Mîntuitorule, cu morții, Cel ce ai ridicat pe cei morți; gustat-ai stricăciunea, căci stricăciune nici de cum n-ai cunoscut; Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Să se veselească Sionul și să se bucure cerul; Hristos a înviat, ridicînd pe cei

morți, care Îi cîntă: Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Cu giulgiuri înfășurînd Iosif trupul Tău, Hristoase, în mormîntul cel nou Te-a pus pe Tine, Mîntuirea noastră; dar pe cei morți, ca un Dumnezeu, i-ai înviat.

Venind mai înainte de dimineață, femeile au văzut pe Hristos și au strigat către dumnezeiești ucenici: Cu adevărat a înviat Hristos, veniți să-L lăudați pe El împreună cu noi!

Slavă...

Preasfîntă Treime, Dumnezeire una, Unime fără de început, Părinte și Fiule și Duhule dumnezeiesc, mîntuiește lumea! Tu ești Dumnezeul nostru și pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei:

Blestemul cel de demult dezlegînd, Curată, în pîntecele tău ai odrăslit nouă binecuvîntarea, născînd Prunc; că Acesta este Dumnezeu, cu toate că poartă trup.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră «stearpă făcută cu minuni, «ci din izvorul nestricăciu-«nii cel izvorît din mormîn-«tul lui Hristos, întru care «ne întărim».

Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pămîntul și cele dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine; Însuți împreună mă preamărește, Mîntuitorule, întru împărăția Ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

La viața cea nestricăcioasă mă întorc astăzi, Curată, prin bunătatea Celui ce S-a născut din tine, și tuturor marginilor lumină a strălucit.

Pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut cu trup, văzîndu-L înviat din morți, precum a zis, dănțuiește, Curată; și pe Acesta, ca pe un Dumnezeu, mărește-L, Preacinstită.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul:

Mintea mea cea stearpă arat-o aducătoare de «roadă, cu milostivirea Ta, «Dumnezeule, Lucrătorule «al celor frumoase și Sădi-«torule al celor bune».

Palmele pe cruce pironindu-Ți, Iisuse, pe toate neamurile din înșelăciune adunîndu-le spre cunoștința Ta le-ai chemat, Mîntuitorule.

Mulțimea iudeilor strigă lui Pilat: Slobozește nouă

pe tîlharul cel făcător de rele; și ia-L, ia-L, și-L răstignește pe Cel fără de păcat.

Răstignindu-Te Tu Hristoase, lumina s-a întunecat, pămîntul s-a cutremurat și mulți morți s-au ridicat din morminte, de frica puterii Tale.

Stînd înaintea Crucii, Mielușeaua Ta, Iisuse, cu plîngere striga: Unde mergi, Fiule? Unde Te duci, Mielule, Cel ce Te-ai junghiat pentru toți?

Mă închin Crucii Tale, Iisuse, laud și îngroparea, cinstesc patimile și piroanele mîinilor, sulița și Învierea Ta.

Înviat-ai Iisuse, și vrăjmașul, a fost prădat; Adam împreună cu Eva s-au izbăvit din legături și din stricăciune, prin Învierea Ta.

Înviind Tu, Hristoase, s-au sfărîmat încuietorile și porțile iadului, și legăturile morții s-au dezlegat îndată, de frica puterii Tale.

De Dumnezeu primitorule Iosif, vino de stai împreună cu noi, strigînd: Înviat-a Iisus Izbăvitorul, Cel ce a sculat pe Adam, cu milostivirea Sa.

Să se bucure cu noi cei doisprezece Ucenici, împreună cu femeile purtătoare de mir și cu Iosif și cu ceilalți ucenici și ucenițe ale lui Hristos.

Slavă...

Tatălui împreună și Fiului și Duhului celui drept, Firii celei Una, mă închin și o laud, despărțită după fețe și unită după ființă.

Și acum..., a Născătoarei:

Fericită ești Curată, ceea ce ești din rădăcina lui Iesei, din care a odrăslit după trup, pentru noi, toiagul și floarea, Hristos.

Catavasie: Veniți să bem băutură nouă...

CONDACUL Paștilor.

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cela ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor Mironosițe: Bucurați-vă! și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cela ce dai celor căzuți ridicare.

ICOS

Pe Soarele cel mai-nainte de soare, Care a apus oarecînd în mormînt, întîmpinatu-L-au către dimineață, căutîndu-L ca pe o zi, femeile Mironosițe, și una către alta strigau: O, prietenelor! Veniți să ungem cu miresme Trupul cel de viață purtător și îngropat, Trupul care a înviat pe Adam cel căzut, Care zace în mormînt. Să mergem, să ne grăbim ca și Magii și să ne închinăm și să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scu-

tece, ci în giulgiu a fost înfășurat; și să plîngem și să strigăm: O, Stăpîne, scoală-Te! Cel ce dai celor căzuți ridicare.

SEDELNELE

Glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile cu căldură la mormînt, Mîntuitorule, se bucurau cu sufletele de strălucirea îngerului, și Te propovăduiau pe Tine Dumnezeu a t o a t e și ucenicilor strigau: Cu adevărat a înviat din mormînt Viața tuturor!

Slavă... Și acum..., același glas:

Ceata Ucenicilor Tăi, împreună cu femeile Mironosițe, se bucură într-un glas că sărbătoare deobște împreună cu dînsele prăznuiesc, întru slava și cinstea Învierii Tale. Și printr-înșii și noi strigăm Ție: Iubitorule de oameni, dă poporului Tău mare milă!

Cuvîntarea a 4-a:

Irmosul:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul «Avacum să stea împreună «cu noi, și să arate pe înge-«rul cel purtător de lumină, «grăind cu mare glas: Astăzi «este mîntuirea lumii, că a «înviat Hristos ca un atot-«puternic».

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pîntecele fecioresc, a fost Hristos, iar ca om, Mielușel S-a chemat, dar fără prihană, ca Cel ce n-a gustat întinăciune, Paștile noastre; și ca un Dumnezeu a d e v ă r a t, desăvîrșit S-a numit.

Ca un Mielușel de un an, cununa c e a binecuvîntată de noi, Hristos, de voie pentru toți S-a j e r t f i t, Paștile cele curățitoare; și i a r ă ș i din m o r m î n t a strălucit n o u ă, frumos, S o a r e l e dreptății.

Dumnezeiescul părinte David înaintea chivotului umbrei a săltat, jucînd; iar noi, poporul cel sfînt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzînd, să ne veselim dumnezeiește, că a î n v i a t Hristos, ca un atotputernic.

Canonul Nașcătoarei de Dumnezeu.

Cel ce a zidit pe Adam, pe strămoșul tău, Curată, din tine se zidește, și cu moartea Sa a stricat, astăzi, moartea, care s-a pricinuit prin acela, și pe toți a luminat cu dumnezeieștile raze ale Învierii.

Pe H r i s t o s, pe Care L-ai născut Curată, ceea ce ești bună și fără prihană și frumoasă între femei, prea frumos văzîndu-L astăzi strălucind din morți, spre mîntuirea tuturor, slăveste-L împreună cu Apostolii, bucurîndu-te.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul:

Naș t e r e a Ta cea din Fecioară, mai înainte «văzînd-o proorocul, a pro-«povăduit s t r i g î n d; Auzi-«t-am auzul Tău și m-am «temut; că de la amiază-zi «și din muntele umbros cel «sfînt ai venit, Hristoase».

Prin cruce ai robit pîntecele iadului și împreună ai s c u l a t pe cei morți, și ai zdrobit s t ă p î n i a morții; pentru aceasta noi, cei din A d a m, închinîndu-ne lăudăm îngroparea și învierea Ta, Hristoase.

Mîntuitorul nostru, Care ai binevoit, pentru milostivirea milei, să fii pironit pe cruce, și să ne izbăvești pe noi de blestemul strămoșului, desleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să împlinești toate cîte voiești.

Cel ce ai pironit pe cruce blestemul m e u cel de demult, și prin Singele cel din coasta Ta mi-ai izvorît binecuvîntarea, Mîntuitorule, dezleagă legăturile greșelilor mele celor m u l t e; că poți să împlinești toate cîte voiești.

Iadul întîmpinîndu-Te, întru cele dedesubt, Mîntuitorule, s-a amărît, v ă z î n d că pe cei ce odinioară i-a putut înghiți, dîndu-i acum înapoi fără de voie, i se răscolesc și adîncurile și este g o l i t și prădat de cei morți.

Deși piatra a fost pecetluită, cu custodia fiind păzită, o vrăjmașilor călcători de lege, totuși Domnul a înviat, p r e c u m mai-nainte a zis, dezlegînd legăturile greșelilor mele celor multe; că poate să împlinească toate cîte voiește.

Cel ce ai înviat din mormînt și iadul ai prădat și pe cei morți ai înviat și nestricăciune mi-ai izvorît, prin Învierea Ta, desleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să împlinești toate cîte voiești.

Cu adevărat rușinați-vă, nelegiuiților; că Hristos a înviat și pe cei morți împreună i-a ridicat, strigînd: Îndrăzniți, că Eu am biruit lumea! Deci, credeți Lui, ori tăceți, înșelătorilor, care tăgăduiți Învierea Lui.

Cel ce, înviind din mormînt ai g r ă i t purtătoarelor de mir: Bucurați-vă!, iar Apostolilor: Propovăduiți Învierea Mea!, desleagă legăturile greșelilor m e l e celor multe; că poți să împlinești toate cîte voiești.

Pe Iosif cel cu bun chip, rîvnitorul b u n e i credințe, sfetnicul și ucenicul, să-l cinstim, împreună cu Mironosițele și cu Apostolii, strigînd cu dînșii, că credință și cu bucurie, lăudînd Învierea Mîntuitorului.

Slavă...

Cine va putea să spună slava cea nedespărțită a Dumnezeirii celei mai presus de ființă? Că fiind una după fire, e lăudată ca Treime fără de început, de o ființă, ca o Unime în Treime lăudată, cu fețe (ipostasuri) neamestecate.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Cel zămislit în pîntecele tău fără sămînță, Curată Maică-Fecioară, roagă-L neîncetat, ca ceea ce ești de Dumnezeu Născătoare, să deslege legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să ajuți toate cîte voiești.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cintarea a 5-a:

Irmosul:

Să minecăm cu mînecare adîncă, și în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpî«nului; și să vedem pe Hri«stos, Soarele dreptății, tu«turor viață răsărind».

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzînd-o cei ținuți în legăturile iadului, spre lumină se grăbeau, Hristoase, cu picioare vesele, lăudînd Paștile cele veșnice.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Cel ce a ieșit din mormînt ca un mire; și să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paștile lui Dumnezeu cele mîntuitoare.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Adunarea binecredincioșilor se luminează cu razele cele dumnezeiești și de viață purtătoare, ale Învierii Fiului tău, Maică a lui Dumnezeu, Preacurată, și se umple de bucurie.

N-ai deschis porțile Fecioarei cînd Te-ai întrupat, și nici pecețile mormîntului nu le-ai stricat, Împărate al făpturii; pentru aceasta văzîndu-Te ea, că ai înviat, se bucură.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul:

Risipind negura sufletului meu, Mîntuitorule, «luminează-mă cu lumina «poruncilor Tale, ca Cel ce «singur ești Împărat al «păcii».

Îmbrăcînd firea mea, Mîntuitorul meu, m-ai desbrăcat de haina mea cea dintîi, pe care mi-a țesut-o semănătorul păcatului, vai mie!

Frunze de smochin mi-a cusut păcatul mie, celui ce prin sfatul șarpelui n-am păzit prea curata Ta poruncă, Mîntuitorul meu, vai mie!

Venind Hristos, Cel născut din Maria, și turnînd untdelemn, a vindecat sufletul meu, cel rănit cu gîndurile mele cele tîlhărești.

Stînd lîngă Cruce, Născătoarea de Dumnezeu, cea fără prihană, ca o Maică striga: Lăsatu-m-ai singură, o, Fiul meu și Dumnezeule!

Zdrobind pe șarpele, începătorul răutății, cu arma Crucii Tale, prin Învierea Ta ai sfărîmat și boldul morții, Iisuse.

Să strige Adam: Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sfărîmatu-s-au, prin Învierea Celui ce a sculat pe cei morți.

Mironosițele femei ajungînd la mormîntul Celui ce a dat viață celor de jos, glas au auzit zicînd: Hristos a înviat!

Săvîrșind pomenirea binecredincioaselor purtătoare de miruri și a tuturor Ucenicilor Tăi, Te lăudăm pe Tine, Hristoase, întru luminată Învierea Ta.

Să cinstim toți, precum se cuvine pe Iosif cel cu bun chip, care a pogorît Trupul Domnului de pe cruce și cu credință l-a îngropat.

Slavă...

Tie mă închin, lui Dumnezeu-Tatălui și Fiului și Duhului, celor trei ipostasuri și cred că cele trei sînt Una, întru o singură ființă.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ai născut, cu naștere fără de sămînță, mai presus de fire, pe Însuși Stăpînul Hristos, Cel ce a înnoit firea, Te lăudăm credincioșii.

Catavasie: Să minecăm cu mînecare...

Cintarea a 6-a:

Irmosul:

Pogorîtu-Te-ai în cele mai de jos ale pămîntu«lui, și ai sfărîmat încuieto«rile cele veșnice, care ți«neau pe cei legați, Hris«toase; iar a treia zi, ca și «Iona din chit, ai înviat din «mormînt».

Păzind pecețile întregi, Hristoase, ai înviat din mormînt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei cu nașterea Ta, și ne-ai deschis nouă porțile raiului.

Mîntuitorul meu, Jertfa cea vie și nejertfită, ca un Dumnezeu, pe Tine Însuți aducîndu-Te de voie Tatălui, ai sculat pe Adam împreună cu tot neamul, înviind Tu din mormînt.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Firea cea mai-nainte stăpînită de moarte și de stricăciune, este ridicată la viața cea nestricăcioasă și veșnică, prin Cel ce s-a întrupat din preacurat pîntecele tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară.

Pogorîtu-S-a în cele mai de jos ale pămîntului, Cel ce, pogorîndu-Se, S-a și sălășluit în pîntecele tău, Curată. și întrupîndu-Se mai presus de minte, a și ridicat împreună cu Sine pe Adam, înviind din mormînt.

Canonul Mironosițelor

Irmosul :

Întru adîncul păcatelor sînt ținut pururea și în «marea vieții mă afund ; ci «scoate-mă și pe mine din «patimi, ca pe Ionă din fia- «ră, și mă mîntuiește».

Mort este iadul ; îndrăzniți, pămîntenilor ! Că Hristos pe Cruce fiind răstignit, a aruncat sabia împotriva lui și zace mort, că a fost prădat, golindu-se de cei ce îi avea.

Prădatu-s-a iadul ; îndrăzniți, muritorilor ! Și mormintele s-au deschis, sculați-vă, strigă către voi din iad Hristos, Cel ce a venit să izbăvească pe toți din stricăciune.

Pe morții, pe care i-ai înghițit oarecînd, iadule, avînd asupra lor putere, dă-Mi-i înapoi acum, cînd ți-i cer, strigă către tine Dătătorul de viață și Dumnezeu, Cel ce a venit să izbăvească pe toți din pîntecele tău cel nesățios.

A înviat Domnul, prădînd pe vrăjmașul ; și pe toți i-a ridicat smulgînd din lanțuri pe cei legați și pe Adam cel dintîi zidit, sculîndu-l pe el Dumnezeu, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Cu giulgiu înfășurîndu-Te pe Tine, Hristoase, Iosif cel cu bun chip Te-a pus în mormînt ; și ungînd cu miresme locașul cel fără de viață al trupului Tău, a rostogolit o piatră mare deasupra mormîntului.

Femei mironosițe, pentru ce vă mai grăbiți ? Pentru ce aduceți miresme Celui viu ? Înviat-a Hristos, precum mai-nainte a zis ; să înceteze lacrimile voastre, schimbîndu-se întru bucurie.

Slavă...

Pe Treime întru o Unime să o lăudăm, credincioșii, împreună cu Fiul, pe Tatăl slăvind, și pe Duhul cel de o ființă cu Fiul, Care este în Tatăl, Dumnezeu fără de început și veșnic.

Și acum..., a Născătoarei :

În pîntece ai zămislit, Curată, ca o viță, fără de nici o lucrare, pe Strugurele nestricăciunii, din care izvorăsc nouă, ca vinul, șuvoaiele nemuririi, viața cea veșnică.

Catavasie : Pogoritu-Te-ai întru cele...

CONDACUL, glasul al 2-lea :

Zicînd purtătoarelor de miruri : Bucurați-vă ! plîngerea strămoașei Eva o ai potolit cu Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule ; iar Apostolilor Tăi a binevesti le-ai poruncit, că Mîntuitorul a înviat din mormînt.

ICOS

Mergînd mironosițele la mormîntul Tău, Mîntuitorule, erau îndoite cu gîndul întru ele însele și ziceau : Cine ne va răsturna piatra mormîntului ? Și uitîndu-se, au văzut că piatra era răsturnată ; dar mirîndu-se de chipul îngerului și de îmbrăcămintea lui, erau cuprinse de teamă și se gîndeau să fugă. Iar tînărul a strigat către dînsele : Nu vă temeți ! Cel pe Care Îl căutați, a înviat ; veniți de vedeți locul unde a zăcut trupul lui Iisus și degrabă mergînd, vestiți Ucenicilor că Mîntuitorul a înviat din mormînt.

SINAXAR

ÎN DUMINICA A TREIA DUPĂ PAȘTI, A MIRONOSIȚELOR

În această zi, a treia Duminică după Paști, prăznuim sărbătorirea sfintelor femei Mironosițe. Facem încă și pomenirea lui Iosif din Arimateia, care era ucenic în ascuns al Domnului, și a lui Nicodim ucenicul, care venise noaptea la Mîntuitorul.

Stihuri :

Ucenițele aduc lui Hristos mir,
Iar eu, drept mir, aduc cu acestea, cîntare.

Dintre toți aceștia, femeile Mironosițe sînt martorii nemincinoși și cei dintîi ai Învierii, iar Iosif și Nicodim ai înmormîntării: adică ai faptelor care sînt pentru credința noastră cele mai de seamă și cele mai cuprinzătoare.

Nicodim, pentru că nu avusese aceleași simțăminte cu Iudeii, a fost dat afară îndată din sinagogă ; iar Iosif, după îngroparea trupului Domnului, a fost aruncat de Iudei într-o prăpastie, de unde a fost scos cu putere dumnezeiască și a fost dus în Arimateia, care era locul său de naștere. Hristos, după ce a înviat, s-a arătat lui Iosif, care se afla în lanțuri, și l-a încredințat și mai mult despre taina Învierii. Și cu toate că a suferit multe din partea Iudeilor, nu a răbdat să treacă sub tăcere cele cu privire la taina Învierii, ci a învățat cu îndrăzneală, pe toți, cele întîmplate. Se spune, astfel, că tot acest Nicodim, cel dintîi, ar fi făcut cunoscut, în scris, cu de-amănuntul, cele cu privire la Patimile lui Hristos și cele cu privire la Înviere, ca unul care făcea parte din sinagogă, și care cunoștea cu de-amănuntul sfaturile și judecățile Iudeilor, și într-un singur cuvînt, toate. Și, din pricina aceasta, precum am zis, ca martori nemincinoși ai Înmormîntării, au fost așezați laolaltă cu femeile care au văzut Învierea, după cea dintîi încredințare a Tomii ; căci aceea s-a rînduit mai înainte, ca una care a avut loc, după cum se știe, la opt zile.

Aceste femei, au văzut cele dintîi Învierea și au vestit-o Ucenicilor. Căci se cuvenea ca aceea, care căzuse mai întîi sub păcat și care moștenise blestemul, să vadă mai întîi Învierea și să audă bucuria, ea însăși, care auzise mai întîi blestemul : «Întru dureri vei naște fii». Ele s-au numit Mironosițe, deoarece Iosif și Nicodim, îngropînd, Vineri, prea în grabă, Trupul Domnului, fiindcă Paștile băteau la ușă și era mare ziua acelei Sîmbete, ei, deși Îl unseseră cu miruri, după obiceiul Iudeilor, totuși nu făcuseră lucrul așa cum se cuvenea. Că ei puseseră numai aloe și smirnă, și înfășurîndu-L cu giulgiu, Îl așezaseră în mormînt.

Pentru aceasta, femeile Mironosițe, avînd, ca niște ucenițe, dragoste fierbinte pentru Hristos, cumpărînd miruri de mult preț, au venit noaptea la mormînt, atît de frica Iudeilor cît și din pricina obiceiului, ca să-L plîngă și să-L ungă cu miresme în zorii zilei și să împlinească atunci, ceea ce nu se putuse face, din pricina grabei, la îngropare. Iar dacă au ajuns ele la mormînt, aleasă arătare au văzut : Doi îngeri strălucitori șezînd înăuntrul mormîntului și altul pe piatră. După aceea au văzut pe Hristos și I s-au închinat. Magdalena, însă, luîndu-L drept grădinar, L-a întrebat unde a dus trupul lui Hristos.

Mironosițe au fost multe, dar Evangheliștii fac amintire numai de cele mai însemnate, trecînd cu vederea pe celelalte. Acestea erau : mai întîi de toate Maria Magdalena, din care Hristos alungase șapte demoni și care, după Învierea Domnului, ducîndu-se la Roma, după cum se spune, a dat unei morți neașteptate pe Pilat și pe arhierei, istorisind cesarului Tiberiu cele făcute de aceia împotriva lui Hristos. Mai tîrziu ea a murit în Efes și a fost înmormîntată de Ioan Teologul ; iar sfintele ei moaște au fost aduse în Constantinopol de preaînțeleptul Leon.

A doua mironosită a fost Salomeea, fiica lui Iosif Logodnicul, care a avut soț pe Zevedei, din care s-a născut Ioan Evanghelistul și Iacov. Că Iosif a avut patru fii : Iacov, numit cel mic, Iosi, Simon și Iuda și trei fiice : Estera, Tamara și Salomeea lui Zevedei. Astfel, cînd auzi vorbindu-se în Evanghelie de Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iosi, să te gîndești că aceea este Născătoarea de Dumnezeu ; că Născătoarea de Dumnezeu se socotește maică a copiilor lui Iosif. De aci se poate înțelege că Ioan Evanghelistul este nepot de soră al lui Hristos.

A treia dintre mironosițe este Ioana, femeia lui Huza, care era ispravnic și iconom al casei împăratului Irod. A patra mironosiță este Maria și a cincea Marta, surorile lui Lazăr; a șasea, Maria lui Cleopa și a șaptea Suzana. Au mai fost încă și multe altele, care, după cum istorisește dumnezeiescul Luca, slujeau lui Hristos și Ucenicilor Lui, din avutul lor.

Deci, Biserica lui Dumnezeu a primit să prăznuiască, după Sfîntul Apostol Toma și pe acestea, ca pe cele ce au propovăduit Învierea, și au adus multe mărturii pentru credința noastră, întru încredințarea și dovedirea lămurită a Învierii lui Hristos, ca pe unele care au văzut cele dintîi pe Hristos înviat din morți și au propovăduit tuturor învățătura cea mîntuitoare și au petrecut viața întru Hristos, în cel mai bun chip și precum se cuvenea unor femei, care au fost ucenițe ale lui Hristos.

Cu rugăciunile Sfintelor Mironosițe, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcîndu-Se «om, pătimește ca un muri- «tor; și prin patimă, pe cel «muritor îl îmbracă în po «doaba nestricăciunii, Cel «ce este singur binecuvîn- «tat, Dumnezeul părinților, «și preaslăvit».

Femeile cele de Dumnezeu înțelepțite, cu miruri în urma Ta au alergat, și, bucurîndu-se, s-au închinat Ție, Dumnezeului celui viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; și Paștile cele de taină, Ucenicilor Tăi Hristoase, le-au binevestit.

Prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți, veșnice; și săltînd, lăudăm pe Pricinuitorul, pe Cel ce este singur binecuvîntat, Dumnezeul părinților, și preaslăvit.

Cît este de sfîntă, cu adevărat, și întru totul prăznuită această noapte de mîntuire și strălucită, fiind mai înainte vestitoare a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea fără de ani, din mormînt cu trupul, tuturor a strălucit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu:

Fiul tău omorînd astăzi moartea, ceea ce ești cu totul fără prihană, a dăruit tuturor celor muritori viața, care rămîne în vecii vecilor; Cel ce este singur binecuvîntat, Dumnezeul părinților, și preaslăvit.

Cel ce împărățește peste toată făptura, făcîndu-Se om, S-a sălășluit în pîntecele tău, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită; și cruce și moarte răbdînd, a înviat cu dumnezeiască cuviință, împreună sculîndu-ne și pe noi, ca un Atotputernic.

Canonul Mironosițelor

Irmosul:

Heruvimilor asemănîndu-se, tinerii dănțuiau «în cuptor, strigînd: Bine «ești cuvîntat Dumnezeule, «că în adevăr și cu judecată «ai adus asupră-ne toate «acestea, pentru păcatele «noastre; Cel ce ești prea- «lăudat și preaslăvit, întru «toți vecii».

Ca un iubitor de oameni vrînd să mîntuiești din înșelăciune pe toți cei ce i-ai zidit, ai îngăduit să fii pironit pe cruce, ca să înnoiești, Mîntuitorule, cu trupul Tău, chipul cel năpădit de patimi; și surpînd iadul, ai înviat împreună cu Tine și pe cei morți.

Pe cruce fiind înălțat, pe toți i-ai chemat la Tine, Îndurate, precum ai făgăduit, Bunule; că pentru păcatele noastre ai binevoit a îndura cu adevărat toate acestea; prin care și tîlharului i-ai deschis porțile raiului, Mîntuitorule.

Tu ai ridicat a treia zi, din mormînt, biserica Trupului Tău cea stricată, precum ai făgăduit, Bunule, ca să-Ți arăți, cu adevărat, slava Ta, pe care o izvorăști nouă prin credință, slobozind din legături pe cei robiți, pe care iadul îi ținea de demult înlănțuiți.

O, nechibzuința fariseilor! O, nebunia celor nelegiuiți! Ce lucru de necrezut ați văzut, de nu ați crezut lui Hristos? Au doară pe cei bolnavi nu i-a sculat, cu cuvîntul? Au doară n-a mîntuit El toată lumea? Să vă facă pe voi a crede măcar ostașii, sau cei ce au înviat din morți.

Să spună acum străjerii care amorțiseră de spaimă: cum s-a furat Acela pe care nicidecum nu L-au văzut, nerecunoscătorii? Căci dacă nu L-au văzut și nici nu L-au simțit cînd a înviat, cum puteau să-L creadă vreodată furat așa? Să vă facă pe voi a crede măcar piatra aceasta și giulgiurile de îngropare ale lui Hristos.

Pentru ce-L străjuiți ca pe un mort? Pentru ce ați pus peceți pe piatră, fariseilor, temîndu-vă că va fi furat? Iată, cu adevărat, groapa s-a pecetuit; deci cum a înviat Hristos, dacă nu era Dumnezeu? Să vă facă pe voi a crede cei ce au înviat și au fost văzuți de mulți.

Slavă...

Împreună cu Tatăl slăvim pe Fiul și pe Duhul Sfînt, strigînd cu glas neîncetat: Treime, Una în ființă, miluiește și mîntuiește pe toți; Unime în trei fețe, milostivește-Te spre noi, Dumnezeule, Cel preaslăvit în veci.

Și acum..., a Născătoarei:

În pîntecele tău, Preacurată, cum ai încăput, ca pe un prunc, pe Cel de care se cutremură Puterile îngerești, ca de un Dumnezeu? Fără numai că așa S-a sălășluit, precum a voit, precum singur știe, vrînd să mîntuiască pe toți pămîntenii cei din Adam, dezlegînd pe Adam de blestemul acela amar din pricina mîncării.

Catavasie: Cel ce a izbăvit...

Cintarea a 8-a:

Irmosul:

Această aleasă și sfîntă zi, cea dintîi a săptă-«mînii, împărătească și «doamnă, praznic al prazni-«celor este și sărbătoare a «sărbătorilor, întru care bi-«necuvîntăm pe Hristos în «veci».

Veniți în ziua cea cinstită a Învierii, să ne împărtășim din rodul cel nou al viței, din dumnezeiască veselie, și din Împărăția lui Hristos, lăudîndu-L pe Dînsul, ca pe un Dumnezeu, în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, și vezi; că iată, au venit la tine fiii tăi, ca niște făclii de Dumnezeu luminate, de la apus și de la miază-noapte, și de la mare și de la răsărit, întru tine binecuvîntînd pe Hristos în veci.

Părinte Atotțiitorule și Cuvinte și Duhule, Fire ceea ce ești una în trei ipostasuri, mai presus de ființă și de Dumnezeire, întru Tine ne-am botezat și pe Tine Te binecuvîntăm întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Venit-a în lume Ziditorul prin tine, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu; și zdrobind pîntecele iadului, ne-a dăruit nouă, celor muritori, învierea. Pentru aceasta Îl binecuvîntăm întru toți vecii.

Surpînd toată puterea morții, Fiul tău, Fecioară, cu Învierea Sa, ca un Dumnezeu tare, ne-a înălțat și pe noi împreună cu El și ne-a îndumnezeit. Pentru aceasta Îl lăudăm în veci.

Canonul Mironosițelor

Irmosul:

Pe Cel ce în muntele Sinai a preînchipuit «oarecînd lui Moise, în rug, «minunea Fecioarei, lău-«dați-L, bine-L cuvîntați și-L «preaînălțați întru toți «vecii».

Razele soarelui s-au ascuns de frica Patimilor lui Hristos, morții au înviat, munții s-au clătinat, pămîntul s-a cutremurat și iadul s-a golit.

Ținerii cei de trei ori fericiți, care erau oarecînd în cuptor, mîinile înălțîndu-și, au preînchipuit, Bunule, preacurată crucea Ta, prin care ai surpat, Hristoase, puterea vrăjmașului.

O, fariseilor orbi, înșelători și călcători de lege, care n-ați crezut în Învierea lui Hristos, socotind-o minciună! Ce lucru de necrezut ați văzut? Că a înviat Hristos, Cel ce a sculat pe cei morți.

O, fariseilor vrăjmași; De nu ne credeți pe noi, întrebați voi pe ostașii voștri: ce au pătimit ei? Cine a răsturnat cu mîinile piatra mormîntului?

Cine este Cel ce a uscat smochinul? Cine este Cel ce a vindecat mîna cea uscată? Cine este Cel ce a săturat, oarecînd, mulțimile în pustie? Fără numai Hristos Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Cine este Cel ce a dat vedere orbilor și pe leproși a curățit, pe șchiopi a îndreptat și a umblat pe mare ca pe uscat, fără să se ude? Fără numai Hristos-Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Cine este cel ce a sculat din mormînt pe cel mort de patru zile și pe fiul văduvei? Cine este Cel ce a întărit, ca un Dumnezeu, pe slăbănogul, ce era în pat? Fără numai Hristos-Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Strigă piatra aceasta, glăsuiesc pecețile pe care voi punîndu-le, ați așezat străjeri să păzească mormîntul: Cu adevărat a înviat Hristos și viază în veci!

Cu adevărat a înviat Hristos, iadul a fost prădat, șarpele a fost zdrobit, Adam a fost izbăvit, cei de jos au fost mîntuiți. Pentru ce, deci, nu credeți, vrăjmașilor și călcătorilor de lege?

Slavă...

Împreună cu Tatăl slăvim pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Treimea Sfîntă, întru o Dumnezeire, strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt ești în veci!

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Piinea cea pururea vie, care în pîntecele tău s-a frămîntat fără de aluat, în frămîntătura noastră, pe Unul Hristos-Dumnezeu, în două firi L-ai născut fără schimbare.

Catavasie: Această aleasă și sfîntă zi...

Nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cintarea a 9-a:

Irmosul:

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că «slava Domnului peste tine «a răsărit. Saltă acum și te «bucură, Sioane! Iar tu, «Curată Născătoare de «Dumnezeu, veselește-te «întru Învierea Celui născut «al tău!»

O, dumnezeiescul, o iubitul, o prea dulcele Tău glas! Căci cu noi ai făgăduit să fii cu adevărat, pînă la sfîrșitul veacului, Hristoase; pe Care întărire de nădejde avîndu-Te credincioșii, ne bucurăm.

O, Paștile cele mari și Preasfințite, Hristoase! O înțelepciunea și Cuvîntul și Puterea lui Dumnezeu! Dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cu un glas te fericim Fecioară, noi credincioșii: Bucură-te, poarta Domnului! Bucură-te, cetate însuflețită! Bucură-te, prin care ne-a strălucit nouă, astăzi, lumina Învierii din morți, a Celui ce S-a născut din tine.

Veselește-te, bucură-te, dumnezeiască poartă a luminii! Că Iisus, Cel ce a apus în mormînt a răsărit, strălucind mai luminos decît soarele, și a luminat pe toți credincioșii, Stăpînă, de Dumnezeu cu har dăruită.

Canonul Mironosițelor

Irmosul:

Pe ceea ce a zămislit în pîntece, cu trup mai «presus de fire, pe Cuvîntul, «Cel ce a strălucit din Tatăl «mai-nainte de vremi, cu «cîntări fără de tăcere, cre-«dincioșilor, să o mărim».

Moștenitor al raiului celui nematerial ai făcut pe tîlharul care pe cruce Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, strigînd: Pomenește-mă, atotputernice Mîntuitorule!

Lovit ai fost cu palma pentru noi și scuipat de cei fără de lege, Iisuse, Cel ce ai scris lui Moise, slugii Tale, tablele Legii, în Sinai.

Cu oțet și cu fiere ai fost adăpat, pentru noi, Mîntuitorule, Cel ce ne-ai dat nouă Trupul și cinstitul Tău Sînge, spre mîncare și băutură a vieții Tale celei veșnice.

În coasta cea de viață făcătoare, cu sulița fiind împuns, Hristoase, ai izvorît lumii, preacuratul Tău sînge și apa cea cinstită, ca un izvor pururea viu.

Socotit ai fost între cei morți, Cel ce ai înviat pe cei morți; în mormînt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormintele; prădat-ai iadul, înviind pe Adam.

Înviat-ai din morți, Iisuse, și vrăjmașul a fost legat, iadul a fost prădat, mormintele s-au golit și cei din adîncuri s-au sculat, închinîndu-se Ție, Hristoase.

Cine a furat pe Cel mort, mai ales că era și gol? Pentru ce vă amăgiți, fariseilor? Hristos a înviat și s-au desfăcut legăturile și încuietorile iadului.

Slavă Ție, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce ai izvorît viața, și lumina ai răsărit celor ce erau întru întunericul necunoștinței, și tot pămîntul l-ai luminat cu Învierea Ta.

Lăudat să fie sfetnicul cel cu bun chip, Iosif, împreună cu Mironosițele și cu dumnezeiești Ucenici, ca unul ce este și el vestitor al Învierii lui Hristos.

Pe Iosif cel minunat să-l lăudăm credincioșii, împreună cu Nicodim și cu credincioasele Mironosițe,

care au strigat: Cu adevărat a înviat Domnul!

Slavă...

Fără de început ești, Părinte, nezidit ești, Fiule, și împreună-stătător pe un scaun ești, Duhule Sfinte; Una sînt cele trei, după fire și trei după fețe, un Dumnezeu adevărat.

Și acum..., a Născătoarei:

Să se veselească Iesei, să dănțuiască și David; că iată, Fecioara, toiagul cel de Dumnezeu sădit, a odrăslit floare, pe Hristos Cel pururea viu.

Catavasie: Luminează-te...

Apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeul nostru...

LUMINÎNDA Paștilor

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicînd și moartea pierzînd-o, Paștile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., a Mironosițelor:

Femeilor, ascultați glas de bucurie: Zdrobind iadul cel tiran, am ridicat lumea din stricăciune; alergați de spuneți prietenilor Mei bunele-vestiri; căci voiesc să luminez zidirea Mea cu bucurie de acolo, de unde a venit întristarea.

Și acum..., iar aceasta.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, și se cîntă 4 Stihiri ale Învierii și 4 ale lui Anatolie, glasul al 2-lea:

Stihirile Învierii:

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni.

Să spună iudeii: în ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra Vieții? Ori pe Cel îngropat să-L dea, ori Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd: Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mîntuitorul nostru, slavă Ție!

Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți! Înger a șezut pe piatra mormîntului; acela ne-a binevestit nouă, zicînd: Hristos, Mîntuitorul lumii, a înviat din morți, și le-a umplut pe toate de bună mireasmă. Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți!

Înger, mai-nainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Și tot un înger, la Învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormînt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morții pe Stăpînul Cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

Stihirile lui Anatolie

Vărsat-au miresme cu lacrimi, femeile, la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucurie gura lor, când au grăit: A înviat Domnul!

Să laude neamurile și popoarele pe Hristos, Dumnezeul nostru, Care a răbdat de bună voie crucea pentru noi, și în iad trei zile a rămas; și să se închine Învierii Lui celei din morți, prin care s-au luminat toate marginile lumii.

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mîna Ta, nu uita pe săracii Tăi pînă în sfîrșit.

Răstignitu-Te-ai și Te-ai îngropat, Hristoase, precum ai voit; prădat-ai moartea și ai înviat întru slavă, ca un Dumnezeu și Stăpîn, dăruind lumii viață veșnică și mare milă.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cu adevărat, călcătorilor de lege, pecetluind voi piatra, de o mai mare minune ne-ați învrednicit. Cunosc aceasta și străjerii. Astăzi a ieșit din mormînt. Iar ei ziceau: Spuneți că, noi dormind, au venit ucenicii și L-au furat pe El. Dar cine fură un mort, mai ales și gol? El însuși a înviat, cu puterea Sa, ca un Dumnezeu, lăsînd în mormînt și cele de îngropare ale Sale. Veniți de vedeți, iudeilor, cum nu a rupt pecețile Cel ce a călcat moartea și a dăruit neamului omenesc viață nesfîrșită și mare milă.

Slavă..., Stihira Evangheliei a patra, glasul al 4-lea.

Dimineață adîncă era, și femeile au venit la mormîntul Tău, Hristoase; dar trupul cel dorit de dînsele n-a fost aflat. Pentru aceasta, fiind nedumerite, cei ce le-au stătut înainte în haine strălucitoare le-au zis: Ce căutați pe Cel viu cu cei morți? S-a sculat, precum a zis mai înainte! Pentru ce nu vă aduceți aminte de cuvintele Lui? Crezînd ele acestora, au propovăduit cele văzute. Dar bunele vestiri păreau vorbe deșarte, astfel că ucenicii erau încă zăbavnici; dar Petru a alergat și văzînd, a slăvit întru sine minunile Tale.

Și acum..., Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pun Stihirile Învierii pe 4; glasul al 2-lea:

Pomenește-ne și pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tîlharul întru împărăția cerurilor.

Lemnul a izgonit pe Adam, iar în schimb crucea a adus pe tîlharul întru împărăția cerurilor.

Mormîntul Te-a primit pe Tine, Mîntuitorule, Cel ce ai deșertat mormintele și ai dăruit morților viață, ca un Dumnezeu.

Preaslăviților Apostoli ai lui Hristos, rugați-L pe El cu stăruință să ne mîntuiască pe noi din primejdii.

Și patru Stihiri din Cîntarea a șasea de la Canonul Mironosițelor.

Apostolul zilei, din Faptele Apostolilor și Evanghelia, de la Marcu.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.

La masă se face mîngîierea fraților.

LUNI

ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă: trei Stihiri ale Praznicului și trei de la Mineu.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun...

Cu piroane fiind pironit, ai șters prin lemn blestemul lemnului; iar fiind pus în mormînt, ai înviat pe morții cei din veac, cu dumnezeiască putere. Slăvim, cu mare glas, puterea Ta: Paștile cele dumnezeiești, Iisuse Atotputernice, Viața noastră, Strălucirea Tatălui. Pentru aceasta, cele cerești împreună cu cele pămîntești se bucură, cîntîndu-Ți cîntări de biruință, Ție, Dătătorule de biruință, Cuvinte, Hristoase Atotputernice, Cel ce dai lumii mare milă.

Ceata Mironosițelor tînguindu-se, striga: Veniți să alergăm degrab la sfîntul mormînt și să vedem, dacă și acum Viața mai este împreună cu cei morți, și Soarele cel neapus sub pămînt. Dar văzînd înăuntrul mormîntului pe înger strălucitor, nepricepîndu-se s-au spăimîntat. Iar acela, schimbînd tînguirea lor, a strigat: Dătătorul de viață a înviat; nu vă spăimîntați, femei binecinstitoare! Că El împărățește, Cel ce dăruiește lumii mare milă.

Ceata femeilor a căutat, de dimineață, pe Soarele Cel mai înainte de soare, Care apusese atunci în mormînt; dar îngerul cel plin de strălucire a strigat către dînsele: A răsărit Lumina, care luminează pe cei ce dorm în întuneric; vestiți aceasta luceferilor, Ucenicilor Lui; schimbați întristarea în bucurie. Și cu inimă neîndoită dănțuiți, prăznuind Paștile cele de bucurie și lumii de mîntuire. A înviat Hristos, Cel ce dăruiește lumii mare milă.

Și se adaugă de la Mineu trei Stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Mironosițelor femei, pentru ce ați venit la mormînt? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat Domnul, îndrăzniți, strigă îngerul.

Lumină lină... și Prochimenul zilei.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Greșit-am Ție, Mîntuitorule, ca fiul cel desfrînat; primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă miluiește, Dumnezeule.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară.

Desfătarea cea pămînteasc㠄 nedorind purtătorii de chinuri, bunătăților cerești s-au învrednicit și împreună cu îngerii părtași cerului s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Doamne, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi.

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău; și negăsindu-l, se mirau între dînsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Troparele: Iosif cel cu bun chip..., Slavă... Cînd Te-ai pogorît la moarte..., Și acum..., Stînd lîngă mormînt...

Cantă-le Duminică la Vecernia mare.

Apoi ectenia întreită și Otpustul.

SĂ SE ȘTIE CĂ: Slujba Sfîntului ce se va întîmpla în această Duminică, se citește la Pavecernița, afară de cea a Sfîntului Gheorghe, pentru care ai rînduiala în urmă.

LA UTRENIE

Se face începutul după obicei, precum s-a arătat luni a doua săptămînă după Paști.

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele, glasul al 2-lea: Iosif cel cu chip bun... (de două ori) Slavă..., Cînd Te-ai pogorît la moarte..., Și acum..., Stînd lîngă mormînt...

Așa se zice peste toată săptămîna.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței cînd ai înviat; Doamne, slavă Ție.

De umilință:

Ca valurile mării s-au ridicat asupra mea fărădelegile mele; ca o corabie pe mare eu singur mă înv㠄luiesc de multe greșeli; ci îndreptează-mă, Doamne, la limanul cel lin, prin pocăință, și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, îmbrăcăminte avîndu-Te Sfinții în lume, au

răbdat chinurile celor fără de lege și înșelăciunea idolilor o au nimicit. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-ne și pe noi de vrăjmașul cel nevăzut, Mîntuitorule, și ne mîntuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi milostivirii, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos, arată precum de-a pururea puterea ta; că întru tine nădăjduind, strigăm ție: Bucură-te!, ca oarecînd Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trupuri.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile cu căldură la mormînt, Mîntuitorule, se bucurau cu sufletele de strălucirea îngerului și Te propovăduiau pe Tine Dumnezeu a toate și ucenicilor strigau: Cu adevărat a înviat din mormînt Viața tuturor!

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos... și psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După cîntarea a treia se zice Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După cîntarea a șasea se zic Condacul și Icosul Praznicului.

Se cîntă Luminînda Praznicului și a Sfîntului, de va avea; apoi iarăși a Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni (de două ori).

De umilință:

Gîndind la necuviințele relelor celor săvîrșite de mine, alerg la îndurările Tale, ca vameșul și ca desfrînata, care a lăcrimat, și ca fiul cel risipitor. Pentru aceasta, și cad înaintea Ta, Milostive: mai-nainte de a mă osîndi, îndură-Te de mine, Dumnezeule, și mă miluiește!

A Mucenicilor:

Pentru Hristos pătimind pînă la moarte, Mucenicilor purtători de chinuri, sufletele voastre le aveți în ceruri, în mîna lui Dumnezeu, și în toată lumea se cinstesc moaștele voastre. Preoții și întîistătătorii se închină și toți creștinii, bucurîndu-se împreună cu noi, după obicei strigăm: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au

văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dînsele z i c î n d : Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A î n v i a t, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai î n v i a t din morți, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Începeți, popoarelor, ca psalmistul; lăudați cu bucurie pe Hristos: Paștile cele mari ne-a răsărit nouă, Cel ce a î n v i a t din mormînt, Hristos Dătătorul de viață și Izbăvitorul a toată făptura.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău; întors-ai robia lui Iacov.

Zicînd Mironosițelor: bucurați-vă!, osîndirea Evei o ai prefăcut în bucurie; și înviind, le-ai trimis să propovăduiască ucenicilor Învierea Ta din mormînt cea de a treia zi.

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Paștile cele cinstite și sfinte, ne-a luminat nouă Hristos. Veniți toți să ne luminăm sufletele; că iată, acum ziua a strălucit aici; bucurați-vă și vă veseliți!

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Vărsat-au miresme cu lacrimi femeile la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucurie gura lor, cînd au grăit: A înviat Domnul!

Și cealaltă rînduială a Utreniei.

Apoi Ceasul întîi și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea 1, pe 6, din Canonul Duminicii Mironosițelor.

Chinonicul zilei.

MARȚI

ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă întîi aceste trei Stihiri ale Praznicului, glasul al 2-lea.

Podobie: Cînd de pe lemn...

Cînd Mironosițele Te căutau, foarte de dimineață, pe Tine, Hristoase, Viața tuturor, au venit aducînd miresme și a r o m a t e; și cu amar plîngînd, au auzit pe un tînăr din mormînt zicînd: Încetați de a plînge! Ci mai d e g r a b bucurîndu-vă de mîntuirea voastră, strigați t u t u r o r, că S-a s c u l a t Domnul.

Te știm pe tine, Iosife, cel cu bun chip, că ai purtat pe umerii tăi, ca pe un car de heruvimi pe Împăratul Hristos, pogorîndu-L de pe cruce. Fericim mîinile și privirile tale dumnezeiești, cinstim palmele tale, cu care purtînd pe Soarele, Cuvîntul

și Dumnezeu, în mormînt L-ai pus. Pentru aceasta, și cinstim dumnezeiască pomenirea ta.

Arătatu-s-a nouă prăznuirea dumnezeieștilor Mironosițe și a cinstitului Iosif, ca un alt rai, dîndu-ne izvor de viață; apele darului picură ca ploaia asupra lumii; izvorăsc cu căldură curgerile învierii lui Hristos. Mulțimile credincioșilor prăznuiesc și strigă: Slavă Celui ce a dat marginilor lumii Învierea Sa.

Se adaugă și de la Mineiul trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și l u m i i dăruind viață veșnică și mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Către Tine, Hristoase Mîntuitorule, strig cu glasul vameșului: Îndură-Te de mine, ca și de acela, și mă miluiește, Dumnezeule.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară.

Rugîndu-se Sfinții Mucenici pentru noi și pe Hristos lăudînd, toată înșelăciunea a încetat și neamul omenesc prin credință se mîntuiește.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenițelor? P i a t r a a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind d e s l u ș i t aceasta; pe străjerii celor neascultători greu d o r m i n d; firea cea muritoare s-a m î n t u i t în trup de Dumnezeu, iadul se tînguiește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît m o a r t e a, Cel întîi-născut din morți, va merge înainte de voi în Galileea.

Troparele: Iosif cel cu bun chip..., Cînd Te-ai pogorît la moarte..., Stînd lîngă mormînt...

Ectenia întreită și otpustul.

LAUDE

Troparele precum s-au zis seara la Vecernie.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Sînul cel preacurat întru cele de sus, nedeșertîndu-l, ai primit, pentru toți, îngropare și înviere; Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Eu sînt pomul cel neroditor, Doamne, care nicicum nu aduc roadă de pocăință; și mă tem de tăiere, și mă înfricoșez de focul cel nestins. Pentru aceasta mă rog Ție: Mai-nainte de primejdia aceea, întoarce-mă și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Cel ce ai luminat pe Sfinții Tăi, mai mult decît aurul, și ai preaslăvit pe cuvioșii Tăi, ca un Bun, de dinșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un Iubitor de oameni, și îndreptează rugăciunea noastră ca o tămîie, Unule, Cel ce întru Sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Scăpînd de sub legile firii, ai unit fecioria cu nașterea cea dumnezeiască; că numai tu ai născut pe Cel ce mai înainte de tine S-a născut fără de ani. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Mironosițele, de dimineață venind și privind mormîntul gol, ziceau Apostolilor: Zdrobit-a Cel puternic putrejunea și pe cei din iad i-a smuls din legături; propovăduiți cu îndrăzneală, că a înviat Hristos-Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos... și psalmul 50, Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se zic Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pun Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului și a Sfîntului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă aceste Stihiri din Octoih, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Să spună iudeii: în ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra Vieții? Ori pe Cel îngropat să-L dea, ori Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd: Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mîntuitorul nostru, slavă Ție (de două ori).

De umilință:

Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; și inima mea o curățește, făcînd-o locaș al Sfîntului Tău Duh. Să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

A Mucenicilor:

Crucea lui Hristos luînd sfinții Mucenici, armă nebiruită, toată puterea diavolului au nimicit; și cunună cerească primind, zid de apărare s-au făcut nouă, rugîndu-se pururea pentru noi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele femei, foarte de dimineață miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: Unde sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia lui Pilat și paza cea strășnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dînsele: Pentru ce căutați, cu tînguiri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

**Lumina ceea ca un întreit soare, astăzi pe pămînt, luminos strălucește și risipește-minos strălucește și risipește-minos strălucește și risipește-min

înaintea lor şi le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Şi cealaltă rînduială a Utreniei, apoi Ceasul întîi şi celelalte.

La Liturghie, la Fericiri, se cîntă Cîntarea a 4-a din Canonul Duminicii Mironosiţelor.

MIERCURI

ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă mai întîi trei Stihiri ale Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Bucuratu-s-au Uceniţele lui Hristos, auzind cuvintele îngerului, prin care s-au încredinţat de învierea Celui socotit între cei morţi pentru noi; măcar că mai înainte veniseră la mormînt ca mironosiţe şi Îl plîngeau pe El, au văzut piatra întreagă răsturnată, şi nu se dumireau de mutarea ei.

Dătătoare de nesfîrşită şi dumnezeiască bucurie dumnezeieştilor şi sfinţilor Apostoli s-au arătat Uceniţele purtătoare de miruri ale lui Hristos, plinind porunca dumnezeiescului înger, de a cărui îmbrăcăminte albă s-au spăimîntat, zicînd: Prădatu-s-a iadul, prin învierea cea atotmîntuitoare a Împăratului, Celui ce a murit pentru noi.

Încetînd şiroaiele lacrimilor ce curgeau din izvorul tînguirilor, dumnezeieştile Uceniţe ale lui Hristos, cuvinte de bucurie aducînd acum, vestesc celor ce au fost martori de aproape ai harului, Învierea Cuvîntului şi bucuria cea din mormînt, de unde au auzit cu uimire glas potrivnic întristării, poruncind lor: Bucuraţi-vă!

Se adaugă şi de la Mineiul trei Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

A lui Cosma Monahul.

Mironosiţele femei, ajungînd la mormîntul Tău şi văzînd peceţile mormîntului şi neaflînd preacuratul Tău trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort şi gol şi cu smirnă uns, pe singura mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morţii! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală, Mîntuitorule, ca un Însuţi atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Mîntuieşte-mă, Hristoase Mîntuitorule, cu puterea Crucii, Cel ce ai mîntuit pe Petru, pe mare şi mă miluieşte, Dumnezeule!

A Învierii:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuieşti în ceruri.

Cu arhanghelii să lăudăm învierea lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul şi Mîntuitorul sufletelor noastre; şi întru slavă înfricoşătoare şi întru putere tare iarăşi va să vină, să judece lumea pe care o a zidit.

A Mucenicilor:

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne, că ne-am săturat de ocară.

Cetele Mucenicilor s-au împotrivit tiranilor, zicînd: Noi sîntem ostaşi ai Împăratului Puterilor; şi chiar de ne-aţi nimici pe noi cu foc şi cu chinuri, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus şi l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor porţile raiului, slavă Ţie!

Şi celelalte ale Vecerniei.

Troparele Praznicului.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Mîntuire ai lucrat în mijlocul pămîntului, Hristoase Dumnezeule; pe cruce ai întins preacuratele Tale mîini, adunînd toate neamurile, care strigă: Doamne, slavă Ţie!

A Învierii:

Înviind din mormînt şi legăturile iadului rupînd, stricat-ai osînda morţii, Doamne, pe toţi din cursele vrăjmaşului izbăvindu-i, arătîndu-Te pe Tine Apostolilor Tăi, trimisu-i-ai pe dînşii la propovăduire; şi printr-înşii pacea Ta ai dăruit lumii, Unule mult-milostive.

A Mucenicilor:

Purtătorilor de chinuri ai Domnului, fericit este pămîntul care s-a adăpat cu sîngiurile voastre; şi sfinte sînt sălaşurile care au primit duhurile voastre. Că pe locul pătimirilor aţi biruit pe vrăjmaşul şi pe Hristos cu îndrăzneală L-aţi propovăduit. Pe Acela rugaţi-L, ca pe un Bun, să mîntuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

A Crucii, Nascătoarei de Dumnezeu:

Stînd lîngă crucea Ta, ceea ce Te-a născut fără de sămînţă şi nerăbdînd să Te vadă pe Tine pe nedrept pătimind, se tînguia cu plîngere şi striga către Tine: Cum pătimeşti, Cel ce eşti din fire nepătimitor, prea dulce Fiule? Laud bunătatea Ta cea nemărginită.

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milei...

La mormîntul Tău, Mîntuitorule, venind cinstitele Mironosiţe, se grăbeau să Te ungă pe Tine, Stăpînul, cu miresme, ca pe un muritor. Dar un înger le-a vestit lor bucurie: A înviat Domnul! Pentru aceasta propovăduiţi Apostolilor învierea Lui din mormînt, cea cu adevărat înfricoşătoare.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 şi al Mucenicului, pe 4.

După Cîntarea a treia se citeşte Condacul şi Sedealna Sfîntului şi a praznicului.

După Cîntarea a şasea se citeşte Condacul şi Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului şi a Sfîntului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile acestea ale Octoihului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Sărăcind de voie, cu sărăcia lui Adam, Hristoase Dumnezeule, venit-ai pe pămînt, întrupîndu-Te din Fecioară; şi cruce ai primit, ca să ne slobozeşti pe noi din robia vrăjmaşului, Doamne, slavă Ţie (de două ori).

A Învierii: Ps. 3/e

Bucuraţi-vă, popoare, şi vă veseliţi! Înger a şezut pe piatra mormîntului; acela ne-a binevestit nouă, zicînd: Hristos, Mîntuitorul lumii, a înviat din morţi, şi pe toate le-a umplut de bună mireasmă. Bucuraţi-vă, popoare, şi vă veseliţi!

A Mucenicilor:

Mulţimile sfinţilor Tăi Te roagă pe Tine, Hristoase; miluieşte-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., glasul 1:

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău şi negăsindu-l, se mirau între dînsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor şi le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Oare între cei morţi este Izbăvitorul? strigau cu tînguire Mironosiţele, Ucenicele lui Hristos. Oare Soarele cel prea mare este şi pînă acum sub pămînt, sau a înviat, precum a zis? Şi aşa plîngînd ele, un înger din mormînt le-a spus bucuria cea cu adevărat dumnezeiască: Hristos a înviat! Alergaţi de vestiţi tuturor dumnezeiasca Lui Înviere din mormînt.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Miresme de mult preţ gătind, fiind încă întuneric, în ziua cea dintîi a săptămînii, venit-au Mironosiţele la mormîntul Tău, Hristoase, ca să ungă preacuratul şi dumnezeiescul Tău trup. Dar aflînd de Învierea Ta, se grăbeau să o vestească şi ucenicilor; Cărora, întîmpinîndu-le la mormînt, ca un prea iubitor de oameni le-ai strigat: Bucuraţi-vă!

Stih: Mila şi adevărul s-au întîmpinat, dreptatea şi pacea s-au sărutat.

Pe Dumnezeu Cel Preaînalt, Care în pămînt era îngropat, ca pe un mort se sîrguiau ucenicele Lui să-L ungă cu miresme de mult preţ. Şi văzînd pe un tînăr minunat, cu chip strălucitor, stînd în mormînt, s-au spăimîntat. Şi aflînd de la el Învierea cea de a treia zi din mormînt a Cuvîntului, au vestit-o Apostolilor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, pogorîndu-Te de pe lemn Iosif împreună cu Nicodim, şi văzîndu-Te mort, gol şi neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se, zicea: Vai mie, prea dulce Iisuse! Pe Tine cu puţin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfăşurat şi pămîntul de frică s-a cutremurat şi catapeteasma templului s-a sfîşiat; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morţii pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfăşura în giulgiuri? Cu ce mîini mă voi atinge de trupul Tău cel neîntinat? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, Îndurate? Măresc Patimile Tale; cu cîntări laud îngroparea Ta, împreună cu Învierea, strigînd: Doamne, slavă Ţie!

Şi celelalte ale Utreniei, şi Ceasurile.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a cincea din Canonul Praznicului.

JOI

ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă trei Stihiri ale Praznicului şi de la Mineiul trei.

Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Graiuri de bucurie auzind de la tinerii cei ce şedeau la mormîntul Cuvîntului, s-au întors pe cale cu o rîvnă mai sîrguitoare; şi lepădînd rîndiala de mai-nainte, de Mironosiţe, ca nişte binevestitoare s-au arătat, binevestind ucenicilor scularea din temniţele iadului, a Celui ce S-a întrupat pentru noi.

Foarte de dimineaţă Mironosiţele femei pornind cu frică, au ajuns la mormînt aducînd miresme lui Hristos, Dătătorului de viaţă,

socotind între cei morți pe Cel ce a omorît iadul. Dar înger dumnezeiesc a venit înaintea lor, strigînd: Pentru ce căutați cu cei morți pe Purtătorul de viață și pe Cel viu? Mergeți de propovăduiți Învierea.

Pe umerii tăi porți ca pe o sarcină oarecare, fericite Iosif, pe Cuvîntul Cel ce se odihnește pe umeri de Heruvimi, Care mai-nainte S-a întrupat și acum a fost omorît; Cel ce ne-a înviat pe noi cei omoriți. A Căruia înviere văzînd, te bucuri cu cinstitele Mironosițe, chiar dacă mai-nainte v-ați tînguit pentru omorîrea Lui.

Slavă..., Și acum..., glasul 1:

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dînsele zicînd: Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

A Apostolilor:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Mărit-ai, Mîntuitorule, în toată lumea, numele mai-marilor Apostoli; că ei au învățat cele negrăite ale cerurilor, au dat celor de pe pămînt tămăduiri și chiar numai umbrele lor patimile vindecau. Cel dintre pescari a făcut minuni și cel dintre Iudei a propovăduit învățăturile harului; prin care, îndurate, dă-ne nouă mila Ta cea mare.

A Mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu, între Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mare este slava, pe care ați cîștigat-o prin credință, Sfinților! Că nu numai pătimind ați biruit pe vrăjmașul, ci și după moarte duhurile alungați, pe bolnavi tămăduiți, ca niște doctori ai sufletelor și ai trupurilor. Rugați-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Vărsat-au miresme cu lacrimi, femeile, la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucurie gura lor, cînd au grăit: A înviat Domnul!

Troparele Praznicului.

LA UTRENIE

Troparele Praznicului.

După întîia Catisimă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Podobie: Prea binecuvîntată...

Miresmele îngropării Tale aducînd femeile, au venit în ascuns, de dimineață, la mormînt, temîndu-se de semeția iudeilor și știind mai dinainte paza ostașilor. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească, deoarece gîndul cel plin de milă a plăcut lui Dumnezeu. Deci, cu cuviință strigau: Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

A Apostolilor:

Cel ce ai înțelepțit pe pescari mai mult decît pe ritori, și i-ai trimis ca pe niște propovăduitori în tot pămîntul, cu nespusa Ta iubire de oameni, Hristoase Dumnezeule, întărește printr-înșii Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvîntarea Ta, Unule Milostive și Iubitorule de oameni.

A Mucenicilor:

Apostolilor, Mucenicilor și Proorocilor, Ierarhilor, Cuvioșilor și Drepților, care bine ați săvîrșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală avînd către Mîntuitorul, pe Acela rugați-L pentru noi, ca să mîntuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Firii celei dumnezeiești părtași ne-am făcut prin tine de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară; că ai născut nouă pe Dumnezeu întrupat. Pentru aceasta, după datorie, cu bună cinstire, toți Te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile, Mîntuitorule, Te-au căutat, cu sîrguință, să Te ungă pe Tine, Iubitorule de oameni. Dar un înger din mormînt striga către dînsele: S-a sculat Dătătorul de viață și Domnul, călcînd iadul și moartea.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele și cealaltă slujbă, precum s-a arătat mai înainte.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Înger, mai-nainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Și tot un Înger, la Învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormînt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării, semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpînul Cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Apostolilor:

Cei ce de pretutindenea sîntem loviți de fapte nedrepte și către Tine scăpăm, Cel ce ești adevăratul Dum-

nezeu, glasul ucenicilor Tăi aducem Ţie, zicînd: Mîntuieşte-ne, Învăţătorule, că pierim! Arată şi acum vrăjmaşilor noştri, rugămu-ne, că ocroteşti pe popor şi îl mîntuieşti din primejdii, pentru rugăciunile Apostolilor, trecînd cu vederea păcatele noastre, pentru multa bunătatea Ta; Doamne, slavă Ţie!

A Mucenicilor:

Toată obştea cea credincioasă cinsteşte moaştele voastre, o, purtătorilor de chinuri, Mucenici! Că voi, după lege luptîndu-vă, cunună cerească aţi luat. Pentru aceasta sînteţi lauda preoţilor, biruinţa creştinilor şi podoaba Bisericilor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Mironosiţele femei, foarte de dimineaţă miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se aşteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei şi unele către altele ziceau: Unde sînt peceţile mormîntului? Unde este custodia lui Pilat şi paza cea straşnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dînsele: Pentru ce căutaţi, cu tînguiri, pe Cel ce este viu şi a dat viaţă neamului omenesc? Sculatu-S-a din morţi Hristos, Dumnezeul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune şi viaţă, luminare şi mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Cînd ai înviat ca un Dumnezeu, Cuvinte, atunci ai dat mironosiţelor să se bucure, zicînd: Încă nu M-am suit la Tatăl Meu; şi de aceea nu vă atingeţi de Mine; ci mergeţi, doar, de spuneţi prietenilor mei: «Iată va merge mai-nainte de voi». Iar după acestea ai fost văzut de ei şi prin suflare le-ai dat lor, Mîntuitorule, Duhul cel Sfînt.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Spusele Mironosiţelor femei, care au vestit Învierea lui Hristos din morţi, necrezîndu-le ucenicii, se grăbeau să vadă mormîntul; şi giulgiul şi legăturile capului se vedeau în mormînt, dar numai Cel căutat nu se vedea. De aici cunoscînd Învierea, propovăduitori s-au arătat în lume, vestind aceasta şi păgînilor.

Stih: Mila şi adevărul s-au întîmpinat, dreptatea şi pacea s-au sărutat.

Arătatu-s-a nouă lumina cea neapropiată, Hristos Domnul, strălucind luminat din mormînt. Iadul a fost robit, satana a pierit, marginile lumii se bucură, dănţuieşte zidirea; Biserica lui Hristos cîntă, serbînd pomenirea preaînţeleptului Iosif şi împreună cu dînsul cinsteşte prăznuirea femeilor Mironosiţe.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Pentru ce amestecaţi mirurile cu lacrimi, Ucenicelor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeţi stricăciunea zdrobită de Viaţă, peceţile mărturisind desluşit aceasta pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguieşte. Alergînd cu bucurie, spuneţi Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întîi-născut din morţi, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Şi celelalte ale Utreniei, apoi Ceasul întîi şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea a şaptea din Canonul Praznicului.

VINERI
ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă 3 Stihiri ale Praznicului şi 3 din Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Mergînd pe urmele lui Hristos, Celui ce S-a arătat cinstitelor Mironosiţe, şi slujind Lui cu cea mai mare rîvnă, întru dreptatea cugetului, nici mort nu L-aţi părăsit pe Dînsul: ci mergînd, I-aţi adus Lui miresme cu lacrimi, fiind pline de milostivire. Pentru aceasta prăznuim prea sfinţită pomenirea voastră.

Ceata dumnezeieştilor femei, dorind să vadă, în mormînt, Viaţa cea omorîtă, a venit de noapte şi a auzit de la înger: A înviat Hristos, precum mai înainte a zis: degrab spuneţi ucenicilor Lui şi alungaţi mîhnirea din suflet, în locul plîngerii primind bucurie negrăită.

Să dănţuim astăzi, noi credincioşii, întru pomenirea voastră, Mironosiţelor, slăvind pe Domnul Cel Preabun, Care v-a proslăvit pe voi; pe Care rugaţi-L neîncetat, prea cinstitelor, ca să dobîndim şi noi veşnica slavă şi strălucirea Sfinţilor, ca cele ce aveţi totdeauna îndrăzneală către Dînsul, de Dumnezeu fericitelor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Mironosiţele de dimineaţă venind şi la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; şi auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd şi lumii

dăruind viață veșnică și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Răstignirii:

Să se răstignească! strigau cei ce necurmat, se desfătau din darurile Tale; și în locul Făcătorului de bine, uciga-șii dreptților au cerut să li se dea făcătorul de rele. Dar Tu, Hristoase, ai tăcut, răbdînd necuviința lor, vrînd să pătimești și să ne mîntuiești pe noi, ca un Iubitor de oameni.

A Învierii:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că ne-am săturat de ocară.

Desfătarea cea pămînteas-că nedorind purtătorii de chinuri, bunătăților cerești s-au învrednicit și împreună cu îngerii părtași cerului s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Doamne, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și celelalte ale Vecerniei.

Troparele Praznicului.

LA UTRENIE

Troparele Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea:

A Răstignirii:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerînd iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule; că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pe cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului, pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumită strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai venit să mîntuiești lumea.

A Învierii:

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței cînd ai înviat; Doamne, slavă Ție!

A Mucenicilor:

Cînd erau munciți cu chinuri mucenicii Domnului, atunci, pentru credința lor, s-a întunecat îndrăzneala celor nelegiuiți; și cînd cu dumnezeiască înflăcărare

au nimicit înșelăciunea idolilor, atunci cununile biruinței din cer au primit, și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii-Născătoarei:

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzîndu-Te mort, întins pe lemn, plîngînd cu amar, zicea: Fiul meu, ce taină înfricoșătoare este aceasta? Cel ce dai tuturor viața cea veșnică, cum mori de bună voie, pe cruce, cu moarte de ocară?

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile cu căldură la mormînt, Mîntuitorule, se bucurau cu sufletele de strălucirea îngerului și Te propovăduiau pe Tine Dumnezeu a toate și ucenicilor strigau: Cu adevărat a înviat din mormînt Viața tuturor!

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și de la Mînei pe 4.

După Cîntarea a treia se zic Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pune Condacul Praznicului.

Apoi Luminînda Sfîntului și a Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile acestea ale Octoihului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Lemnul crucii Tale, Hristoase Dumnezeule, lemn de viață l-ai arătat nouă, celor ce credem întru Tine; și printr-însul nimicind pe cel ce are stăpînia morții, ne-ai înviat pe noi, cei omoriți prin păcat. Pentru aceasta strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Învierii:

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni.

A Mucenicilor:

Pentru Hristos pătimind pînă la moarte, Mucenicilor purtătorilor de chinuri, sufletele voastre le aveți în ceruri, în mîna lui Dumnezeu, și în toată lumea se cinstesc moaștele voastre. Preoții și întîistătătorii se închină și toți creștinii, bucurîndu-se împreună cu noi, după obicei strigăm: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Slavă..., Și acum..., glasul 1:

Mironosițelor femei, pentru ce ați venit la mormînt? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat Domnul, îndrăzniți!, strigă îngerul.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Bucuratu-s-au ucenițele lui Hristos, auzind cuvintele în-

gerului, prin care s-au încredințat de învierea Celui socotit între cei morți pentru noi; măcar că mai-nainte veniseră la mormînt ca mironosițe, și Îl plîngeau pe El, au văzut piatra întreagă răsturnată, și nu se dumireau de mutarea ei.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Dătătoare de nesfîrșită și dumnezeiască bucurie dumnezeiștilor și s f i n t i l o r Apostoli s-au arătat Ucenițele purtătoare de m i r u r i ale lui Hristos, plinind porunca dumnezeiescului înger, de a cărui îmbrăcăminte albă s-au spăimîntat, zicînd: Prădatu-s-a i a d u l, prin învierea cea atotmîntuitoare a Împăratului, C e l u i ce a murit pentru noi.

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Începînd șiroaiele lacrimilor ce curgeau din izvorul tînguirilor, dumnezeiștile ucenițe ale lui Hristos, cuvinte de b u c u r i e aducînd acum, vestesc c e l o r ce au fost martori de aproape ai harului, Învierea Cuvîntului și bucuria cea din mormînt, de unde au auzit cu uimire glas potrivnic întristării, poruncind lor: Bucurați-vă!

Slavă..., Și acum..., glasul 1:

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău și negăsindu-l, se mirau între dînsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis: A înviat H r i s t o s, dăruindu-ne nouă mare milă.

Și celelalte ale Utreniei, apoi Ceasul întîi și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a opta din Canonul Praznicului.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A TREIA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale Praznicului și 3 de la Mineu.

Stihirile idiomele ale Praznicului, glasul al 2-lea:

Mironosițele femei foarte de dimineață miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: U n d e sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia lui Pilat și paza cea strașnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dînsele: Pentru ce căutați cu tînguiri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului o m e n e s c? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenițelor? P i a t r a a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguiește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că H r i s t o s, Cel ce a omorît m o a r t e a, Cel întîi-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacuratul trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și l u m i i dăruind viață veșnică și mare milă.

Se adaugă și de la Mineu trei stihiri.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Mironosițele femei, ajungînd la mormîntul Tău și văzînd pecețile mormîntului și neaflînd preacuratul T ă u trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort și gol și cu smirnă uns, pe singura mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală Mîntuitorule, ca un Însuți atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei:

Glasul al 2-lea:

Trecut-a umbra Legii, cînd Darul a venit; că precum rugul, fiind aprins, nu ardea, așa Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 2-lea:

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel î n t r u p a t din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe m i n e, o m u l cel rătăcit.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe Cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Cu arhanghelii să lăudăm Învierea lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul şi Mîntuitorul sufletelor noastre; şi întru slavă înfricoşătoare şi întru putere tare iarăşi va să vină să judece lumea pe care o a zidit.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat şi a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ţie!

Slavă..., Şi acum..., glasul al 3-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, pogorîndu-Te de pe lemn Iosif împreună cu Nicodim şi văzîndu-Te mort, gol şi neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se zicea: Vai mie, prea dulce Iisuse! Pe Tine cu puţin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfăşurat şi pămîntul de frică s-a cutremurat şi catapeteasma templului s-a sfîşiat; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morţii pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfăşura cu giulgiuri? Cu ce mîini mă voi atinge de trupul Tău cel neîntinat? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, Îndurate? Măresc Patimile Tale; cu cîntări laud îngroparea Ta, împreună cu Învierea, strigînd: Doamne, slavă Ţie!

Troparele, glasul al 2-lea:

Cînd Te-ai pogorît la moarte..., Slavă..., Iosif cel cu bun chip..., Şi acum..., Stînd lîngă mormînt... (Cîntă-le înapoi, sîmbătă seara).

Ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

Troparele Praznicului, precum s-au zis seara la Vecernie.

După întîia Catisimă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea:

A Învierii:

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinţei cînd ai înviat; Doamne, slavă Ţie!

Sînul cel preacurat întru cele de sus nedeşertîndu-l, ai primit, pentru toţi, îngropare şi înviere; Doamne, slavă Ţie!

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Toate tainele tale sînt mai presus de cuget, toate sînt preamărite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi întru feciorie păstrată, Maică adevărată te-ai cunoscut, născînd pe Dumnezeu Cel adevărat; pe Acela roagă-L să mîntuiască sufletele noastre.

După a doua Catisimă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Mironosiţele femei...

Ceata ucenicilor Tăi, împreună cu mironosiţele femei, se bucură cu un glas: că sărbătoare de obşte cu dînsele prăznuiesc, întru slava şi cinstea Învierii Tale; şi printr-însii strigăm Ţie: Iubitorule de oameni, Doamne, dă poporului Tău mare milă.

Slavă..., Şi acum..., aceeaşi:

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canoanele Praznicului cu irmoasele pe 6; al Sfîntului hramului pe 4 şi al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se zic Condacul şi Sedealna Sfîntului şi a Praznicului.

După Cîntarea a şasea se zic Condacul şi Icosul Praznicului.

Lumininda Sfîntului şi a Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Învierii Octoihului, glasul al 2-lea:

Toată suflarea şi toată făptura pe Tine Te slăveşte, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăţi popoarelor Învierea Ta cea din morţi, ca un iubitor de oameni.

Să spună iudeii: în ce chip ostaşii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra Vieţii? Ori pe Cel îngropat să-L dea, ori Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd: Slavă mulţimii îndurărilor Tale, Mîntuitorul nostru, slavă Ţie!

Bucuraţi-vă, popoare, şi vă veseliţi! Înger a şezut pe piatra mormîntului; acela ne-a binevestit nouă, zicînd: Hristos, Mîntuitorul lumii, a înviat din morţi, şi pe toate le-a umplut de bună mireasmă. Bucuraţi-vă, popoare, şi vă veseliţi!

Înger, mai-nainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Şi tot un înger, la Învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormînt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării, semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morţii, pe Stăpînul cel Dătător de viaţă ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ţie: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ţie!

Slavă..., Şi acum..., glasul 1:

Venit-au la mormînt Magdalena şi cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; şi au văzut pe înger, ca un fulger şezînd pe piatră şi către dînsele zicînd: Pentru ce căutaţi pe Cel viu printre cei morţi? A înviat, precum a zis; în Galileea Îl veţi afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie!

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Însăşi Podobia:

Cînd de pe lemn Arimateianul mort Te-a pogorît pe Tine, Viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu, Hristoase, Te-a îngropat; şi cu dragoste se sîrguia să îmbrăţişeze, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel curat; dar, cuprins de frică, bucurîndu-se striga Ţie: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Stih: Bine ai voit, Doamne, pământului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Cînd în mormîntul cel nou ai fost pus pentru toți, Izbăvitorul tuturor, iadul, cel cu totul rușinat, văzîndu-Te, s-a înfricoșat; încuietorile s-au sfărîmat, porțile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morții au înviat. Atunci Adam, bucurîndu-se, cu mulțumită striga Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Cînd puterile cerești Te-au văzut Hristoase, clevetit ca un înșelător de către cei fără de lege, iar piatra mormîntului pecetluită de mîinile care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atunci s-au spăimîntat de nespusă îndelung-răbdarea Ta; dar bucurîndu-se de mîntuirea noastră, strigau Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și celelalte ale Utreniei, troparele, Ceasul întîi și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se cîntă Cîntarea a noua din Canonul Praznicului, Apostolul: din Faptele Apostolilor. Evanghelia: de la Ioan.

Chinonicul zilei.

DUMINICA A PATRA DUPĂ PAȘTI

A SLĂBĂNOGULUI

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Cu Crucea Ta Hristoase, Mîntuitorule...

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne...

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului...

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm Hristoase...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor...

(Caută toate acestea la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: glasul al 3-lea:

Minune prea mărită! Fecioară născînd și Cel născut Dumnezeu mai înainte de veci; nașterea este vădită, dar lucrul săvîrșit este mai presus de fire. O, înfricoșătoare taină! Care și dacă o gîndești, rămîne negrăită, și chiar dacă se vede, nu este înțeleasă.

Fericită ești tu, preacurată Fecioară, fiică a pămîntescului Adam, care te-ai arătat și Maică a Dumnezeului Celui preaînalt; pe Acela roagă-L, să mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi următoarele Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, același glas.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta.

Mari faceri de bine dobîndind prin tine, Preacurată,

cu îngerii slăvim pe Cel născut al tău, Care a binevoit a se naște în pîntecele tău, pentru milostivirea cea prea multă, și a înnoit neamul omenesc.

Stih: Pomeni-voi numele Tău, întru tot neamul și neamul.

Pe tine toți păcătoșii te-am cîștigat, în viață, scăpare și dumnezeiesc acoperămînt, curată Fecioară; deci, toți ne rugăm milostivirii tale: Nu te depărta de la noi, rugămu-ne, ci ne miluiește și ne mîntuiește.

Stih: Fețiî Tale se vor ruga credincioșii.

Noi robii tăi, cei din țărînă, împreună cu dumnezeiescul Gavriil, mai-marele cetelor, după vrednicie, aducem ție: Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare, Maică, pururea Fecioară! Că solitoare de veselie și bucurie lumii te-ai făcut.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău; iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Acum slobozești..., și celelalte; apoi otpustul.

LA VECERNIA MARE

Începutul precum s-a arătat la Simbăta dinaintea Duminicii lui Toma.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cîntă Stihirile Învierii: șapte din Octoih și două ale slăbănogului (repetînd pe cea dintîi).

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a nimicit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, laudă Ție totdeauna aduce.

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată zidirea lăudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpînia Duhului Sfînt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărățește în veacul veacului.

Stihirile lui Anatolie.

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm, Hristoase, și Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că prin rana Ta noi toți ne-am vindecat.

Lăudăm pe Mîntuitorul, Care din Fecioara S-a întrupat; că pentru noi S-a răstignit și a treia zi a înviat, dăruind nouă mare milă.

Pogorîndu-se Hristos, celor din iad le-a binevestit, zicînd: Îndrăzniți, acum am biruit! Eu sînt Învierea, Eu pe voi vă voi ridica, sfărîmînd porțile morții.

Cei ce cu nevrednicie stăm în preacurat locașul Tău, cîntare de seară înălțăm, dintru adîncuri strigînd: Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu învierea Ta cea de a treia zi, scoate pe poporul Tău din mîna vrăjmașilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Apoi aceste două Stihiri idiomele, ale Slăbănogului, glasul 1.

Cel ce ai zidit pe om cu mîna Ta cea prea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel slăbănog, la scăldătoarea oilor, cu cuvîntul Tău, l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge, ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit și nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutașului. Pentru aceasta strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ție (de două ori).

Ca un mort neîngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine a strigat: Miluiește-mă, Doamne!, că patul meu mormînt s-a făcut mie. Care mi-e folosul vieții? Scăldătoarea oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd se tulbură apele; Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca și eu împreună cu toți să strig: Atotputernice, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor, ce se chiamă evreiește Vitezda, care avea cinci foișoare. Într-acelea zăcea mulțime de bolnavi; că îngerul lui Dumnezeu, la vreme pogorîndu-se, tulbura apa și sănătate dădea celor ce veneau cu credință. Și văzînd Domnul pe un om stînd acolo de multă vreme, a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar bolnavul a răspuns: Doamne, om nu am să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa; cu doctorii am cheltuit toată avuția mea și nu m-am învrednicit a dobîndi milă. Dar Doctorul sufletelor și al trupurilor a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău și umblă, propovăduind puterea și mila Mea cea mare, pînă la marginile lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Dogmatica, glasul al 3-lea:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiască-omenească, cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluînd, Ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără de tată, pe Fiul în trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de

mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărţire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpînă, Maică-Fecioară, pe Acela roagă-L să mîntuiască sufletele celor ce cu dreaptă credinţă te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Volnod, Prochimenul zilei.

LA LITIE

Se cîntă stihira hramului bisericii. Apoi, Slavă..., glasul al 5-lea. A slăbănogului.

Alcătuire a lui Cumula.

— La scăldătoarea oilor zăcea un om în neputinţă, şi văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa; şi pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea şi ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Şi îndată, milostivindu-Se Mîntuitorul, a zis către dînsul: Eu pentru Tine M-am făcut om, pentru Tine M-am îmbrăcat cu trup, şi tu zici: Om nu am! Ridică-ţi patul tău şi umblă! Toate îţi sînt Ţie cu putinţă, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ţi se supun. Adu-Ţi aminte de noi toţi şi ne miluieşte, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Asemenea:

Biserică şi poartă, palat şi scaun al Împăratului eşti, Fecioară prea cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptăţii fiind, vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit cu mîna Sa, după chipul Său. Pentru aceasta, Prealăudată, ca ceea ce ai dobîndit către Dînsul îndrăzneală de maică, roagă-L neîncetat, să se mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele şi cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primeşte cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi Stihirile Păstilor, cu stihurile lor (vezi-le în urmă, la p. 24).

Slavă... glasul al 5-lea:

A slăbănogului:

— La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulţime de bolnavi; şi înjumătăţindu-se Praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci şi opt de ani, şi cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: Voieşti să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: Ridică-ţi patul tău; iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greşeşti! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Şi acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii, şi să ne luminăm cu prăznuirea şi unii pe alţii să ne îmbrăţişăm; să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcînd şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Hristos a înviat..., o dată.

Şi celelalte după cum s-a arătat în Sîmbăta trecută.

Troparul Învierii, glasul al 3-lea:

Să se veselească cele cereşti şi să se bucure cele pămînteşti; că a făcut biruinţă cu braţul Său, Domnul, călcat-a cu moartea pe moarte; Cel întîi-născut din morţi S-a făcut, din pîntecele iadului ne-a izbăvit pe noi, şi a dat lumii mare milă.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mîntuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce răbdînd patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

Iar dacă nu se face Privegherea, atunci, la Miezonoptică, se cîntă Canonul Sfintei Treimi din Octoih, glasul al 3-lea şi troparele treimice: Cuvine-se cu adevărat a lăuda...

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii şi al Născătoarei (vezi-le la Vecernia mare).

După întîia Catisimă se cîntă Sedelnele Învierii, glasul al 3-lea:

Hristos din morţi S-a sculat, începătura celor adormiţi, Cel mai-întîi născut decît zidirea şi Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului nostru, întru Sine o a înnoit; nu vei mai stăpîni de acum, moarte, că Stăpînul tuturor puterea ta o a surpat.

Slavă...

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea morţii o ai tăiat cu Învierea Ta; şi pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorule al vieţii noastre, Doamne, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie:

De frumuseţea fecioriei tale şi de prea strălucirea curăţiei tale, Gavriil uimindu-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti cu daruri dăruită!

După a doua Catisimă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale...

Toate cele omeneşti primind şi toate ale noastre

însuşindu-Ţi, ai binevoit a Te pironi pe Cruce, Făcătorul meu, primind a suferi moarte, ca un om, ca să izbăveşti omenirea din moartă; că astăzi moartea şi iadul s-au prădat, iar neamul omenesc întru nestricăciune s-a îmbrăcat. Pentru aceasta şi strigăm cu mulţumită: Slavă Învierii Tale, Hristoase!

Slavă...

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea şi Învierea cea cu neputinţă de înţeles le propovăduim noi, credincioşii, ca pe o taină negrăită; că astăzi moartea şi iadul s-au prădat, iar neamul omenesc întru nestricăciune s-a îmbrăcat. Pentru aceasta, cu îngerul, strigăm ţie: Bucură-te, curată Fecioară-Maică!

După Catisma a 17-a: Fericiţi cei fără prihană..., se cîntă troparele: Bine eşti cuvîntat Doamne..., Soborul îngeresc... şi celelalte.

IPACOI

Spăimîntînd cu vederea, liniştind cu graiurile, îngerul cel strălucitor a zis mironosiţelor: Pentru ce căutaţi pe Cel viu în mormînt? Sculatu-S-a, deşertînd mormintele; cunoaşteţi pe Cel neschimbat, ca schimbător al stricăciunii; ziceţi lui Dumnezeu: Cît sînt de înfricoşătoare lucrurile Tale, că ai mîntuit neamul omenesc!

Antifoanele glasului al 3-lea:

ANTIFONUL 1:

Robia Sionului Tu o ai scos din Vavilon; şi pe mine din patimi la viaţă atragemă, Cuvîntule!

Cei ce seamănă în austru, cu lacrimi dumnezeieşti, secera-vor spice de viaţă veşnică, întru bucurie.

Slavă..., Şi acum...

Prin Sfîntul Duh toată buna dăruire, ca şi prin Tatăl şi prin Fiul împreunăstrăluceşte, întru Care toate viază şi se mişcă.

ANTIFONUL al 2-lea:

De n-ar zidi Domnul locaşul faptelor bune, în zadar ne-am osteni; dar adăpostindu-ne El sufletul, nimeni nu va pustii cetatea noastră.

Ca un rod al pîntecelui, prin Duhul, fii se fac Ţie, Hristoase, ca şi Tatălui, Sfinţii, pururea.

Slavă..., Şi acum...

În Sfîntul Duh se vede toată sfinţenia, înţelepciunea, că dă fiinţă la toată făptura; Acestuia să slujim, ca şi Tatălui şi Cuvîntului, că Dumnezeu este.

ANTIFONUL al 3-lea:

Cei ce se tem de Domnul fericiţi vor umbla în cărările poruncilor, că vor mînca toată roada cea de viaţă.

Veseleşte-Te, Întîiule păstor al turmei, împrejurul mesei Tale văzînd pe fiii Tăi, purtînd stîlpări de fapte bune.

Slavă..., Şi acum...

Prin Sfîntul Duh este toată bogăţia slavei, din care vine har şi viaţă la toată făptura; că lăudat este împreună cu Tatăl şi cu Cuvîntul.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Spuneţi întru neamuri că Domnul a împărăţit pentru că a întărit lumea, care nu se va clăti (de trei ori).

Stih: Cîntaţi Domnului cîntare nouă...

Evanghelia Învierii a 5-a (de la Luca); Învierea lui Hristos văzînd... (de trei ori);

Psalmul 50 şi celelalte.

CANOANELE

Se pune Canonul Paştilor cu irmoasele pe 6 şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (caută-le la Duminica Mironosiţelor) şi Canonul Slăbănogului pe 6.

Canonul Slăbănogului

Alcătuit de Iosif Tesalonicul.

Cîntarea 1; glasul al 3-lea;

Irmosul:

Tu eşti Dumnezeu minunat, Care cu preaslăvire faci lucruri peste fire,

«Cel ce ai uscat fundul mării şi ai acoperit cu apă «carele de război şi ai izbă«vit pe poporul care cînta «Ţie, ca Izbăvitorului nos«tru Dumnezeu».

Săvîrşind semne şi făcînd minuni, Unule Împărate, de voie ai suferit răstignire, ca un îndurat; şi prin moarte pe moarte omorînd, ne-ai înviat pe noi.

Cu credinţă să dănţuim astăzi, popoare, pentru scularea lui Hristos; că iadul s-a prădat şi degrab a dat înapoi pe cei ce îi ţinea legaţi, care laudă măririle lui Dumnezeu.

Hristoase, Cel ce prin dumnezeiască putere ai întărit oarecînd pe slăbănog cu cuvîntul Tău şi neputincios fiind el de multă vreme, i-ai poruncit să-şi ridice patul, vindecă şi sufletul meu, care boleşte cumplit.

În scăldătoarea oilor, oarecînd un înger se pogora şi numai pe unul vindeca, într-un an; iar acum, cu dumnezeiescul botez, curăţeşte Hristos mulţimi nenumărate.

A Arhanghelului:

Căpetenie a îngerilor, mare Voievod al slujitorilor cereşti, pe cei ce se adună întru cinstit locaşul Tău şi laudă pe Dumnezeu, acoperă-i şi-i păzeşte de toate încercările.

Slavă...

Să lăudăm neîncetat, împreună cu cei fără de trupuri, pe Dumnezeu, Cel fără de început, în trei feţe şi întru o fire: pe Tatăl, pe Cuvîntul şi pe Duhul, avînd o împărăţie şi o stăpînire nedespărţită.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta aceasta, care totdeauna te cinsteşte pe tine, Curată, cu credinţă, mîntuieşte-o din primejdii, de robia vrăjmaşilor, de războiul cel dintre noi, de sabie şi de orice altă primejdie.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Suflete sterp şi neroditor, dobîndeşte-ţi rod «ales; şi bucurîndu-te de «bogata rodire, strigă: Înă«ltăritu-s-a inima mea! Că «nu este sfînt şi nu este «drept, afară de Tine, «Doamne».

Văzîndu-Te oarecînd, soarele, spînzurat pe lemn, Cuvinte, lumina şi-a ascuns şi tot pămîntul s-a cutremurat; morţii s-au sculat, cînd ai murit Tu, Atotputernice.

Venind Tu cu sufletul în cele dinlăuntru ale pămîntului, iadul a dat înapoi degrab sufletele pe care le luase în stăpînire, care strigau cîntare de mulţumită puterii Tale, unule Doamne!

Vindecă, Preabunule, sufletul meu, cel ce zace cumplit de mulţi ani, cum ai tămăduit oarecînd pe slăbănogul, ca să merg pe cărările Tale, pe care le-ai arătat celor ce Te iubesc pe Tine.

A Arhanghelului:

Arhanghele al lui Dumnezeu, fă rugăciune, cu cetele cele de sus, pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine cu credinţă, păzindu-ne şi ferindu-ne pe noi, cei ce sîntem împresuraţi de pătimirile vieţii.

Slavă...

Slavă Tatălui şi Fiului şi Duhului să strigăm; că unul este după fire Dumnezeu, pe Care toate puterile cereşti cu frică Îl slăvesc, strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislire fără de sămînţă ai avut şi naştere mai presus de cuget, Fecioară-Maică, Preacurată; lucru înfricoşător, minune prea mare, de îngeri cinstită şi de oameni slăvită, Fecioară Stăpînă.

Catavasie: Veniţi să bem băutură nouă...

Condacul şi Icosul Paştilor.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei...

Numai un cuvînt a întărit pe slăbănog, cînd S-a auzit Cuvîntul a toată lumea, al Celui ce din milostivire S-a arătat pe pămînt pentru noi. Pentru aceasta şi patul luîndu-şi, umbla, deşi cărturarii nu sufereau să vadă ceea ce se făcuse, cuprinşi fiind de pizma cea plină de răutate, care slăbănogeşte sufletele.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

Însăşi Podobia:

De frumuseţea fecioriei tale şi de prea strălucirea curăţiei tale, Gavriil uimindu-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti cu daruri dăruită!

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Munte umbrit a văzut mai-nainte Avacum «preacuratul tău pîntece, «Curată; pentru aceasta a «şi strigat: de la Teman va «veni Dumnezeu, şi Cel Sfînt «din muntele cel cu umbră «deasă».

Soborul iudeilor, fiind cuprins de pizmă, Te-a răstignit pe lemn pe Tine, Doamne; dar Tu, dezlegînd osînda morţii, Te-ai sculat ca un Puternic, ridicînd lumea împreună cu Tine.

Pentru ce căutaţi, femeilor, cu miresme, pe Mirul cel nedeşertat? S-a sculat, umplînd lumea de bună mireasmă duhovnicească, a grăit Mironosiţelor cel ce şedea în veşminte albe.

Chip de rob purtînd, pentru nemăsurata milostivire, mergînd ai venit şi ai făcut sănătos pe cel ce zăcea de mulţi ani, Cuvinte, poruncindu-i să-şi ridice şi patul.

Îngerul Domnului, pogorîndu-se la vreme, tulbura apa în scăldătoarea oilor, făcînd sănătos numai pe unul; dar Hristos mîntuieşte mulţime nenumărată, prin dumnezeiescul Botez.

A Arhanghelului:

Căpetenie a îngerilor şi îndrumătorule al celor rătăciţi, mare Voievod al Domnului, vino în ceasul acesta, în mijlocul nostru, şi du rugăciunile tuturor la Cel ce singur este Ziditor şi Stăpîn.

Slavă...

Unită după fire şi despărţită după feţe este Sfînta Treime: Tatăl cel mai presus de fiinţă, Fiul cel împreună veşnic şi Sfîntul Duh, Cel unul şi atotputernic.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum alăptezi, Curată? şi cum ai născut Prunc, pe Cel mai de demult decît Adam? Cum porţi în braţe Fiu, pe

Cel ce șade pe umeri de heruvimi? Precum poate, precum știe, Cel ce a înființat toate!

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Cu lumina Ta cea neînserată, Hristoase, lumi-«nează smeritul meu suflet, «și-l povățuiește spre frica «Ta; că lumină sînt porun-«cile Tale».

Înălțatu-Te-ai pe lemnul crucii, și lumea toată împreună ai înălțat; și între cei morți, fiind, Dumnezeule, pe morții cei din veac i-ai ridicat.

Înviat-a Hristos, precum a zis, deșertînd toate împărățiile iadului; și s-a arătat Apostolilor, împărtășindu-le bucuria care rămîne în veci.

In haine albe strălucind, s-a arătat femeilor îngerul, zicînd: Nu plîngeți! Viața voastră S-a sculat, dînd viață morților celor din morminte.

Precum ai ridicat pe slăbănog, Hristoase, vindecă și sufletul meu cel împovărat cu călcările de poruncă, și mă îndreptează ca să umblu pe cărările Tale cele drepte.

A Arhanghelului:

Voievodule al îngerilor, Mihaile, mîntuiește pe credincioșii ce se adună astăzi în biserica ta, și care propovăduiesc măririle lui Dumnezeu.

Slavă...

Tatăl, Fiul și dumnezeiescul Duh sînt Unime întocmai cinstită și întreit numărată, despărțită cu credință după fețe, dar unită după fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislirea ta cea fără de sămînță, Curată, și nașterea cea cu neputință de înțeles, le lăudăm, fericindu-te pe tine, ca pe Maica Făcătorului și Stăpînul tuturor.

Catavasie: Să minecăm cu minecare adîncă...

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Adîncul patimilor și vifo-rul vînturilor celor «potrivnice, s-au ridicat «asupra mea; ci Tu, Mîntui-«torule, luînd mai-nainte, «mîntuiește-mă și mă izbă-«vește de pieire, precum ai «mîntuit din fiară pe proo-«rocul».

Înălțatu-Te-ai de voie pe cruce, pus ai fost ca un mort în mormînt, și pe morții cei din iad, pe toți, împreună înviindu-i, i-ai sculat Hristoase, cu dumnezeiască putere.

Iadul întîmpinîndu-Te jos, Îndurate, s-a amărît, dînd înapoi degrab pe cei legați, care laudă cu glasuri neîn-

cetate Învierea Ta cea înfricoșătoare, Mîntuitorule.

Dumnezeiștii ucenici văzînd pe Hristos, Viața tuturor, sculat din mormînt, se închinau Lui, cu multă dragoste, cu cuget drept și cu bucurie în suflete.

Cel ce zăcea, oarecînd, de mulți ani, pe patul durerii, cu porunca Ta, Hristoase, vindecîndu-se, slăvește, lăudînd milostivirea Ta, Dătătorule de viață.

A Arhanghelului:

Voievodule al îngerilor, Mihaile, cel ce stai lîngă scaunul Stăpînului, vino în mijlocul nostru și ne îndrumează pe cărările vieții, pe cei ce te avem pe tine fierbinte apărător.

Slavă...

Treime după fețe pe Tine Te cinstesc, Unime după ființă Te propovăduiesc, împreună cu oștile cele înfricoșătoare de sus, Părinte, Cel fără de început, Fiule și Duhule cel drept, Dumnezeule al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce toate le ține cu dumnezeiasca voie, în brațele tale se ține, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, smulgîndu-ne pe noi toți din mîna robiei celui viclean, ca un Îndurat.

Catavasie: Pogoritu-Te-ai întru cele mai de jos ale pămîntului...

CONDAC, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Ridică, Doamne, cu dumnezeiescul Tău ajutor, sufletul meu cel slăbănogit prin păcate de tot felul și prin fapte netrebnice, precum odinioară ai ridicat pe slăbănogul; ca mîntuit fiind să strig Ție: Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

ICOS

Cel ce cuprinzi cu palma mîinii Tale marginile lumii, Iisuse Dumnezeule; Cel ce împreună cu Tatăl ești fără de început și împreună cu Duhul Sfînt stăpînești toate, arătatu-Te-ai în trup, vindecînd boalele și patimile alungînd; pe orbi i-ai luminat, și pe cel slăbănog cu dumnezeiescul Tău cuvînt l-ai ridicat, poruncindu-i îndată să umble și să ridice pe umerii săi patul care l-a purtat. Pentru aceasta, toți, împreună cu dînsul, cîntăm și strigăm: Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

SINAXAR

ÎN DUMINICA A PATRA DUPĂ PAȘTI, A SLĂBĂNOGULUI

În această zi, Duminica a patra după Paști, facem pomenirea slăbănogului și prăznuim, ca atare, minunea vindecării lui, făcută de Domnul.

S-a așezat în această zi și pomenirea minunii acesteia, fiindcă Hristos a săvîrșit-o în vremea Cincizecimii Iudeilor. Astfel, sărbătorind-se în Ierusalim, cu prilejul sărbătorii acesteia, a venit la scăldătoarea cea cu cinci pridvoare, pe care o zidise Solomon, și căreia i se mai spunea și scăldătoarea

oilor, pentru că aici se spălau măruntaiele oilor junghiate spre jertfă la templu; cel ce intra în ea, după ce îngerul, venind o dată pe an, tulbura apa, se făcea sănătos.

Şi venind acolo, a aflat un om zăcînd de treizeci şi opt de ani, pentru că nu avea pe nimeni, care să-l arunce în apă. Din acest fapt învăţăm, mai întîi, cît de bună este răbdarea şi aşteptarea; şi apoi, că deoarece Dumnezeu avea să dea Botezul curăţitor de toate păcatele, rînduise în Legea Veche să se săvîrşească minuni prin mijlocirea apei, astfel încît, atunci cînd avea să vină Botezul, să poată fi primit cu uşurinţă. Deci, Iisus a venit la acel slăbănog, ce se numea Iaron, şi l-a întrebat; dar acesta l-a răspuns că n-are cine să-l ajute. Iar Iisus ştiind bine că suferinţa acestuia durează de atîta timp, i-a zis: «Ridică-ţi patul tău şi umblă». Şi slăbănogul îndată s-a ridicat de jos însănătoşit, şi luîndu-şi patul pe umeri, pentru ca fapta aceasta să nu pară o nălucire, a pornit spre casa lui. Dar fiind zi de Simbătă, era împiedicat de iudei să meargă. El însă, aducea în sprijinul său pe Cel care îl vindecase şi Care îi spusese să umble Simbăta, cu toate că nu ştia cine era Acela. Căci Iisus, după cum se spune, fiindcă se adunase acolo mulţime multă, S-a dat la o parte, îndepărtîndu-Se.

După aceasta Iisus l-a aflat în templu, şi i-a zis: «Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greşeşti, ca să nu-ţi fie ţie mai rău». Unii zic, fără să aibă însă dreptate, că Hristos ar fi spus aceasta, deoarece acesta avea să-L lovească mai tîrziu peste obraz, atunci cînd Iisus se va găsi în faţa arhiereului Caiafa, şi că din cauza aceasta, el urma să primească pedeapsa locului veşnic, mai rea decît aceea pe care o avusese mai înainte, mergînd în ea, nu numai treizeci şi opt de ani, ci de-a pururea. Mai adevărat este însă că, prin aceste cuvinte, Domnul a arătat că suferinţa slăbănogirii i-a venit acestuia de pe urma păcatelor, căci nu toată suferinţa vine de pe urma păcatelor, ci şi din boală naturală, din lăcomia de mîncare, din nepăsare, ca şi din multe alte pricini.

Deci, slăbănogul, cunoscînd că Cel ce l-a însănătoşit este Iisus, s-a dus şi a spus aceasta iudeilor, care întăritîndu-se de minie, căutau să ucidă pe Hristos, pentru că, vezi Doamne, strica odihna Simbetei. Iar Hristos, le-a grăit lor multe, arătîndu-le că este un lucru drept a face bine şi Simbăta; şi că El este Cel ce a poruncit să fie păzită Simbăta, ca Unul care este asemenea Tatălui, şi că precum Tatăl încă lucrează, tot aşa lucrează şi El (Ioan, cap. V).

Să se ştie apoi, că acest slăbănog este altul decît acela din Evanghelia de la Matei (cap. IX). Că vindecarea aceluia s-a petrecut în casă, ajutat fiind de oameni, iar Domnul, cu acest prilej a grăit: «Iartă-ţi-se ţie păcatele»; pe cînd vindecarea acestuia s-a săvîrşit în prîdvor şi acesta nu a avut om care să-l arunce în scăldătoare, precum spune Sfînta Evanghelie, ci şi-a ridicat singur patul, ca şi acela.

Vindecarea slăbănogului se prăznuieşte acum, fiindcă şi ea s-a petrecut în răstimpul Cincizecimii; ca şi a orbului şi ca şi întîmplarea cu samarineanca.

Astfel prăznuim pe Toma şi pe Mironosiţe, spre dovedirea Învierii lui Hristos din morţi; iar pe celelalte, petrecute pînă la Înălţare, le prăznuim, fiindcă au fost săvîrşite în chip deosebit, în timpul prăznuirii de către Iudei a Cincizecimii. Şi pentru că astfel, cel puţin, le aminteşte sfînta Evanghelie de la Ioan.

Cu îndurarea Ta cea nesfîrşită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai răcorit văpaia cuptorului şi pe tineri «i-ai păzit nearşi, bine eşti «cuvîntat în veci, Doamne, «Dumnezeul părinţilor «noştri».

Cînd Te-a văzut soarele întins pe cruce şi-a ascuns lumina, neputînd să lumineze lumii, apunînd Tu de bună voie, Împăratul tuturor, spre luminarea tuturor neamurilor.

Înviat-ai, deşertînd mormintele şi prădînd iadul, cu tăria Ta cea atotputernică. Pentru aceasta lăudăm, Hristoase, cinstită şi dumnezeiască Învierea Ta.

Pentru ce căutaţi pe Cel viu, ca pe un mort? S-a sculat, nu este în mormînt; striga către Mironosiţe odinioară dumnezeiescul înger, cel strălucitor la chip.

Cel ce ai vindecat, cu cuvîntul, pe slăbănogul care zăcea de mulţi ani, ai strigat: Ridică-ţi patul tău şi umblă, lăudînd măririle lui Dumnezeu.

A Arhanghelului:

Mihaile, mare Voievod al Domnului, îndrumează pe cei ce s-au adunat cu credinţă, în dumnezeiasca ta biserică, spre lauda lui Dumnezeu, şi-i fereşte de toate răutăţile, cu mijlocirea ta.

Slavă...

O, Treime! mîntuieşte din toate primejdiile, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă, ca pe Dumnezeul tuturor şi Stăpînul, şi-i fă părtaşi bunătăţilor Tale.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară ai rămas după ce ai născut, mai presus de cuvînt, pe Cel ce S-a născut fără stricăciune, mai-nainte de toţi vecii, din Tatăl Cel fără de început; pentru aceasta pe tine te fericim, Curată.

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Cel slăvit fără tăcere de îngeri, «întru cele de sus, cerurile «cerurilor, pămîntul şi mun«ţii, dealurile şi adîncul şi «tot neamul omenesc cu «cîntări Îl binecuvîntează, «ca pe Făcătorul şi Izbăvi«torul».

Catapeteasma s-a rupt, cînd ai fost răstignit, Mîntuitorul nostru, şi moartea a dat înapoi pe morţii pe care îi înghiţise, şi iadul s-a golit, văzîndu-Te pe Tine ajuns în cele mai de jos ale pămîntului.

Unde-ţi este, moarte, boldul? Unde-ţi este iadule, acum biruinţa? De Împăratul cel ce a înviat ai fost omorît şi nimicit; nu vei mai împărăţi de acum; că Cel tare a răpit pe cei legaţi, pe care îi aveai.

Zis-a Mironosiţelor tînărul, care s-a arătat: Alergaţi repede şi spuneţi Apostolilor Învierea; înviat-a Stăpînul şi împreună cu Dînsul a înviat, în chip minunat, pe morţii cei din veac.

Slăbănogul, care zăcea de mulţi ani, striga: Miluieştemă, Izbăvitorule, pe mine cel fără de ajutor; iar Acesta i-a poruncit să-şi ridice îndată patul şi să umble drept.

A Arhanghelului:

Ca cel ce eşti întîi-stătător al Puterilor celor fără de materie, mare Voievodule, împreună cu acestea cere nouă izbăvire de greşeli, îndreptarea vieţii şi desfătarea bunătăţilor celor veşnice, de acolo.

Binecuvîntăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfîntul Duh, Domnul.

Pe Fiinţa cea nezidită şi nedespărţită, Dumnezeirea cea în trei feţe, pe Dumnezeu-Tatăl Cel fără început şi pe Fiul şi pe Duhul Sfînt să-I lăudăm cu un glas, rostind înfricoşătoarea cîntare a serafimilor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzutu-te-a Isaia de demult, ca pe o carte, pururea Fecioară, întru care cu degetul Tatălui s-a scris Cuvîntul cel fără început, Care ne-a izbăvit din toată necunoştinţa, pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, cu cuvinte sfinţite.

Catavasie: Această aleasă şi sfîntă zi...
Nu cîntăm: Ceea ce eşti mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe muntele Sinai văzutu-te-a Moise în rug, pe «tine, care ai primit în pîn«tece, fără de ardere, focul «Dumnezeirii; iar Daniil «te-a văzut munte netăiat; «şi Isaia te-a numit toiag «odrăslit din rădăcina lui «David».

Iisuse, înălţîndu-Te pe Cruce, ne-ai înălţat împreună şi pe noi; şi pus fiind de voie în mormînt, înviat-ai din morminte pe toţi morţii, care laudă stăpînirea Ta cea necuprinsă şi puterea Ta cea nebiruită.

Din mormînt ai răsărit prea frumos, ca un Mire din cămară, prea frumosule Cuvinte; risipit-ai întunericul iadului şi ai scos din el pe cei legaţi, care cu un glas strigă: Slavă, Slavei Tale! Slavă Învierii Tale, Iisuse Dumnezeule!

Suspinuri şi lacrimi aducînd, cu miresme, degrabă au ajuns femeile la prea sfîntul mormînt; şi au aflat, cu încredere, slăvita sculare a lui Hristos, pe care o prăznuim, veselindu-ne cu bucurie în suflete.

Poruncii Tale, Hristoase, i-a urmat sănătatea trupului; şi cel ce mai-nainte fusese slăbănog, a fost văzut alergînd repede şi purtîndu-şi patul, în care zăcuse mulţi ani, cu cîntări slăvind puterea Ta cea multă.

A Arhanghelului:

Luminare cere nouă, mare Voievodule, care stai pururea înaintea Luminii celei mari, şi împacă viaţa noastră, cea totdeauna bîntuită de ispitele şarpelui şi de primejdiile lumii, pururea vrednicule de laudă.

Slavă...

Lumină şi Lumini, Viaţă şi Vieţi, Unime în trei ipostasuri, Stăpînire nedespărţită, Dumnezeire neamestecată Te slăvesc pe Tine cu toată buna cinstire, Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, strigînd cu puterile cele de sus: Sfînt, Sfînt, Sfînt!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pîntecele tău cel purtător de lumină a ieşit Soarele cel mare, Hristos, şi lumea a luminat cu luminoase străluciri, Preacurată, şi a risipit întunericul călcării de poruncă. Pentru aceasta te lăudăm pe tine, ca pe Pricinuitoarea tuturor bunătăţilor, dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

Apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeul nostru... (de trei ori).

Lumininda Paştilor.

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicîndu-l şi moartea pierzînd-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., Lumininda Slăbănogului.

Podobie: Femei ascultaţi...

Venit-a Domnul, Cel iubitor de oameni şi prea îndurat, la scăldătoarea oilor, ca să vindece bolile; şi a aflat un om zăcînd de mulţi ani, şi a strigat către dînsul: Ridică-ţi patul tău şi mergi pe căile cele drepte.

Şi acum..., tot aceasta.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, glasul al 3-lea:

Stihirile Învierii:

Veniţi toate neamurile, cunoaşteţi puterea tainei celei înfricoşătoare: că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi, şi de voie S-a îngropat, şi a înviat din morţi, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm!

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deşertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde Învierea Ta, pe care lumea o slăveşte; miluieşte-ne pe noi!

Toate s-au umplut de bucurie, luînd dovedirea Învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit şi a aflat un înger pe piatră şezînd, cu veşmintele strălucind şi zicînd: Ce căutaţi pe Cel viu printre cei morţi? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergînd mai-nainte în Galileea.

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morţi, mîntuire neamului omenesc dăruind, ca să Te proslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat: miluieşte-ne pe noi!

Stihirile lui Anatolie:

Ca pe o cîntare de dimineaţă mironosiţele femei îţi aduceau lacrimile, Doamne; că avînd miresme cu bun miros, la mormîntul Tău au ajuns, grăbindu-se să ungă

preacurat trupul Tău. Iar un înger şezînd pe piatră, le-a binevestit: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? Că moartea călcînd, a înviat ca un Dumnezeu, dînd tuturor mare milă.

Strălucind îngerul la mormîntul Tău cel făcător de viaţă, mironosiţelor a grăit: Deşertat-a mormintele Mîntuitorul, prădat-a iadul şi a înviat a treia zi, ca un Însuşi Dumnezeu şi Atotputernic.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mîna Ta, nu uita pe săracii Tăi pînă în sfîrşit.

În mormînt Te-a căutat, venind în prima zi a săptămînii Maria Magdalena; dar neaflîndu-Te, se tînguia cu plîngere, strigînd: Vai mie, Mîntuitorul meu! Cum ai fost furat, Împărate al tuturor? Dar doi îngeri de viaţă purtători dinăuntrul mormîntului au strigat: Pentru ce plîngi, o, femeie? Plîng a zis, că au luat pe Domnul meu din mormînt şi nu ştiu unde L-au pus. Dar întorcîndu-se ea, cum Te-a văzut, îndată a strigat: Domnul meu şi Dumnezeul meu, slavă Ţie!

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Iudeii în mormînt au zăvorît Viaţa, iar tîlharul a deschis cu limba raiul, strigînd şi grăind: Cel ce cu mine şi pentru mine a fost răstignit, împreună cu mine a fost pironit pe lemn şi S-a arătat mie şezînd pe scaun împreună cu Tatăl. Că Acesta este Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce are mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, pe slăbănogul nu scăldătoarea l-a vindecat, ci cuvîntul Tău l-a înnoit; şi nici boala cea de mulţi ani nu l-a împiedicat, că mai puternică s-a dovedit lucrarea glasului Tău; şi greutatea cea cu anevoie de purtat o a lepădat şi povara patului o a ridicat, spre mărturia mulţimii îndurărilor Tale, slavă Ţie!

Şi acum..., Prea binecuvîntată eşti... Doxologia mare, troparul, ecteniile şi otpustul.

Apoi: Slavă..., Şi acum..., stihira Evangheliei a cincea, glasul al 5-lea:

O, prea înţelepte judecăţile Tale, Hristoase! Cum lui Petru, prin giulgiurile singure i-ai dat să cunoască învierea Ta! Şi cu Luca şi cu Cleopa împreună-călătorind vorbeai; şi vorbind, nu îndată Te-ai arătat pe Sineţi. Pentru aceasta, ai şi fost mustrat, ca şi cum ai fi fost un străin în Ierusalim şi n-ai fi fost părtaş al sfaturilor lor pînă în sfîrşit. Ci ca Cel ce pe toate spre folosul zidirii le orînduieşti, şi proorociile cele despre Tine le-ai tîlcuit şi cînd ai binecuvîntat pîinea, ai fost recunoscut de dînşii, ale căror inimi şi mai-nainte de aceasta erau aprinse spre a Te cunoaşte; care, iată, au

şi propovăduit deslušit ucenicilor adunaţi învierea Ta, prin care miluieşte-ne pe noi!

LA LITURGHIE

Fericirile, glasul al 8-lea:

Călcînd porunca Ta, Hristoase, pe strămoşul Adam din rai l-ai izgonit; dar ai sălăşluit într-însul, Milostive, pe tîlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigînd: Pomeneşte-mă, Mîntuitorule, întru împărăţia Ta!

Pe noi, cei ce am greşit, cu blestemul morţii ne-ai osîndit, Dătătorule de viaţă şi Doamne; dar cu trupul Tău pătimind, fără păcat, Stăpîne, ai înviat pe cei morţi, care strigau: Pomeneşte-ne şi pe noi întru împărăţia Ta!

Sculîndu-Te din morţi, împreună ne-ai sculat pe noi din patimi, cu Învierea Ta, Doamne; şi toată puterea morţii o ai zdrobit, Hristoase. Pentru aceasta, cu credinţă strigăm Ţie: Pomeneşte-ne şi pe noi întru împărăţia Ta!

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, pe cei omoriţi din iad, ca un Dumnezeu înviindu-i, împreună i-ai sculat; şi nestricăciune tuturor, ca un bun, ne-ai izvorît, celor ce cu credinţă strigăm purrea: Pomeneşte-ne şi pe noi întru împărăţia Ta!

Şi din Canonul slăbănogului se pune Cîntarea a şasea pe 4.

Apostolul din Faptele Sfinţilor Apostoli şi Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Lăudaţi pe Domnul din ceruri.

Cade-se a şti

că slujba slăbănogului se cîntă numai în trei zile: Duminică, Luni şi Marţi.

LUNI

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6 : 3 ale Praznicului şi de la Mineî 3.

Stihirile Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, uimitoare minune...

O, uimitoare minune! Făcătorul a toate, făcîndu-se purtător de trup şi binevoind ca un Îndurat, şi-a însuşit firea noastră cea săracă, şi cu oamenii petrecînd, a arătat iudeilor mulţime de minuni; pentru aceea, venind la Vitezda, a vindecat pe cel ce era oarecînd slăbănog, zicîndu-i: Ridică-ţi patul tău!

Mîntuitorule, Dumnezeul meu şi Doamne, vrînd să ridici pe oamenii cei căzuţi, ai umblat pe pămînt ca un om, vindecînd bolile tuturor, pentru multa Ta milostivire. Pentru aceasta, venind oarecînd la pridvorul oilor, sănătos ai făcut, cu

cuvîntul Tău, pe slăbănogul care zăcea de treizeci şi opt de ani.

Spumegînd de pizmă iudeii, Preabunule Doamne, şi făcînd binefacerile Tale pricină de aprindere a nebuniei lor, ei, care erau pururea călcători de Lege, Te căutau să Te ucidă pe Tine, Viaţa cea adevărată, din pricina Simbetei, cînd pe cel ce mai-nainte era slăbănog l-ai arătat om întreg, sănătos.

Se adaugă de la Mineiu trei stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

La scăldătoarea oilor zăcea un om în neputinţă, şi văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa; şi pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea şi ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Şi îndată, milostivindu-Se Mîntuitorul, a zis către dînsul: Eu pentru tine M-am făcut om; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici: Om nu am! Ridică-ţi patul tău şi umblă. Toate îţi sînt Ţie cu putinţă, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ţi se supun. Adu-Ţi aminte de noi toţi şi ne miluieşte, ca un iubitor de oameni.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morţii s-a dezlegat şi înşelăciunea diavolului s-a nimicit; iar neamul omenesc, prin credinţă fiind mîntuit, cîntare Ţie totdeauna aduce.

De umilinţă:

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Laudă de seară aducem Ţie, Hristoase, cu tămîie şi cu cîntări duhovniceşti. Miluieşte, Mîntuitorule, sufletele noastre.

A mucenicilor:

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc şi lucrează în lume; şi a arătat din pescari Apostoli şi din păgîni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul 1:

Cela ce ai zidit pe om cu mîna Ta cea prea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel slăbănog, la scăldătoarea oilor, cu cuvîntul Tău l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit şi nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutaşului. Pentru aceasta strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ţie!

Troparul Învierii glasul al 3-lea: Să se veselească..., Slavă..., al sfîntului din Mineiu Şi acum..., al Născătoarei: Pe tine ceea ce eşti...

Ectenia utreiţă şi otpustul

LA UTRENIE

Troparul Învierii, al Sfîntului din Mineiu şi al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Hristos din morţi S-a sculat, începătura celor adormiţi, Cel mai întîi-născut decît zidirea şi Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului nostru întru Sine o a înnoit. Nu vei mai stăpîni de acum, moarte; că Stăpînul tuturor puterea ta o a surpat.

De umilinţă:

Vieţuind pe pămînt ca un străin, suflete al meu, pocăieşte-te; că ţărîna în mormînt nu laudă, de greşeli nu se izbăveşte. Aşa dar, strigă lui Hristos-Dumnezeu: Cunoscătorule de inimi, greşit-am! Mai-nainte de a mă osîndi, miluieşte-mă!

A Mucenicilor:

Bărbăţia statorniciei voastre, fericiţilor purtători de chinuri, a biruit meşteşugirile vrăjmaşului, începătorul răutăţii; pentru aceasta v-aţi învrednicit fericirii veşnice. Ci rugaţi-vă Domnului să mîntuiască turma iubitorilor de Hristos, ca cei ce sînteţi mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

De frumuseţea fecioriei tale şi de prea strălucirea curăţiei tale, Gavriil uimindu-se a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti cu daruri dăruită!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale...

Cuprinşi au fost de scîrbă în tot trupul cei învîrtoşaţi în slăbănogirile pizmei, cînd se gîndeau la vindecarea slăbănogului în zi de simbătă, zicînd: Nu se cade să se facă vindecări simbăta şi să se strice odihna cea din strămoşi a simbetei; necunoscînd ei că Tu eşti Stăpînul legii şi Tămăduitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta

Apoi Învierea lui Hristos...; Psalmul 50 şi Canoanele. Se pun Canonul praznicului cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4; după cîntarea a treia se citeşte condacul şi sedealna Sfîntului şi a Praznicului, iar după cîntarea a şasea se citeşte condacul şi icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului:

Venit-a Domnul, Cel iubitor de oameni...

LA LAUDE

Punem stihirile pe 4 şi cîntăm aceste stihiri ale Octoihului, glasul al 3-lea.

A Învierii:

Veniţi toate neamurile, cunoaşteţi puterea tainei celei înfricoşătoare: că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răs-

tignit pentru noi şi de voie S-a îngropat, şi a înviat din morţi, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm (de două ori).

De umilinţă:

De multe ori glăsuind cîntarea, m-am aflat făcînd păcatul; cu limba grăind cîntări, iar cu sufletul gîndind cele necuvioase. Ci îndreptează-le pe amîndouă, Hristoase Dumnezeule, prin pocăinţă, şi mă miluieşte.

A Mucenicilor:

Veniţi toate popoarele să cinstim pomenirea Sfinţilor purtători de chinuri; că privelişte făcîndu-se îngerilor şi oamenilor, cununa biruinţei au primit de la Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul 1:

Ca un mort neîngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine, a strigat: Miluieşte-mă, Doamne!, că p a t u l meu mormînt s-a făcut mie. Care-mi e folosul v i e ţ i i? Scăldătoarea o i l o r nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd se tulbură apele. Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca şi eu împreună cu toţi să s t r i g: Atotputernice Doamne, slavă Ţie!

LA STIHOAVNA

Stihirile praznicului, glasul al 3-lea.

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Văzînd puterea semnelor şi a minunilor, cei cuprinşi de pizmă şi puternici în răutate nu credeau că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi Stăpînul tuturor, Cel ce şi pe slăbănogul l-ai făcut sănătos, cu cuvîntul.

Stih: Milele Tale, Doamne, le voi lăuda în veac.

Văzînd păzitorii sîmbetelor pe slăbănogul, întărit în ziua sîmbetei, li se umplea sufletul de pizmă şi ca nişte cărturari păzitori ai l e g i i, strigau: Nu se cade să se facă vindecări în ziua odihnei şi să se spurce sîmbăta.

Stih: Că ai zis: mila se va zidi în veac.

Necunoscîndu-Te pe Tine, Însuţi făcător şi D o m n al sîmbetei, cei ce p ă z e a u sîmbetele, au cîrtit împotriva întăririi slăbănogului, ce se făcuse în zi de sîmbătă, zicînd că nu este bine a ridica patul, în ziua sîmbetei.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor, ce se cheamă evreieşte Vitezda, care avea cinci foişoare. Într-acelea zăcea mulţime de bolnavi; că îngerul lui Dumnezeu la v r e m e pogorîndu-se, tulbura apa şi sănătate dădea celor ce veneau cu credinţă. Şi văzînd Domnul pe un om, stînd acolo de multă vreme, a zis către dînsul: Voieşti să fii sănătos? Iar bolnavul a r ă s p u n s: Doamne, om nu am să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa; cu doctorii

am cheltuit toată avuţia mea şi nu m-am învrednicit a dobîndi m i l ă. Dar Doctorul sufletelor şi al trupurilor a zis către dînsul: Ridică-ţi patul tău şi umblă propovăduind puterea şi mila Mea cea mare, pînă la marginile lumii.

Şi celelalte ale Utreniei şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se citeşte Cîntarea întîi din Canon.

MARŢI

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă aceste două Stihiri idiomele ale Praznicului, repetînd pe cea dintîi: glasul 1.

Cela ce ai zidit pe om cu mîna Ta cea prea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel s l ă b ă n o g la scăldătoarea oilor, cu cuvîntul Tău l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit şi nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutaşului. Pentru aceasta strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ţie (de două ori).

Ca un m o r t neîngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine, a strigat: Miluieşte-mă, Doamne!, că p a t u l meu mormînt s-a făcut mie. Care-mi e f o l o s u l vieţii? Scăldătoarea oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd se tulbură apele. Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca şi eu împreună cu t o ţ i să strig: Atotputernice Doamne, slavă Ţie!

Se adaugă de la Mineiul trei Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor...

Caută înapoi la pag. 164 Slavă..., de la Stihoavna Utreniei.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, şi raiul iarăşi s-a deschis; şi toată zidirea lăudîndu-Te, cîntare Ţie totdeauna aduce.

De umilinţă:

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Mîntuieşte-mă, D o a m n e Dumnezeul meu, că Tu eşti mîntuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură şi sarcina fărădelegilor mă cufundă. Dă-mi mînă de ajutor, şi la lumina pocăinţei mă ridică, ca un Milostiv şi de oameni Iubitor.

A Mucenicilor:

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în

morminte zac și duhurile alungă și puterea vrăjmașului au zdrobit, cu credința Treimii, luptînd pentru dreapta credință.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

A Slăbănogului.

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău; iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Troparele, ectenia întreită și otpustul

LA UTRENIE

Troparul Învierii, al Sfîntului și al Născătoarei-Învierii.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea morții ai tăiat cu Învierea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorul vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Pînă cînd vei stărui în păcate, suflete al meu? Pînă cînd vei pune amînare pocăinței? Gîndește-te la Judecata care va să vină și strigă lui Hristos Dumnezeu: Greșit-am! Miluiește-mă, Doamne, Cela ce ești fără de păcat.

A Mucenicilor:

Strălucit-ați prin credință, Sfinților, luminători prea luminați, rîvnitori ai dreptei cinstiri de Dumnezeu și purtători de chinuri prea lăudați! Că netemîndu-vă de chinurile tiranilor, ați doborît înșelăciunea idolilor, avînd semn neînvins de biruință, Crucea adevărului.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, scăparea și puterea noastră, ajutorul cel tare al lumii, mîntuiește, cu rugăciunile tale, din toată nevoia, pe robii tăi, ceea ce ești una binecuvîntată.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea feciorici tale...

Cuprinși au fost de scîrbă în tot trupul cei învîrtoșați în slăbănogirile pizmei, cînd se gîndeau la vindecarea slăbănogului în zi de sîmbătă, zicînd: Nu se cade să se facă vindecări sîmbăta și să se strice odihna cea din strămoși a sîmbetei; necunoscînd ei că Tu ești Stăpînul legii și Tămăduitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Doamne, pe slăbănogul nu scăldătoarea l-a vindecat, ci cuvîntul Tău l-a înnoit; și nici boala cea de mulți ani nu l-a împiedicat, că mai puternică s-a dovedit lucrarea glasului Tău; și greutatea cea cu anevoie de purtat o a lepădat și povara patului o a ridicat, spre mărturia mulțimii îndurărilor Tale, slavă Ție!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, glasul al 3-lea:

Podobie: Mare este puterea Crucii Tale...

Arătatu-s-a cuvîntul Tău ca o întărire aducătoare de viață, mădularelor celor slăbănogite, Făcătorule de viață, Cuvinte; a cărui mărturie este ridicarea nenădăjduită a patului, pe care după poruncă l-a purtat, cel ce zăcuse pe el multă vreme.

Stih: Milele Tale, Doamne, în veac le voi lăuda.

Bucurîndu-se, a împlinit slăbănogul porunca tăriei Tale de Stăpîn atotputernic, și purtîndu-și patul a umblat, și mărturisind a strigat: Cel ce m-a vindecat mi-a poruncit să fac aceasta.

Stih: Că ai zis: mila se va zidi în veac.

Cel slăbănog cu mădularele, care zăcea de mulți ani a strigat: Miluiește-mă, Hristoase Izbăvitorule, pe mine, cel țintuit pe loc de neputință; iar Mîntuitorul, întărindu-i mădularele i-a poruncit să-și ridice patul.

Soborul deșertăciunii umplînd de daruri dreapta lor, socotea că va ascunde învierea Ta, pe care lumea o slăvește. Miluiește-ne pe noi! (de două ori).

De umilință:

Adună, Doamne, mintea mea cea risipită și curățește inima mea cea întelenită, dîndu-mi pocăință ca lui Petru, suspinare ca vameșului și lacrimi ca desfrînatei, ca să strig Ție, cu glas mare: Dumnezeule, mîntuiește-mă ca un milostiv și Iubitor de oameni.

A Mucenicilor:

Frica de împărați și de tirani o au lepădat ostașii lui Hristos și cu îndrăzneală și cu bărbăție L-au mărturisit pe El, Domn al tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru; și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea :

La scăldătoarea oilor zăcea un om în neputință, și văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga : Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa ; și pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Și îndată, milostivindu-se Mîntuitorul, a zis către dînsul : Eu pentru tine M-am făcut om ; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici : Om nu am ! Ridică-ți patul tău și umblă ! Toate îți sînt Ție cu putință, Stăpîne, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un Iubitor de oameni.

Și celelalte ale Utreniei.

Troparul Învierii, al Sfîntului și al Născătoarei. Ectenia întreită și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a patra din Canon.

CADE-SE A ȘTI : Cînd prăznuirea Sfîntului Apostol Ioan Teologul (8 mai) cade în Miercurea Înjumătățirii (ceea ce se întîmplă în anii în care Sfintele Paști se serbează la 14 aprilie), slujba se pune așa cum se arată aci :

De va vrea cel mai mare să facă priveghere, se pune Marți seara, la Vecernia mică Stihirile Sfîntului pe 4 : Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La Stihoavnă se pun Stihirile Sfîntului cele de la Vecernia mare cu stihurile lor : Slavă..., a Sfîntului ; Și acum..., a Praznicului. După Sfinte Dumnezeule..., Preasfîntă Treime... și Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului ; ectenia întreită și otpustul.

La Vecernia mare, se citește : Fericit bărbatul..., catisma întîi.

La : Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului 1 și ale Sfîntului 1. Iar de nu este Priveghere, atunci se cîntă Stihirile Praznicului 3 și ale Sfîntului 3 : Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului. Vohod, Prochimenul zilei, citirile Praznicului toate și ale Sfîntului.

La Litie, se cîntă o stihiră a hramului și idiomelele Sfîntului, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La Stihoavnă se cîntă Stihirile Praznicului cu stihurile lor, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La binecuvîntarea pîinilor se cîntă troparul Praznicului de 2 ori și al Sfîntului o dată. Apoi citirea Sfîntului. Iar de nu este Priveghere după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului și otpustul.

La Utrenie, la Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului de două ori, Slavă... al Sfîntului, Și acum... al Praznicului.

După Catisme se cîntă Sedelnele și citirea Praznicului.

După Polieleu se cîntă Sedelnele Sfîntului, toate, Slavă..., cea după Polieleu, Și acum... una din Sedelnele Praznicului și citirea Sfîntului.

La Antifoane se cîntă Antifonul 1 al glasului 4 ; apoi urmează Evanghelia Sfîntului, Învierea lui Hristos..., Psalmul 50 și Stihira Sfîntului. Urmează Canoanele : cel dîntîi al Praznicului cu irmoasele pe 4 și al Sfîntului pe 6. Apoi urmează al doilea Canon al Praznicului pe 4 și Catavasiile de la Canonul cel de pe urmă al Praznicului.

După Cîntarea a treia, se cîntă Condacul, Icosul și Sedealna Sfîntului : Slavă... Și acum..., a Praznicului și Sinaxarul Sfîntului.

După Cîntarea a șasea urmează Condacul, Icosul și Sinaxarul Praznicului.

La cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită.

Urmează Lumînînda Praznicului ; Slavă... a Sfîntului, Și acum... iar a Praznicului.

La Laude se cîntă Stihirile Praznicului 3 și ale Sfîntului 3 ; Slavă... a Sfîntului, Și acum... a Praznicului. Apoi doxologia mare, troparul sfîntului și al Praznicului și otpustul.

La Liturghie, se pun Fericirile Praznicului, Cîntarea a treia pe 4, și ale Sfîntului, Cîntarea a șasea pe 4. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul Praznicului și ale Sfîntului.

Slujba cuviosului Arsenie de la 8 mai se cîntă în altă zi.

MIERCURI

ÎN SĂPTĂMÂNA A PATRA DUPĂ PAȘTI

ÎNJUMĂTĂȚIREA CINCIZECIMII

Slujba Sfîntului de la Minei, care va cădea în această zi, se citește la Pavecerniță, afară de aceea a Sfîntului Ioan Evanghelistul, pentru care am pus învățătura mai înainte.

LA VECERNIE

După Hristos a înviat... (de trei ori) și după Psalmul 103 și ectenie, se pune Catisma de rînd (a noua).

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă, repetînd aceste trei Stihiri ale Înjumătățirii Praznicului, glasul al 4-lea :

Podobie : Doamne, suindu-Te pe Cruce...

Sosit-a înjumătățirea zilelor, care se încep de la mîntuitoarea Înviere și se pecetluiesc cu dumnezeiasca Cincizecime ; și strălucește avînd strălucirile din amîndouă părțile și unindu-le pe amîndouă ; și este prăznuită, arătînd mai dinainte slava ce va fi să fie, a stăpînești Înălțări. (de două ori).

Auzit-a și s-a veselit Sionul de binevestirea Învierii lui Hristos ; iar fiii lui cei credincioși s-au bucurat, văzîndu-L pe El și spălînd în duh întinăciunea uciderii de Hristos ; și se gătește prăznuind Înjumătățirea cea de bucurie a amîndurora. (de două ori).

Apropiatu-s-a revărsarea cea îmbelșugată a dumnezeiescului Duh peste toți, precum este scris. Sorocul nemincinoasei făgăduințe date ucenicilor de Hristos după moartea, îngroparea și învierea Sa, ajungînd la înjumătățire, vestește adeverind, arătarea Mîngîietorului (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea :

La înjumătățirea zilelor dintre praznicul Învierii, Hristoase, și cel al dumnezeieștii veniri a Sfîntului Tău Duh, adunîndu-ne lăudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

Vohod, Lumină lină... Prochimenul zilei.

Paremiile

Citire din Proorocia lui Mihea (IV, 2—3, 5 ; VI, 2, 8 ; V, 3).

Acestea zice Domnul : Din Sion va ieși legea și cuvîntul Domnului din Ierusalim. Va judeca între popoare multe, și va mustra neamuri tari pînă departe pe pămînt. Că toate popoarele vor umbla fiecare în calea sa, iar noi vom umbla întru numele Domnului Dumnezeului nostru, în veac. Acestea zice Domnul, Atotțiitorul : Auziți dealuri și văi, temelii ale pămîntului, că Domnul are judecată cu poporul Său ; și va vorbi cu Israil zicînd : Poporul meu, ce ți-am făcut ție ? sau cu ce te-am întristat ? Răspunde-mi ! Că te-am scos din pămîntul Egiptului și te-am izbăvit din casa robiei și am trimis înaintea feței tale pe Moise și pe Aaron. Poporul meu, ce au sfătuit asupra ta cei potrivnici ? Au spusu-ți-au ție, omule, ceva bun ? Și ce cere Domnul de la tine, fără numai să faci judecată, să iubești mila și să fii gata a merge înaintea Domnului Dumnezeului tău ? Pentru că întru tărie se va mări Domnul și va paște turma Sa cu pace, pînă la marginile pămîntului.

Citire din Proorocia lui Isaia : (LV, 1 ; XII, 3—4 ; LV, 2—3, 7—13).

Acestea zice Domnul : Cei însetați, mergeți la apă și cîți nu aveți argint, mergeți de cumpărați ; și mîncați și beți fără de

argint și fără preț, vin și grăsime; că așa zice vouă Domnul, Atotstăpînitorul: Poporul meu, scoate apă cu veselie din izvoarele mîntuirii; și vei zice în ziua aceea: Cîntați Domnului, chemați numele Lui, vestiți între neamuri slava lui, aduceți-vă aminte că s-a înălțat numele Lui. Poporul meu, ascultă-Mă pe Mine și vei mînca cele bune și se va desfăta întru bunătăți sufletul vostru. Luați aminte cu urechile voastre și urmați căilor Mele; ascultați-Mă pe Mine și va trăi întru bunătăți sufletul vostru; și voi pune cu voi așezămînt veșnic și Mă veți chema și cînd vă veți apropia de Mine, să lase cel necurat căile sale și omul cel nelegiuit sfaturile sale și să vă întoarceți la Mine și vă voi milui și voi ierta păcatele voastre! Că nu sînt sfaturile mele ca sfaturile voastre, nici căile mele ca ale voastre, zice Domnul; ci, cît este cerul departe de pămînt, așa sînt departe căile mele de căile voastre și cugetele mele de cugetele voastre. Că precum se pogoară ploaie sau zăpadă din cer și nu se întoarce, pînă cînd nu adapă pămîntul, și face să răsară și rodește și dă sămînță semănătorului și pîine de mîncare, așa va fi cuvîntul Meu, care va ieși din gura Mea: nu se va întoarce către Mine deșert pînă cînd nu va plini toate cîte am voit; și voi spori căile tale și poruncile Mele. Că cu veselie veți ieși și cu bucurie vă veți povățui; că munții și dealurile vor sălta, așteptîndu-vă pe voi cu bucurie; și toți copacii țarinei vor bate cu ramurile lor. Și în locul scaiului se va înălța chiparosul, iar în locul urzicii va crește mirsina; și va fi Domnul numit întru semn veșnic și nu va lipsi, zice Domnul, Sfîntul lui Israil.

Citire din Pilde:

(IX, 1—11).

Înțelepciunea și-a zidit sieși casă și a pus dedesubt șapte stîlpi. Junghiat-a jertfele sale și a dres în paharul său vin și a gătit sieși masă. Trimis-a slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar, grăind: Cel ce este neînțelept să se abată de la Mine: și celor lipsiți de înțelegere, le-a zis: Veniți de mîncați pîinea Mea și beți vinul, pe care l-am dres vouă. Lăsați neînțelepciunea și veți fi vii, și căutați înțelepciunea ca să trăiți, și vă îndreptați mintea întru cunoștință. Cel ce învață pe cei răi își la luișisi ocară. Și cel ce ceartă pe cel nelegiuit, se necinstește pe sine; că certările nelegiuitului îi sînt lui răni. Nu mustra pe cei răi, ca să nu te urască; mustră pe cel înțelept și te va iubi pe tine. Dă pricină înțeleptului și mai înțelept va fi; arată dreptului și va continua să primească. Începutul înțelepciunii este frica Domnului, și sfatul sfinților pricepere. Iar cunoașterea legii este o faptă a gîndului bun. Că întru acest chip multă vreme vei petrece și se vor înmulți ție anii vieții.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile idiomele, glasul 1.

Alcătuite de Ioan Monahul.

Sosit-a înjumătățirea zilelor Cincizecimii, întru care Hristos, descoperindu-și puțin din dumnezeiasca putere, a întărit cu cuvîntul pe slăbănog, ridicîndu-l pe el din pat; și cu dumnezeiască cuviință făcînd minune în trupul cel de lut, a dăruit oamenilor viață veșnică și mare milă.

Stih: Adu-Ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Înjumătățindu-se praznicul, venit-ai în templu, Înțelepciunea lui Dumnezeu, învățînd și mustrînd pe iudeii cei neascultători, pe farisei și pe cărturari, și strigînd cu îndrăzneală către ei: Cel însetat să vină la mine și să bea apă de viață, și nu va mai înseta în veac. Cel ce crede în bunătatea Mea, rîuri de viață veșnică vor curge din pîntecele lui. O, bunătatea și milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Glasul al 2-lea:

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Cînd a sosit înjumătățirea Praznicului, suitu-S-a Iisus la templu și a învățat pe iudeii cei neascultători, zicînd: Cel însetat să vină la Mine, și să bea apă de viață veșnică, și nu va mai înseta în veac! Cel ce crede întru Mine, rîuri vor curge din pîntecele lui și va avea lumina vieții.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Înjumătățindu-se Praznicul, învățînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: Cum de știe acesta carte, fără să fi învățat? Necunoscînd ei că Tu ești Înțelepciunea, care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul, glasul al 8-lea:

Înjumătățindu-se Praznicul, sufletul meu cel însetat adapă-l cu apele dreptei cinstiri de Dumnezeu, Mîntuitorule; că tuturor ai strigat: Cel însetat, să vină la Mine și să bea! Izvorule al vieții, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție!

La Pavecerniță se citește Condacul Praznicului.

La Miezonoptică se zice, după cel dintîi Sfinte Dumnezeule... troparul Praznicului; după al doilea Sfinte Dumnezeule... Condacul Praznicului; apoi Doamne miluiește (de 12 ori) și otpustul. Troparele și rugăciunile pentru cei adormiți nu se citesc.

LA UTRENIE

Se cîntă Troparul Praznicului (de trei ori).

După întîia Catisma se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Cela ce știe gîndurile inimilor tuturor, stînd în mijlocul templului, la înjumătățirea Praznicului, striga, glăsuind cu îndrăzneală și grăind celor mincinoși adevărul: Pentru ce căutați să Mă prindeți, pe Mine, Dătătorul de viață? Nu judecați cu judecată părtinitoate, călcătorilor de lege!

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună cu Tatăl...

Stăpînul tuturor, stînd în templu, la înjumătățirea Praznicului cinstitei Cincizecimi, vorbind iudeilor, îi mustra limpede și cu îndrăzneală multă, pentru semeția cea tiranică a lor, ca un Împărat și Dumnezeu; iar nouă, tuturor, pentru milostivire, ne dăruiește mare milă.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Învierea lui Hristos văzînd... Psalmul 50.

CANOANELE

Se pune cel dintîi cu irmoasele pe 6 și al doilea pe 8.

Canon

Alcătuit de Teofan.

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Israil cel de demult trecînd pedestru noianul «Mării Roșii, cu tălpile ne«udate, a biruit, în pustie, «puterea lui Amalic, prin «mîinile lui Moise ridicate «în chipul crucii».

Mari binefaceri strălucesc nouă, Stăpîne, din dumnezeiasca Ta Întrupare, cea mai presus de minte: daruri şi haruri şi dumnezeieşti străluciri, cu dărnicie, izvorăsc.

Venit-ai, Hristoase, la mijlocul Praznicului, revărsînd în chip lămurit strălucirile Dumnezeirii; că praznic de bucurie eşti celor ce se mîntuiesc şi solitor al mîntuirii noastre.

Înţelepciune, dreptate şi izbăvire de la Dumnezeu Te-ai făcut nouă, Doamne, trecîndu-ne de pe pămînt la cerească înălţime, şi dăruindu-ne nouă dumnezeiescul Duh.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Trupul Tău în mormînt n-a văzut stricăciune, Stăpîne; ci precum s-a zămislit fără sămînţă, aşa n-a fost atins de stricăciune, mai presus de fiinţă, nesupunîndu-se rînduielii firii.

Alt Canon

Alcătuit de Andrei Criteanul.

Cîntarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Marea o ai închegat, înecînd pe trufaşul Faraon, cu carele de război, şi pe popor neudat l-ai izbăvit, Doamne, şi l-ai dus în muntele cel sfînt, strigînd Ţie: Cîntare de biruinţă, cînta-vom Ţie, Dumnezeului nostru, Celui tare în războaie».

Bateţi din palme, neamurilor, plîngeţi iudeilor, că Hristos, Dătătorul de viaţă, a rupt legăturile iadului, pe morţi i-a înviat şi bolile a vindecat, cu cuvîntul. Acesta este Dumnezeul nostru, Cel ce dă viaţă celor ce cred întru numele Lui.

Minune ai arătat, schimbînd apa în vin, Stăpîne, Cel ce în Egipt ai prefăcut rîurile în sînge; şi pe morţi i-ai înviat, săvîrşind această a doua minune. Slavă, Mîntuitorule, voii Tale celei negrăite, slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător de viaţă adevărată fiind, Doamne, Tu eşti învierea noastră; voind Te-ai ostenit, Mîntuitorul meu, şi de bună voie ai însetat, legilor firii supunîndu-Te; şi la Sihar venind cu trupul, ai cerut Samarinencii apă să bei.

Piinile ai binecuvîntat, peştii ai înmulţit, Dumnezeule, Cela ce eşti necuprins cu mintea, şi pe mulţimi din destul ai săturat; şi celor însetaţi ai făgăduit izvorul cel pururea curgător al înţelepciunii. Tu eşti, Mîntuitorule, Dumnezeul nostru, Cel ce dai viaţă celor ce cred întru numele Tău.

Slavă...

Trei împreună fără de început şi împreună pe un scaun slăvesc: Pe Dumnezeu-Tatăl, Cel fără de început, şi pe Fiul împreună fără de început, şi pe Duhul împreună veşnic cu Fiul, o Fiinţă în trei feţe; lăudînd pe Stăpînia cea una mai presus stăpînitoare, a Dumnezeirii şi Fiinţei fără de început, o cinstesc.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu singură, Născătoare de Dumnezeu, ai cuprins în pîntece pe Făcătorul tău şi L-ai născut cu trup în chip negrăit, şi fecioară ai rămas, nici cum stricîndu-se fecioria. Pe Acesta roagă-L neîncetat, Curată, ca pe Fiul Tău şi Dumnezeu, pentru turma ta, pururea.

Catavasie: Marea o ai închegat...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

De Tine se veseleşte Biserica Ta, Hristoase, «strigînd: Tu, Doamne, eşti «puterea şi scăparea şi în«tărirea mea».

Deschis-ai Bisericii izvoarele apelor celor de viaţă făcătoare, Bunule, strigînd: De însetează cineva, să vină la Mine degrab şi să bea.

Lămurit ai spus, că Te vei înălţa de pe pămînt la cer, şi ai făgăduit că vei trimite din cer pe Duhul Sfînt.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Domnul, Cel ce din fire este făcător de viaţă şi din Fecioară S-a născut, a dăruit tuturor credincioşilor nemurire, ca un Milostiv.

Alt Canon

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălţa«tu-s-a fruntea mea întru «Dumnezeul meu; lărgi«tu-s-a gura mea asupra «vrăjmaşilor mei, veselitu«m-am de mîntuirea Ta».

Nu judecaţi cu judecată făţarnică, iudeilor, zis-a Stăpînul învăţînd, cînd a venit în templu, la înjumătăţirea Praznicului celui legiuit, precum este scris.

Nu judecaţi cu judecată făţarnică, iudeilor! Că a venit Hristos, despre Care au spus proorocii că va veni din Sion, şi lumea la Sine va chema.

De nu credeţi şi cuvintelor, credeţi măcar faptelor Stăpînului, iudeilor; pentru ce vă amăgiţi, lepădîndu-vă de Cel sfînt, despre Care a scris în Lege Moise?

Dacă trebuia să vină, negreşit, Mesia, iată Hristos Mesia a şi venit acum, iudeilor. Pentru ce vă amăgiţi lepădîndu-vă de Cel drept, despre care a scris în Lege Moise?

Slavă...

Ţie ne închinăm Părinte, Cel fără de început după fiinţă, lăudăm cu dreaptă cinstire pe Fiul Tău, Cel împreună fără de început, şi

pe Duhul cel Preasfînt, pe toţi trei ca pe un singur Dumnezeu după fire.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Unul din Treime fiind, ai fost văzut făcîndu-Te trup, neschimbîndu-Ţi fiinţa, Doamne, şi nici arzînd pîntecele cel nestricat al celei ce Te-a născut, deşi eşti întru totul Dumnezeu şi foc.

Catavasie: Întăritu-s-a inima mea...

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Stînd în mijlocul templului, la înjumătăţirea Praznicului, ca un Dumnezeu ai strigat: Cel însetat să vină la mine şi să bea; că cel ce va bea din această dumnezeiască apă a mea, va izvorî din pîntece rîuri ale învăţăturilor mele; iar cel ce crede întru Mine, Care sînt trimis de la dumnezeiescul Părinte, împreună cu Mine va fi proslăvit. Pentru aceasta strigăm Ţie: Slavă Tie, Hristoase Dumnezeule, că ai revărsat din belşug apele iubirii Tale de oameni, peste robii Tăi.

Slavă..., Şi acum..., asemenea:

Cel ce izvorăşti lumii apa înţelepciunii şi a vieţii, Mîntuitorule, pe toţi îi chemi să scoată apele mîntuirii. Că omul care primeşte dumnezeiasca Ta lege, stinge cu dînsa cărbunii înşelăciunii; de aceea în veci nu va mai înseta, şi nici nu va mai flămînzi de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiţi robilor Tăi din belşug, iertare de greşeli.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Văzîndu-Te Biserica ridicat pe cruce, pe Tine, «Soarele Dreptăţii, a stătut «întru a sa rînduială, stri-«gînd precum se cuvine: «Slavă puterii Tale, Doam-«ne!»

Sfărîmînd porţile morţii cu puterea Ta, ai făcut cunoscute căile vieţii şi ai deschis porţile nemuririi, celor ce strigă Ţie cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cel ce ţii în mînă mijlocul şi sfîrşitul şi începutul tuturor, ca Cel ce eşti fără început, stătut-ai în mijloc, strigînd: Veniţi, cei plini de înţelepciune dumnezeiască, de vă îndulciţi din darurile cele dumnezeieşti.

Ca un Dumnezeu avînd putere peste toate, şi ca un Puternic surpînd tăria morţii, Hristoase, ai făgăduit că vei trimite pe Duhul Sfînt, Care din Tatăl purcede.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Dai har din belşug, cerîndu-le iertare de greşeli, Preacurată, celor ce te laudă pe tine şi pe Cuvîntul Cel

mai-nainte de veci, Care S-a născut din tine, Maică neispitită de nuntă.

Alt Canon

Irmosul:

Proorocul Avacum cu ochii minţii a văzut mai «înainte venirea Ta, Doam-«ne; pentru aceasta a şi «strigat: din Teman va veni «Dumnezeu. Slavă slavei «Tale, Hristoase, slavă po-«gorîrii Tale!»

Dacă trebuia să vină Mesia, iar Hristos este Mesia, pentru ce nu credeţi într-Însul, călcătorilor de lege? Iată, a venit şi mărturisesc aceasta cele ce Însuşi face: apa în vin a prefăcut şi pe slăbănog cu cuvîntul l-a întărit.

Neînţelegînd Scripturile, vă amăgiţi cu toţii, fariseilor fără de lege; că Hristos cu adevărat a venit, şi pe toţi a luminat, şi a făcut între voi multe semne şi minuni; ci în zadar vă lepădaţi de Viaţa cea adevărată.

Un lucru am arătat vouă şi, iată, toţi vă miraţi, striga Hristos către iudei, zicînd: Voi tăiaţi împrejur şi sîmbăta pe om; pentru ce, dar, mă mai clevetiţi pe Mine, Cel ce am ridicat cu cuvîntul pe slăbănog?

Multe lucruri am făcut, dar pentru care faptă vreţi să mă ucideţi cu pietre?, striga Hristos iudeilor, mustrîndu-i: Oare, pentru că am făcut pe om cu totul sănătos, prin cuvînt? Nu judecaţi cu părtinire, oamenilor!

Cel ce lucrezi prin Apostoli şi în proroci Însuţi Te odihneşti cu Duhul, Rodul cel preacurat al firii părinteşti, Hristoase, pe neamuri la cunoştinţa Ta le-ai adus, cu minunile Tale.

Slavă...

Treime, Unime neîmpărţită, Părinte fără de început, Fiule şi Duhule Sfinte, Treimea cea întru unime; întocmai cinstită, de un scaun, Făcătoare de viaţă, Dumnezeule nezidit, mîntuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine, şi-i izbăveşte din primejdii şi din necazuri.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai încăput în pîntecele tău pe Dumnezeu Cel necuprins, dumnezeiască Mireasă-Fecioară, Maică curată, nu înceta rugîndu-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din strîmtorări, că la tine pururea scăpăm.

Catavasie: Proorocul Avacum...

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Venit-ai în lume, Tu Doamne, lumina mea, «Lumină sfîntă, care întorci «din întunericul necu-«noştinţii, pe cei ce Te lau-«dă pe Tine cu credinţă».

Ajungînd la înjumătățirea vremii dintre dumnezeieștile Praznice, să ne sîrguim, gînditorilor de Dumnezeu, spre nevoința săvîrșirii dumnezeieștilor virtuți.

Cît de sfințită cu adevărat este sărbătoarea aceasta! Că pune hotar de mijloc între Praznicile cele mai mari și strălucește dintr-amîndouă părțile.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Nici mintea de arhanghel nu poate pricepe negrăita și preacurata Ta naștere din Fecioară, Mîntuitorul meu, mult Milostive!

Alt Canon

Irmosul:

Doamne Dumnezeul nostru, pace dă-ne nouă; «Doamne Dumnezeul nos«tru, ia-ne pe noi în stăpînire Ta. Doamne, pe altul «afară de Tine nu știm, nu«mele Tău numim».

Cu minuni ai împodobit pe Apostolii Tăi, Mîntuitorul nostru; cu semne ai mărit pe Ucenici, în toată lumea slăvindu-i și dîndu-le lor împărăția Ta.

Toate marginile pămîntului le-au luminat ucenicii cu minuni și cu învățături, în felurite chipuri propovăduind cuvîntul împărăției Tale, Hristoase Mîntuitorule.

Laudă înălțăm împărăției Tale și cîntare aducem Ție, Celui ce pentru noi Te-ai arătat pe pămînt și lumea ai luminat, iar pe Adam l-ai chemat din nou.

Slavă...

Slavă Ție, Părinte Sfinte, Dumnezeule Cel nenăscut; slavă Ție, Cuvinte, Cel fără de ani, Unule născut; slavă Ție, Duhule cel dumnezeiesc, și împreună stătător pe scaun, de o ființă cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Făcutu-s-a pîntecele tău masă sfîntă, Născătoare de Dumnezeu, avînd pe ea Pîinea cea cerească, din care tot cel ce mănîncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor.

Catavasie: Doamne Dumnezeul nostru...

Cuitarea a 6-a:

Irmosul:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă «Ție Biserica, curățindu-se «de sîngele cel necurat al «demonilor, cu sîngele curs «prin milostivire din coas«ta Ta».

Sosit-a, astăzi, înjumătățirea Cincizecimii, luminată dintr-o parte de dumnezeiasca lumină a dumnezeieștilor Paști, iar din partea cealaltă strălucind de harul Mîngîietorului.

În templu venind Hristoase, ai grăit mulțimilor iudeilor, descoperindu-le slava Ta, și mai-nainte arătîndule unitatea Ta de fire cu Tatăl.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fii mie apărătoare și zid nezdruncinat, izbăvindu-mă de smintelile mele cele din lume, ceea ce ești una de Dumnezeu Născătoare, și cu dumnezeiești revărsări de strălucire luminîndu-mă.

Alt Canon

Irmosul:

Ca apele mării mă învăluiesc valurile vieții, «Iubitorule de oameni; pen«tru aceasta strig ca Iona «către Tine, Cuvinte: Scoa«te din stricăciune viața «mea, milostive Doamne».

Cînd s-a înjumătățit Praznicul, Iisuse, Cela ce porți grija tuturor marginilor lumii, suitu-Te-ai în templu și ai învățat pe mulțimi cuvîntul adevărului, precum spune Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpîne, propovăduit-ai lumii că ești de aceeași fire cu Tatăl cel fără de început, și cu Preasfîntul Duh, păstrînd-o cu amîndoi și după întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvîrșit, cu faptele ai adeverit cuvintele Tale, vindecări și semne săvîrșind, Mîntuitorule, pe slăbănogul îndreptîndu-l, pe leproși curățindu-i și pe cei morți înviindu-i.

Fiul cel fără de început S-a făcut început, că luînd firea noastră, S-a făcut Om; iar la mijlocul Praznicului a învățat, zicînd: Alergați la izvorul cel pururea curgător, ca să scoateți viață.

Slavă...

Cu toții proslăvim pe Dumnezeirea cea una în Treime, Ființa cea în trei ipostasuri, nezidită și neimpărțită: pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, ca fiind trei și una.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară după naștere te lăudăm pe tine, Fecioară și Maică te mărim pe tine, una curată, dumnezeiască Mireasă-Fecioară; că din tine S-a întrupat cu adevărat Dumnezeu, vii făcîndu-ne pe noi.

Catavasie: Ca apele mării...

CONDACUL, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Înjumătățindu-se Praznicul Legii, Făcătorule a toate și Stăpîne, ziceai către cei ce erau de față, Hristoase Dumnezeule: Veniți și scoateți apa nemuririi! Pentru aceasta la Tine cădem și cu credință strigăm: Dăruiește nouă îndurările Tale, că Tu ești Izvorul vieții noastre!

ICOS

Sufletul meu cel înțelenit în fărădelegile greșelilor, adapă-l cu șuvoaiele șiroaielor Tale, și-l arată roditor

de fapte bune. Că Tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu Preasfinte, şi să scoată apa cea vie a nestricăciunii, care spală păcatele celor ce laudă slăvita şi dumnezeiasca Ta Înviere; dînd Bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, Care cu adevărat S-a pogorît de sus peste ucenicii Tăi; că Tu eşti Izvorul vieţii noastre.

SINAXAR

ÎN MIERCUREA ÎNJUMĂTĂŢIRII PRAZNICULUI

În a patra săptămînă, a Slăbănogului, prăznuim sărbătoarea înjumătăţirii Cincizecimii.

Prăznuim sărbătoarea aceasta spre cinstirea celor două mari sărbători, a Paştilor şi a Rusaliilor, ca pe una care le uneşte şi le leagă pe amîndouă. Şi această prăznuire a luat fiinţă astfel: După ce Hristos a săvîrşit minunea cea mai presus de fire, asupra slăbănogului, Iudeii căutau să-L omoare, chipurile scandalizaţi din cauza Simbetei, căci Simbăta se făcuse aceasta. Deci, Iisus a plecat în Galileea şi petrecînd în munţii de acolo, a săvîrşit minunea săturării cu cinci pîini şi doi peşti a cinci mii de oameni, afară de femei şi copii. Curînd după aceea, sosind sărbătoarea Corturilor (care la Iudei era deasemenea un praznic mare), s-a suit în Ierusalim şi se ferea să fie văzut de oameni. Dar la Înjumătăţirea acestui praznic, mergînd în templu, învăţa pe oameni şi toţi cei ce se aflau acolo se minunau de învăţătura Lui, şi plini de ură, ziceau: Cum ştie acesta carte, fără să fi învăţat? Dar El, fiind un nou Adam, avea aceeaşi ştiinţă ca şi Adam cel dintîi; apoi, iarăşi, ca Dumnezeu, era plin de toată înţelepciunea. Deci, toţi cîrteau şi erau porniţi spre uciderea Lui. Dar Iisus, mustrîndu-i ca pe unii care numai se făceau că apără Simbăta, le-a zis: Pentru ce căutaţi să Mă ucideţi? Şi aducînd iarăşi vorba despre cele spuse mai înainte, le-a zis: Dacă vă străduiţi pentru lege, pentru ce vă miniaţi asupra Mea? Că dacă am făcut pe om sănătos Simbăta, am făcut pentru că şi Moise legiuieşte aceasta, adică să fie deslegată Simbăta, cînd e vorba de tălerea împrejur. Deci, vorbindu-le multe despre aceasta, şi arătînd că El este dătător al legii şi deopotrivă cu Tatăl, în cea din urmă zi mare a praznicului a fost, cu toate acestea, lovit cu pietre de ei, dar piatra nu s-a atins nicidecum de El. După aceasta depărtîndu-se de acolo, a aflat pe cel orb din naştere şi i-a dat vedere.

Să se ştie, că Iudeii aveau trei praznice. Cel dintîi praznic era Paştile, care se săvîrşeau în prima lună, ca amintire a trecerii prin Marea Roşie. Al doilea praznic era Cincizecimea, care amintea petrecerea în pustie, după trecerea prin Marea Roşie; că pînă ce au primit legea prin Moise, ei au petrecut cincizeci de zile în pustie. Ziua aceasta mai era respectată de ei şi în cinstea numărului de şapte. Al treilea praznic al lor era acela al Corturilor, întru amintirea cortului pe care Moise, văzîndu-l în norul de pe munte, l-a ridicat, construindu-l cu ajutorul meşterului Veseleil şi care a fost terminat în şapte zile. Acest praznic mai amintea şi cea dintîi culegere a roadelor cîmpului, după încetarea rătăcirii prin pustie. Deci, la mijlocul răstimpului dintre cele două mari praznice, Iisus, stînd în mijlocul lor, a strigat cu glas mare: «De însetează cineva, să vină la Mine şi să bea».

Deoarece deci, prin această învăţătură, Hristos S-a dovedit pe Sine Mesia, făcîndu-se Mijlocitorul şi Împăciuitorul nostru cu Părintele Său cel veşnic, pentru această pricină, sărbătorind praznicul de acum şi numindu-l Înjumătăţirea Cincizecimii, lăudăm pe Mesia Hristos şi punem înaintea tuturor cinstirea fiecăruia din cele două mari praznice. Din această pricină se pare că şi Duminica Samarinencii se prăznuieşte după această sărbătoare. Că acolo ca şi aici se spun multe despre Mesia Hristos şi despre apă şi despre sete, iar Ioan Evanghelistul pune întîlnirea cu Samarineanca mai înainte de vindecarea orbului.

Cu îndurarea Ta cea nemăsurată, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, fiind «aprinşi mai mult de dra-«gostea dreptei cinstiri de «Dumnezeu, decît de văpaia «focului, strigau: Bine eşti «cuvîntat în locaşul slavei «Tale, Doamne!»

Zdrobind cu tărie puterea morţii, Mîntuitorule, ai arătat oamenilor cărarea vieţii, celor ce strigă Ţie cu mulţămită: Bine eşti cuvîntat în locaşul slavei Tale, Doamne!

Văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, adunările Iudeilor, purtînd trup, nu Te-au cunoscut; dar noi cîntăm Ţie: Bine eşti cuvîntat în locaşul slavei Tale, Doamne.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, dumnezeiesc sălaş sfinţit al Celui Preaînalt! Că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvîntată eşti tu între femei, Stăpînă cu totul fără prihană!

Alt Canon

Irmosul:

Cuptorul caldeilor, cel plin cu flăcări de foc, «s-a răcorit prin Duhul, cu «purtarea de grijă a lui «Dumnezeu, iar tinerii au «cîntat: Bine eşti cuvîntat, «Dumnezeul părinţilor «noştri!»

Trupeşte ai ostenit, Cel ce eşti odihna tuturor; de bună voie ai însetat, Izvorule al minunilor; apă ai cerut, Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu femeia samarineancă ai vorbit, Doamne, vădind nebunia fariseilor celor fără de lege; că aceea a crezut că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, iar ei s-au lepădat de Tine.

Apa vie cea săltătoare, apa nemuririi ai făgăduit să dai, Izvorule cel pururea viu, celor ce primesc cu credinţă Duhul Tău, Mîntuitorule, Care din Tatăl purcede.

Cu cinci pîini ai hrănit mii de flămînzi şi după săturare rămăşiţele le-ai înmulţit în alte mii, Mîntuitorule, arătînd slava Ta Sfinţilor ucenici.

Cel ce mănîncă pîinea Ta, viu va fi în veci; şi cel ce bea sîngele Tău, întru Tine petrece, Mîntuitorul meu, şi Tu într-însul petreci, şi-l vei învia în ziua cea de apoi.

Minunată ai făcut, Stăpîne taina întrupării Tale, că adeverind cu minuni puterea cea dumnezeiască, bolile ai vindecat, pe morţi ai înviat şi pe orbi ai luminat, ca un Dumnezeu.

Pe leproşi ai curăţit, pe şchiopi ai îndreptat, pe slăbănogi ai întărit, pe ceea ce-i curgea sînge o ai vindecat, pe mare ai umblat cu picioarele, arătînd slava Ta Sfinţilor ucenici.

Slavă...

Închinămu-ne, Doamne, veşnicului Tău Părinte şi harului Duhului pe care l-ai dat Apostolilor Tăi, Dumne-

zeu fiind, trimiţîndu-i pe dînşii la propovăduire.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În pîntecele tău ai încăput pe Cuvîntul cel neîncăput; la sînul tău ai alăptat pe Hrănitorul lumii, în braţe ai purtat pe Binefăcătorul nostru, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Catavasie: Cuptorul caldeilor...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Mîinile întinzîndu-şi Daniil, a încleştat, în «groapă, gurile cele deschi«se ale leilor; şi tinerii cei «iubitori de dreaptă cinsti«re de Dumnezeu, puterea «focului au stins, încingîn«du-se cu fapta bună şi stri«gînd: Binecuvîntaţi toate «lucrurile Domnului pe «Domnul!»

Sculîndu-Te din mormînt, frumos împodobit cu slava Dumnezeirii, Te-ai arătat, Doamne, Apostolilor Tăi, făgăduind a le trimite lor lucrarea Duhului, celor ce strigă: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

Omorînd iadul ca un Dumnezeu, Începătorule al vieţii, ai izvorît tuturor viaţă veşnică, pe care o închipuiesc acum prea lămurit darurile acestor zile purtătoare de lumină, celor ce strigă: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

Strălucind ca un Soare al dreptăţii, Hristoase, ai trimis în lume pe Apostolii Tăi ca pe nişte raze, purtîndu-te pe Tine, Lumina cea necuprinsă cu mintea, alungînd negura necunoştinţei şi strigînd: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Iată acum a lipsit, în chip lămurit, domn povăţuitor din seminţia lui Iuda; că tu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut cele ce i-au fost mai înainte făgăduite, aşteptarea neamurilor, pe Hristos, Căruia-I cîntăm: Binecuvîntaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Alt Canon

Irmosul:

Pe Cel ce se poartă pe scaunul slavei şi ca un «Dumnezeu este slăvit neîn«cetat, îngeri şi ceruri bine«cuvîntaţi-L, şi-L preaînăl«ţaţi întru toţi vecii».

Veniţi, noroadelor, de vedeţi pe Cel ce este lăudat pe scaunul slavei, hulit de mulţimile celor fără de lege; şi văzîndu-L, lăudaţi pe Mesia, Cel mai-nainte vestit de prooroci.

Tu eşti cu adevărat Hristos, Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la Care este mîntuirea şi iertarea păcatelor strămoşeşti; Tu eşti cu adevărat, Viaţa celor ce cred întru Tine.

La înjumătăţirea Praznicului, precum este scris, a venit Înţelepciunea lui Dumnezeu în templu, şi a învăţat că El era cu adevărat Mesia-Hristos, prin Care este mîntuirea.

În simbete şi în toate zilele se arăta Hristos vindecînd, prin fapte minunate, pe cei ce erau cuprinşi de tot felul de boli; dar fariseii cei rătăciţi se umpleau de mînie.

Pe slăbănogul, care zăcea de mulţi ani, simbăta l-a vindecat Acesta şi a călcat legea; aşa ziceau iudeii hulind cumplit pe Hristos.

Au nu porunceşte Moise, cel ce v-a dat legea, să vă tăiaţi împrejur? Iar voi tăiaţi împrejur partea bărbătească şi simbăta, ca nu cumva să se strice legea părintească, zicea Hristos către iudei.

Cei cu totul nemulţumitori, care pribegiseră odinioară prin pustie, pornindu-se cu ură asupra Făcătorului de bine, îl huleau, mişcîndu-şi limbile cele nedrepte şi cugetînd cele deşarte.

Bine să cuvîntăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfîntul Duh, Domnul.

Un Dumnezeu este, deci, Treimea, nu Tatăl schimbîndu-se în fiu, nici Fiul schimbîndu-se întru purcedere, ci deosebit şi laolaltă ca pe o lumină şi un Dumnezeu, îi slăvesc în veci, pe cîteşitrei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Spune, cum ai născut pe Cel ce mai-nainte a strălucit din Tatăl fără de ani, Care este lăudat împreună cu Duhul Sfînt, dacă nu precum Însuşi ştie, Cel ce a binevoit a Se naşte din tine Născătoare de Dumnezeu?

Să lăudăm bine să cuvîntăm şi să ne închinăm Domnului...

Catavasie: Pe Cel ce se poartă pe scaunul slavei...

Nu se cîntă: Ceea ce eşti mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mînă, cea din «capul unghiului, din tine, «Fecioară, muntele cel netă«iat, s-a tăiat, împreunînd «firile cele deosebite. Pen«tru aceasta veselindu-ne, «pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Învăţîndu-ne de la Hristos viaţă nouă şi curată, să ne nevoim cu toţii a o păzi după cuviinţă pînă la sfîrşit; ca să ne bucurăm de venirea Duhului Sfînt.

Dătătorule de viaţă, firea mea cea muritoare îmbrăcînd-o Tu cu îmbrăcămintea nemuririi şi cu harul nestricăciunii, ai înviat-o împreună cu Tine, Mîntuitorule, şi la Tatăl ai adus-o, curmînd războiul cel de demult împotriva mea.

Fiind chemaţi iarăşi la viaţa cerească, cu puterea mijlocirii Celui ce S-a mic-

șorat pe Sine, pînă a lua chip de rob, și ne-a înălțat pe noi, pe Acesta, după vrednicie, să-L mărim!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe o rădăcină și ca pe un izvor și pricină a nestricăciunii știindu-te pe tine, Fecioară, toți credincioșii cu laude te cinstim; că tu ne-ai izvorît nouă Nemurirea cea ipostatnică.

Alt Canon

Irmosul:

Străin lucru este maicilor fecioria, străină este și «fecioarelor nașterea de «fii; dar întru tine, Născă«toare de Dumnezeu, amin«două s-au rînduit. Pentru «aceasta, toate semințiile «pămîntului pe tine neînce«tat te fericim».

Înjumătățindu-se Praznicul iudeilor, Te-ai suit, Mîntuitorul meu, în templu și învățai pe toți; iar iudeii se mirau și ziceau: De unde știe carte acesta, care nu a învățat?

Riuri de daruri izvorînd Izbăvitorul meu, săvîrșea minuni și semne, alungînd bolile și tămăduind pe neputincioși; dar Iudeii se întăritau, pentru mulțimea minunilor Lui.

Pe Iudeii cei neascultători, mustrîndu-i, Izbăvitorul meu striga: Nu judecați cu părtinire, ci judecați judecată dreaptă; că și legea dezleagă ca orice om să se taie-împrejur și simbăta.

Minunile cele mai mari le-ai îngăduit Ucenicilor Tăi, Mîntuitorule, precum ai făgăduit, trimițîndu-i între neamuri să propovăduiască slava Ta; iar ei au propovăduit lumii Învierea, harul și Întruparea Ta.

Dacă tăiați-împrejur pe om simbăta, ca să nu se nesocotească legea, pentru ce vă porniți acum asupra mea, că pe un om întreg l-am făcut sănătos, cu cuvîntul? Voi judecați după trup, a zis Hristos Iudeilor.

Cel ce ai vindecat cu cuvîntul mîna cea uscată, adăpînd și ogorul cel de demult uscat al inimii mele, Cuvinte, arată-mă aducător de roadă, ca să lucrez și eu, Mîntuitorule, roduri întru pocăință fierbinte.

Curățind inima mea cea leproasă și luminînd ochii sufletului meu, Cuvinte, ridică-mă pe mine, cel ce zac în patul durerii, precum ai ridicat pe slăbănogul cel ce zăcea în pat.

Slavă..., a Treimii:

Străin lucru este celor nemulțumitori a cinsti pe Treimea cea fără de început, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe atoate stăpînirea cea nezidită, prin care toată lumea s-a întărit, cu tăria puterii Sale.

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

Încăput-ai în pîntecele tău, Fecioară-Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viață, pe Care Îl laudă toată făptura și de Care se cutremură scaunele cele de sus. Pe Acela roagă-L, Preafericită, să mîntuiască sufletele noastre.

Catavasie: Străin lucru este...

LUMINÎNDA

Podobie: Cela ce ai împodobit...

Cel ce ții paharul darurilor celor nedeșertate, dă-mi să scot apă spre iertarea păcatelor; că sînt cuprins de sete, Milostive, unule Îndurate (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă următoarele Stihiri, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Înțelepciunea, puterea și raza Tatălui, Cuvîntul cel pururea veșnic și Fiul lui Dumnezeu, a venit cu trupul în templu și învăța mulțimile iudeilor, celor împietriți și nemulțumitori, și se minunau de bogăția înțelepciunii Lui, strigînd: De unde știe carte Acesta, care nu a învățat de la nimeni? (de două ori).

Pe cărturari i-a amuțit, pe iudei i-a mustrat, Mesia Domnul, strigînd către dînșii: Nu judecați cu părtinire, călcătorilor de lege, ca niște nedrepți! Că Eu pentru aceasta am scula simbăta pe slăbănog, pentru că Domn al simbetei și al legii sînt. Pentru ce căutați să Mă omorîți pe Mine, Cel ce am înviat morții?

Pe Moise l-au lovit cu pietre cei cumpliți și fără de lege, adunarea iudeilor cea nemulțumitoare; pe Isaia cu ferăstrău de lemn l-au tăiat; pe înțeleptul Ieremia în noroi l-au aruncat; iar pe Domnul ridicîndu-L pe cruce, strigau: Cel ce strici templul, mîntuiește-Te pe Tine însuți și vom crede!

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Alcătuire a lui Anatolie.

Luminîndu-ne, fraților, cu Învierea Mîntuitorului Hristos și ajungînd la înjumătățirea Praznicului stăpînesc, să păzim cu adevărat poruncile lui Dumnezeu; ca să ne învrednicim să prăznuim și Înălțarea și să ajungem și la venirea Sfîntului Duh.

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea a treia pe 4, din întîiul Canon al Praznicului, și din al doilea Cîntarea a șasea pe 4. După Vohod se cîntă troparul Praznicului: Slavă... Și acum..., condacul.

PROCHIMEN glasul al 3-lea:

Mare este Dumnezeul nostru și mare este tăria Lui; și priceperea Lui nu se poate măsura.

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun (Se zice și până la odovania Praznicului).

Apostolul: Din Fapte, XIV, 6:

În zilele acelea, apostolii au fugit în cetățile Licaoniei... Aliluia, glasul 1: Adu-Ți aminte de adunarea Ta.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac...

Evanghelia: De la Ioan, VII, 14—30:

Iar la înjumătățirea Praznicului...

La Liturghie, în loc de: Lumineză-te, lumineză-te... se cîntă irmosul: Străin lucru este maicilor fecioria...

CHINONICUL:

Cel ce mănîncă Trupul Meu și bea Sîngele Meu întru Mine petrece și Eu întru dînsul, a zis Domnul. Aliluia.

La masă se face mîngîiere fraților. Praznicul acesta se prăznuiește opt zile.

JOI

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6; ale Înjumătățirii Praznicului 3 și de la Mineiu 3.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus ești chemat...

Stricînd puterea morții cu moartea Ta, Hristoase, viață ai dat oamenilor, cu slăvită Învierea Ta, ridicînd împreună neamul omenesc cu pogorîrea Ta. Pentru aceasta laudă de mulțumire cîntăm Tie, prăznuind sărbătoarea Învierii Tale celei de a treia zi și de lumină purtătoare; întru care acum ne-a strălucit nouă tuturor înjumătățirea preacinstitelor zile, Iisuse, Dătătorule de viață, Făcătorule de bine al sufletelor noastre.

Mai-nainte de cinstita Cruce și de Patima Ta, minuni preaslăvite săvîrșind între neamuri, la Înjumătățirea Praznicului legii, precum este scris, Hristoase atotputernice, în mijloc ai stătut și tuturor ai strigat: De însetează cineva, să vină la Mine de bună voie și să scoată băutură de apă dumnezeiască și rîuri de viață; că Eu dau tuturor apa vieții, a puterii și a înțelepciunii, căci de bună voie M-am făcut asemenea oamenilor, ca un iubitor de oameni.

Pe mine, cel ce zac în greșelile mele ca în patul durerii și am mădularele slăbite, Hristoase mult milostive, ca unul care Te-ai făcut om de bună voie, pentru noianul cel mare al iubirii Tale de oameni, ridică-mă acum în chip nevăzut, ca și pe slăbănogul, și mă îndreptează să umblu pe cărările dumnezeiești Tale porunci, Mîntuitorule, Cel ce mai-nainte de Patimă ai arătat poporului iudeilor, prin mulțimile minunilor, că Dumnezeu fiind, pătimești de bună voie cu trupul.

Se adaugă și de la Mineiu trei Stihiri. Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Cînd ai venit în templu, Hristoase Dumnezeule, la Înjumătățirea Praznicului, atunci învățai mulțimile, strigînd: Cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi. Iar iudeii scrîșniau din dinți, împreună cu fariseii și cu saducheii și cu cărturarii, zicînd: Cine este Acesta, Care grăiește hule? neștiind ei că Tu ești Dumnezeul nostru, Cel mai-nainte de toți vecii slăvit cu Tatăl și cu Duhul, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Hristoase, Cel ce cu Patima Ta ai întunecat soarele, și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

A Apostolilor:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

În tot pămîntul a ieșit vestirea voastră, Sfinților Apostoli; că înșelăciunea idolească ați zdrobit, propovăduind cunoștința de Dumnezeu; aceasta este lupta voastră cea bună, fericiților; pentru aceasta lăudăm și slăvim pomenirea voastră.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credința întărindu-se, cu nădejdea încredințîndu-se și cu iubirea Crucii Tale sufletește unindu-se, au zdrobit tirania vrăjmașului; și dobîndind cununile, se roagă, împreună cu cei fără de trupuri, pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Alcătuire a lui Gherman.

Înjumătățindu-se Praznicul, slăvim pe Cel ce a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului. La mijloc între doi tîlhari Viața pe Cruce a fost pironită și celui ce hulea nu i-a răspuns; iar celui credincios i-a strigat: Astăzi vei fi cu mine în rai! Pogoritu-S-a în mormînt, prădat-a iadul, și a înviat a treia zi, mîntuind sufletele noastre.

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., iar după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului. Ectenia întreită și otpustul.

Așa se face pînă la odovania Praznicului Înjumătățirii.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului de două ori. Slavă..., al Sfîntului Și acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Toate cele omenești luînd și însușindu-Ți toate cele ale noastre, ai binevoit a Te pironi pe cruce, Făcătorul meu, primind a suferi moarte ca un om, ca să izbăvești firea omenească din moarte, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta ca Dătătorului de viață, strigăm Ție: Slavă Învierii Tale, Hristoase!

A Apostolilor:

Pomenirea Apostolilor Tăi, Doamne, foarte o ai luminat, ca un Atotputernic; că întărindu-i pe dînşii a urma patimilor Tale, au biruit bărbăteşte puterea lui Veliar. Pentru aceasta au luat şi daruri de tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Iubitorule de oameni, dăruieşte pace credincioşilor Tăi.

A Mucenicilor:

Acoperiţi fiind cu armura lui Hristos şi îmbrăcaţi cu armele credinţei, taberile vrăjmaşului vitejeşte le-aţi înfrînt; căci pentru nădejdea vieţii, cu bucurie aţi răbdat toate ameninţările de mai-nainte ale tiranilor şi chinurile. Pentru aceasta aţi şi luat cununi, Mucenicilor ai lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

Proorocii au proorocit, apostolii au învăţat, mucenicii au mărturisit şi noi am crezut că tu eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta şi mărim naşterea ta cea negrăită.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Stînd în mijlocul templului, la înjumătăţirea Praznicului, ca un Dumnezeu ai strigat: Cel însetat să vină la Mine şi să bea; că cel ce va bea din această dumnezeiască apă a Mea, va izvorî din pîntece rîuri ale învăţăturilor Mele; iar cel ce crede întru Mine, Care sînt trimis de la dumnezeiescul Părinte, împreună cu Mine va fi preaslăvit. Pentru aceasta strigăm Ţie: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, că ai revărsat din belşug apele iubirii Tale de oameni, peste robii Tăi.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Apoi se zice: Învierea lui Hristos... Psalmul 50. Canoanele: al Înjumătăţirii, cel dintîi, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4. Condacul, Icosul şi Luminînda Sfîntului Slavă... Şi acum..., a Înjumătăţirii Praznicului.

LA LAUDE

Se pun 4 Stihiri şi se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morţi, dăruind mîntuire neamului omenesc; ca să Te preaslăvească toată făptura, pe Tine, cel singur fără de păcat; miluieşte-ne pe noi (de două ori).

A Apostolilor:

Poruncile lui Hristos păzindu-le fără stîrbire, sfinţilor Apostoli, în dar aţi luat în dar daţi, tămăduind patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre. Pentru aceasta, avînd îndrăzneală, rugaţi-L pe Dînsul să se miluiască sufletele noastre.

A Mucenicilor:

Ca nişte luminători, strălucind în lume şi după moarte, Sfinţilor mucenici, care lupta cea bună aţi luptat. Pentru aceasta, avînd îndrăzneală, rugaţi pe Hristos să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea:

Doamne, mai-nainte de preacinstită Patima Ta, la înjumătăţirea Praznicului, Te-ai suit în templu, pe Iudei cu îndrăzneală învăţînd cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înţelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire vicleană asupra Ta: cum ştie carte Acesta, care nu a învăţat? Că nu Te cunoşteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Mare eşti, Împărate, şi mare este puterea Ta, că mult sărăcind, de mari daruri lumea ai umplut.

Stih: Adu-Ţi aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîştigat dintru început.

Înjumătăţindu-se Praznicul, venit-ai în templu, izvorînd pîraiele Tale, şi ai adăpat cu dumnezeiescul har pe cei însetaţi, Îndurate.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Vrînd să mă mîntuieşti, în chip minunat Te-ai întrupat din Fecioara, ceea ce nu ştia de bărbat, şi în mijlocul bisericii Tale harul mi-ai izvorît.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

La înjumătăţirea Praznicului, mai-nainte de Patima şi de slăvita Ta Înviere, Doamne, ai învăţat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători şi pe farisei şi cărturari; şi ai strigat către dînşii: Cel însetat să vină la Mine şi să bea; cel ce crede întru Mine, rîuri din apa vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăită înţelepciune a cunoştinţei Tale! Cel ce toate le plineşti, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Ceasul întîi şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă din Canonul Praznicului Cîntarea întîi pe 6.

VINERI

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale Praznicului şi 3 de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Arătatu-s-a astăzi, plină de lumină şi de desfătare, preasfînta Înjumătăţi-

re a Învierii Mîntuitorului, ca o amiază strălucitoare, luminînd lumea cu harurile dumnezeiești; că purtînd făcliile minunilor Învierii lui Hristos, umple de lumină semnele nestricăciunii și arată de mai-nainte înălțarea la cer; luminează venirea Duhului cea mult dorită, prăznuirea cea prea luminată a prea cinstitei Cincizecimi. Pentru aceasta dăruiește și sufletelor noastre pace și mare milă.

Ca un rîu al dumnezeiestii slave, acum la Înjumătățirea Prazniculuí, dăruind tuturor valuri de milostivire, Domnul strigă: Cei însetați, veniți la Mine și beți! Că El însuși fiind izvorul dragostei și noianul milei, izvorăște lumii iertarea, spală greșelile și curățește bolile, mîntuiește pe cei ce prăznuiesc Învierea Lui, acoperă pe cei ce cinstesc cu dragoste Înălțarea Lui întru slavă, și dă sufletelor noastre pace și mare milă.

În mijlocul templului stînd Dumnezeu cel nemărginit și Domnul (că Dumnezeu era din fire, măcar că, om făcîndu-Se pentru noi, S-a arătat mărginit cu trupul), izvorăste tuturor cuvinte de viață curgătoare, zicînd: Curățiți-vă sufletele și vă răcoriți de văpaia patimilor; nimeni să nu se lipsească de această băutură, oamenilor! Că dăruiesc dumnezeiescul dar al nemuririi și al bunătăților și părtaș al împărăției va fi împreună cu Mine, Ziditorul, și se va proslăvi.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

La înjumătățirea zilelor dintre Praznicul Învierii Tale, Hristoase, și cel al dumnezeiestii veniri a Sfîntului Tău Duh, adunîndu-ne, lăudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Pomul neascultării a odrăslit moarte lumii, iar lemnul Crucii viață și nestricăciune. Pentru aceasta, ne închinăm Ție, Domnului Celui răstignit. Să se însemneze peste noi lumina fetei Tale, Doamne!

A Învierii:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a zdrobit: iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Mare este puterea crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc și lucrează în

lume; și a arătat din pescari Apostoli și din păgîni Mucenici ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

La înjumătățirea Prazniculuí mai-nainte de Patima și de slăvita Ta Înviere, Doamne, ai învățat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători și pe farisei și cărturari, și ai strigat către dînșii: Cel însetat, să vină la Mine și să bea; cel ce crede întru Mine, rîuri din apa vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăita înțelepciune a cunoștinței Tale! Cela ce toate le plinești, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

LA UTRENIE

După intîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cruce și moarte de voie primind a pătimi, în mijlocul zidirii ai înfipt Crucea, cînd ai voit a-Ți pironi, Mîntuitorule, trupul Tău; atunci și soarele razele și-a ascuns. Acestea și tîlharul văzînd, pe Cruce Te-a lăudat pe Tine, strigînd: Pomenește-mă, Mîntuitorule! Și crezînd, a dobîndit raiul.

A Învierii:

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea și Învierea cea cu neputință de înțeles, le propovăduim noi credincioșii, ca pe o taină negrăită; că astăzi moartea și iadul s-au zdrobit și pămîntenii întru nestricăciune s-au îmbrăcat. Pentru aceasta, cu mulțumită strigăm Ție: Slavă Învierii Tale, Hristoase.

A Mucenicilor:

Bărbăția statorniciei voastre, prea lăudaților purtători de chinuri, a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începător al răutății; pentru aceasta v-ați învrednicit fericirii veșnice. Ci rugați-vă Domnului, să mîntuiască turma iubitorilor de Hristos, ca cei ce sînteți mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toiag puternic dobîndind Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu dînsa semețiile vrăjmașilor le surpăm, cei ce cu dragoste, pe tine neîncetat te mărim.

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Prazniculuí, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Apa înțelepciunii și a vieții izvorînd lumii, pe toți chemi, Mîntuitorule, să scoată rîuri de mîntuire; că dumnezeiasca Ta Lege primind-o credinciosul, stinge cu dînsa cărbunii înșelăciunii. De aceea nu va înseta în veci, nici nu va

mai flămînzi de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiţi din destul iertare de greşeli robilor Tăi.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Învierea lui Hristos...; şi Psalmul 50.

Canoanele: Al Praznicului cu irmosul pe 8 şi al Mineiului pe 4; Condacul, Icosul şi Lumininda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile din Octoih, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Din pizma Celui rău am fost izgonit din raiul desfătării, căzînd cu cădere cumplită; ci nu m-ai trecut cu vederea, Stăpîne; că luînd pentru mine firea mea, Te-ai răstignit şi m-ai mîntuit şi la slavă m-ai adus, Izbăvitorul meu, slavă Ţie (de două ori).

A Învierii:

Veniţi toate neamurile, cunoaşteţi puterea tainei celei înfricoşătoare; că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi, şi de voie S-a îngropat, şi a înviat din morţi, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm!

A Mucenicilor:

Veniţi toate noroadele să cinstim pomenirea Sfinţilor purtători de chinuri; că privelişte făcîndu-se îngerilor şi oamenilor, au primit de la Hristos cununa cea de biruinţă şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătăţirea Praznicului Paştilor, Te-ai suit în mijlocul templului, Mîntuitorul nostru; şi stînd în mijlocul mulţimii, îi învăţai pe ei cu îndrăzneală, şi ziceai: Eu sînt lumina lumii! Cel ce-Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii celei nemuritoare.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Învierii din Octoih; glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Întreg cu Dumnezeu fiind, Cuvinte, şi vrînd să mă izbăveşti de greşeli, pe mine cel pierit, Te-ai unit cu mine, Iubitorule de oameni.

Stih: Adu-ţi aminte de Biserica Ta, pe care o ai cîştigat dintru început.

Încetat-a umbra; că iată Mesia a făcut să strălucească harul, în mijlocul Praznicului, ca pe un alt luceafăr.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Veniţi cu bună credinţă, cei ce doriţi să beţi din apa vieţii, strigat-a Mîntuitorul meu, şi sorbiţi darul, veselindu-vă dumnezeieşte.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Să ne curăţim ascunzişurile cugetelor şi să aprindem candelele sufletelor, ca să vedem pe Hristos, Viaţa, sosind în locaşul cel sfînt, pentru mulţimea bunătăţii Sale, ca să biruiască pe vrăjmaşul şi să mîntuiască neamul nostru prin patima Crucii şi prin Înviere. Către Care să strigăm: Doamne, Cel ce eşti necuprins cu mintea, slavă Ţie!

LA LITURGHIE

La Fericiri, se citeşte Cîntarea a patra din Canonul Înjumătăţirii.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale Praznicului şi 3 de la Mineiul.

Stihirile Praznicului, glasul 1.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Făcătorul tuturor şi Dătătorul de viaţă, Cuvîntul cel împreună veşnic cu dumnezeiescul Părinte, de bună voie luînd trup din Fecioara şi făcîndu-se om, a izvorît tuturor, ca un bun, învăţăturile negrăitei înţelepciuni.

Înjumătăţindu-se Praznicul iudeilor, Hristoase, în templu ai venit, Stăpînul Legii, învăţînd cu putere şi pe cărturari mustrînd, precum este scris, şi spăimîntîndu-i cu înţelepciunea cuvintelor Tale şi cu arătările minunilor.

Dătătorul înţelepciunii şi Dăruitorul celor bune, Cel ce varsă rîuri dumnezeieşti din izvorul cel pururea curgător, strigă: Cei însetaţi, veniţi la mine, scoateţi apa vieţii, şi rîuri de daruri dumnezeieşti vor curge din pîntecele vostru.

Se adaugă şi de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., glasul 1:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Sosit-a înjumătăţirea zilelor Cincizecimii, întru care Hristos, descoperindu-şi puţin din dumnezeiasca putere, a întărit cu cuvîntul Său pe slăbănog, ridicîndu-l din pat; şi cu dumnezeiasca cuviinţă făcînd minune în trupul cel de lut, a dăruit oamenilor viaţă veşnică şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Glasul al 3-lea:

Cum să nu ne mirăm de naşterea ta cea dumnezeiască-omenească, Preacinstită? Că ispită de bărbat, neluînd, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul în trup, pe Cel născut din Tatăl mai-nainte de veci, fără de mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărţire,

ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpînă, Maică şi Fecioară, pe Acesta roagă-L să mîntuiască sufletele celor ce cu dreaptă credinţă te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii Octoihului; glasul al 3-lea:

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morţii s-a dezlegat şi înşelăciunea diavolului s-a zdrobit; iar neamul omenesc, prin credinţă fiind mîntuit, cîntare Ţie totdeauna aduce.

Stih: Domnul a împărătit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, şi raiul iarăşi s-a deschis; şi toată făptura lăudîndu-Te, cîntare Ţie totdeauna aduce.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Slăvesc puterea Tatălui şi a Fiului şi laud stăpînirea Duhului Sfînt, Dumnezeirea cea nedespărţită şi nezidită, Treimea cea de o fiinţă, care împărăteşte în veacul veacului.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele, şi cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primeşte cîntarea noastră cea de seara, Iubitorule de oameni.

Slavă... Şi acum..., glasul 1:

Înjumătăţindu-se Praznicul, venit-ai în templu, Înţelepciunea lui Dumnezeu, învăţînd şi mustrînd pe iudeii cei neascultători, pe farisei şi pe cărturari şi strigînd cu îndrăzneală către ei: Cel însetat să vină la Mine şi să bea apă de viaţă, şi nu va mai înseta în veac. Cel ce crede în bunătatea Mea, rîuri de viaţă veşnică vor curge din pîntecele lui. O, bunătatea şi milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Şi celelalte ale Vecerniei; troparul Sfîntului şi al Praznicului, ectenia şi otpustul.

LA UTRENIE

Slujba se cîntă precum s-a arătat în simbetele trecute.

La: Dumnezeu este Domnul... se pune troparul Sfîntului şi al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 3-lea:

Hristos din morţi S-a sculat, începătura celor adormiţi, Cel mai întîi-născut decît zidirea şi Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului omenesc întru Sine o a înnoit; nu vei mai stăpîni de acum, moarte. Că Stăpînul tuturor puterea ta o a stricat.

Slavă...,

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea morţii ai tăiat cu Învierea Ta; şi pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorule al vieţii noastre, Doamne, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mîntuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu-Fecioară. Căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin cruce răbdînd patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

La înjumătăţirea Praznicului legii, fost-ai învăţînd, Mîntuitorul meu, în templu, mustrînd nebunia necredincioşilor farisei, şi strigînd mulţimilor cu glas dumnezeiesc, ca un iubitor de oameni: Cel însetat să vină la Mine şi să bea. Astfel, ai făgăduit să dai, celor ce cred, rîuri de înţelepciune din izvorul Tău cel nestricăcios. Pentru aceasta strigăm Ţie: Trimite Duhul tău cel Sfînt, Hristoase Dumnezeule, şi ne mîntuieşte pe noi, că singur eşti mult Milostiv.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Învierea lui Hristos văzînd... şi Psalmul 50. Canoanele: al Praznicului cu irmoasele pe 6, al hramului bisericii pe 4 şi al Sfîntului, din Mineî pe 4, Condacul, Icosul şi Lumînînda înjumătăţirii Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Veniţi toate neamurile, cunoaşteţi puterea tainei celei înfricoşătoare, că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi şi de voie S-a îngropat; şi a înviat din morţi, ca să mîntuiască toate. Acestuia să ne închinăm.

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deşertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde Învierea Ta, pe care lumea o slăveşte; miluieşte-ne pe noi.

Toate s-au umplut de bucurie, luînd dovedirea Învierii. Că Maria Magdalena la groapă a venit şi a aflat un înger pe piatră şezînd, cu veşmintele strălucind şi zicînd: Ce căutaţi pe Cel viu printre cei morţi? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergînd mai-nainte în Galileea.

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morţi, dăruind mîntuire neamului omenesc, ca să Te preaslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat; miluieşte-ne pe noi!

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Anatolie.

Luminîndu-ne, fraților, cu Învierea Mîntuitorului Hristos și ajungînd la înjumătățirea Praznicului stăpînesc, să păzim cu adevărat poruncile lui Dumnezeu; ca să ne învrednicim să prăznuim și Înălțarea și să ajungem și la venirea Sfîntului Duh.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Izvorul cel curgător al înțelepciunii Tale izvorăște băutură duhovnicească, din care bînd ne umplem de învățături dumnezeiești.

Stih: Adu-Ți aminte de Biserica Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Rănitu-s-a adunarea fariseilor celor cumpliți cu adevărat, auzindu-Te pe Tine, Cuvinte, învățînd pe mulțimi învățături de mîntuire.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Venit-ai, Făcătorule, în Sion, și ai stătut în mijlocul poporului celui ales; și tuturor le-ai dat harul cel mîntuitor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Doamne, mai înainte de preacinstită Patima Ta, la înjumătățirea Praznicului, Te-ai suit în templu, pe iudei cu îndrăzneală învățînd cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înțelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire vicleană asupra Ta: Cum știe carte Acesta, care nu a învățat? Că nu Te cunoșteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a cincea din Canon.

Chinonicul Praznicului.

DUMINICA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

A SAMARINENCEI

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile Învierii pe 4, glasul al 4-lea:

Crucii Tale, celei făcătoare de viață...
Osînda pomului neascultării...
Porțile iadului le-ai sfărîmat...
Veniți popoare să lăudăm...

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lîngă fîntîna lui Iacov aflînd Iisus pe Samarineanca...

(Caută-le la Vecernia mare).

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Fără de sămînță ai zămislit și ai născut negrăit, pe Cel ce a surpat pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți și a ridicat fruntea unșilor Săi, cei ce slăvesc Crucea lui Hristos, îngroaparea și slăvita înviere. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești mijlocitoarea atîtor bunătăți, cu cîntări fără de tăcere te fericim, ca pe ceea ce te rogi pururea, să se mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, dăruind nestricăciune neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mîntuitoare.

Apoi aceste Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Podobie: Cel ce ești chemat de sus...

Fiul cel mai înainte de toți vecii, din Tatăl cel fără de

început, pentru milostivirea Sa şi mîntuirea celor muritori, Dumnezeu fiind, om S-a făcut, ca să dea acum raiul celui întîi zidit, şi să izbăvească împreună toată firea de înşelăciunea şarpelui, şi chipul cel căzut să-l mîntuiască, ca un lesne iertător. Pentru aceasta, şi-a făcut Lui maică pe Fecioara cea curată şi neîntinată; pe care am dobîndit-o toţi ca pe o ancoră a sufletelor noastre.

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta.

Avut-ai în pîntecele tău, de Dumnezeu fericită, pe Făcătorul tuturor, întrupat, Care a preînnoit pe omul cel căzut mai-nainte, prin călcarea poruncii, din îndemnul şarpelui; că ai născut nouă negrăit în trup pe Dumnezeu, şi ai slobozit din stricăciune, cu naşterea ta, toată firea cea învechită. Pentru aceasta lăudăm şi slăvim harul tău, Fecioară, ceea ce nu ştii de mire, rugîndu-Te să fim izbăviţi, prin tine, de toată osînda.

Stih: Feţii Tale se vor ruga credincioşii.

Ca să ne descoperi, nouă tuturor, mulţimea milei şi nolanul cel fără hotar al bunătăţii tale, toate păcatele robilor tăi şterge-le; că ai primit, ca ceea ce eşti Maica lui Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, putere peste făptură şi chivernisești cu puterea ta toate, precum voieşti; că harul Duhului Sfînt, cel sălăşluit în tine în chip lămurit, lucrează împreună cu tine în toate, totdeauna Preafericită.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cînd Te-ai arătat pe pămînt...

(Caută mai departe Slavă... de la Stihoavna Vecerniei mari).

Şi acum..., glas acelaşi:

Înjumătăţindu-se Praznicul, învăţînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: cum de ştie Acesta carte, fără să fi învăţat? Necunoscînd ei că Tu eşti Înţelepciunea, Care a alcătuit lumea, slavă Ţie!

Troparul Învierii: Propovăduirea Învierii cea luminată...

Slavă..., Şi acum..., al Praznicului: Înjumătăţindu-se praznicul... Caută-le la sfîrşitul Vecerniei mari).

Ectenia mică şi ofpustul.

LA VECERNIA MARE

Citim: Fericit bărbatul... toată Catisma.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 şi se cîntă patru Stihiri ale Învierii, trei ale Înjumătăţirii şi trei ale Samarinencei.

Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Crucii Tale, celei făcătoare de viaţă, neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, Învierea Ta cea de a trei zi o slăvim; că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice; şi suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un

singur bun şi de oameni iubitor.

Osînda pomului neascultării o ai dezlegat, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii de bună voie pironindu-Te; şi în iad pogorîndu-Te, Puternice, ai rupt legăturile morţii, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morţi, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ţie!

Porţile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, şi cu moartea Ta împărăţia morţii ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viaţă şi nestricăciune şi mare milă.

Stihira lui Anatolie.

Veniţi, popoare să lăudăm Învierea cea de a treia zi a Mîntuitorului, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate, şi nestricăciune şi viaţă am luat toţi care strigăm: Cel ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat, mîntuieşte-ne pe noi cu Învierea Ta, Unule iubitorule de oameni.

Stihirile Înjumătăţirii Cincizecimii, glas acelaşi.

Podobie: Doamne, suindu-Te pe cruce...

Sosit-a înjumătăţirea zilelor, care se începe de la mîntuitoarea Înviere şi se pecetluieşc cu dumnezeiasca Cincizecime; şi străluceşte avînd strălucirile din amîndouă părţile şi unindu-le pe amîndouă; şi este prăznuită, arătînd mai din-nainte slava ce va să fie, a stăpînestii Înălţări.

Auzit-a şi s-a veselit Sionul de binevestirea Învierii lui Hristos; iar fiii lui cei credincioşi s-au bucurat, văzîndu-L pe El, şi spălînd în duh întînăciunea uciderii de Hristos; şi se găteşte prăznuind Înjumătăţirea cea de bucurie a amîndurora.

Apropiatu-s-a revărsarea cea îmbelşugată a dumnezeiescului Duh peste toţi, precum este scris. Sorocul nemincinoasei făgăduinţe, date ucenicilor de Hristos, după moartea, îngroparea şi învierea Sa, ajungînd la înjumătăţire, vesteşte, adeverind, arătarea Mngîietorului.

Idiomelele Samarinencei 3; glasul 1:

Venit-a la fîntînă, în ceasul al şaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viaţă pe urmaşa Evei; că Eva întru acest ceas a ieşit din rai, din pricina amăgirii şarpelui. Deci, s-a apropiat Samarineanca să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, i-a zis: Dă-mi apă să beau, şi Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înţeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulţimilor zicînd: Veniţi de vedeţi pe Hristos Domnul, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea:

Cînd Domnul a venit la fîntînă, Samarineanca a rugat pe Cel milostiv: Dă-mi apa credinţei şi voi primi apele botezului, bucurie şi izbăvire, Dătătorule de viaţă, Doamne, slavă Ţie!

Fiul şi Cuvîntul Tatălui, Cel împreună fără de început şi împreună veşnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fîntînă; şi o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, a zis: Dă-mi apă să beau, si mergi de chiamă pe bărbatul tău! Iar ea grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tăinuiască, a zis: Nu am bărbat! Şi Învăţătorul a grăit către dînsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat! Că cinci ai avut şi cel pe care-l ai acum, nu-ţi este ţie bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt şi alergînd în cetate, striga mulţimilor, grăind: Veniţi de vedeţi pe Hristos, Care dăruieşte lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lîngă fîntîna lui Iacob aflînd Iisus pe Samarineanca, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O, minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerînd, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revarsă izvoarele şi limanurile apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat pe cea vînată de luptătorul vrăjmaş, şi să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Dogmatica, glasul al 4-lea:

Proorocul David, cel dinspre tine dumnezeiesc părînte, cu dulce cîntare despre tine mai dinainte a glăsuit, către Cel ce ţi-a făcut ţie mărire: Stătut-a Împărăteasa aproape de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, priciuitoare a vieţii te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăşi să zidească chipul său cel stricat prin patimi; şi oaia cea rătăcită, pierdută prin munţi aflînd-o, pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, şi după voia Sa cu Puterile cereşti să o unească, de Dumnezeu Născătoare; şi lumea să o mîntuiască Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

Vohod: Lumină lină..., Prochimenul zilei.

LA LITIE

Se pun Stihirile Sfîntului de la Minei.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 3-lea:

Astăzi să se bucure cu strălucire cerul şi pămîntul, că Hristos S-a arătat întrupîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam dimpreună cu tot neamul; şi cunoscut peste tot, S-a făcut prin minuni, venind în Samaria; şi a stat înaintea unei femei, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toţi credincioşii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de bună voie pentru noi, prin hotărîrea Sa cea plină de îndurare.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii din Octoih, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoşesc l-ai şters; şi pogorîndu-Te în iad pe cei legaţi din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea făcătoare de viaţă şi mîntuitoare.

Apoi Stihirile Paştilor cu stihurile lor sau următoarele Stihiri ale Învierii.

Stih: Domnul a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat. Îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Fiind spînzurat pe lemn, Cel ce singur eşti puternic, toată lumea o ai clătinat, şi în mormînt fiind pus, pe cei ce zăceau în morminte i-ai înviat, dăruind nestricăciune şi viaţă neamului omenesc. Pentru aceasta cîntînd, slăvim Învierea Ta, cea de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Soborul cel fără de lege dîndu-Te pe Tine, Hristoase, lui Pilat, la răstignire Te-a osîndit, arătîndu-se nemulţumitori către Făcătorul de bine. Ci de bună voie ai suferit îngropare, ca un Însuţi puternic, şi ai înviat a treia zi, ca un Dumnezeu, dăruindu-ne nouă viaţă fără de sfîrşit şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu lacrimi ajungînd femeile la mormînt, Te căutau pe Tine; şi neaflîndu-Te, plîngînd cu jale strigau, zicînd: Vai, Mîntuitorul nostru şi Împăratul tuturor! Cum te-au furat, şi care loc ţine trupul Tău cel de viaţă purtător? Iar îngerul a răspuns lor, zicînd: Nu plîngeţi, ci mergeţi de vestiţi că a înviat Domnul, dîndu-ne nouă bucurie, ca Cel singur milostiv.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cînd Te-ai arătat pe pămînt, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzind Samarineanca cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, şi-a lăsat vasul său la fîntînă şi a alergat, spunînd celor din cetate: Veniţi de vedeţi pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este aceasta Hristos, pe Care-L aşteptăm, Cel ce are mare milă?

Şi acum..., acelaşi glas:

Înjumătăţindu-se Praznicul, învăţînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: Cum de

știe acesta carte, fără să fie învățat? Necunoscînd ei că Tu ești Înțelepciunea, care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul Învierii, glasul al 4-lea:

Propovăduirea cea luminată a Învierii de la înger aflînd-o Ucenițele Domnului, și lepădînd osîndirea cea strămoșească, apostolilor lăudîndu-se, au zis: Jefuitu-s-a moartea, sculatu-S-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., al Înjumătățirii, glasul al 8-lea:

Înjumătățindu-se praznicul...

La Miezonoptică se pune Canonul Sfintei și de viață Făcătoarei Treimi, din Octoih, glasul al 4-lea: Apoi troparele treimice: Cuvine-se cu adevărat a lăuda... și celelalte.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii de două ori. Slavă... Și acum..., al Înjumătățirii.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Octoihului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, mironosițele cu cutremur s-au mirat, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tîlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai-nainte de patimă a vestit învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață și înviere.

Slavă...

Înviat-ai din mormînt ca un nemuritor, Mîntuitorule, împreună ai ridicat lumea Ta, cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru: zdrobit-ai cu tărie puterea morții; arătat-ai, Milostive, tuturor, Învierea. Pentru aceasta Te și slăvim, Unule iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pămînt s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată și Crucea de voie pentru noi primind; prin care înviind pe Cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Din înălțimile cele de sus pogorîndu-se Gavriil, și venind la piatra unde era Piatra vieții, în alb fiind îmbrăcat, a strigat celor ce plîngeau: Încetați tînguirea cea cu plîngere, voi care aveți de-a pururea bunămilostivire; îndrăzniți, că Cel pe Care-L căutați plîngînd, cu adevărat S-a sculat. Pentru aceasta, strigați Apostolilor că a înviat Domnul!

Slavă...

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mîntuitorule, și în mormînt nou, oamenii cei muritori Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvîntul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind legat, moartea cumplit s-a prădat, și toți cei din iad au strigat Învierii Tale, celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămîne în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Spăimîntatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzînd și în minte a avut ploaia cea de pe lînă, întru zămislirea ta cea fără de sămînță, Născătoare de Dumnezeu, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron, cel ce a odrăslit. Și mărturisind logodnicul și ocrotitorul tău, preoților a strigat: Fecioara naște, și după naștere rămîne tot fecioară.

După Fericiți cei fără prihană... se cîntă troparele: Bine ești cuvîntat Doamne..., Soborul îngeresc...

Și îndată:

IPACOI, glasul al 4-lea:

Mai-nainte alergînd mironosițele, au vestit Apostolilor, cele despre Învierea Ta cea minunată, Hristoase: că ai înviat, ca un Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE glasului al 4-lea:

Antifonul 1.

Din tinerețile mele multe patimi se luptă cu mine; ci Însuți mă sprijinește și mă mîntuiește, Mîntuitorul meu!

Cei ce urîți Sionul, rușinați veți fi de Domnul; că precum iarba de foc, așa veți fi uscați.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh tot sufletul viază și cu curăție se înalță, se luminează întru unimea Treimii, cu sfințenie de taină.

Antifonul 2.

Strigat-am Ție, Doamne, cu căldură, dintru adîncul sufletului meu; și să-mi fie spre ascultare dumnezeiești Tale urechi.

Tot cel ce și-a pus nădejdea în Domnul, mai presus este decît toți cei ce îl întristează.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh izvorăsc izvoarele harului, care adapă toată făptura, spre rodire de viață.

Antifonul 3.

Înima mea către Tine, Cuvinte, să se înalțe, și nimic din dulcețile lumii nu mă va amăgi, spre dorirea celor de jos.

Precum are cineva dragoste spre maica sa, spre Domnul mai cu fierbinte dragoste datori sîntem.

Slavă..., Şi acum...

Prin Sfîntul Duh este bogăţia cunoaşterii de Dumnezeu, a gîndirii la cele de sus şi a înţelepciunii; că întru dînsul toate dogmele părinteşti le descoperă Cuvîntul.

PROCHIMEN. glasul al 4-lea:

Scoală-Te Doamne, ajută-ne nouă, şi ne izbăveşte pe noi, pentru slava numelui Tău!

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, şi părinţii noştri ne-au spus nouă.

Apoi: Toată suflarea...

Evanghelia Învierii a 7-a de la Ioan: Intru una a Simbetelor...

Învierea lui Hristos văzînd... (de trei ori) şi Psalmul 50.

CANOANELE

Al Paştilor cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu, pe 2, al Înjumătăţirii Praznicului pe 4, şi al Samarinencii pe 4.

Canonul al doilea al Înjumătăţirii.

Cîntarea 1, glasul al 8-lea:

Irmos: Marea o ai închegat...

Bateţi din palme, neamurilor, plîngeţi iudeilor, că Hristos, Dătătorul de viaţă, a rupt legăturile iadului, pe morţi i-a înviat şi bolile a vindecat cu cuvîntul. Acesta este Dumnezeul nostru, Cel ce dă viaţă celor ce cred întru numele Lui.

Minune ai arătat, schimbînd apa în vin, Stăpîne, Cel ce în Egipt ai prefăcut rîurile în sînge; şi pe morţi i-ai înviat, săvîrşind această a doua minune. Slavă, Mîntuitorule, voii Tale celei negrăite; Slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător de viaţă adevărată fiind, Doamne, Tu eşti Învierea noastră; voind Te-ai ostenit, Mîntuitorul meu, şi de bună voie ai însetat, legilor firii supunîndu-Te; şi la Sihar venind cu trupul, ai cerut Samarinencii apă să bei.

Tu singură, Născătoare de Dumnezeu, ai cuprins în pîntece pe Făcătorul tău, şi L-ai născut cu trup în chip negrăit şi fecioară ai rămas, nici cum stricîndu-se fecioria. Pe Acesta, roagă-L neîncetat, Curată, ca pe Fiul tău şi Dumnezeu, pentru turma ta, pururea.

Canonul Samarinencei

Alcătuire a lui Iosif din Tesalonic.

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cel ce a bătut Egiptul cu plăgi şi pe tiranul «Faraon l-a înecat în mare, «a mîntuit din robie pe cei «ce cîntau cîntarea de bi-«ruinţă a lui Moise: Că S-a «preaslăvit».

Cel îngropat S-a sculat şi împreună a ridicat cu Sine neamul omenesc. Să se bucure astăzi toată făptura şi norii cei duhovniceşti să reverse dreptate, în chip văzut.

Cel ce cu trupul ai primit de bună voie cruce, înviatai a treia zi din morţi, deşertînd cămările iadului, Doamne, Începătorule al vieţii, şi ai scos din el sufletele cele legate.

Văzînd mironosiţele pe îngerul cel cu chip strălucitor, de frică au fugit de la mormînt; dar aflînd de Învierea lui Hristos, s-au grăbit să spună Ucenicilor.

Doamne, Cel ce acoperi cu ape culmile cele mai înalte, fiind Apa Vieţii, ai dat sfintele Tale ape Samarinencei, care cerea, şi care a cunoscut milostivirea Ta.

Slavă...

O, Treime, mîntuieşte pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu credinţă curată, Părinte şi Fiule şi Duhule, ca un Făcător a toate, şi ne dăruieşte nouă ispăşire de păcate ca Cel ce eşti prea bun.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, scaun de foc! Bucură-te, sfeşnic cu totul de aur! Bucură-te, nor al luminii! Bucură-te, palat al Cuvîntului şi masă duhovnicească, Ceea ce ai purtat cu vrednicie pe Hristos, Pîinea vieţii.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Întăritu-s-a inima mea...

Nu judecaţi cu judecată făţarnică, iudeilor, zis-a Stăpînul învăţînd, precum este scris, cînd a venit în templu la înjumătăţirea Praznicului celui legiuit.

Nu judecaţi cu judecată făţarnică, iudeilor! Că a venit Hristos, despre Care au spus proorocii că va veni din Sion, şi lumea la Sine va chema.

De nu credeţi şi cuvintelor credeţi măcar faptelor Stăpînului, iudeilor; pentru ce vă amăgiţi, lepădîndu-vă de Cel sfînt, despre Care a scris în Lege Moise?

Unul din Treime fiind, ai fost văzut făcîndu-Te trup, neschimbîndu-Ţi fiinţa, Doamne, şi nici arzînd pîntecele cel nestricat al celei ce Te-a născut, deşi eşti întru totul Dumnezeu şi foc.

Canonul Samarinencei

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, Cel ce dă «împlinirea rugăciunii, ce-«lui ce se roagă; că arcul «celor puternici a slăbit, şi «cei slabi cu putere s-au «încins».

De bună voie Te-ai înălţat pe lemn, Cuvinte, şi pietrele văzîndu-Te s-au despicat; toată făptura s-a cutremurat şi morţii s-au sculat din morminte, ca dintr-un somn.

Văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte, mergînd cu sufletul la iad, toate sufletele dreptilor, din legăturile cele veşnice s-au dezlegat, slăvind

cu laude puterea Ta cea mai presus de minte.

Ce vă mirați, femeilor cu miresme? Pentru ce căutați în mormînt, pe Stăpînul? S-a sculat și lumea împreună a ridicat, a grăit mironosițelor, îngerul cel strălucitor.

Cel ce ești Viață și Izvor al nemuririi, ai șezut lîngă fîntînă, Îndurate, și ai săturat cu prea înțeleptele Tale ape pe Samarineanca, cea care a cerut de la Tine și care Te lăuda.

Slavă...

Un Dumnezeu peste toate este lăudat în Treime: Tatăl si Fiul și dumnezeiescul Duh, pe Care îl slăvesc cu frică cetele cerești, luminat strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt ești întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislind în chip neînțeles pe Dumnezeul tuturor, în pîntecele tău, Fecioară-Maică, L-ai născut mai presus de cuget și de cuvînt, rămînînd fecioară, ca și mai-nainte de naștere, dumnezeiască-Mireasă.

Catavasie: Veniți să bem băutură nouă...

CONDACUL Înjumătățirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Înjumătățindu-se praznicul Legii, Făcătorule a toate și Stăpîne, ziceai către cei care erau de față, Hristoase Dumnezeule: Veniți și scoateți apa nemuririi! Pentru aceasta la Tine cădem și cu credință strigăm: Dăruiește nouă îndurările Tale, că Tu ești Izvorul vieții noastre.

ICOS

Sufletul meu cel înțelenit în fărădelegile greșelilor, adapă-l cu șuvoaiele sîngiurilor Tale, și arată-l roditor de fapte bune. Că tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu Preasfinte, și să scoată apa cea vie, a nestricăciunii, care spală păcatele celor ce laudă slăvita și dumnezeiasca Ta Înviere; dînd, Bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, Care cu adevărat S-a pogorît de sus peste ucenicii Tăi; că Tu ești Izvorul vieții noastre.

SEDEALNA Samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Să se bucure cerul! Să dănțuiască cele de pe pămînt! Că Hristos, arătîndu-Se din Fecioară ca un Om, a izbăvit din stricăciune toată firea omenească prin însăși moartea Sa; iar cu minunile strălucind, cerînd apă femeii samarinence, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce singur este fără de moarte.

Slavă..., Și acum...

A Înjumătățirii Praznicului.

Dătătorule de înțelepciune și Stăpîne, cînd a sosit praznicul cel legiuit, stînd în templu, învățai zicînd către toți așa: Veniți cei însetați, beți din apa ce vă dau Eu acum; prin care vă veți îndulci toți oamenii, de viață și de desfătare dumnezeiască.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Proorocul Avacum...

Dacă trebuia să vină Mesia, iar Hristos este Mesia, pentru ce nu credeți într-Însul, călcătorilor de lege? Iată, a venit, și mărturisesc aceasta cele ce Însuși face: apa în vin o a prefăcut și pe slăbănog cu cuvîntul l-a întărit.

Neînțelegînd Scripturile, vă amăgiți cu toții, fariseilor fără de lege; că Hristos cu adevărat a venit, și pe toți a luminat, și a făcut între voi multe semne și minuni; ci în zadar vă lepădați de Viața cea adevărată.

Un lucru am arătat vouă și, iată toți vă mirați, striga Hristos către iudei, zicînd: Voi tăiați împrejur și sîmbăta pe om; pentru ce dar Mă mai clevetiți pe Mine, Cel ce am ridicat cu cuvîntul pe slăbănog?

Ceea ce ai încăput în pîntecele tău pe Dumnezeu Cel necuprins, dumnezeiască Mireasă-Fecioară Maică, curată, nu înceta rugîndu-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din strîmtorări, că la tine pururea scăpăm.

Canonul Samarinencei

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; «înțeles-am lucrurile Tale și «m-am minunat, că de lau«da Ta este plin pămîntul».

Cerurile să se veselească și să prăznuiască toată făptura! Că S-a sculat Domnul și S-a arătat tuturor înțelepților Săi Apostoli.

Mistuitu-s-a, moarte, puterea ta, murind Hristos; și cei morți au ieșit din morminte, ca din niște cămări, prin Învierea Lui.

Îngerul a grăit mironosițelor: Pentru ce plîngeți, femeilor? Pentru ce căutați cu miresme pe Cel fără de moarte? Sculatu-S-a, precum a zis.

Samarinencii, care a cerut de la Tine apă, i-ai dat, Doamne, cunoștința puterii Tale. Pentru aceasta, în veci nu va mai înseta, lăudîndu-Te pe Tine.

Slavă...

O, Treime mai presus de ființă! Părinte, Cuvinte și Duhule Dumnezeiesc, deopotrivă puternic, împreună fără de început, mîntuiește-ne pe toți cei ce cu credință Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rug nears te-a văzut pe tine de demult, dătătorul de lege; iar Daniil munte sfînt

te-a înțeles, Stăpînă, ceea ce ești una Maică și Fecioară.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cintarea a 5-a:

Irmos: Doamne, Dumnezeul, nostru...

Cu minuni ai împodobit pe apostolii Tăi, Mîntuitorul nostru; cu semne ai mărit pe ucenici, în toată lumea slăvindu-i și dîndu-le lor împărăția Ta.

Toate marginile pămîntului le-au luminat ucenicii cu minuni și cu învățături, în felurite chipuri propovăduind cuvîntul împărăției Tale, Hristoase Mîntuitorule.

Laudă înălțăm împărăției Tale și cîntare aducem Ție, Celui ce pentru noi Te-ai arătat pe pămînt și lumea ai luminat, iar pe Adam l-ai chemat din nou.

Făcutu-s-a pîntecele tău, masă sfîntă, Născătoare de Dumnezeu, avînd pe ea Pîinea cea cerească, din care tot cel ce mănîncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor.

Canonul Samarinencei

Irmosul:

Fă să-mi răsară, Doamne, lumina poruncilor Tale, «că la Tine mînecă duhul «meu și pe Tine Te laudă «Hristoase; că Tu ești Dum«nezeul nostru și la Tine «mi-am aflat liman, Împăra«te al păcii».

La sfîntul Tău mormînt ajungînd, de dimineață, Mironosițele, au văzut un tînăr strălucind și s-au spăimîntat, fiind înștiințate despre Învierea Ta, Hristoase.

Moartea s-a omorît, iadul s-a prădat, cei din legături au fost sloboziți, cu Învierea lui Hristos. Să ne bucurăm și să plesnim cu mîinile, prăznuind luminat.

Apostolilor săltați, îngerilor dănțuiți, și vă bucurați toți pămîntenii! Că Domnul a înviat, stricăciunea a fost alungată și întristarea a încetat, iar Adam dănțuiește.

Izvor de viață fiind, Doamne, ai dăruit odinioară apa iertării și a cunoștinței, femeii samarinence, care o ceruse de la Tine; pentru aceea lăudăm îndurările Tale cele negrăite.

Slavă...

Pe Unimea cea în trei fețe, Treimea cea de o ființă, pe Tatăl, pe Cuvîntul și pe Duhul Sfînt, cinstim; pe unul Dumnezeu nedespărțit cu firea, pe Făcătorul și Domnul și Stăpînul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Curată, te numim: poartă neumblată, țarină nearată, chivot care ai purtat mana, amforă și sfeșnic și cădelniță a cărbunelui celui fără de materie.

Catavasie: Să mînecăm cu...

Cintarea a 6-a:

Irmos: Ca apele mării...

Cînd s-a înjumătățit praznicul, Iisuse, Cel ce porți grija tuturor marginilor lumii, suitu-Te-ai în templu și ai învățat pe mulțimi cuvîntul adevărului, precum spune Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpîne, propovăduit-ai lumii că ești de aceeași fire cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfîntul Duh, păstrînd-o cu amîndoi și după Întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvîrșit, cu faptele ai adeverit cuvintele Tale, vindecări și semne săvîrșind, Mîntuitorule, pe slăbănog îndreptîndu-l, pe leproși curățind și pe cei morți înviindu-i.

Fecioară după naștere te lăudăm pe tine, Fecioară și Maică te mărim pe tine, una curată, dumnezeiască Mireasă-Fecioară; că din tine S-a întrupat cu adevărat Dumnezeu, înnoindu-ne pe noi.

Canonul Samarinencei

Irmosul:

Să nu mă înece pe mine vîrtejul apei, nici să mă «înghită adîncul; că sînt «aruncat întru adîncurile «inimii mării răutăților «mele. Pentru aceea strig «Ție, ca Iona: Fă să se ridi«ce din stricăciune viața «mea, la Tine, Doamne».

Pe cruce Te-au pironit ucigașii, Iisuse, și cu sulița Te-au împuns, Hristoase, iar Iosif cel cu bun chip în mormînt nou Te-a îngropat; din care, cu slavă înviind, ai înviat împreună cu Tine toată făptura, care laudă puterea Ta, Mîntuitorule.

Încuietorile și porțile iadului cu putere le-ai sfărîmat Stăpîne, și ai înviat ca un Dumnezeu; și întîmpinînd pe femei, le-ai zis: Bucurați-vă! Și le-ai trimis pe dînsele să spună ucenicilor: S-a sculat Cel viu și s-a văzut luminînd marginile lumii.

Pentru ce plîngeți? Pentru ce aduceți, femeilor, miresme, ca unui mort? S-a sculat Hristos, lăsînd giulgiurile goale, strigat-a oarecînd tînărul, cel ce s-a arătat plin de strălucire; mergînd, binevestiți prietenilor Lui, Învierea.

Doamne, Cel ce ești rîu îndestulat al vieții și adîncul milei, Bunule, călătorind ai șezut lîngă fîntîna jurămîntului și către Samarineancă ai strigat: Dă-mi apă să beau, ca să primești apele iertării.

Slavă...

Laud cu credință, împreună cu Puterile cele fără de trupuri, pe Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună pe un scaun șezător, și pe Duhul cel de o

ființă: o Ființă și o Fire, o slavă și o împărăție, pe Dumnezeu, Făcătorul tuturor și Cuprinzătorul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine Fecioară, ceea ce singură ai născut și ți-ai păzit pîntecele nestricat, te lăudăm, Curată, ca pe ceea ce ești scaunul Domnului, și poartă și munte și sfeșnic fără de materie, cămara lui Dumnezeu cu totul luminată și sălaș al slavei cu strălucire, chivot și amforă și masă.

Catavasie: Pogoritu-Te-ai în cele...

CONDACUL Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca niște pîrgă...

Cu credință venind la fîntînă Samarineanca, Te-a văzut pe Tine, apa înțelepciunii, din care bînd din destul, cea în veci vrednică de laudă, a moștenit împărăția cea de sus.

ICOS

Să ascultăm pe Ioan, cel ce ne învață pe noi despre cinstitele taine, care s-au făcut în Samaria; cum a vorbit Domnul cu femeia, cerîndu-i apă, Cel ce a adunat apele întru adunările lor; Cel ce este împreună-șezător pe scaun cu Tatăl și cu Duhul. Că a venit să caute chipul Său, ca Cel ce este pururea lăudat.

SINAXAR

IN DUMINICA SAMARINENCEI

In această zi, Duminica a cincea după Paști, prăznuim sărbătoarea Samarinencei.

Deoarece în această zi Iisus S-a mărturisit în chip lămurit pe Sine, Mesia, adică Hristos, sau uns, căci (Mesia pe evreiește însemnează uns), de aceea cred că s-a așezat acest praznic în săptămîna de la jumătatea Cincizecimii, și pentru că El a făcut minunea de la scăldătoarea oilor, în Duminica dinaintea acesteia.

Hristos a stat de vorbă cu femeia samarineancă la fîntîna lui Iacob, pe care o săpase însuși Iacov și o dăruise lui Iosif, fiului său. Locul acela era un loc ales, aproape de muntele Somor și pe acolo locuiau în multe cetăți Samarinenii. Nu Samarinenii sînt aceia care au locuit întîi acel munte, ci Israeliții. Aceștia împotrivindu-se lui Dumnezeu, pe vremea împăratului Faches, au fost supuși la biruri de către Asirieni, care au pus stăpînire pe acel loc, după două năvăliri, una după alta. Pe vremea împăratului Osie, Israeliții s-au aliat cu Egiptenii; dar Asirianul aflînd aceasta, i-au dus pe ei în Babilon, iar în locul acela a hotărît să locuiască felurite neamuri. Dumnezeu însă a făcut să vină asupra străinilor acelora lei, iar împăratul Asirienilor luînd cunoștință de acest lucru, le-a trimis lor un preot dintre Iudei (că aceștia erau încă robi acolo), care să-i înduplece să primească legea lui Dumnezeu. Acele neamuri s-au îndepărtat îndată de idoli, dar au primit numai cele cinci cărți ale lui Moise, lepădînd pe prooroci și pe celelalte cărți din Scriptura Veche. Aceștia s-au numit și Samarineni, după numele muntelui Somor. Ei erau uriți de Iudeii, care s-au întors din robie, deoarece se arătau numai pe jumătate iudei. Aceștia nu aveau legături cu ei, socotindu-i vrednici de tot disprețul. De aceea și pe Hristos îl numeau de multe ori Samarinean, ca Unul care, ca și aceia, după socotința lor, strica unele părți din lege.

Deci, Domnul a venit în Sihar cam pe la ceasul al șaselea din zi și obosit fiind de drum, s-a oprit să se odihnească; și în timp ce ucenicii se duseseră să cumpere mîncare, o femeie oarecare din cetate a venit ca să scoată apă. Iisus a cerut femeii apă; ea însă și-a arătat mirarea, spunîndu-i că Iudeii nu au nici o părtășie cu Samarinenii; căci îl cunoscuse și după vorbă și după port că nu era samarinean. Dar Iisus o îndrumează către cele înalte, aducînd vorba despre apa duhovnicească, care este apa cea îmbelșugată și curățitoare; că Duhul își găsește totdeauna asemănarea cu apa și cu focul. Femeia, însă, fiind sigură că El nu are o astfel de apă, pentrucă nici

ciutură nu avea cu El și pentru că și fîntîna era adîncă, îi spune acestea. Apoi, aducînd vorba și despre strămoșul Iacob, că adică, acela a săpat fîntîna și că au băut dintr-însa și el și urmașii lui, înfățișînd ca atare belșugul de apă al fîntînii și mai ales că este la îndemînă și rece. Hristos, ca să nu sperie pe femeie, nu-i spune despre Sine că este mai mare decît Iacob, ci aduce vorba din nou despre apă, înfățișînd mai departe cît de mai presus de toate este aceasta, de vreme ce dacă va bea cineva din apa aceasta, nu va înseta niciodată.

Femeia cere lui Hristos să-i dea această apă; El, însă, îi spune să se ducă și să-și cheme bărbatul, întrucît cuvintele care avea să i le spună aveau nevoie de o pătrundere mai temeinică. Ea însă tăgăduiește că ar avea bărbat. Dar Cel ce știe toate grăiește: Bine ai spus; că cinci bărbați ai avut, așa precum îngăduie legea, iar al șaselea pe care îl ai acum, de vreme ce trăiești cu el în nelegiuire, nu-ți este bărbat.

Unii au crezut că cei cinci bărbați ar însemna cele cinci cărți ale lui Moise, pe care Samarinenii le primiseră, iar al șaselea ar însemna cuvintele lui Hristos, pe care acea femeie încă nu le avea, de vreme ce încă nu se revărsase harul. Alții socotesc că cei cinci bărbați ar fi cele cinci legi date de Dumnezeu: cea din rai, cea de după alungarea din rai, cea din vremea lui Noe, cea din zilele lui Avraam și cea din vremea lui Moise; iar a șasea, Evanghelia, care încă nu se răspîndise. În sfîrșit alții înțeleg prin cei cinci bărbați, cele cinci simțuri.

Femeia răspunde Domnului, numindu-L prooroc; apoi îl întreabă și despre locul unde s-ar cuveni să se închine lui Dumnezeu: În Somor sau în Ierusalim! Că Samarinenii, ca unii ce erau nedesăvîrșiți, nu-și puteau închipui că Dumnezeu este pretutindeni, ci socoteau că Dumnezeu petrece numai acolo unde se închinau ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvîntarea de Dumnezeu; sau pentru că acolo Avraam, pentru prima dată zidise lui Dumnezeu jertfelnic. După cum și Iudeii, la rîndul lor, ziceau: Numai în Ierusalim se cade să ne închinăm lui Dumnezeu; de aceea se și adunau acolo de pretutindeni, la praznice. Hristos răspunde femeii, zicînd: Din Iudei este mîntuirea lumii; dar Dumnezeu este nematerialnic și cei ce se vor învrednici să se închine Lui, nu I se vor mai închina cu jertfe sîngeroase, ci în Duh și în adevăr. Sau și așa: Vor cunoaște pe Dumnezeu nu singur, ci în Duhul cel Sfînt și în Fiul; că Acesta este adevărul. Femeia îi vorbește din nou: Auzim din Scripturi că va veni Mesia, care este Hristos. Dar Iisus, cunoscînd bunăvoința femeii și că Samarinenii știau și ei cele cu privire la Mesia, din cărțile lui Moise și mai ales din locul acesta: «Că prooroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu», ca și din multe altele, zice: Eu sînt Mesia!

Sfîrșindu-se vorba, iată că veniră și ucenicii și se umplură de uimire, văzînd nesfîrșita îngăduință a Domnului, care vorbea cu femeia; apoi știindu-L flămînd, pe de o parte din pricina oboselii, iar pe de alta din pricina zădufului, L-au rugat să mănînce. El însă le-a grăit lor despre hrana veșnică, adică despre mîntuirea oamenilor și în ce fel se cade ca ei să secere în ostenelile proorocilor.

Femeia ducîndu-se în cetate și spunînd acolo cele ce i se întîmplase, toți de acolo s-au ridicat și au venit la Hristos, încredințați că femeia nu s-ar fi învinuit pe sine, de nu ar fi cunoscut vreun lucru mare și rugîndu-L îndelung, L-au înduplecat să petreacă la ei două zile. Și rămînînd El acolo, a făcut multe minuni, care nu au fost scrise de Evangheliști, din pricina mulțimii lor.

Aceasta este Samarineanca, numită mai tîrziu de Hristos, Fotini, și care împreună cu cei șapte copii ai săi s-au încununat cu cununa muceniciei, în vremea lui Neron împăratul, după ce a fost cercată cu mult chin, cu crestături, cu tăierea sînilor, cu zdrobirea brațelor, cu înfigere de aschii de trestie pe sub unghii, cu turnare de plumb topit pe gît și cu alte chinuri fără de număr.

Să se mai știe că, colacul de piatră al acelei fîntîni a fost adus cu cinste de acolo, de împăratul Justinian și a fost pus la fîntîna marelui palat al Cuvîntului lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfîntei Sofii, precum și piatra pe care a șezut Hristos, cînd a vorbit cu Samarineanca. Acestea stau și pînă astăzi amîndouă în fața naosului, la intrarea dinspre răsărit a bisericii, spre stînga, vindecînd tot felul de boli, mai ales ale celor care suferă de friguri și sînt apărătoare de frigurile mistuitoare.

Cu rugăciunile muceniței Tale Fotini, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cntarea a 7-a:

Irmos: Cuptorul căldeilor...

Trupește ai ostenit, Cel ce ești odihna tuturor; de bună voie ai însetat, Izvorule al minunilor; apă ai cerut, Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu femeia samarineancă ai vorbit, Doamne, vădind nebunia fariseilor celor

fără de lege; că aceea a crezut că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, iar ei s-au lepădat de Tine.

Apa vie, cea săltătoare, apa nemuririi ai făgăduit să dai, Izvorule cel pururea viu, celor ce primesc cu credinţă Duhul Tău, Mîntuitorule, Care din Tatăl purcede.

În pîntecele tău ai încăput pe Cuvîntul cel neîncăput; la sînul tău ai alăptat pe Hrănitorul lumii; în braţe ai purtat pe Făcătorul a toate, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Canonul Samarinencei.

Irmosul:

Nu ne da pe noi pînă în sfîrşit, pentru numele «Tău; nu strica aşezămin«tul Tău, şi nu depărta mila «Ta de la noi, Doamne, «Dumnezeul părinţilor noş«tri, Cel ce eşti preaînălţat «în veci».

Cu cei fără de lege, de bună voie fost-ai socotit, Hristoase, Îndurate, în vremea dumnezeieştilor Patimi; şi acestea văzîndu-le, pămîntul s-a cutremurat şi pietrele, la un semn atotputernic, s-au despicat şi cei morţi din veac s-au sculat, Cel ce eşti necuprins cu mintea.

Cu sufletul pogorîndu-Te în părţile cele mai de jos ale iadului, ai scos cu bărbăţie pe toţi cei legaţi, pe care din veac îi ţinea moartea, cumplitul tiran; care strigau Ţie, Hristoase Dumnezeule: Slavă iconomiei Tale, celei înfricoşătoare.

Pentru ce căutaţi printre cei morţi pe Cel ce viază în veci? Zis-a femeilor tînărul, cel ce s-a arătat. S-a sculat, precum a zis; iată, după cum vedeţi, giulgiurile goale şi mormîntul este deşert; mergeţi degrab de spuneţi Apostolilor.

Apă a vieţii eşti, a strigat samarineanca lui Hristos; deci, adăpă-mă, Cuvinte, cu dumnezeiescul Tău har, pe mine cea totdeauna însetată, ca să nu mai fiu stăpînită de uscăciunea necunoştinţei, Iisuse Doamne, ci să vestesc măririle Tale.

Slavă...

Lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe dumnezeiescul Duh, Treimea cea nedespărţită după fire şi despărţită după feţe; o Fiinţă de aceeaşi fire, fără de început, făcătoare a toate şi Dumnezeu, pe Care Îl laudă toate cetele cereşti.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

După naşterea cea înfricoşătoare ai rămas fecioară, Curată, Sfîntă Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta toate cetele îngereşti şi toate neamurile omeneşti, cu glasuri fără de tă-

cere te laudă pe tine, încăpere curată a Celui neîncăput.

Catavasie: Cuptorul caldeilor...

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Îngerii şi cerurile...

Veniţi, noroadelor, de vedeţi pe Cel ce şade pe scaunul slavei, hulit de gloatele celor fără de lege; şi văzîndu-L, lăudaţi pe Mesia, Cel mai înainte vestit de prooroci.

Tu eşti cu adevărat Hristos, Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la Care este mîntuirea şi iertarea păcatelor strămoşeşti; Tu eşti, cu adevărat, viaţa celor ce cred întru Tine.

La înjumătăţirea praznicului, precum este scris, a venit Înţelepciunea lui Dumnezeu în templu şi a învăţat, că El era cu adevărat Mesia-Hristos, prin Care este mîntuirea.

Spune cum ai născut pe Cel ce mai înainte a strălucit din Tatăl, fără de ani, Care este lăudat împreună cu Duhul Sfînt, dacă nu precum Însuşi ştie, Cel ce a binevoit a Se naşte din tine, Născătoare de Dumnezeu?

Canonul Samarinencei.

Irmosul:

Toate cu înţelepciunea Ta, Stăpîne, le-ai rîn«duit şi fundul pămîntului «iarăşi l-ai întărit precum «ştii, aşezîndu-l cu temelia «pe ape. Pentru aceasta toţi «strigăm, cîntînd: Binecu«vîntaţi, neîncetat, lucrurile «Domnului pe Domnul».

Moarte ai răbdat de bună voie, Cel ce eşti singur fără de moarte; iadul ai robit, porţile cele de aramă le-ai sfărîmat, Împărate ceresc, şi ai scos pe cei ce erau legaţi acolo dîn veac, care laudă neîncetat puterea bunătăţii Tale.

Înălţatu-Te-ai de bună voie pe cruce, Îndelung-Răbdătorule, şi pietrele s-au despicat şi soarele s-a întunecat; catapeteasma templului s-a rupt, pămîntul s-a cutremurat şi iadul cel cu totul ruşinat s-a îngrozit şi pe toţi cei legaţi i-a slobozit.

Arătatu-Te-ai, Doamne, celor ce şedeau întru întuneric, Cel ce eşti Lumină neapusă şi Viaţă a tuturor. Pentru aceasta, dacă Te-a văzut adunarea dreptilor, Cuvinte, a săltat de bucurie şi a strigat: Venit-ai ca să dezlegi din legături pe toţi; lăudăm puterea Ta.

Şezut-ai lîngă fîntînă, Mîntuitorule, în ceasul al şaselea şi ai dat samarinencei apa cea vie şi izvoare de cunoştinţă, pentru multa milostivire; cu care toţi împreună cîntînd, strigăm: Binecuvîntaţi neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe Tatăl cel mai înainte de început, pe Fiul cel împre-

una fără de început şi pe Duhul Sfînt lăudăm, pe cei trei un Dumnezeu, neamestecat, nedespărţit, Făcător al tuturor, împărăţie de aceeaşi putere, de sine stăpînitoare, şi strigăm: Binecuvîntaţi neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu cărbune se curăţeşte Isaia, prevestind Cărbunele cel nematerialnic, care S-a întrupat din tine, Fecioară, mai presus de cuget; Care arde toate păcatele cele trupeşti ale oamenilor, şi îndumnezeieşte, din milostivire, firea noastră, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie: Această vestită şi sfîntă zi...

Nu cîntăm: Ceea ce eşti mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Străin lucru este maicilor...

Înjumătăţindu-se praznicul iudeilor, Te-ai suit, Mîntuitorul meu, în templu şi învăţai pe toţi; iar iudeii se mirau şi ziceau: De unde ştie carte Acesta, care nu a învăţat?

Rîuri de daruri izvorînd Izbăvitorul meu, săvîrşea minuni şi semne, alungînd bolile şi tămăduind pe neputincioşi; dar Iudeii se întărîtau pentru mulţimea minunilor Lui.

Pe Iudeii cei neascultători mustrîndu-i, Izbăvitorul meu striga: Nu judecaţi cu părtinire, ci judecaţi judecată dreaptă; că şi legea dezleagă ca orice om să se taie împrejur şi sîmbăta.

Încăput-ai în pîntecele tău Fecioară-Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viaţă, pe Care Îl laudă toată făptura şi de Care se cutremură scaunele cele de sus. Pe Acela roagă-L, Preafericită, să mîntuiască sufletele noastre.

Canonul Samarinencei.

Irmosul:

Făcut-a biruinţă cu braţul Său, Dumnezeul lui Israel; că a coborît pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, cînd ne-a cercetat pe noi, Răsăritul cel dintru înălţime, şi ne-a îndreptat pe noi pe calea păcii».

Iată Hristos, Viaţa tuturor, S-a arătat răstignit pe lemn de bună voie; şi acestea văzîndu-le pămîntul, s-a cutremurat şi multe trupuri ale Sfinţilor, celor adormiţi, s-au sculat cu adevărat şi temniţa iadului s-a deşertat.

Frumos ai ieşit din mormînt ca un Mire din cămară, stricînd tirania morţii, Hristoase, şi sfărîmînd încuietorile iadului, cu dumnezeiasca putere şi cu lumina cea înţelegătoare a Învierii Tale, lumea ai luminat.

Să înălţăm cu toţi, acum cîntări duhovniceşti şi să strigăm: Domnul a înviat! Să se bucure pămîntul, cerul să se veselească şi norii să ne picure nouă ploile dreptăţii, celor ce prăznuim luminat şi lăudăm pe Hristos.

Viaţa celor vii, Izvorul bunătăţilor, Domnul, Cel ce revarsă din belşug apa învăţăturilor, a strigat către femeie: Dă-mi apă să beau, ca să-ţi dau şi Eu apa, care secătuieşte izvoarele păcatelor tale.

Slavă...

Lumină una, nedespărţită, este Unimea cea întreit strălucitoare, Tatăl cel fără de început, Fiul şi Duhul, Dumnezeire una, Viaţă şi Făcătoare a tuturor. Pe Acesta să-L lăudăm credincioşii, împreună cu cei fără de trupuri, cu cîntări întreit sfinte, slăvindu-L cu sfinţenie.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce te-ai făcut locaş al Luminii, Curată, luminează ochii sufletului meu cei întunecaţi prin multe meşteşugiri ale vrăjmaşului; şi mă învredniceşte să văd lămurit, cu inimă curată, Lumina care a strălucit din tine, mai presus de cuget.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

LUMINÎNDA Paştilor:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicîndu-l şi moartea pierzînd-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., a Samarinencei:

Podobie: Femei ascultaţi...

În Samaria ai venit, Mîntuitorul meu, Atotputernice, şi vorbind cu femeia, ai cerut să bei apă, Cel ce din piatra cea netăiată, apă ai izvorît Evreilor; pe care la credinţa Ta o ai adus şi acum se bucură de-a pururi de viaţă, în ceruri.

Şi acum..., a Înjumătăţirii:

Acelaş glas.

Înjumătăţindu-se praznicul, ai venit în templu, Iubitorule de oameni, şi ai zis: Cei cuprinşi de sete, veniţi la Mine şi scoateţi apă vie şi sălătoare, prin care toţi veţi dobîndi hrană şi dar şi viaţă nemuritoare.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 şi se cîntă aceste Stihiri ale Învierii, glasul al 4-lea:

Cel ce ai suferit Crucea şi moartea şi ai înviat din morţi, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta.

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi, şi cu moartea Ta, pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ţie: Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie!

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îndreptea-

ză-ne pe noi la adevărul Tău și ne scapă de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți, scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi.

De sînurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule-Născut, Cuvinte al lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare; și cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic.

Stihirile lui Anatolie.

Moarte ai primit cu trupul, dîndu-ne nouă nemurire, Mîntuitorule; și în mormînt Te-ai sălășluit, ca să ne slobozești pe noi din iad, înviindu-ne împreună cu Tine, pătimind ca un om, dar înviind ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm: Slavă Tie, Dătătorule de viață Doamne, Unule Iubitorule de oameni.

Pietrele s-au despicat, Mîntuitorule, cînd s-a înfipt Crucea Ta în locul Căpățînii: înfricoșatu-s-au porțarii iadului, cînd ai fost pus în mormînt ca un mort: că zdrobind puterea morții, ai dăruit tuturor celor morți nestricăciune, prin Învierea Ta, Mîntuitorule, Dătătorule de viață Doamne, slavă Tie!

Alte Stihiri idiomele, ale Samarinencei.

Glasul al 3-lea:

Stih: Încordează-ți arcul, propășește și împărățește pentru adevăr, blîndețe și dreptate.

Să se bucure astăzi cu strălucire cerul și pămîntul, că Hristos S-a arătat, întrupîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul și S-a făcut vestit prin minuni. Și în Samaria venind, a stat înaintea femeii, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milostivire.

Glasul al 6-lea:

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urît fărădelegea.

Acestea zice Domnul către samarineancă: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice ție: Dă-Mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dînsul și ți-ar fi dat ție să bei, ca să nu mai însetezi în veac.

Slavă..., același glas:

Izvorul începutului vieții, Iisus, Mîntuitorul nostru, venind la fîntîna patriarhului Iacov, a cerut de la femeia samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-I că Iudeii nu au părtășie cu ei, Înțeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndețe, mai ales spre cererea apei celei veșnice;

pe care și primind-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul celor ascunse și Dumnezeu, Care a venit în trup să mîntuiască pe om.

Și acum..., Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

La Ceasul întîi se cîntă: Slavă..., Și acum...

Stihira Evangheliei, glasul al 7-lea:

Iată întuneric și de dimineață; și ce stai la mormînt, Marie, mult întuneric avînd în minte? Pentru ce întrebi: Unde a fost pus Iisus? Ci vezi pe Ucenicii, care aleargă împreună, cum prin giulgiuri și prin mahramă s-au încredințat de Înviere și și-au adus aminte de Scriptura cea despre aceasta. Cu care și prin care și noi crezînd, Te lăudăm pe Tine, Dătătorule de viață, Hristoase.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului al 4-lea:

Prin lemnul pomului Adam din rai a fost alungat; iar prin lemnul Crucii tîlharul în rai s-a sălășluit; că acela, gustînd, a călcat porunca Ziditorului; dar acesta, împreună fiind răstignit, L-a mărturisit Dumnezeu, pe Cel ce se tăinuia, strigînd: Pomenește-mă întru împărăția Ta.

Cel ce ai fost răstignit și ai înviat ca un puternic, din mormînt, a treia zi, și pe Adam cel întîi-zidit l-ai înviat, Cel ce ești singur fără de moarte, învrednicește-mă și pe mine, Doamne, să mă întorc la pocăință din toată inima mea, și cu credință fierbinte pururea să strig Ție: Pomenește-mă, Mîntuitorule, întru împărăția Ta.

Cu adevărat a înviat Hristos, călcătorilor de lege, și mărturisește aceasta mormîntul: că lepădînd cele de îngropare ale Sale, a înviat a treia zi; piatra a fost pecetluită și străjerii înaintea mormîntului au stătut; iadul s-a prădat, moartea s-a omorît. Credeți, deci, împreună cu noi, Învierii Lui.

Pe Cel ce a înviat din morți, și puterea iadului a prădat, și S-a arătat femeilor mironosițe, zicîndu-le: Bucurați-vă!, credincioșii să-L rugăm, ca să izbăvească din stricăciune sufletele noastre, strigînd pururea către Dînsul, cu glasul tîlharului celui recunoscător: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta!

Apoi se pune Cîntarea a treia pe 4 din Canonul Samarinencei și din al Înjumătățirii, Cîntarea a șasea pe 4.

După Vohod, se cîntă troparul Învierii și al Înjumătățirii; Slavă...; Condacul Samarinencei: Și acum..., al Înjumătățirii.

Apostolul și Evanghelia, ale Samarinencei.

CHINONICUL

Trupul lui Hristos primiți și din Izvorul cel fără de moarte gustați. Alliluia.

Sau: Lăudați pe Domnul din ceruri.

LUNI

IN SĂPTĂMINA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă trei Stihiri ale Înjumătățirii, glasul al 5-lea.

Podobie: Bucură-te, cămara...

Arătatu-s-a astăzi, plină de lumină și de desfătare, preasfînta Înjumătățire a Învierii Mîntuitorului, ca o amiază strălucitoare, luminînd lumea cu darurile dumnezeiești; că purtînd făcliile minunilor Învierii lui Hristos, umple de lumină semnele nestricăciunii și arată de mai înainte Înălțarea la cer; luminează venirea Duhului cea mult dorită, prăznuirea cea prea luminată a prea cinstitei Cincizecimi. Pentru aceasta și dăruiește sufletelor noastre pace și mare milă.

Ca un rîu al dumnezeiestii slave, acum la Înjumătățirea Praznicului, dăruind tuturor valuri de milostivire, Domnul strigă: Cei însetați, veniți la Mine și beți! Că El însuși fiind izvorul dragostei și noianul milei, izvorăște lumii iertarea, spală greșelile și curățește bolile, mîntuiește pe cei ce prăznuiesc Învierea Lui, acoperă pe cei ce cinstesc cu dragoste Înălțarea Lui întru slavă, și dă sufletelor noastre pace și mare milă.

În mijlocul templului stînd Dumnezeu cel nemărginit și Domnul (că Dumnezeu era din fire, măcar că om făcîndu-Se pentru noi, S-a arătat mărginit cu trupul), izvorăște tuturor cuvinte de viață curgătoare, zicînd: Curățiți-vă sufletele și vă răcoriți de arșița patimilor; nimeni să nu se lipsească de această băutură, oamenilor! Că dăruiesc dumnezeiescul dar al nemuririi și al bunătăților și părtaș al împărăției va fi împreună cu mine, Ziditorul, și se va proslăvi.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătățirea praznicului, mai înainte de Patima și de slăvita Ta Înviere, Doamne, ai învățat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători și pe farisei și cărturari; și ai strigat către dînșii: Cel însetat, să vină la Mine și să bea; cel ce crede întru Mine, rîuri din apă vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăita înțelepciune a cunoștinței Tale! Cel ce toate le plinești, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea:

A Învierii:

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, Învierea Ta cea de a treia zi slăvim; că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și de oameni iubitor.

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri...

Aș vrea cu lacrimi să șterg zapisul greșelilor mele, Doamne, și toată viața mea de aci înainte prin pocăință bine să-Ți placă Ție; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de sfîrșit, pînă ce nu pier, mîntuiește-mă.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară...

Cel ce Te preaslăvești întru pomenirile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dînșii fiind rugat, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

La înjumătățirea zilelor dintre Praznicul Învierii Tale, Hristoase, și cel al dumnezeiestii veniri a Sfîntului Tău Duh, adunîndu-ne, lăudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

Troparul: Înjumătățindu-se praznicul... și următorul.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Înjumătățirii.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 4-lea:

A Învierii:

Podobie: Degrab ne întîmpină...

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, mironosițele cu cutremur se mirau, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tîlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai înainte de Patimă a vestit Învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață și înviere.

De umilință:

Cercetează, Doamne, smeritul meu suflet, care și-a cheltuit toată viața în păcate; și ca pe păcătoasa mă primește și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Astăzi au venit de față oștile îngerilor, la pomenirea de chinuri, să lumineze cugetele credincioșilor și să veselească lumea cu darul. Pentru dînșii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruiește-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zid nebiruit de apărare ești nouă, creștinilor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că la tine alergînd, rămînem nevătămați; și iarăși greșind, strigăm către tine: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Înjumătățirii, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înțelepciunea...

Înțelepciunea, Cuvîntul Tatălui, Cel ce a și dat Apostolilor cuvîntul lui Dumne-

zeu, ca să propovăduiască, pînă la marginile lumii venirea Lui pe pămînt, de iudeii cei amăgitori, cu nebunie era ocărît, înfiorător defăimat ca un îndrăcit și înșelător; Care, fără de răutate, către dînșii striga: Nu judecați asupra mea judecată fățarnică, călcătorilor de lege! Deci, către Dînsul să strigăm: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, iertare de greșeli trimite, celor ce laudă cu credință slava Ta cea neasemănată.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apol: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canoanele Înjumătățirii Praznicului cu irmoasele pe 8, glasul al 4-lea și ale Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Lumînînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea:

A Învierii:

Cel ce ai suferit crucea și moartea și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta (de două ori).

De umilință:

Oaie a turmei Tale celei cuvîntătoare sînt și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine, cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Cine nu se va spăimînta, Sfinților Mucenici, văzînd lupta cea bună cu care v-ați nevoit? Cum în trup fiind, ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu Crucea înarmîndu-vă? Pentru aceasta după vrednicie v-ați arătat izgonitori ai demonilor și ai barbarilor împotrivitori. Rugați-vă neîncetat să se mîntuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătățirea praznicului Paștilor, Te-ai suit în mijlocul templului, Mîntuitorul nostru; și stînd în mijlocul mulțimii, îi învățai pe ei cu îndrăzneală, și ziceai: Eu sînt lumina lumii! Cel ce-Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții celei nemuritoare.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plecînd cerurile Te-ai pogorît, Mîntuitorul meu, și trup din Fecioară fără schimbare ai luat, izvorînd mie iertare.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului mai înainte de veci.

Întreg în Dumnezeu fiind, Tu, Cuvinte, și vrînd să mă scoți din greșeli pe mine cel pierit, Te-ai unit cu mine, Iubitorule de oameni.

Stih: Adu-ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Tu ești, Împărate a toate, Înțelepciunea cea mare, prin care Tatăl a făcut lumea prea înțelepțește, împreună cu Sfîntul Duh.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Să ne curățim ascunzișurile cugetelor și să ne aprindem candelele sufletești, și să vedem pe Hristos, Viața, sosind în locașul cel sfînt, pentru mulțimea bunătății Sale, ca să biruiască pe vrăjmașul și să mîntuiască neamul nostru, prin patima Crucii și prin Înviere. Către Care să strigăm: Doamne, Cel ce ești necuprins cu mintea, slavă Ție!

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune cîntarea a 7-a din Canonul Înjumătățirii.

MARȚI

ÎN SĂPTĂMINA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă Stihirile Înjumătățirii 3; glasul al 5-lea:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Făcătorul tuturor și Dătătorul de viață, Cuvîntul cel împreună-veșnic cu dumnezeiescul Părinte, de bună voie trup luînd din Fecioară și făcîndu-Se Om, a izvorît tuturor, ca un bun, învățăturile negrăitei înțelepciuni.

Înjumătățindu-se praznicul iudeilor, Hristoase, în templu ai venit, Stăpînul Legii, învățînd cu putere și pe cărturari mustrînd, precum este scris, și spăimîntîndu-i cu înțelepciunea cuvintelor Tale și cu arătările minunilor.

Dătătorul înțelepciunii și Dăruitorul celor bune, Cel ce revarsă rîuri dumnezeiești din izvorul cel pururea curgător, strigă: Cei însetați, veniți la Mine, scoateți apa vieții, și rîuri de daruri dumnezeiești vor curge din pîntecele vostru.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Cînd ai venit în templu, Hristoase Dumnezeule, la înjumătățirea praznicului, atunci învățai mulțimile, strigînd: Cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi. Iar iudeii scrîșneau din dinți, împreună cu fariseii și cu saducheii și cu cărturarii, zicînd: Cine este Acesta, Care grăiește hule? Neștiind ei că Tu ești Dumnezeul nostru, Cel mai înainte de toți vecii slăvit cu Tatăl și cu Duhul, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 1-lea:

A Învierii:

Osînda pomului neascultării o ai dezlegat, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, ai rupt legăturile morții, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri...

Cine, înviforîndu-se și alergînd la limanul acesta, nu se mîntuiește? Sau cine îmbolnăvindu-se și îndreptîndu-se spre casa aceasta de vindecare, nu se tămăduiește? Făcătorule al tuturor și Tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai-nainte de sfîrșit, pînă ce nu pier, mîntuiește-mă.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că ne-am săturat de ocară...

Cel ce ai primit răbdarea Sfinților Mucenici, primește și de la noi cîntare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Alcătuire a lui Gherman.

Înjumătățindu-se Praznicul, slăvim pe Cel ce a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului; că la mijloc între doi tîlhari, Viața pe Cruce a fost pironită și celui ce hulea nu i-a răspuns; iar celui credincios, i-a strigat: Astăzi vei fi cu Mine în rai! Pogorîtu-S-a în mormînt, prădat-a iadul, și a înviat a treia zi, mîntuind sufletele noastre.

LA UTRENIE

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Octoihului, glasul al 4-lea.

A Învierii:

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mîntuitorule, și în mormînt nou oamenii cei muritori Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvîntul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind înlănțuit, moartea cumplită s-a prădat, și cei din iad au strigat cu toții Învierii Tale celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămîne în veci.

De umilință:

Gîndește-te suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului, la divanul cel înfricoșător de judecată! Așeza-se-vor scaune înfricoșătoare și faptele oamenilor se vor da pe față. Atunci Judecătorul va fi neînduplecat. Acolo va fi alături, focul cumplit, învăluindu-se, ca o mare înfuriată, ca să acopere cu zgomot pe cei căzuți. Gîndește-te la acestea, suflete al meu, și îndreptează-ți faptele tale.

A Mucenicilor:

Cu sîngiurile Mucenicilor Tăi din toată lumea fiind împodobită Biserica Ta, ca de porfiră și vison, strigă printr-înșii către Tine, Hristoase Dumnezeule: Îndurările Tale trimite poporului Tău, pace obștei Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum...

Înfricoșătoare este taina și uimitoare minunea: Cum Te-a purtat Fecioara pe Tine, Făcătorul tuturor, și după naștere a rămas tot întreagă și fecioară? Cel ce Te-ai născut dintr-însa, credința o întărește, pe păgîni îi îmblînzește și lumea o împacă, ca un iubitor de oameni.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Înjumătățirii, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Apa înțelepciunii și a vieții izvorînd lumii, pe toți chemi, Mîntuitorule, să scoată rîuri de mîntuire; că dumnezeiasca Ta lege primind-o credinciosul, stinge cu dînsa cărbunii înșelăciunii. De aceea nu va înseta în veci, nici nu va mai flămînzi de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăcim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți, din destul, iertare de greșeli robilor Tăi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Înjumătățirii Praznicului, glasul al 8-lea cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Lumînînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea.

A Învierii:

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi, și cu moartea Ta pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție! (de două ori).

De umilință:

Spală-mă cu lacrimile mele, Mîntuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta, Milostive: Greșit-am, miluiește-mă, Dumnezeule!

A Mucenicilor:

Părtași îngerilor v-ați făcut, Sfinților Mucenici, înaintea tuturor pe Hristos bărbătește propovăduind; că toate desfătările lumii le-ați nesocotit, ca și cum n-ar fi fost, dar credința ați păstrat-o ca pe o ancoră tare; pentru aceasta și înșelăciunea izgonind, izvorîți cre-

dincioşilor darurile tămăduirilor, rugîndu-vă neîncetat să se mîntuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum...

Doamne mai-nainte de prea cinstită Patima Ta, la înjumătăţirea praznicului, Te-ai suit în templu, pe iudei cu îndrăzneală învăţînd cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înţelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire vicleană asupra Ta: Cum ştie carte Acesta, care nu a învăţat? Că nu Te cunoşteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile Înjumătăţirii, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Cel ce eşti sfîrşitul, începutul şi mijlocul tuturor, la înjumătăţirea praznicului ai venit în templu, Hristoase al meu, izvorînd mie iertare.

Stih: Adu-Ţi aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîştigat dintru început.

Auzit-a Sionul puterea cea dumnezeiască a Învierii Tale, Cuvinte, şi se bucură împreună cu fii săi, lăudîndu-Te pe Tine, Cel îndurat.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului, mai înainte de veci.

Strălucit-ai, Cuvinte, Lumina cea din Tatăl; dar în anii cei mai de pe urmă, Te-ai arătat mie ca un om, dăruind iertare de greşeli.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătăţirea praznicului Paştilor Te-ai suit în mijlocul templului, Mîntuitorul nostru; şi stînd în mijlocul mulţimii, îi învăţai pe ei cu îndrăzneală şi ziceai: Eu sînt lumina lumii! Cel ce-Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii celei nemuritoare.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune cîntarea a opta din Canon.

MIERCURI
ÎN SĂPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAŞTI

În această zi se sfîrşeşte (odovăeşte) Praznicul Înjumătăţirii şi se cîntă toate ale lui, atît la Vecernie cît şi la Utrenie şi la Liturghie, afară de Paremii. (Vezi Miercuri la Înjumătăţirea Praznicului).

JOI
ÎN SĂPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă 3 Stihiri ale Samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce eşti chemat...

Aflînd Hristos pe Samarineanca la fîntînă a cerut de la dînsa apă să bea, însetat fiind de îndreptarea şi de mîntuirea ei, care lucru s-a şi cunoscut, împlinindu-se prin fapte. Că pe aceasta, care venise să scoată apă de băut, El o cîştigă şi o adapă cu băutura cea vie, iar ea vesteşte concetăţenilor ei: Iată, Acela, despre Care s-a grăit de demult în Lege, Mesia Hristos, S-a arătat ca un om, descoperînd tainele cugetelor celor ascunse.

Zis-a Samarineanca celor din cetate: Iată, S-a arătat pe pămînt Mesia, Hristos, despre Care s-a scris în Lege, demult, că va să vină prooroc mare, Dumnezeu şi om; Acesta şi pe cele făcute de mine le-a vădit şi pe cele ascunse întru adîncul inimii mele, pe toate mi le-a spus, precum le-am făcut. Pentru aceasta, alergînd toată cetatea, şi încredinţîndu-se că spusele ei sînt întru totul adevărate, s-a şi minunat de aceasta şi văzîndu-L, a crezut.

Pe Tine, Dumnezeule, Cel ce Te plimbai oarecînd în rai, în ceasul al şaselea, ca un Stăpîn, fiica strămoaşei Te-a văzut iarăşi, tot în ceasul al şaselea, şezînd, unde era un izvor de apă şi o fîntînă săpată; şi cerînd de la ea să bei, ca să o adăpi pe ea cu apa cea izvoritoare de viaţă, aceasta s-a şi făcut; că sorbind ea din apa Ta cea de viaţă aducătoare, a propovăduit celor din cetate belşugul acelei ape.

Se adaugă şi de la Mineiu trei Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 3-lea:

Venit-a la fîntînă, în ceasul al şaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viaţă pe urmaşa Evei; că Eva întru acest ceas a ieşit din rai, din pricina amăgirii şarpelui. Deci, s-a apropiat Samarineanca să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, i-a zis: Dă-mi apă să beau, şi Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înţeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulţimilor: Veniţi de vedeţi pe Hristos Domnul, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului glasul al 4-lea:

A Învierii:

Porţile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, şi cu moartea Ta împărăţia morţii ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viaţă şi nestricăciune şi mare milă.

A Apostolilor:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuieşti în ceruri.

Ceata Apostolilor o ai luminat, Hristoase, cu Duhul Sfînt; spală-ne şi nouă printr-înşii, Dumnezeule, întinăciunea păcatului, şi ne miluieşte pe noi.

A Mucenicilor :

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne că ne-am săturat de ocară...

Avînd îndrăzneală către Mîntuitorul, Sfinţilor, rugaţi-vă neîncetat pentru noi păcătoşii, cerînd iertare de greşeli şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea :

Cînd Domnul a venit la fîntînă, Samarineanca a rugat pe Cel milostiv : Dă-mi apa credinţei şi voi primi apele botezului, bucurie şi izbăvire. Dătătorule de viaţă, Doamne, slavă Ţie !

Troparul : Propovăduirea Învierii cea luminată... şi al Născătoarei de Dumnezeu : Taina cea din veac...

LA UTRENIE

După intîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 4-lea.

A Învierii :

Podobie : Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Cel ce Te-ai răstignit de voie pentru noi şi ai fost socotit între cei morţi, Dătătorule de viaţă, şi înviind a treia zi, Hristoase Dumnezeul nostru, ai sfărîmat cu puterea Ta stăpînirea morţii, şi cu Învierea Ta pe toţi cei din iad i-ai înviat şi lăudîndu-Te, cinstim cu toţii Învierea Ta, Doamne, Cel fără de moarte.

A Apostolilor :

Podobie : Degrab ne întîmpină...

Pe Ucenicii Tăi, Mîntuitorule, i-ai arătat luminători, strălucind pînă la marginile lumii cu propovăduirea şi sufletele luminînd, şi printr-înşii ai întunecat rătăcirea idolească, luminînd lumea cu învăţăturile dreptei credinţe. Pentru rugăciunile lor, mîntuieşte sufletele noastre.

A Mucenicilor :

Cu crucea întrarmîndu-se purtătorii Tăi de chinuri, Hristoase Dumnezeul nostru, au biruit înşelăciunea vrăjmaşului începător al răutăţii ; strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pe oameni şi dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mîntuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară, cu totul fără prihană, care ai născut pe Preabunul Dumnezeu, roagă-L neîncetat, împreună cu Apostolii, să ne dea iertare de greşeli şi îndreptare vieţii mai înainte de sfîrşit, celor ce cu credinţă şi cu dragoste, după datorie te lăudăm pe tine, una întru totul lăudată.

După a doua Catismă se cîntă Sedelna Samarinencei, glasul al 6-lea.

Podobie : Puterile îngereşti...

Precum ai deschis credincioasei Samarinence izvorul Dumnezeirii Tale, Doamne, şi ai revărsat asupra ei cunoaşterea de Dumnezeu, adăpînd-o cu băutură dumnezeiască, trimite-ne şi acum tuturor iertare de greşeli, Preabunule.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta :

Apoi : Învierea lui Hristos... şi Psalmul 50.

Canonul Samarinencei cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4 ; Condacul, Icosul şi Luminînda Samarinencei.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea.

A Învierii :

De sînurile Părintelui Tău nedespărţindu-Te, Unule-Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare ; şi cruce şi moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce eşti fără de patimă cu Dumnezeirea ; dar înviind din morţi, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic (de două ori).

A Apostolilor :

Pe ucenicii cei necărturari, Duhul Tău cel Sfînt, învăţaţi i-a arătat, Hristoase Dumnezeule ; şi prin armonia cea cu multe sunete a limbilor, înşelăciunea ai nimicit, ca un Atotputernic.

A Mucenicilor :

Cum nu ne vom mira de nevoinţele voastre, Sfinţilor Mucenici ? Că îmbrăcaţi fiind cu trup muritor, aţi biruit pe vrăjmaşii cei fără de trupuri. Nu v-au înfricoşat ameninţările tiranilor ; nu v-au spăimîntat năvălirile chinurilor. Cu adevărat după vrednicie aţi fost slăviţi de Hristos şi sufletelor noastre cereţi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea :

Fiul şi Cuvîntul Tatălui Cel împreună fără de început şi împreună veşnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fîntînă ; şi o femeie din Samaria a venit să scoată apă ; pe care văzînd-o Mîntuitorul, a zis : Dă-mi apă să beau, şi mergi de cheamă pe bărbatul tău ! Iar ea grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tăinuiască, a zis : Nu am bărbat ! Şi Învăţătorul a grăit către dînsa : Adevărat ai zis : Nu am bărbat ! Că cinci ai avut şi cel pe care-l ai acum, nu-ţi este bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt şi alergînd în cetate, striga mulţimilor, grăind : Veniţi de vedeţi pe Hristos, Care dăruieşte lumii mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile Samarinencei, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Tu, Care eşti izvorul şi noianul bunătăţii şi Vistierul vieţii, Unule mult Îndurate, cum, vorbind cu femeia samarineancă, ai grăit : Dă-mi apă să beau, ca să iei iertare ? Lăudăm multa Ta milostivire, prin care mîntuieşte tot neamul omenesc, pentru multa bunătate.

Stih: Incordează arcul şi bine călătoreşte, pentru adevăr şi blîndeţe şi dreptate.

Veniţi de vedeţi un om, Care, şezînd astăzi la fîntînă, mi-a spus toate cîte am făcut; că prooroc prea adevărat şi prea mare este, de vreme ce cunoaşte toate cele ascunse şi cele arătate. Ci dăruieşte-mi apa vie, pe care o dai celor ce însetează, ca să nu mai însetez iarăşi, în veac, Iubitorule de oameni.

Stih: Iubit-ai dreptatea şi ai urît fărădelegea...

Izvorul cel pururea curgător, Viaţa cea fără de moarte, Rîul Cel nesecătuit şi nestricăcios, călătorind, a şezut lîngă fîntînă, trimiţînd pe ucenicii Săi, după mîncare; şi stătea de vorbă cu femeia care scotea apă, vrînd să o cheme la Sine şi să lumineze ochii sufletului ei.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 3-lea:

Să se bucure astăzi cu strălucire cerul şi pămîntul, că Hristos S-a arătat, întrupîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul şi S-a făcut vestit prin minune. Şi în Samaria venind, a stat înaintea femeii, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toţi credincioşii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milostivire.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a şaptea, din Canonul Samarinencei.

VINERI

ÎN SĂPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6, cîntînd întîi trei ale Samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Doamne, suindu-Te pe Cruce...

Arătatu-s-a Samarineanca grăind celor din Sihar: Veniţi de vedeţi pe Acela despre care mai înainte a scris Moise în Lege, că va veni pe pămînt, pe Iisus Mesia, arătîndu-Se prin milostivire, şi cu mine stînd de vorbă la fîntînă, ca un om. Cu adevărat Acesta este Hristos, Cel ce trebuia să vină în lume.

Cei din cetate, bînd din apa cea dulce şi bună de băut, care curgea din gura cea bine grăitoare a femeii, se sîrguiau să meargă cu grăbire la fîntîna, care izvorăşte apa cea îndestulătoare şi să vadă Izvorul cel pururea curgător, Care răcoreşte sufletele, cele ce se topesc de sete.

Cei din cetate, văzînd pe Izvorul cel cu acelaşi chip şi de acelaşi fel cu fiinţa omenească, strigau către femeie: De acum nu pentru cuvîntul tău credem noi, ci însine cunoaştem cu adevărat, că Acesta este izbăvirea şi mîntuirea cea veşnică a lumii.

Se adaugă şi de la Mineiu trei Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Lîngă fîntîna lui Iacov, aflînd Iisus pe Samarineanca, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerînd, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revarsă izvoarele şi limanurile apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat, pe cea vînată de luptătorul vrăjmaş, şi să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat şi de oameni iubitor.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea:

A Crucii:

Avînd totdeauna crucea Ta spre ajutor, Hristoase, călcăm lesne cursele vrăjmaşului.

A Învierii:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei...

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoşesc l-ai şters; şi pogorîndu-Te în iad, pe cei legaţi din veac i-ai slobozit, dăruind nestricăciune neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viaţă făcătoare şi mîntuitoare.

A Mucenicilor:

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne...

Jertfe însufleţite, arderi de tot cuvîntătoare, mucenici ai Domnului, daruri desăvîrşite aduse lui Dumnezeu, oi cunoscătoare de Dumnezeu şi de Dumnezeu cunoscute, al cărora staul este necălcat de lupi: rugaţi-vă să fim şi noi păstoriţi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Acestea zice Domnul către Samarineancă: De ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice ţie: Dă-mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dînsul şi ţi-ar fi dat ţie să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Troparul: Propovăduirea Învierii cea luminată... Slavă... al Sfîntului Şi acum... Taina cea din veac...

LA UTRENIE

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 4-lea:

A Crucii:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Pironitu-Te-au iudeii, Mîntuitorule, pe Cruce, prin care ne-ai chemat pe noi dintre neamuri cu dragoste, Hristoase Dumnezeul nostru; tinsu-Ţi-ai palmele pe cruce de bună voie, iar coasta Ta răbdat-ai să fie împunsă cu suliţa. Slavă mulţimii îndurărilor Tale, Iubitorule de oameni!

A Învierii :

Înviat-ai din mormînt ca un nemuritor, Mîntuitorule, şi împreună ai ridicat lumea Ta, cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru; zdrobit-ai întru tărie puterea morţii; arătat-ai, Milostive, tuturor Învierea. Pentru aceasta Te şi slăvim, Unule-Iubitorule de oameni.

A Mucenicilor :

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor cununile nestricăciunii au primit de la Tine, Dumnezeul nostru; că avînd tăria Ta, pe chinuitori i-au biruit; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mîntuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Crucii — Născătoarei de Dumnezeu :

Cînd Te-a văzut preacurată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Cruce înălţat, ca o maică, tînguindu-se, zicea: Ce minune nouă şi uimitoare este aceasta, Fiul meu? Cum de Te întîlneşti cu moartea, Cel ce eşti viaţa tuturor, vrînd să înviezi pe cei morţi, ca un Îndurat?

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 4-lea :

Podobie : Degrab ne întîmpină pe noi...

Venind Samarineanca, după obicei, să scoată apă din fîntîna cea pămînteasc㠚i stricăcioasă, a scos apa cea vie; căci unde fusese săpat izvorul şi fîntîna lui Iacov a aflat şezînd pe Izvorul, Care răcoreşte văpăile cele înfierbîntate ale lumii.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta :

Apoi : Învierea lui Hristos... şi Psalmul 50.

CANOANELE

Al Samarinencei cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4. Condacul, Icosul şi Luminînda Samarinencei.

LA LAUDE

Se cîntă patru Stihiri ale Octoihului, glasul al 4-lea.

A Crucii :

Dat-ai semn celor ce se tem de Tine, Doamne, cinstită crucea Ta, cu care ai biruit pe căpeteniile şi puterile întunericului, şi ne-ai ridicat pe noi la fericirea cea dintîi. Pentru aceasta slăvim rînduiala Ta cea iubitoare de oameni, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre (de două ori).

A Învierii :

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău şi ne izbăveşte de cursele vrăjmaşului; Cel ce ai înviat din morţi, scoală-ne pe noi, cei căzuţi prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi.

A Mucenicilor :

Cinstită este moartea Sfinţilor Tăi, Doamne; că de sabie şi de foc şi de frig fiind sfărîmaţi, şi-au vărsat sîn-

gele, avînd nădejde în Tine că vor primi plata ostenelilor lor; şi au răbdat şi au dobîndit de la Tine, Mîntuitorule, mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea :

Izvorul începutului vieţii, Iisus Mîntuitorul nostru, venind la fîntîna patriarhului Iacov, a cerut de la femeia samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-I că iudeii nu au părtăşie cu ei, Înţeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndeţe, mai ales spre cererea apei celei veşnice; pe care şi primindu-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniţi de vedeţi pe Cunoscătorul celor ascunse şi Dumnezeu, Care a venit în trup, să mîntuiască pe om.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Venind Samarineanca cu vasul să scoată apă, şi lăsînd vasul la fîntînă, fără de apă, a alergat singură în cetate, strigînd că a aflat Izvorul cel din belşug izvorîtor de viaţă; din care a scos apa mîntuirii şi cu dînsa şi-a răcorit inima, cea mistuită de patimi.

Stih : Încordează arcul şi bine călătoreşte şi împărăţeşte, pentru adevăr şi blîndeţe şi dreptate.

Zis-a Mîntuitorul către Samarineancă: Adevărat ai grăit, că nu ai astăzi bărbat după lege; că cinci ai avut mai-nainte, şi cel pe care îl ai acum nu este bărbatul tău, ci după lege ţi-e străin; iar ea grăbindu-se, a strigat celor din cetate: Văzut-am un om, care mi-a spus pe faţă toate, cîte în taină am făcut.

Stih : Iubit-ai dreptatea şi ai urît fărădelegea.

Alt rîu izvorîtor de viaţă, din fîntîna cea cerească a scos Samarineanca, aflîndu-l pe El oprit din curgere la fîntîna din care avea obicei să scoată altă apă, pămînteasc㠚i stricăcioasă; iar Acesta S-a arătat tresăltînd în inima ei, ca un alt izvor nou, răcorind văpăile patimilor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea :

Cînd Te-ai arătat în trup, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzind Samarineanca cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, şi-a lăsat vasul la fîntînă şi a alergat, spunînd celor din cetate: Veniţi de vedeţi pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este Acesta Hristos, pe Care-L aşteptăm, Cel ce are mare milă?

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a opta, din Canonul Samarinencei.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă trei Stihiri ale Samarinencei, glasul 1.

Venit-a la fîntînă, în ceasul al șaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viață pe urmașa Evei; că Eva întru acest ceas a ieșit din rai, din pricina amăgirii șarpelui. Deci, s-a apropiat Samarineanca să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, i-a zis: Dă-Mi apă să beau, și Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înțeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulțimilor: Veniți de vedeți pe Hristos Domnul, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea:

Cînd Domnul a venit la fîntînă, Samarineanca a rugat pe Cel milostiv: Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire. Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție!

Fiul și Cuvîntul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună veșnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fîntînă; și o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, a zis: Dă-Mi apă să beau, și mergi de cheamă pe bărbatul tău! Iar ea, grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tăinuiască, a zis: Nu am bărbat! Și Învățătorul a grăit către dînsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat! Că cinci ai avut, și cel pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt și alergînd în cetate, striga mulțimilor, grăind: Veniți de vedeți pe Hristos, Care dăruiește lumii mare milă.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lîngă fîntîna lui Iacov aflînd Iisus pe Samarineancă, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, cerînd apă, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revarsă izvoarele și limanurile apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat pe cea vînată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie, pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Și acum..., Dogmatica, glasul al 4-lea:

Proorocul David, cel dinspre tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cîntare despre tine mai dinainte a glăsuit, către Cel ce ți-a făcut ție mărire: Stătut-a Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, prici-

nuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată Se face om din tine a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat prin patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți aflînd-o pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, și după voia Lui, cu Puterile cerești să o unească, de Dumnezeu-Născătoare; și lumea să o mîntuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, slăvim Învierea Ta cea de a treia zi; că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat nouă, ca un singur bun și de oameni iubitor.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Osîndă pomului neascultării o ai dezlegat, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii, de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, legăturile morții ca un Dumnezeu le-ai rupt. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărît lumea, care nu se va clătina.

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Doamne suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mîntuitoare.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cînd Te-ai arătat în trup, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzind Samarineanca cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, și-a lăsat vasul la fîntînă și a alergat, spunînd celor din cetate: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este Acesta Hristos, pe Care-L așteptăm, Cel ce are mare milă?

Troparul: Propovăduirea Învierii..., Slavă..., al sfîntului, Și acum..., Taina cea din veac ascunsă... Ectenia și Otpustul.

LA UTRENIE

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, Mironosițele cu cutremur se mi-

rau, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tîlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce şi mai-nainte de Patimă a vestit Învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu dăruind celor din iad viaţă şi înviere.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată şi Crucea de bună voie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul 1.

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Să se bucure cerul! Să dănţuiască cele de pe pământ! Că Hristos, arătîndu-Se din Fecioară, ca un om, a izbăvit din stricăciune toată firea omenească prin însăşi moartea Sa; iar cu minunile strălucind, cerînd apă femeii samarinence, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce singur este fără de moarte.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos... şi Psalmul 50.

CANOANELE

Al Samarinencei cu irmoasele pe 6, al hramului bisericii pe 4 şi al Minelului pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumînînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Cel ce ai suferit Crucea şi moartea şi ai înviat din morţi, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta.

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi; şi cu moartea Ta pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ţie: Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie!

Cu crucea Ta, Hristoase, Mîntuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău şi ne scapă de cursele vrăjmaşului; Cel ce ai înviat din morţi, scoală-ne pe noi, cei căzuţi prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi.

De sînurile Părintelui Tău nedespărţindu-Te, Unule-Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te, fără de schimbare; şi cruce şi moarte ai răbat cu trupul Cel ce eşti fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morţi, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Izvorul începutului vieţii, Iisus Mîntuitorul nostru, venind la fîntîna patriarhului Iacov, a cerut de la femeia

samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-I că Iudeii nu au părtăşie cu ei, Înţeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndeţe, mai ales spre cererea apei celei veşnice; pe care şi primind-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniţi de vedeţi pe Cunoscătorul celor ascunse şi Dumnezeu, Care a venit în trup, să mîntuiască pe om.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Izvorul cel pururea curgător văzîndu-L stînd la fîntînă, femeia cea bîntuită de văpăile multor patimi a cerut să primească apa vieţii, cea tămăduitoare de multe patimi, care se revărsa din El, ca un rîu; pe care o a si luat în dar de la Cuvîntul, şi nu mai aleargă la fîntîna cea pămîntească şi pieritoare.

Stih: Încordează arcul şi bine călătoreşte şi împărăţeşte pentru adevăr şi blîndeţe şi dreptate.

Obiceiurilor evreieşti urmînd femeia şi punînd mai presus nepărtăşia dintre ei decît împărtăşirea apei, Hristos, Înţeleptul Ziditor, prin cuvinte plăcute a îndrumat-o să ceară apa dumnezeiască, băutura cea de viaţă izvorîtoare, din care aceea bînd, a îndrumat apele spre cetate.

Stih: Iubit-ai dreptatea şi ai urît fărădelegea.

Nici vas de scos nu ai şi fîntîna este foarte adîncă, de unde, deci, îmi vei da apă nestricăcioasă?, a strigat Samarineanca Ţie, Hristoase, socotind că eşti om, iar nu Dumnezeu, şi mirîndu-se de cuvintele Tale; pe care cu graiuri foarte blînde adăpînd-o, ai pregătit-o să Te mărturisească pe Tine Dumnezeu şi Mîntuitor al tuturor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Acestea zice Domnul către Samarineancă: De ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice ţie: dă-Mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dînsul şi ţi-ar fi dat ţie să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Troparul Învierii Slavă..., al Sfîntului Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Ectenia, Ceasul I şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a noua din Canon.

Apostolul, din Faptele Apostolilor; Evanghelia de la Ioan.

Chinonicul Praznicului.

DUMINICA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

A ORBULUI

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 şi se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase...
Cel ce a dat înviere...
Mare minune! Ziditorul...
Închinare de seară aducem Ţie...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale... (caută-le la Vecernia mare).

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: acelaşi glas.

Pe Fecioara cea plină de dumnezeiască cuviinţă şi de sfinţenie, pe cea mai cinstită decît heruvimii, să o cinstim; că Făcătorul tuturor vrînd să Se facă om, S-a sălăşluit într-însa, în chip negrăit. O, lucruri minunate şi taine uimitoare! Cine nu se va mira auzind aceasta? Că Dumnezeu S-a făcut om şi schimbare într-Însul nu a fost; şi prin uşile fecioriei trecînd, împuţinare într-însa nu s-a aflat, precum grăieşte proorocul: Că om printr-însa nu va trece niciodată, fără numai Însuşi Domnul Dumnezeul lui Israel, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se pune Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat şi de ceruri nu Te-ai despărţit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce şi moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; şi prădînd porţile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Alte Stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Bucură-te pecetea proorocilor, propovăduirea grăitorilor de Dumnezeu Apostoli; că pe Cel ce este cu adevărat Dumnezeu, L-ai născut nouă întrupat, mai presus de cuget şi de cuvînt; prin Care luînd starea cea dintru început şi dobîndind desfătarea raiului, pe tine mijlocitoarea unei astfel de străluciri, cu cîntări te cinstim, cei ce te-am cîştigat pe tine, Preasfîntă şi rugătoare bine primită, pentru cererea vieţii celei veşnice a Fiului Tău, Cel ce împarte cu îmbelşugare mare milă.

Stih: Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta...

Bucură-te, cer cuvîntător, întru care Dumnezeu, întrupîndu-Se, S-a sălăşluit; amforă a dumnezeieştii mane, sfeşnic al Soarelui; munte umbrit al lui Dumnezeu, cămară care ai cuprins pe Dumnezeu, masă dătătoare de viaţă, candelă de aur; rai purtător de lumină, rug nears, chivot al sfinţeniei; scară cerească, nor însuflefit, toiag care ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, Fecioară. Pe Hristos roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Feţei Tale se vor ruga credincioşii.

Bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ai zămislit în chip negrăit pe Fiul lui Dumnezeu, născîndu-L pe Cel ce a luat din sînginrile tale trup cu adevărat la fel cu al nostru, şi suflet înţelegător şi de sine stăpînitor; căci îmbrăcîndu-se întru Adam, fără de nici o lipsă, l-a mîntuit, zidind din nou pe om. Pentru aceasta în două firi se vesteşte nouă Hristos, arătînd în Sine lucrarea amîndurora; pe Care roagă-L, să dea celor ce te laudă pe tine, mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare înţelegător al dreptăţii, Hristoase Dumnezeule... (caută înainte la Stihoavna de la Vecernia mare).

Şi acum..., glasul al 5-lea:

Biserică şi poartă, palat şi scaun împărătesc eşti, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptăţii fiind şi vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit, după chipul Său, cu mîna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală către Dînsul ca o Maică, roagă-L neîncetat să se mîntuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii şi al Născătoarei de Dumnezeu, (caută-le la Vecernia mare). Ectenia şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

Se citește sau se cîntă Fericit bărbatul... catisma toată; la: Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 10 și se cîntă Stihirile: ale Învierii 3, ale lui Anatolie 4 și două idiomele ale Orbului, repetînd pe cea dintîi.

Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai rușinat; și prin Învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mîntuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere S-a adus; înfricoșatu-s-au de Acesta mai-marii iadului și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd celor din legături: ieșiți! și celor din întuneric: arătați-vă!

Mare minune: Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniți, semințiile neamurilor să ne închinăm Acestuia! Că prin milostivirea Lui, din rătăcire fiind izbăviți, ne-am învățat a lăuda pe un Dumnezeu în trei ispostasuri.

Stihirile lui Anatolie.

Închinare de seară aducem Tie, Luminii celei neînserate, Care la sfîrșitul veacurilor ca într-o oglindă în trup ai strălucit lumii; și pînă la iad Te-ai pogorît, întunericul cel de acolo l-ai risipit și lumina Învierii ai arătat-o neamurilor. Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ție!

Pe Hristos, Începătorul mîntuirii noastre, să-L slăvim; că El din morți înviind, lumea din rătăcire s-a mîntuit. Se bucură ceata îngerilor; fuge înșelăciunea diavolilor; Adam cel căzut s-a sculat, diavolul s-a zdrobit.

Străjerii erau învățați de cei fără de lege: tăinuiți Învierea lui Hristos, și luați arginți și spuneți: Că noi dormind, din mormînt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit, de vreun mort furat vreodată? Și mai ales Cel uns cu smirnă și gol, care Și-a lăsat în mormînt și giulgiurile Sale? Nu vă amăgiți iudeilor! Ascultați graiurile proorocilor și cunoașteți, că Însuși este cu adevărat Izbăvitorul lumii și Atotputernic.

Doamne, Cel ce iadul ai golit și moartea ai zdrobit, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluiește-ne pe noi.

Stihirile Orbului, glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară pentru păcatele părinților m-am născut fără vedere? Au doară pentru necredința neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte, și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește (de două ori).

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om care se chiamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam, și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos și striga către Tine: Cred, Doamne! și s-a închinat Tie. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: (Dogmatica), glasul al 5-lea:

În Marea Roșie închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise a fost despărțitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adîncul cu piciorul, neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămînță pe Hristos. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas netrecută, iar cea fără prihană, după nașterea lui Emanoil, a rămas nevătămată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi!

LA LITIE

Se cîntă Stihira hramului bisericii:

Slavă..., glasul al 4-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David,

Mîntuitorul nostru, ca şi eu, împreună cu toţi, să laud puterea Ta!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Acelaşi glas:

Rugăciunile robilor tăi ascultă-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană, potolind zvîcnirile durerilor noastre, din tot necazul izbăvindune pe noi; că pe tine una te avem ancoră tare şi neclintită şi a ta ocrotire am dobîndit. Să nu rămînem de ruşine, Stăpînă, cei ce te chemăm pe tine! Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credinţă: Bucură-te, Stăpînă, ajutătoarea tuturor, bucuria şi acoperămîntul şi mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat şi de ceruri nu Te-ai despărţit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce şi moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădînd porţile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi se cîntă Stihirile Paştilor cu Stihurile lor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptăţii, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naştere, lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupeşti cît şi cei sufleteşti, cu preacurată atingerea Ta, luminînd şi ochii noştri cei sufleteşti, arătăne fii ai zilei, ca să strigăm Ţie, cu credinţă: Mare şi negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie!

Şi acum..., Ziua Învierii...

Troparul Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Cuvîntul, Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Care S-a născut din Fecioară spre mîntuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne închinăm Lui; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda, şi a scula pe cei morţi, întru slăvită învierea Sa.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, uşa Domnului cea neumblată. Bucură-te, zid şi acoperămînt al celor ce aleargă la tine. Bucură-te, liman neînviforat şi neispitită de nuntă, care ai născut cu trup pe Făcătorul tău şi Dumnezeu; nu înceta a te ruga, pentru cei ce laudă şi cinstesc naşterea ta.

La Miezonoptică se cîntă Canonul Preasfintei şi de viaţă Făcătoarei Treimi din Octoih, glasul al 5-lea; apoi troparele. Cade-se cu adevărat..., după obicei, şi celelalte.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii.

După întîia Catisimă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o lăudăm. Sfînta îngropare cu cîntări să o cinstim, şi Învierea Lui să o proslăvim; că a sculat pe cei morţi, din mormînturi, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morţii şi puterea diavolului; şi celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...,

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel ce ai deşertat mormînturile; sus ostaşii străjuiau mormîntul, jos pe morţii cei din veac i-ai înviat. Atotputernice şi necuprinsule Doamne, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, munte sfînt şi de Dumnezeu umblat. Bucură-te, rug însufleţit şi nears. Bucură-te, ceea ce singură eşti lumii punte către Dumnezeu, care treci pe cei morţi la viaţa veşnică. Bucură-te, Fecioară fără prihană, care, fără ispită bărbătească, ai născut Mîntuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedelnele, glasul al 5-lea:

Doamne, în mijlocul celor osîndiţi Te-au pironit călcătorii de lege; şi cu suliţa coasta Ta au împuns, o Milostive! Îngropare ai primit, Cel ce ai sfărîmat porţile iadului şi ai înviat a treia zi. Alergat-au femeile să Te vadă, şi au vestit Apostolilor scularea, preaînălţate Mîntuitorule, pe Care îngerii Te laudă, binecuvîntate Doamne, slavă Ţie!

Slavă...,

Taina Ta cea minunată, Mîntuitorul meu, s-a făcut lumii mîntuire; că înviind din mormînt cu dumnezeiască cuviinţă, pe cei pieriţi i-ai ridicat împreună cu Tine, ca un Dumnezeu; Cel ce eşti Viaţa tuturor, Doamne, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă neispitită de nuntă, Născătoare de Dumnezeu, care ai schimbat în bucurie întristarea Evei, te lăudăm credincioşii şi ne închinăm ţie, că ne-ai scos de sub blestemul cel de demult. Şi acum, roagă-te neîncetat, cu totul lăudată Preasfîntă, ca să ne mîntuim.

După Fericiţi cei fără prihană... se cîntă troparele Învierii: Soborul îngeresc..., şi celelalte.

IPACOI

Glasul al 5-lea:

De îngerească vedere spăimîntîndu-se cu mintea, iar prin dumnezeiasca înviere luminîndu-şi sufletul,

Mironosițele binevesteau Apostolilor: Vestiți între neamuri Învierea Domnului, Cel ce împreună lucrează cu voi prin minuni, iar nouă ne dăruiește mare milă.

ANTIFOANELE, glasul al 5-lea:

Antifon 1:

Cînd sînt necăjit, ca David cînt Ție, Mîntuitorul meu. Izbăvește sufletul meu de limba vicleană.

Fericită este viața pustnicilor, celor ce se întraripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfînt se țin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute; că însuși stăpînitor fiind, este cu adevărat Unul din Treime.

Antifon 2.

La munți, suflete, să ne ridicăm; mergi acolo de unde vine ajutorul.

Mîna Ta cea dreaptă, Hristoase, și asupra-mi întinzîndu-se, de toată înșelăciunea să mă păzească.

Slavă..., Și acum...

Sfîntului Duh, teologhisind, să-i zicem: Tu ești Dumnezeu, viață, iubire, lumină, minte; Tu ești bunătate, Tu împărățești în veci.

Antifon 3.

La auzul celor ce-mi spun mie: În curțile Domnului să intrăm, de multă bucurie umplîndu-mă, rugăciuni înalț.

În casa lui David cele înfricoșătoare se săvîrșesc; că acolo este foc care arde tot gîndul cel rușinos.

Slavă..., Și acum...

În Sfîntul Duh, este vrednicia cea începătoare de viață, de la care tot ceea ce viază se însuflețește, precum în Tatăl, ca și în Cuvîntul.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mîna Ta, că Tu împărățești în veci (de trei ori; a doua oară cu stihul:).

Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Toată suflarea să laude pe Domnul.

Evanghelia a 8-a a Învierii, de la Ioan.

Apoi: Învierea lui Hristos... (de 3 ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Se pune Canonul Pastilor cu irmoasele pe 6 și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (caută-l la Duminica Mironosițelor), apoi al Orbului pe 6.

CANONUL Orbului

Alcătuire a lui Iosif al Tesalonicului.

Cîntarea 1, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Pămîntul peste care soarele nu a strălucit și «nici nu l-a văzut vreodată, «adîncul pe care nu l-a vă«zut gol bolta cerului, Israel «neudat l-a străbătut, «Doamne; și l-ai adus pe el «la muntele sfințeniei Tale,

«lăudîndu-Te și cîntîndu-Ți «cîntare de biruință».

Răstignire de bunăvoie primind, cu trupul, ai izvorît binecuvîntare și viață lumii, Stăpîne și Ziditorule a toate, Unule întru totul binecuvîntate! Pentru aceasta, Te binecuvîntăm, Te lăudăm și Te slăvim, glăsuind și cîntînd cîntare de biruință.

În groapa cea mai din adînc, Iosif cel cu bun chip Te-a pus pe Tine mort Hristoase, și a prăvălit piatră peste ușa mormîntului, Îndelung-Răbdătorule. Ci ai înviat întru slavă și împreună ai ridicat lumea, care Te laudă, cîntîndu-Ți cîntare de biruință.

Îngerul, cel ce s-a arătat, a zis cinstitelor femei: pentru ce aduceți miresme cu lacrimi? Hristos a înviat! Alergînd, spuneți văzătorilor de Dumnezeu Ucenici, celor ce se tînguiesc și plîng, să salte și să dănțuiască cu bucurie.

Minuni uimitoare făcînd Mîntuitorul, a vindecat și pe orbul din naștere, ungîndu-l cu tină și zicîndu-i: Mergi și te spală în Siloam, ca să Mă cunoști pe Mine Dumnezeu, Care umblu pe pămînt, purtînd trup, pentru milostivirea îndurărilor.

Slavă...,

O Ființă în trei ipostasuri cinstind noi, credincioșii, slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe un singur Dumnezeu, Făcătorul și Domnul și Izbăvitorul tuturor, strigînd împreună cu cei fără de trupuri: Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Împărate!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În pîntecele tău, Cel ce nu știe de nuntă, Curată, S-a sălășluit Domnul pentru milostivirea îndurărilor, vrînd să mîntuiască pe omul cel stricat prin meșteșugirile vrăjmașului; deci, pe Acesta roagă-L, să mîntuiască cetatea aceasta, de orice fel de robie și de năvălirea vrăjmașilor.

Catavasie:

Mîntuitorului Dumnezeu, «Celui ce a călăuzit pe iudei «prin mare, cu picioare ne«udate, și a înecat pe Fara«on cu toată oastea, Aceluia «singur să-I cîntăm, că S-a «proslăvit».

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, inima mea, care se clatină de «valurile vieții, îndreptînd-o «spre limanul cel lin, ca un «Dumnezeu».

Sprijinit-ai inimile celor ce se clatină, Îndelung-Răbdătorule, cutremurînd tot pămîntul, cu cinstită Răstignirea Ta, pe care ai răbdat-o cu Trupul.

În mormînt nou Te-a pus pe Tine, Îndurate, Iosif cel

cu bun chip ; dar ai înviat a treia zi din morți, înnoindu-ne pe noi.

Pentru ce căutați, ca pe un mort, pe Domnul? Îngerul, cel ce a strălucit cu chip dumnezeiesc, a grăit femeilor: Înviat-a, precum a zis!

Pe orbul din naștere, cel ce a venit la Tine, oarecînd, slăvind îndurarea Ta și minunile, l-ai vindecat, îndurate.

Slavă...

Ne închinăm lui Dumnezeu: Tatălui, Celui fără de început și Fiului și dumnezeiescului Duh; Firii celei întreit nezidite, în trei ipostasuri, Dumnezeului Cel unul, al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pîntece fecioresc ai născut pe Dumnezeu întrupat, pe Care roagă-L, Preasfîntă Stăpînă, să se milostivească spre noi.

Catavasie:

Cu puterea Crucii Tale, «Hristoase, întărește mintea «mea, ca să laud și să slă«vesc Înălțarea Ta cea mîn«tuitoare».

Condacul și Icosul Paștilor; apoi Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Stăpînul și Făcătorul tuturor trecînd pe cale, a aflat pe un orb șezînd, care plîngea și grăia: N-am văzut în viață soarele strălucind, nici luna împrăștiindu-și lucirea. Pentru aceasta, strig Ție: Cela ce Te-ai născut din Fecioară ca să luminezi toate, luminează-mă și pe mine, ca un Milostiv, ca să strig, căzînd înaintea Ta: Stăpîne Hristoase, Dumnezeule, dăruiește-mi iertare de greșeli, pentru mulțimea milei Tale, Unule Iubitorule de oameni (de două ori).

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; «înțeles-am rînduiala Ta și «Te-am proslăvit, Unule Iu«bitorule de oameni».

Fiind pironit pe lemn, Cel ce ești Viața, pe mine cel omorît prin lemn m-ai întors la viață, pentru mare mila Ta. Pentru aceasta, Cuvinte, pe Tine Te slăvesc.

Adunîndu-Te, în chip minunat, cu ucenicii Tăi, Doamne, le-ai zis lor: Mergeți de propovăduiți pretutindeni Învierea Mea.

Încredințînd, Doamne, despre Învierea Ta cea din mormînt, pe cei ce Te iubesc pe Tine, Hristoase, multe zile ai fost laolaltă cu dînșii, bucurîndu-i pe ei.

Deschis-ai, Doamne, ochii celui ce se născuse orb din pîntecele maicii sale, zicîndu-i: Mergi de te spală și vezi, slăvind Dumnezeirea Mea.

Slavă...

Treime, Ceea ce ești întocmai cinstită, fără de început, neîmpărțită cu ființa și despărțită după ipostasuri, mîntuiește pe toți cei ce Te slăvesc pe Tine, cu credință și cu frică.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta, cea mai presus de fire, o slăvim, Preacurată, fericindu-te, cu credință, pe tine, cea cu totul fără prihană, ca pe Născătoarea Dumnezeului tuturor.

Catavasie:

Auzit-am, Doamne, glasul «puterii Crucii Tale, că raiul «s-a deschis printr-însa; și «am strigat: Slavă puterii «Tale, Doamne».

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Întîmpinînd ticălosul meu suflet, cela ce se luptă în «noapte cu întunericul pa«timilor, milostivește-Te și «strălucește întru mine, Soa«re fără de materie, razele «cele strălucitoare ale zilei, «ca să învăluie noaptea în«tru lumină».

Fost-ai înălțat pe Cruce, îndurate, și împreună cu Tine ai înălțat pe toți oamenii, și pe șarpele cel vrăjmaș l-ai omorît, și ai întors la viață zidirea mîinilor Tale, ca Cel ce ești Unul Dumnezeu, al tuturor.

Pus ai fost în mormînt, Cel ce de bună voie ai primit moarte, și împărățiile iadului le-ai deșertat pe toate, ridicînd pe morți cu Învierea Ta.

Pe Tine, Cuvinte, Cel ce ai făcut minuni mari pe pămînt Te-a omorît soborul celor fără de lege; dar Tu Însuți, Doamne, fiind unul cel puternic, ai înviat din morți Hristoase, precum ai zis mai înainte.

Deschizînd ochii celui ce nu vedea lumina cea simțită, i-ai luminat vederile sufletului, și l-ai făcut să Te slăvească, cunoscîndu-Te pe Tine, Făcătorul, Care din milostivire Te-ai arătat om.

Slavă...

Pe Treimea în Unime și pe Unimea în Treime, credincioșii, să o slăvim: Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe Dumnezeu Cel Unul, a toate Făcătorul, cu adevărat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum ai născut, Maică Fecioară, curată, necunoscînd ispită de bărbat, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită? Cum ai hrănit pe Cel ce hrănește făptura? Precum numai El însuși știe, Făcătorul tuturor și Dumnezeu.

Catavasie:

Dis-de-dimineață sculîn«du-ne, strigăm Ție, Doam«ne: Mîntuiește-ne pe noi, «că Tu ești Dumnezeul nos-

«tru, afară de Tine pe altul «nu ştim».

Cintarea a 6-a

Irmosul:

Precum ai izbăvit, Doamne, pe proorocul din «fiara mării, scoate-mă şi pe «mine dintru adîncul pati-«milor celor neînfrînate, ro-«gu-mă; ca să pot privi mai «departe la locaşul Tău cel «sfînt».

Cel ce ai fost răstignit cu tîlharii, Stăpîne, ai izbăvit de tîlharii cei vicleni şi de patimile cele de suflet pierzătoare, Iubitorule de oameni, Doamne, pe toţi cei ce laudă cu un glas răstignirea Ta şi învierea.

Pusu-Te-au mort, fără suflare, în mormînt, Hristoase, pe Tine, Cel ce dai suflare de viaţă tuturor celor morţi; dar ai înviat, Doamne, deşertînd toate mormintele, Cuvinte, cu dumnezeiască puterea Ta.

După Înviere spus-ai Hristoase, prietenilor Tăi: Rămîneţi în Ierusalim, pînă ce vă veţi îmbrăca cu putere nebiruită de sus şi cu sprijin tare în luptă.

Tină făcînd, ai uns ochii celui orb din naştere, şi ai dăruit vedere, Cuvinte, celui ce lăuda puterea Ta cea prea curată, prin care ai mîntuit lumea.

Slavă...

Unime în trei ipostasuri, Părinte cel nenăscut, Fiule cel născut şi Duhule cel purces, întreit Sfinte Doamne, o Fiinţă şi o Putere, mîntuieşte pe tot poporul Tău.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine va spune măririle tale Curată? Că ai născut, mai presus de fire pe Dumnezeu cu trup, pe Cel ce a izbăvit lumea, prin tine, din tot păcatul, Fecioară, cu totul fără prihană.

Catavasie:

Inconjuratu-m-a adîncul, «mormînt făcîndu-mi-se mie «chitul; iar eu am strigat «către Tine, Iubitorule de «oameni, şi dreapta Ta, «Doamne, m-a mîntuit».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Orbit fiind cu ochii sufletului, la Tine vin, Hristoase, ca orbul cel din naştere, cu pocăinţă strigînd Ţie: Tu eşti lumina cea prea strălucitoare, a celor dintru întuneric.

ICOS

Dăruieşte-mi, Hristoase, izvorul înţelepciunii celei negrăite şi al cunoştinţei celei de sus, Cel ce eşti Lumina celor dintru întuneric şi Îndrumătorul celor rătăciţi; ca să spun cele ce m-a învăţat cartea cea dumnezeiască a Evangheliei păcii, adică minunea cu orbul. Că orb fiind din naştere, a dobîndit şi ochii cei simţitori şi pe cei ai sufletului, cu credinţă strigînd: Tu eşti Lumina cea prea strălucitoare a celor din întuneric!

SINAXAR

IN DUMINICA ORBULUI

In această zi, Duminica a şasea după Paşti, prăznuim minunea Domnului Dumnezeului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cea cu orbul din naştere.

Această minune, ca şi cea cu samarineanca şi cu slăbănogul, s-a făcut prin apă şi s-a întîmplat astfel: Vorbind Hristos cu iudeii şi arătîndu-le că El este deopotrivă cu Tatăl şi mai înainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra Lui. Atunci El, depărtîndu-se de acolo, a întîlnit pe un orb rătăcind, care era aşa din naştere, avînd numai forma şi gîvanele ochilor. Deci cînd l-a văzut Mîntuitorul cum este, a fost întrebat de Ucenici (care îl auziseră spunînd slăbănogului de la scăldătoarea oilor: «Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greşeşti», cum şi că «păcatele părinţilor se răsfring asupra fiilor»): «Învăţătorule, cine a păcătuit, el sau părinţii lui, de s-a născut orb?».

De altfel, pe atunci, stăruia părerea unui oarecare filozof epicurian, cum că sufletele ar fiinţa de mai-nainte, şi că, păcătuind, ele se coboară în chip nematerialnic în trupuri. Dar Hristos, respingînd asemenea păreri, a zis: «Nici acesta n-a greşit, nici părinţii lui, ci ca să se arate întru el lucrurile lui Dumnezeu».

Spunînd acestea, Hristos, a scuipat în ţărînă, a făcut tină, a uns cu ea gîvanele ochilor orbului şi i-a poruncit să se ducă şi să se spele la fîntîna Siloamului. Prin aceasta Hristos a arătat că El este Cel care la început, luînd ţărînă din pămînt, a plăsmuit pe om; şi pentru că, dintre toate părţile trupului, ochiul este cel mai de seamă, El plăsmuieşte ceea ce nu era, făcînd dovada că tot El este Acela, care dă puterii sufleteşti mişcare.

Nu a uns pe orb cu apă, ci cu scuipat, spre a se şti, că tot harul venea de la gura Celui ce a scuipat şi al doilea, că trebuia să-l trimită să se spele în apele Siloamului. Hristos îndeamnă pe orb să se spele, spre a nu se pune vindecarea pe seama tărîmei şi tinei aceleia; şi îl trimite la Siloam, ca să aibă multi martori ai acelei vindecări: că ducîndu-se el, uns la ochi cu tină, avea să fie întîlnit de multă lume. Unii spun că spălîndu-se, tina cea făcută cu scuipat, nu s-ar fi îndepărtat, ci că prin atingere cu apa, ea s-ar fi prefăcut în puterea văzătoare a ochilor.

Siloam se tîlcuieşte «trimis», pentru că apa aceasta se afla în afara cetăţii Ierusalimului. Pe vremea lui Iezechia, vrăjmaşii înconjurînd cetatea Ierusalimului şi cuprinzînd Siloamul, apa s-a tras înapoi de acolo. Mai înainte ca cei dinăuntrul cetăţii să sape fîntîni şi puţuri (pentru adunarea apelor), dacă cineva era trimis acolo din porunca proorocului Isaia, apa ieşea din nou la suprafaţă din abundenţă, şi putea lua apă. Dacă însă altcineva, fie chiar şi vreunul dintre vrăjmaşi, voia să ia din ea, curgerea apei se oprea. Aşa se întîmpla tot prin puterea lui Isaia.

Hristos, ca să arate tuturor că El este Dumnezeu, de aceea trimite pe orb la Siloam şi acesta dobîndeşte pe dată lumina ochilor. Unii îşi dau cu părerea, că Siloam se tîlcuieşte «trimis» şi din pricina acestui orb, care a fost trimis acolo de Hristos.

Orbul, îndată ce s-a spălat, a dobîndit, deci, vedere, printr-o putere negrăită, care a rămas ascunsă, chiar şi lui, care a simţit urmările acestei taine. Vecinii şi cunoscuţii lui, înţelegînd că vede cu adevărat, se mai îndoiau încă. Dar acela mărturisea că el este cel ce mai înainte fusese orb, iar celor ce-l întrebau cine este acela care i-a dat vederea, el le grăia, sus şi tare, că Hristos a fost tămăduitorul suferinţei lui. Deci, fariseii, auzînd de această uimitoare minune, huleau din nou pe Mîntuitorul, ca pe Unul ce nu păzeşte Sîmbăta; că într-o Sîmbătă, după cît se pare, făcuse şi această minune cu orbul. Şi s-a făcut ceartă între dînşii, că unii ţinînd seamă de minunile săvîrşite, ziceau: Iisus este de la Dumnezeu; iar alţii, ţinînd seama că nu păzeşte Sîmbăta, ziceau: Nu este de la Dumnezeu.

Cei ce nu aveau păreri bune despre Hristos, au întrebat pe orb: Tu ce spui despre Dînsul? Iar el a mărturisit cu glas tare, că este Prooroc, vrednicie de mare cinste la dînşii. Iar alţii n-au dat nici un fel de crezare că orb fiind, Hristos i-ar fi dat vindecare. Ei au trimis să cheme la ei şi pe părinţii lui, poate din cauză că nu voiau să dea crezare vecinilor orbului. Şi, de unde ei voiau cu tot dinadinsul să acopere minunea ce se făcuse cu orbul, o făceau şi mai vădită, deoarece părinţii au mărturisit toate, chiar dacă, temîndu-se să nu fie daţi afară din sinagogă, i-au îndrumat să-l cerceteze pe fiul lor, care este destul de în vîrstă ca să poată răspunde. Atunci acela au zis din nou orbului: Dă slavă lui Dumnezeu, că de acolo ţi-a venit vindecarea, Iar nu de la Hristos: că acesta este un păcătos, fiindcă strică Sîmbăta. Orbul, însă, voind să dovedească prin fapte, că Iisus este Dumnezeu, a zis: Eu nu ştiu aceasta: un lucru ştiu: că orb fiind, acum, prin mijlocirea Lui, văd.

Deci, aceia i-au zis din nou: Cum ți-a deschis ochii? El, însă, supărat de atîtea întrebări, nu spunea lucrurile cu de-amănuntul, ci pe scurt, zicînd că dacă n-ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi putut face o astfel de minune. Aceia mai întîi l-au ocărît, ca pe unul ce s-a mărturisit ucenic al Aceluia, zicînd că: Nimeni nu a deschis ochii vreunui orb din naștere; că și alți orbi au dobîndit vederea, însă nimeni n-a dat vedere unui orb din naștere. Deci, batjocorindu-l, l-au alungat din sinagogă. După acestea întîlnindu-l Iisus, i-a zis: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? Iar el, înțelegînd cine este Cel ce stă de vorbă cu dînsul și că prin mijlocirea Lui a dobîndit vederea (că mainainte, fiind orb, nu-L văzuse), s-a închinat Lui și s-a făcut ucenic al Lui, propovăduind cu glas tare binele ce i se făcuse.

Cu mila Ta cea nemăsurată, Hristoase Dumnezeule, Dătătorule de lumină, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, răcoritoare de cuptor și propovăduitoare de minuni, nearzînd și nici mistuind pe cei ce înălțau cîntări Dumnezeului părinților noștri.

Răstignindu-Te pe lemn, Mîntuitorule, soarele s-a întunecat, pămîntul s-a cutremurat, toată făptura s-a clătinat și morții din mormînte s-au sculat.

Sculîndu-Te din morți, Împărate, sufletele celor ce dormeau acolo s-au sculat împreună cu Tine, slăvind puterea Ta, prin care s-au dezlegat legăturile morții.

Venit-a de dimineață ceata femeilor, să Te ungă pe Tine cu miresme; și aflînd că ai înviat, Doamne, s-au bucurat împreună cu sfinții Ucenici; prin care, dă-ne nouă izbăvire de necazuri.

Cu tină ai uns ochii orbului și i-ai poruncit să meargă la Siloam; și spălîndu-se a văzut, slăvindu-Te cu laude, Hristoase, Împărate al tuturor.

Slavă...

Pe Tatăl, Cel fără de început și pe Fiul, Cel împreună fără de început, și pe Duhul cel Preasfînt cu laude să-I slăvim: Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Dumnezeule, Împărate al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

După naștere, fecioară te-ai arătat, Curată; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a înnoit firea cu puterea Sa, Preacurată; pe Care roagă-L pururea, să ne mîntuiască pe noi.

Catavasie:

Cela ce ai mîntuit în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei ce-ți înălțau cîntare, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri».

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Soborul îngerilor și adunarea oamenilor, lăudați pe Împăratul și Făcătorul tuturor; preoți cîntați-I, slujitori ai Domnului binecuvîntați-L, noroade preaînălțați-L întru toți vecii».

Cetele îngerești văzîndu-Te pironit pe Cruce, Hristoase, Împăratul tuturor, și toată făptura schimbîndu-se de frică, s-au spăimîntat, lăudînd iubirea Ta de oameni.

Iadul, văzîndu-Te întru cele mai de jos, a suspinat și în grabă a dat înapoi pe morții cei ținuți acolo din veac, care cu laude slăveau iubirea Ta de oameni, Hristoase!

Făcînd, Hristoase, minuni prea mărite, de bunăvoie Te-ai înălțat pe Cruce și printre morți Te-ai pogorît, Cel ce ai omorît iadul și cu tărie ai dezlegat pe toți cei legați.

Celui orb, ce a venit la Tine, Hristoase, i-ai deschis ochii, poruncindu-i să meargă la izvorul Siloamului ca să se spele și să vadă și să Te propovăduiască pe Tine Dumnezeu, Care Te-ai arătat în trup, spre mîntuirea lumii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Treime neîmpărțită, Unime neamestecată, Dumnezeule al tuturor și Ziditorule a toate, pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu laude, și se închină cu credință puterii Tale, mîntuiește-i de toate încercările.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară preacurată, de Dumnezeu dăruită, roagă pe Fiul tău, totdeauna, să nu mă rușinezi în ziua judecății, ci să mă numere cu oile cele alese.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvîntăm...

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, Care S-a întrupat din Fecioara-Maică, în anii cei mai de pe urmă, preoți lăudați-L, noroade preaînălțați-L întru toți vecii.

Nu cîntăm: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pentru că ți-a făcut ție mărire Cel puternic, «arătîndu-te fecioară curată, după naștere, ca una ce «fără de sămînță ai născut «pe Făcătorul tău, de aceea «pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Pe lemnul Crucii ai fost pironit, Hristoase Dumnezeule, și ai biruit toate căpeteniile vrăjmașului cele potrivnice, și blestemul cel dintîi l-ai nimicit, Mîntuitorule. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Cînd Te-a văzut pe Tine, Cuvinte, iadul, cu sufletul în cele mai de jos, a suspinat și de frică a liberat pe toți morții, care au cunoscut puterea stăpînirii Tale. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Soborul fariseilor, văzîndu-L făcînd semne și minuni înfricoșătoare, L-au omorît din pizmă pe Cel ce

a prădat iadul cu Învierea Sa şi pe toţi i-a sculat, ca un Puternic.

Înviat-ai din morţi, precum ai zis, Dătătorule de viaţă; şi după Înviere Te-ai arătat sfinţilor ucenici, Cel ce ai făcut semne şi ai deschis ochii orbilor; cu care, împreună, Te mărim în veci.

Slavă...

Lumină pe Tatăl cinstesc, Lumină pe Fiul slăvesc, Lumină şi pe Duhul cel drept laud; o Lumină neîmpărţită, în trei feţe cunoscută, un Dumnezeu-Împărat a toată făptura.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătîndu-te mai cuprinzătoare decît cerurile, Fecioară curată, ai cuprins trupeşte pe Dumnezeu cel nemărginit şi L-ai născut spre izbăvirea tuturor, celor ce te laudă pe tine, cu credinţă neîndoită.

Catavasie:

Pe tine, Maica lui Dumne-«zeu, care, mai presus de cu-«get şi de cuvînt, ai născut «negrăit sub ani pe Cel fără «de ani, credincioşii cu un «gînd te mărim».

LUMINÎNDA Paştilor:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicînd şi moartea pierzînd; Paştile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., a Orbului:

Luminează, Doamne, ochii mei cei înţelegători, care sînt slăbiţi de păcatul cel întunecat, insuflîndu-le smerenie, Îndurate, şi curăţeşte-mă cu lacrimile pocăinţei.

Şi acum...

Podobie: Femei auziţi...

Trecînd pe cale, Mîntuitorul nostru a aflat un orb fără de ochi, şi scuipînd în ţărînă şi făcînd tină, l-a uns pe el. Şi l-a trimis ca să meargă la Siloam şi să se spele; iar el, spălîndu-se, a venit de acolo văzînd lumina Ta, Hristoase al meu.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 şi se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fără de lege, ai ieşit din mormînt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cu Te-ai întrupat, îngerii Tăi cei fără de trup; n-au simţit cînd ai înviat, ostaşii cei ce Te-au străjuit. Că amîndouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau; dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu

credinţă tainei. Dă-ne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie şi mare milă.

Doamne, încuietorile cele veşnice zdrobindu-le şi legăturile rupîndu-le, ai înviat din mormînt, lăsînd giulgiurile Tale spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Şi ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peşteră. Mare este mila Ta, Mîntuitorule Cel necuprins, miluieşte-ne pe noi.

Doamne, femeile au alergat la mormînt ca să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cel ce ai pătimit pentru noi; şi venind, au aflat un înger şezînd pe piatra răsturnată de frică, şi către dînsele a strigat, grăind: A înviat Domnul! Spuneţi ucenicilor că a înviat din morţi, Cel ce mîntuieşte sufletele noastre.

Doamne, precum ai ieşit din groapa pecetluită, aşa ai intrat şi prin uşile închiate, la ucenicii Tăi, arătîndu-le lor patimile trupului, pe care le-ai primit, Mîntuitorule, îndelung-răbdînd. Ca Cel ce eşti din sămînţa lui David, răni ai răbdat; iar ca Fiu al lui Dumnezeu, lumea ai slobozit. Mare este mila Ta, Mîntuitorule Cel necuprins, miluieşte-ne pe noi.

Stihirile lui Anatolie, acelaşi glas:

Doamne, Împărate al veacurilor şi Făcătorule al tuturor; Cel ce pentru noi răstignire şi îngropare cu trupul ai primit, ca pe noi pe toţi din iad să ne slobozeşti, Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Doamne, minunile Tale cele prea strălucite cine le va spune? Sau cine va vesti tainele Tale cele înfricoşătoare? Că, întrupîndu-Te pentru noi, precum Însuţi ai voit, tăria puterii Tale ai arătat; că cu crucea Ta tîlharului raiul ai deschis, şi cu îngroparea Ta încuietorile iadului ai zdrobit, iar cu învierea Ta toate ai îmbogăţit, Îndurate, slavă Ţie!

Mironosiţele femei, la mormîntul Tău ajungînd foarte de dimineaţă, Te căutau, să Te ungă cu miresme, pe Tine, Cuvîntul cel fără de moarte şi Dumnezeu; şi graiurile îngerului auzind, s-au întors cu bucurie, să vestească Apostolilor lămurit, că ai înviat, Viaţa tuturor, şi ai dăruit lumii curăţie şi mare milă.

Stihira orbului, glasul al 8-lea:

Stih: Caută spre mine şi mă miluieşte...

Cel ce prin îndurarea milostivirii Te-ai întrupat, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naştere, prin îndurările celor negrăite ale milostivirii l-ai înviednicit dumnezeie-

ştii străluciri, ungînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuţi şi acum, Dătătorule de lumină, luminează şi simţirile noastre cele sufleteşti, ca Cel ce singur eşti din belşug dăruitor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulţimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat şi celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupeşti ai celui orb din naştere, ci şi pe cei sufleteşti. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine, Dumnezeu tăinuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

Şi acum..., Prea binecuvîntată eşti...

Doxologia mare şi otpustul.

La Ceasul întîi, se cîntă Slavă... Şi acum..., Stihira Evangheliei, a opta, glasul al 8-lea:

Lacrimile Mariei nu în zadar s-au vărsat fierbinte, că iată, s-a înviednicit şi de învăţăturile îngereşti şi de vederea Ta, o, Iisuse! Dar cugetă încă lucruri pămînteşti, ca o femeie neputincioasă; pentru aceasta a şi fost oprită să se atingă de Tine, Hristoase. Dar, totuşi, a fost trimisă propovăduitoare ucenicilor Tăi, cărora bunele vestiri le-a spus, vestindu-le suirea la moştenirea părintească. Cu care învredniceşte-ne şi pe noi arătării Tale, Stăpîne Doamne!

LA LITURGHIE

Fericirile glasului al 5-lea:

Tîlharul pe Cruce, crezînd în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit fără înconjur, din inimă strigînd: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta!

Pe Cel ce pe lemnul Crucii a înflorit viaţă neamului omenesc şi a uscat blestemul cel de pe urma pomului neascultării, ca pe Mîntuitorul şi Făcătorul cu un glas să-L lăudăm.

Răstignit fiind Tu, Hristoase, între doi tîlhari osîndiţi, unul hulindu-Te, după dreptate a fost osîndit, iar altul mărturisindu-Te, în rai s-a sălăşluit.

Cinstitele femei, apropiindu-se de ceata Apostolilor, au strigat: Hristos a înviat! Să ne închinăm Lui, ca unui Stăpîn şi Făcător.

Şi din Canonul Orbului se pune Cîntarea a 6-a:

CHINONICUL

Trupul lui Hristos primiţi şi din izvorul cel fără de moarte gustaţi.

Sau: Lăudaţi pe Domnul din ceruri...

(Slujba Sfîntului din această Duminică se cîntă la Pavecerniţă).

LUNI
ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Praznicului şi trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară...

Lumină a tuturor muritorilor şi ochi al trupului acestuia pămîntesc fiind, Dumnezeule şi Cuvinte şi cunoscut ca Făcător şi Ziditor de obşte al ochilor, şi acum, din amestecarea tinei cu scuipat, dai vedere orbului, în chip negrăit. Întru degetele Tale se plăsmuieşte şi tina şi vederea; pe care dobîndind-o cel ce mai înainte era ştiut că din naştere nu văzuse nicidecum soarele, Te vede pe Tine, Soarele cel dulce, privind chipul Celui ce ne-a zidit pe noi, pentru milostivirea cea negrăită.

Cel ce mai-nainte fusese orb din naştere, la ieşirea din pîntecele maicii sale, dobîndind mădularele şi încheieturile trupului omenesc, credea că lipsa vederii nu este nimic pentru făptură, socotind-o firească; din pricina căreia îşi lovea cumplit picioarele şi alte multe părţi ale trupului de pietrele din cale. Care, prin Tine, tămăduindu-şi şi aceasta lipsă, vede Lumina lumii şi Te vesteşte pe Tine ca Dătător al luminilor, Dumnezeu şi Stăpîn al făpturilor şi Făcător a toată lumea.

Cel ce fusese mai înainte orb, dobîndind vedere, este bănuit de cărturarii cei orbi, ca unul care nicidecum nu vedea, ci se prefăcea în chip mincinos că vede, datorită Mîntuitorului, şi voiau să-l orbească prin întunecimile slovei, întru care străluceşte dulcele Soare, Hristos, Cel ce săvîrşeşte pentru mine lucrare de înnoire simbăta. Care, luminînd întunecimea orbului şi înlăturînd vicleniile cărturarilor, a dăruit celor mai înainte orbi, lumina cea dintru ei; iar acum, văzînd, propovăduiesc lumii pe Dătătorul luminilor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară pentru păcatele părinţilor m-am născut fără vedere? Au doară pentru necredinţa neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte şi cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, şi nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine şi mă miluieşte!

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Octoihului, glasul al 5-lea:

A Învierii:

Prin cinstită crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai

rușinat; și prin Învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mîntuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

De umilință:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

Doamne, păcătuind nu încetez; vrednic de iubirea Ta de oameni nu mă știu. Biruiește împietrirea mea, Cel ce singur ești bun, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Toate cele pămîntești nesocotind și chinurile bărbătește înfruntînd, de fericitele nădejdi nu ați rămas lipsiți, ci moștenitori împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Avînd îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Troparul: Pe Cuvîntul cel împreună..., și al Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te poarta Domnului... Otpustul.

LA UTRENIE

Troparul Învierii.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 5-lea:

Sedelna Învierii:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o lăudăm, sfîntă îngroparea cu cîntări să o cinstim, și Învierea Lui să o preaslăvim; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morții și puterea diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

De umilință:

Să priveghem, toți credincioșii, și să întîmpinăm pe Hristos, cu untdelemn din destul și cu candele aprinse, ca să ne învrednicim a fi înăuntrul cămării; că cel ce va rămîne pe dinafara ușilor, în zadar va striga către Dumnezeu: Miluiește-mă!

A Mucenicilor:

Doamne, rîvnind purtătorii de chinuri după paharul

pătimirii Tale, au părăsit dulcețile vieții și îngerilor părtași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dă sufletelor noastre pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu îngerii cele cerești și cu oamenii cele de pe pămînt, cu glas de bucurie strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu: Bucură-te, poartă mai cuprinzătoare decît cerurile! Bucură-te, Ceea ce singură ești mîntuirea pămîntenilor! Bucură-te, cea cinstită! Bucură-te, cea plină de dar, care ai născut pe Dumnezeu întrupat!

După a doua Catismă se cîntă Sedelna Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Mai înainte de răstignirea și învierea Ta, Îndurate, un orb din naștere striga cu căldură către Tine, Cel ce treceai pe aproape: Fiul lui David, miluiește-mă! Dă-mi lumina ochilor, ca și eu să Te văd pe Tine! Ai cărui ochi ungîndu-i cu tină din scuipare, Cuvinte, i-ai dat lumină, cu strălucire.

Slavă..., Și acum..., Iot aceasta:

Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Canoanele: al Orbului cu Irmoasele pe 8 și cel din Minei, pe 4.

Condacul, Icosul și Lumînînda Orbului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 5-lea:

A Învierii:

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fără de lege, ai ieșit din mormînt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-ai întrupat, îngerii Tăi cei fără de trup; n-au simțit cînd ai înviat, ostașii cei ce Te-au străjuit. Că amîndouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau, dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu credință tainei. Dă-ne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie și mare milă (de două ori).

De umilință:

Vai mie! Pentru ce m-am asemănat smochinului celui neroditor și mă tem de blestemul Tău și de tăiere? Ci, cerescule Plugar, Hristoase Dumnezeule, sufletul meu cel înțelenit fă-l roditor, și mă primește, ca pe fiul cel risipitor, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Binecuvîntată este oastea Împăratului ceresc; că deși au fost pămînteni purtătorii de chinuri, s-au sîrguit să ajungă la vrednicia îngerească, disprețuindu-și trupurile: și prin pătimiri, s-au învrednicit de cinstea celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și

eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

LA STIHOAVNA

Stihira Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase Părinte...

Orbire s-a arătat orbul, pentru cei ce vedeau prea bine, întunecînd și mințile și sufletele și gîndul celor ce priveau vederea lui de curînd dobîndită. Și strigîndu-l ei, l-au întrebat cu asprime: Cum de vezi acum, ca unul din cei ce văd lumina, tu, care erai orb din naștere și ședeai la drumuri și cerșeai? Iar el a arătat pe Cel ce i-a dat lumina și a făcut în lume luminile, din care Se propovăduiește ca Fiu al lui Dumnezeu, mai înainte de început, Cel ce în vremile cele din urmă S-a făcut om din Fecioară, de la Dumnezeiescul Duh, din milostivire.

Stih: Caută spre mine și mă miluiește...

Ca o sarcină și ca o povară pămîntească se arăta celor din lume orbul, umblînd pe ulițe și strivindu-și picioarele, folosind toiagul în loc de vedere. Pentru aceea, a alergat la Dătătorul de lumină, de la Care primește putința de a vedea lumina și a privi cu ochii săi pe Făcătorul, Cel ce a zidit la început firea omenească din pămînt, după asemănarea și după chipul Său, iar acum cu țină și cu scuipare a luminat ochii aceluia și i-a dat, cu iubire de oameni, să vadă soarele.

Stih: Pașii mei îndrepteazî-i, după cuvîntul Tău.

Dobîndind orbul lumina, a văzut pe Cuvîntul Părintelui, asemenea la înfățișare cu făptura omenească; prin Care a privit, ca și ceilalți oameni, soarele cel purtător de lumină și stăpînitor al zilei, bucurîndu-se de acea vedere minunată, prin care a fost văzut mergînd drept și străbătînd cărările, fără poticnire. Și a cunoscut pe Cel ce l-a luminat, Fiu al lui Dumnezeu, Care pentru prea multa Lui milostivire, S-a întrupat, și rămînînd ceea ce era, adică Dumnezeu, S-a făcut om; și luînd ceea ce nu era, a păzit neamestecată unirea celor două firi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un orb din naștere; și nedumeriți fiind Ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: Acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului. Iar acela, spălîndu-se, s-a făcut sănătos, și striga către Tine: Cred Doamne! și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 4-a din Canonul Orbului.

MARȚI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă șase Stihiri: trei ale Praznicului și trei de la Mineu.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară...,

Cel ce mai înainte fusese orb, a mărturisit cu gura, cu sufletul și cu gîndul că Cel ce, ca un Ziditor, i-a dat vederile ochilor și obștească luminare din țină și scuipat, este Făcătorul și Întîistătătorul tuturor făpturilor, Care S-a întrupat numai din milostivire pentru făptură, și L-a propovăduit ca pe un Dumnezeu atotputernic. Dar cărturarii, nesuferind să vadă rîvna lui și felul în care acesta vorbea cu dînșii, au hotărît să-l scoată din sinagogă, fiind ei înșiși mult mai orbi și cu sufletul și cu trupul, decît cel ce fusese mai înainte lipsit de vedere.

Semn de biruință a ridicat orbul, cu putere, împotriva celor ce vedeau pe Ziditorul; căci încă de pe cînd era orb a cunoscut pe Făcătorul lui și al tuturor, simțindu-și lumina ochilor cea plăsmuită din scuipat, și numai prin aceasta cunoscînd pe Cel ce l-a luminat, ca Fiu al lui Dumnezeu și Stăpîn al tuturor; pe Care văzîndu-L cei orbiți de răutatea pizmei, nicidecum nu L-au cunoscut, măcar că vedeau multe și felurite dintre lucrările minunate ale minunilor Lui, săvîrșite numai cu cuvîntul.

Cel ce fusese mai înainte orb, dobîndind vedere, este bănuit de cărturarii cei orbi, ca unul care nicidecum nu vedea, ci se prefăcea în chip mincinos că vede, datorită Mîntuitorului și voiau să-l orbească prin întunecimile slovei, întru care strălucește dulcele Soare, Hristos, Cel ce săvîrșește pentru mine lucrare de înnoire sîmbătă. Care luminînd întunecimea orbului și înlăturînd vicleșnia cărturarilor, a dăruit celor mai înainte orbi, lumina cea dintru ei; iar acum, văzînd, propovăduiesc lumii pe Dătătorul luminilor.

Se adaugă trei stihirile de la Mineu.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule,

Care celui din naștere lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupului, cît și pe cei ai sufletului, cu p r e a curată atingerea Ta, luminînd și ochii n o ș t r i cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ț i e, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile din Octoih, glasul al 5-lea:

A Învierii:

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere S-a adus. Înfricoșatu-s-au de A c e s t a mai-marii iadului, și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd c e l o r din legături: ieșiți! și celor din întuneric: arătați-vă!

De umilință:

Stih: Către Tine, cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

Doamne, și de frica Ta mă tem și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de j u d e c ă t o r? Sau cine, vrînd să se vindece, mînie pe doctor, ca mine? Îndelung-răbdătorule, Doamne, îndură-Te de neputința mea, și mă miluiește!

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Cu pavăza credinței îmbrăcîndu-se și cu semnul Crucii întărindu-se, bărbătește au alergat spre chinuri Sfinții Tăi, Doamne, și înșelăciunea și s e m e ț i a diavolului au zdrobit. Cu rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii Tale pace, și sufletelor noastre m a r e milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cela ce prin îndurarea milostivirii Te-ai î n t r u p a t, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naștere, p r i n îndurările c e l e negrăite ale milostivirii, l-ai învrednicit dumnezeiești străluciri, ungînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuți și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțurile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

LA UTRENIE

Troparul Învierii.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 5-lea:

A Învierii:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormîntul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Atotputernice și necuprinsule Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Judecătorul șezînd și îngerii stînd înainte, trîmbița răsunînd și văpaia arzînd, ce vei face suflete al meu, cînd vei fi dus la judecată! Că atunci răutățile tale se vor arăta, și greșelile tale cele ascunse vor fi vădite. Pentru aceasta, mai înainte de sfîrșit strigă către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Astăzi strălucește pomenirea purtătorilor de chinuri, că are strălucire din înaltul cerului; ceata î n g e r i l o r prăznuiește și neamul omenesc î m p r e u n ă sărbătorește. Pentru aceea se roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică a lui D u m n e z e u Preasfîntă, zidul de apărare al creștinilor, izbăvește, ca totdeauna, pe poporul care strigă către tine cu deadinsul. Împotrivește-te gîndurilor celor rușinoase și trufașe, ca să strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

P r i v i n d o r b u l, cel ce nu vedea din naștere, cu ajutorul scuipatului C e l u i ce a plăsmuit dintru început ființa omenească, a văzut pe Soarele cel m a r e; pentru aceasta, văzînd chipul Acestuia, zidit după asemănarea Celui ce a plăsmuit chipul, a înălțat lui Dumnezeu mulțumită din suflet.

Slavă..., Și acum..., aceeași:

Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Sfîntului din Minei pe 4. Condacul, Icosul și Lumininda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile din Octoih 4, glasul al 5-lea:

A Învierii:

Doamne, încuietorile c e l e veșnice zdrobindu-le și legăturile rupîndu-le, ai înviat din mormînt, l ă s î n d giulgiurile Tale, spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mîntuitorule Cel necuprins, miluiește-ne pe noi (de două ori).

De umilință:

Mulțimile greșelilor mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; și șterge t o a t e fărădelegile mele, dîndu-mi hotărîre de pocăință, ca un singur Iubitor de oameni, rogu-mă, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Mucenicii T ă i, Doamne, urmînd cetelor îngerești, au răbdat chinurile ca și cum

ar fi fost fără de trupuri, avînd ca singură nădejde dobîndirea bunătăţilor celor făgăduite. Cu rugăciunile lor, Hristoase, Dumnezeul nostru, dăruieşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulţimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat şi celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupeşti ai celui orb din naştere, ci şi pe cei sufleteşti. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tăinuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

LA STIHOAVNA

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase Părinte...

Strălucirea cea purtătoare de lumină, văzînd-o strălucind lămurit, Sîmbătă, orbului celui purtător de lumină, cei hrăniţi cu legile lui Moise erau orbiţi la minte, privind ca prin umbră şi necunoscînd umbra, care acoperă legile; din care pricină ei n-au văzut pe Izvoritorul luminii şi pe Întemeietorul Sîmbetei, prin cuvînt, pe Cel ce a luminat ochii orbului prin spălare şi cu plăsmuirea cea nouă din tină şi scuipat. Cu acela unindu-ne, să vedem şi noi pe Dumnezeu, mustrînd orbirea fariseilor, cu vederea cea de la Dumnezeu.

Stih: Caută spre mine şi mă miluieşte...

Ca un revărsat de zori răsare lumina ochilor pentru orbul cel mult-pătimitor, care bîjbîia în întunericul nopţii orbirii, după ce s-a spălat, din dumnezeiască poruncă, în apele izvorului Siloam. Pentru aceasta se arată ca un mai nou purtător de lumină, văzînd negura făcătoare de noapte a întunericului legiuitorilor cărturari, şi luminînd orbirea lor cea întunecată, cu strălucirile cele aducătoare de lumină, din care, orbirea de mai-nainte a slovei celei întunecate se împrăştie prin strălucirile cele luminoase care ni se dau nouă de la Cuvîntul.

Stih: Paşii mei îndreptează-i, după porunca Ta.

Fiind orbul luminat cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, s-a ridicat la înălţimea treptei celei purtătoare de lumină; şi chiar de fusese mai înainte orbit şi sufleteşte şi trupeşte, acum cunoaşte pe Făcătorul şi Dătătorul de lumină, Cel ce a strălucit din mormînt, a treia zi, şi a luminat pămîntul cu Învierea Sa. Din care a strălucit oamenilor, celor ţinuţi întru întuneric, lumina zidirii celei din nou, pentru milostivire şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptăţii, Hristoase Dumnezeule, Care, celui din naştere lipsit de lumină i-ai luminat atît ochii trupului, cît şi pe cei ai sufletului, cu prea curată atingerea Ta, luminînd şi ochii noştri cei sufleteşti, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ţie, cu credinţă: Mare şi negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie!

CADE-SE A ŞTI:

Că de va cădea Sfîntul Apostol Ioan Teologul (8 mai) în Miercurea odovaniei praznicului Paştilor (Aceasta se întîmplă atunci cînd Sf. Paşti se serbează la 31 martie, ceea ce nu e posibil în actuala situaţie calendaristică, în care data cea mai timpurie a Sf. Paşti poate fi 4 aprilie = 22 martie stil vechi), Marţi seara, la Vecernia mică, se pun stihirile Apostolului pe 4, Slavă..., a Apostolului, Şi acum... a Praznicului.

La Stihoavnă se pun stihirile Apostolului cele de la stihoavna Vecerniei mari, cu stihurile lor; Slavă... a Apostolului, Şi acum... a Praznicului; troparul Apostolului; Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu, a Învierii: Toate tainele tale... şi ofpustul.

La Vecernia mare, după Psalmul obişnuit, se cîntă Fericit bărbatul... starea întîi.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10: ale Orbului 6 şi ale Apostolului 4; Slavă... a Apostolului; Şi acum... a orbului. Vohod; prochimenul zilei şi paremiile Apostolului.

La Litie se pune stihira hramului şi ale Apostolului: Slavă... a Apostolului; Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Stihoavnă se pune stihira Învierii de rînd, apoi stihirile Paştilor cu stihurile lor; Slavă... a Apostolului Şi acum..., Ziua Învierii.

La binecuvîntarea pîinilor se cîntă troparul Apostolului (de două ori) şi: Născătoare de Dumnezeu... (o dată).

Neflind priveghere, atunci se citeşte Miezonoptica zilei şi celelalte după rînduială.

La Utrenie:

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii (de două ori); Slavă... al Apostolului, Şi acum... al Născătoarei de Dumnezeu şi sedelnele de rînd. După polieleu se pun sedelnele, antifonul şi Evanghelia Apostolului; Învierea lui Hristos... şi stihira Apostolului.

Se cîntă Canonul Paştilor cu irmoasele pe 6, al Apostolului pe 4 şi al Orbului pe 4; Catavasie: Mîntuitorului Dumnezeu..., iar Canonul Înaintepăzniţării se cîntă marţi, mai înainte.

După Cîntarea a 3-a se citesc Condacul şi Icosul Apostolului, Ipacoi al Paştilor, Slavă... Sedealna Apostolului, Şi acum... a Orbului.

După Cîntarea a 6-a se citesc Condacul şi Icosul Paştilor.

La Cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce eşti mai cinstită...

Apoi urmează Lumininda Paştilor, a Apostolului şi a Orbului.

La Laude se cîntă stihirile Apostolului pe 4, şi stihirile Paştilor; Slavă..., a Apostolului; Şi acum..., a Paştilor: Ziua Învierii... doxologia mare şi troparul.

Ceasurile se citesc după obicei.

La Liturghie se pun, la Fericiri, cîntarea a 3-a din Canonul Paştilor şi Cîntarea a 6-a din al Apostolului, Prochimenul Paştilor şi al Sfîntului; Apostolul şi Evanghelia zilei şi a Sfîntului; chinonicul Paştilor şi al Apostolului.

Tot aşa se pune slujba la Aflarea Capului Botezătorului Ioan, dacă va cădea Miercuri în odovania Praznicului Paştilor.

MIERCURI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

ODOVANIA PRAZNICULUI PAŞTILOR

LA VECERNIE

După ce binecuvîntează preotul, se cîntă: Hristos a Înviat... cu stihurile lui, întocmai ca în Săptămîna luminată. Apoi se citeşte Psalmul 103 şi catisma de rînd.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă următoarele stihiri idiomele ale Orbului, glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară pentru păcatele părinţilor m-am născut fără de

vedere? Au doară pentru necredința neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește.

Același glas:

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-a putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos și striga către Tine: Cred, Doamne! Și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

Glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naștere lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupești cît și pe cei sufletești, cu prea curată atingerea Ta, luminînd și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Același glas:

Cel ce prin îndurarea milostivirii Te-ai întrupat,

Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naștere, prin îndurările cele negrăite ale milostivirii, l-ai învrednicit dumnezeieștii străluciri, ungînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuți și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțirile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din nastere, ci și pe cei sufletești. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine, Dumnezeu tăinuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

LA STIHOAVNA

Se pune Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul Cel iubitor de oameni: prădînd portile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor:

Paștile cele sfințite astăzi nouă s-au arătat...,

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii, și să ne luminăm...

Hristos a înviat... (de trei ori).

După Sfinte Dumnezeule... și Tatăl nostru..., cîntăm troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te, poarta Domnului..., și otpustul.

La Pavecernița, după Sfinte Dumnezeule..., și Tatăl nostru..., se pune Condacul Orbului, Slavă... Și acum..., Condacul Paștilor: Deși Te-ai pogorît în mormînt...

Apoi urmează Miezonoptica și Catisma după obicei. După Sfinte Dumnezeule... cei dintîi, se pune troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

După al doilea Sfinte Dumnezeule..., se pune Condacul Paștilor: Deși Te-ai pogorît..., Doamne miluiește (de 12 ori) și otpustul.

Nu citim Lăudele mici pentru morți.

LA UTRENIE

Preotul face începutul după obicei: Slavă Sfintei și Celei de o ființă..., și se cîntă: Hristos a înviat... cu stihurile lui, ca în Săptămîna Luminată, și apoi se citesc cei șase psalmi.

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început... (de 2 ori), Slavă... Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Învierii din Octoih, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o lăudăm. Sfînta Îngropare cu cîntări să o cinstim, și Învierea Lui să o preaslăvim; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morții și tăria diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel

ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormîntul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Întru tot puternice și necuprinsule, Doamne, slavă Ție!

Și acum...

Bucură-te, munte sfînt și de Dumnezeu umblat! Bucură-te, rug însuflețit și nears! Bucură-te, ceea ce ești una lumii punte către Dumnezeu, care treci pe cei morți la viața veșnică! Bucură-te, Fecioară fără prihană, care fără ispită bărbătească ai născut Mîntuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Orbului, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Cel ce este împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, pentru iubirea de oameni S-a îmbrăcat în firea noastră, și boalele de la oameni gonind, ca un Dumnezeu, a luminat și ochii celui din naștere lipsit de lumină.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta

Învierea lui Hristos... (de trei ori) și Psalmul 50.

Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6, al Orbului pe 4 și al Înaintepăznuirii Înălțării pe 4.

CANONUL Înaintepăznuirii.

Alcătuire a lui Iosif.

Cîntarea 1, glasul al 5-lea:

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Sus la Tatăl, Hristos Se suie și duce trupul, pe care l-a luat dintre noi. Pe Dînsul să-L preaslăvim astăzi, cu laude, cîntîndu-I cîntare de biruință.

Slavă...

Cărțile dumnezeieștilor Scripturi și propovăduirile înțelepților grăitori de cele dumnezeiești împlinire au luat cu adevărat; că după Înviere, Stăpînul Se înalță cu slavă la cele cerești.

Și acum...

Pămîntul dănțuiește tainic și cele cerești se umplu de veselie, pentru Înălțarea lui Hristos, Cel ce a împreunat cu harul pe cele ce erau despărțite mai de demult, și a înlăturat stavila cea din vrăjmășie.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai întărit...

Legînd moartea, cu moartea Ta, Cuvinte, ai înviat a treia zi din morți, cu adevărat; și Te-ai suit cu slavă la cele cerești, Mîntuitorule, cei fără de trupuri lăudînd rînduiala Ta cea negrăită.

Slavă...

Venit-ai la cei de pe pămînt, fără de trup, Hristoase; și îmbrăcîndu-Te în trup, ai suferit Crucea; și înviind din morți, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Începătorul luminii, pe toate împăcîndu-le.

Și acum...

Căutînd oaia cea rătăcită pe pămînt, ai readus-o la cele nerătăcite, Cuvinte; și înălțîndu-Te la ceruri, ai șezut întru slavă, de-a dreapta Părintelui Tău. Slavă milostivirii Tale celei multe.

Catavasie: Veniți să bem băutură nouă...

Condacul și icosul Orbului, apoi

SEDEALNA, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău...

Deschis-ai ochii celui orb din naștere, Hristoase, arătînd iudeilor, Mîntuitorul meu, slava Ta cea negrăită și că ești Lumina tuturor; dar ei, orbiți fiind de pismă, întinzînd curse, căutau să Te omoare pe Tine, Dătătorule de viață.

Slavă..., Și acum..., același glas:

Născutu-Te-ai, Mîntuitorule, precum Însuți ai voit; arătatu-Te-ai iarăși, precum Însuți ai socotit; și ai pătimit ca un om, iar ca Dumnezeu ai înviat; înălțatu-Te-ai la ceruri cu slavă și ai ridicat firea omenească și cu slavă o ai împodobit.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Dumnezeiască pogorîrea Ta...

Firea noastră, cea osîndită mai înainte pentru păcat, prin întruparea Ta, Împărate a toate, a dobîndit milă, lăudînd cu frică Învierea și dumnezeiasca Ta Înălțare.

Se minunează cetele celor fără de trupuri, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, purtînd trup pămîntesc și suindu-Te pe nori, și la ceruri înălțîndu-Te.

Slavă...

Văzînd veșmintele Tale înroșite, Hristoase Împărate a toate, Puterile îngerești s-au spăimîntat de suirea Ta și cu frică și cu bucurie Ți s-au închinat.

Și acum...

Să batem din palme, că Domnul sculîndu-Se din morți, S-a suit la ceruri, îngerii plecîndu-se Lui, ca Făcătorului și Dumnezeului nostru.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Irmos: Cel ce Te îmbracă...

Dezlegînd osîndirea omenirii, Hristos a înviat și S-a înălțat la cele cerești, cinstind, prin șederea împreună cu Tatăl, pe cei ce i-a iubit.

Slavă...

După Înviere făcînd bucurie Ucenicilor Tăi, Hristoase, Te-ai ridicat sus, la Părintele Tău, de Care nu Te-ai despărțit nici cînd cu oamenii ai viețuit.

Și acum...

Umbrele Legii cele de mai înainte și proorocirile grăi-

torilor de cele dumnezeiești plinindu-le, Hristoase, Te-ai înălțat, ridicîndu-Te pe nor, Mîntuitorule, la cele cerești.

Catavasie: Să mînecăm cu mînecare...

Cîntarea a 6-a:

Irmos: Pe marea cea tulburată...

Minunată privelişte Te-ai arătat îngerilor, purtînd chip de om, la Înălțarea Ta cea înfricoşătoare, Iubitorule de oameni; pentru aceasta cu frică Te laudă pe Tine.

Slavă...

Domnul tuturor Se înalță cu slavă, întru strălucire, la Părintele Său cel fără de început; toată făptura prăznuieşte acum, dănțuind.

Şi acum...

Toată limba să strige, astăzi, cu glas de bucurie şi cu dumnezeiesc glas de trîmbiță: Hristos S-a înălțat la ceruri, pe care nu le-a părăsit.

Catavasie: Pogorîtu-Te-ai întru cele...

Condacul şi Icosul Paştilor

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Cel preaînălțat Domnul...

Dărîmînd peretele cel din mijloc al vrajbei, Doamne, cu Crucea şi cu Patima Ta, pe nori fiind purtat, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Cel fără de început.

Cuprinse de spaimă strigau Puterile cereşti: Ridicați porțile! Că a venit Hristos, purtînd trup pămîntesc şi pe Veliar cu dumnezeiasca Patimă omorîndu-l.

Slavă...

Dumnezeieştilor Puteri, care întrebau: Pentru ce-Ți sînt veşmintele înroşite, Iubitorule de oameni? Hristos, înălțîndu-Se, striga: Pentru că am călcat acum strugurii în teasc!

Şi acum...

Cu laude slăvim, într-un glas, Răstignirea şi Învierea Ta, Hristoase, prăznuind cu strălucire cinstita Ta Înălțare în veci.

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Ție Făcătorului...

Pe Tine, Cel ce eşti Lumină din Lumină, nor luminos Te-a ridicat din Muntele Măslinilor, în văzul tuturor dumnezeieştilor Tăi ucenici, care Te laudă pe Tine întru toți vecii.

Să batem din palme, precum zice psalmistul; înviat-a Hristos, Dumnezeul nostru, şi S-a suit de unde Se pogorîse la noi, pentru iubirea de oameni, împăcînd pe cele învrăjbite de demult.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

David, psălmuind, strigă: Hristos S-a suit pe heruvimii Săi, şi a zburat cu adevărat pe aripile cetelor

celor fără de materie, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Şi acum...

Arătatu-Te-ai Ucenicilor, după ce ai înviat din mormînt şi i-ai suit pe ei în Muntele Măslinilor; de unde, un nor de lumină ridicîndu-Te, Hristoase, Te-a suit la cele de sus, cu slavă.

Catavasie: Această aleasă şi sfîntă zi... Să lăudăm, bine să cuvîntăm... şi în loc de: Ceea ce eşti mai cinstită..., se cîntă pripelile Paştilor.

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Isaie, dănțuieşte...

Sfințită sărbătoare prăznuieşte astăzi, luminat, toată făptura, la Înălțarea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu; prin care ai dus la Părintele Tău firea, pe care ai luat-o de la noi, mai presus de cuvînt, Cel ce eşti neschimbat.

Ca un Dumnezeu ai sfărîmat porțile şi încuietorile iadului, Mîntuitorule, şi, înviind din morți, Te-ai suit cu slavă la ceruri, cetele îngereşti strigînd cu spaimă: Ridicați porțile!

De Înălțarea Ta cea dumnezeiască fiind uimiți dumnezeieştii ucenici, au venit înaintea lor îngerii, strigînd către dînşii: Acesta, pe Care Îl vedeți suindu-Se la ceruri, va veni cu slavă să judece pe toți.

Slavă...

Pacea pe care ai dăruit-o ucenicilor, Hristoase, cînd Te-ai suit oarecînd la cele de sus, trimite-ne-o şi nouă din destul, păstrîndu-le pe toate laolaltă întru dragoste, ca într-un glas pe Tine, Mîntuitorule, să Te mărim.

Şi acum...

Car purtător de lumină al Soarelui celui nematerial tu ai fost, cu adevărat, Preacurată, fără de prihană; prin care, cei ce şedeau întru întuneric, au văzut lumina cunoştinții, după datorie slăvindu-te pe tine.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

LUMINÎNDA

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicînd şi moartea pierzînd; Paştile nestricăciunii, lumii de mîntuire (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a Orbului.

Luminează, Doamne, ochii mei cei înțelegători, care sînt slăbiți de păcatul cel întunecat, însuflîndu-le smerenie, îndurate, şi curățeşte-mă cu lacrimile pocăinței.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, şi se cîntă 4 stihiri ale Orbului şi 4 ale Paştilor:

Stihirile idiomele ale Orbului, glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară

pentru păcatele părinților m-am născut fără de vedere? Au doară pentru necredința neamurilor m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește!

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-a putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om, care se chiamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și, nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos si făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos si striga către Tine: Cred, Doamne! Și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

Apoi se cîntă Stihirile Paștilor cu stihurile lor: Slavă..., Și acum..., Ziua Învierii...

Apoi Hristos a înviat... (de trei ori); doxologia mare și troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., cu al Născătoarei de Dumnezeu, otpustul și Ceasul I. La ceasuri se cîntă troparul Învierii și condacul Duminicii Orbului.

LA LITURGHIE.

Preotul, avînd în mîini Sfînta Cruce, luminarea aprinsă și cădelnița, dă binecuvîntarea. Apoi se cîntă Hristos a înviat..., (de trei ori) și preotul zice stihurile Paștilor, cădind în jurul Sfintei Mese, întocmai ca în ziua de Paști.

La Fericiri se pun Cîntarea a treia și a șasea din Canonul Paștilor. După vohod se pune troparul Învierii; Slavă... Condacul Orbului; Și acum... Condacul Paștilor; Prochimenul Paștilor; Apostolul și Evanghelia zilei.

CHINONICUL:

Trupul lui Hristos primiți... și se face otpustul cu crucea, ca în ziua de Paști.

Așa se face odovania praznicului Sfintei și de Viață Purtătoarei Învieri a lui Hristos.

În mînăstiri, la masă se face fraților mîngîiere mare, cu pește.

Cade-se a ști.

Că de se va întîmpla pomenirea Sfîntului Ioan Teologul în Joia Înălțării (Aceasta se întîmplă numai cînd Sf. Paști se sărbează la 30 martie, ceea ce în actuala situație calendaristică, a Bisericilor ortodoxe cu calendarul îndreptat și Pascalie pe stil vechi, nu este posibil, data cea mai timpurie a Sfintelor Paști fiind 4 aprilie = 22 martie stil vechi), atunci la Vecernia mică se pun Stihirile Praznicului cele de la Vecernia mare, pe 4; Slavă..., a Apostolului. Și acum..., a Praznicului.

La Stihoavnă se pun Stihirile Apostolului cu stihurile lor de la Stihoavna Vecerniei mari, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului; troparul Apostolului, al Praznicului și otpustul.

La Vecernia mare se pun Stihirile Praznicului pe 6 și ale Apostolului pe 4; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului; Vohod, Prochimenul zilei și Paremiile Praznicului și ale Sîntului.

La Litie se cîntă Stihirile Praznicului și ale Apostolului; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Stihoavnă se pun Stihirile Praznicului; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Utrenie se zice troparul Praznicului (de două ori), Slavă... al Apostolului; Și acum... al Praznicului; după Catisme se cîntă Sedelnele Praznicului. După Polieleu se cîntă Sedelnele Apostolului; Slavă... cea după polieleu; Și acum.. a Praznicului. Evanghelia o punem pe a Praznicului; apoi: Învierea lui Hristos văzînd... și stihira Praznicului. Canonul Praznicului: se pune cel dintîi cu irmoasele pe 6 și al Apostolului pe 4; apoi al doilea canon al Praznicului pe 4. Catavasie: Cu dumnezeiescul nor... După Cîntarea a treia citim Condacul, Icosul și Sedealna Apostolului; Slavă..., Și acum... a Praznicului. După cîntarea a șasea se citesc Condacul și Icosul Praznicului. La Cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită... Urmează Luminînda Praznicului; Slavă... a Apostolului; Și acum... a Praznicului. La Laude se pun stihirile pe 6: ale Praznicului 3 și ale Apostolului 3; Slavă... a Apostolului; Și acum... a Praznicului. Doxologia mare.

La Liturghie, se pune la Fericiri Cîntarea a treia pe 4 din Canonul Praznicului; și cîntarea a șasea pe 4, din Canonul Apostolului. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul, întîi ale Praznicului apoi ale Apostolului.

Slujba din Minei, a Cuviosului Arsenie, care se prăznuiește în aceeași zi cu Sf. Ioan Evanghelistul (8 mai), cînd cade în Joia Înălțării, se pune în altă zi, după cum va rîndui cel mai mare.

JOI

SĂPTĂMÎNA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

PRĂZNUIM ÎNĂLŢAREA DOMNULUI DUMNEZEU ŞI MÎNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

LA VECERNIA MICA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile Praznicului pe 4, glasul al 6-lea:

Domnul S-a înălţat la ceruri...
Doamne de Înălţarea Ta...
In muntele cel sfînt privind...
Doamne, Apostolii, dacă Te-au văzut...
Slavă... Şi acum..., Doamne, după ce ai plinit taina...

(Caută toate acestea mai departe, la Vecernia mare).

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile de la Litie, glasul 1; (vezi mai departe).

Suindu-Te la ceruri de unde Te-ai şi pogorît...

Stih: Toţi credincioşii bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele...

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Ingerii Tăi, Doamne...

Slavă... Şi acum..., glasul al 2-lea.

Născutu-Te-ai precum Însuţi ai socotit... (caută mai departe la Stihoavna Vecerniei mari). După: Sfinte Dumnezeule... Preasfîntă Treime... şi după Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd Ucenicilor cu făgăduinţa Sfîntului Duh; încredinţîndu-se ei prin binecuvîntare că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

În mînăstiri, în timp ce se cîntă troparul, preoţii cădesc şi ridică Sfîntul Epitaf de pe Sfînta Masă şi îl pun în locul unde stă de obicei.

Apoi ecteniа scurtă şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

Nu se citeşte Catisma şi nu se cîntă Fericit bărbatul..., ci după Psalmul de seară şi ecteniа mare la: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 şi se cîntă 5 stihiri idiomele, repetîndu-le; glasul al 6-lea.

Domnul S-a înălţat la ceruri ca să trimită lumii pe Mîngîietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui; norii suirea Lui. Îngerii se minunează văzînd un om mai presus decît ei. Tatăl primeşte pe Acela pe Care Îl are în sînuri de-a pururea; Duhul Sfînt porunceşte tuturor îngerilor Săi: Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre! Toate neamurile bateţi din palme, că S-a suit Hristos unde era mai înainte (de două ori).

Doamne, de Înălţarea Ta s-au mirat heruvimii, văzîndu-Te pe Tine, Dumnezeu Care şezi pe dînşii, suindu-Te pe nori; şi Te slăvim pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ţie (de două ori).

În muntele cel sfînt privind înălţarea Ta, Hristoase, Cel ce eşti strălucirea slavei Tatălui, lăudăm chipul feţei Tale cel luminat; ne închinăm patimilor Tale; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălţarea Ta; miluieşte-ne pe noi (de două ori).

Doamne, cînd Te-au văzut Apostolii înălţîndu-Te pe nori, Dătătorule de viaţă, Hristoase, s-au umplut de întristare; şi cu suspinuri şi cu lacrimi plîngînd, ziceau: Stăpîne, nu ne lăsa orfani pe noi, robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit, ca un Îndurat; ci trimite, precum ne-ai făgăduit, pe Preasfîntul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre (de două ori).

Doamne, după ce ai plinit taina iconomiei, luînd pe Ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, Te-ai înălţat; şi iată, tăria cerului ai străbătut, Cel ce pentru mine Te-ai smerit după chipul meu, şi Te-ai suit acolo de unde nu Te-ai despărţit. Trimite pe Preasfîntul Tău Duh, Cel ce luminează sufletele noastre (de două ori).

Slavă... Şi acum..., acelaşi glas:

De sînurile părinteşti nedespărţindu-Te, Preadulce Iisuse, şi cu cei de pe pămînt laolaltă vieţuind, ca un om, astăzi Te-ai înălţat întru slavă, de pe Muntele Măslinilor; şi cu milostivire înălţînd firea noastră cea căzută, ai făcut-o să şadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta, cetele cereşti ale celor fără de trupuri, de minune spăimîntîndu-se, cu frică se mirau; şi de cutremur fiind cuprinse, măreau iubirea Ta de oameni. Cu care şi noi, cei de pe pămînt, slăvind cu cîntări pogorîrea Ta la noi şi Înălţarea de la noi, ne rugăm, zicînd: Cel ce la Înălţarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe Ucenicii Tăi şi pe Născătoarea de Dumne-

zeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, pentru rugăciunile lor, înveredniceşte-ne şi pe noi, bucuriei aleşilor Tăi, pentru mare mila Ta.

VOHOD. Lumină lină...

Prochimenul zilei şi paremiile.

Citire din Proorocia lui Isaia:
(Cap. II, vers. 2—3).

Acestea zice Domnul: Fi-va în vremurile de pe urmă, că muntele casei Domnului va fi întărît peste virfurile munţilor şi se va ridica pe deasupra dealurilor. Şi toate popoarele vor curge într-acolo. Multe popoare vor veni şi vor zice: «Veniţi să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne înveţe căile Sale şi să mergem pe cărările Sale!».

Citire din Proorocia lui Isaia:
(cap. LXII, 10—LXIII, 1—3 şi 7—9).

Acestea zice Domnul: Intraţi, intraţi pe porţi! Gătiţi cale poporului, gătiţi, gătiţi-i drum, curăţiţi-l de pietre, înălţaţi un steag peste neamuri. Iată, Domnul veşteşte acestea pînă la marginea pămîntului. Ziceţi fiicei Sionului: «Mîntuitorul tău vine! El vine cu plata, şi răsplătirile merg înaintea Lui!» Şi ei se vor chema: «Popor sfînt, răscumpăraţi ai Domnului» şi ţie ţi se va zice: «Căutată», «Cetate nepărăsită!» Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veşmintele Sale mai roşii decît ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui şi mîndru de belşugul Lui? — «Eu sînt Acela al cărui cuvînt este: dreptatea şi puternic este să răscumpere!» Pentru ce ai îmbrăcămintea roşie şi veşmîntul tău este roşu ca al celui care calcă în teasc? «Singur am călcat în teasc şi dintre popoare nimeni nu era cu mine; şi am călcat întru mînia mea, i-am strivit întru întărîtarea mea, încît sîngele lor a ţîşnit pe veşmîntul meu, şi mi-am pătat toate hainele mele». Pomeni-voi îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi şi pentru marea bunătate pe care El ne-a mărturisit-o în milostivirea Sa şi după mulţimea mîlelor Sale. Şi a zis: «Cu adevărat ei sînt poporul Meu, fii care nu vor fi necredincioşi!» Şi El le-a fost izbăvitor în toate strîmtorările lor. Şi n-a fost un trimis şi nici un înger, ci faţa Lui i-a salvat. Întru iubirea Lui şi întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat, i-a ridicat şi i-a purtat în toată vremea de demult».

Citire din Proorocia lui Zaharia:
(Cap. XIV, 1, 4, 8—11).

Acestea zice Domnul: Iată că vine ziua Domnului şi în vremea aceea se vor sprijini picioarele Lui pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, la răsărit. Iar în ziua aceea vor izvorî din Ierusalim ape vii: jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit, iar cealaltă jumătate către marea cea de la apus. Şi va fi aşa şi vara şi iarna. Şi va fi Domnul împărat peste tot pămîntul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur şi tot aşa şi numele Său unul singur. Ţara întreagă va fi prefăcută în cîmpie, de la Gheba şi pînă la Rimon, spre miazăzi de Ierusalim. Şi Ierusalimul va fi înălţat şi va fi locuit pe locul unde se află el, de la poarta lui Veniamin şi pînă la locul porţii dintîi, adică pînă la poarta din colţ, şi de la turnul lui Hananeel pînă la teascurile regelui. Şi vor locui în el, şi nu va mai fi acolo blestem, ci Ierusalimul va fi locuit (în siguranţă).

Fără Temere

LA LITIE

Se pun Stihirile idiomele, glasul 1.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai şi pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne! Să vină Duhul Tău, aducînd pace lumii; arată fiilor oamenilor lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni!

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău, Cel fără de început, Cel ce nu Te-ai despărţit de sînurile Lui cele nemărginite; şi Puterile cereşti au cîntat fără schimbare lauda cea întreit sfîntă; că şi după întrupare Te-au cunoscut pe Tine, Doamne, ca pe Fiul, Cel Unul-Născut din Tatăl. Cu mulţimea îndurărilor Tale, miluieşte-ne pe noi!

Îngerii Tăi, Doamne, ziceau apostolilor: Bărbaţi galileeni, ce aţi rămas privind la cer? Acesta, Care S-a înălţat de la voi la cer, este Hristos-Dumnezeu; Acesta va să vină iarăşi, aşa precum L-aţi văzut pe Dînsul mergînd la cer; slujiţi-I Lui întru sfinţenie şi întru dreptate.

Glasul al 4-lea:

Cînd Te-ai suit pe Muntele Măslinilor, Hristoase, ca să împlineşti bunăvoinţa Tatălui, îngerii cei din ceruri s-au spăimîntat şi cei de sub pămînt s-au cutremurat; cu bucurie şi cu cutremur, stăteau de faţă ucenicii, cînd le grăiai lor; ca un tron se gătea dinainte aşteptînd un nor; iar cerul, deschizîndu-şi porţile, strălucea în frumuseţe; şi pămîntul îşi descoperea ascunzişurile, ca să se cunoască pogorîrea lui Adam şi cea din nou a lui suire. Ci picioarele Tale se înălţau ca sub o mînă nevăzută, iar gura mult binecuvînta, precum se auzea; un nor Te ridica şi cerul înlăuntru Te-a primit. Acest mare şi minunat lucru l-ai făcut, Doamne, spre mîntuirea sufletelor noastre.

Firea lui Adam, care se pogorise în laturile cele mai de jos ale pămîntului, Dumnezeule, înnoind-o întru Tine Însuţi, ai ridicat-o astăzi mai presus de toată începătoria şi puterea; că deoarece ai iubit-o, ai aşezat-o împreună cu Tine; şi fiindu-Ţi milă de ea, ai unit-o cu Tine; şi unindu-Te cu ea, ai şi pătimit împreună cu ea; şi pătimind, Cel ce eşti fără pătimă, o ai proslăvit împreună cu Tine. Iar cei fără de trupuri ziceau: Cine este acest bărbat frumos? Că nu este numai om Cel ce Se arată, ci Dumnezeu şi om, cu amîndouă firile. Pentru aceea, îngeri minunaţi, zburînd în haine albe în jurul ucenicilor, strigau: Bărbaţi galileeni, acest Iisus, om şi Dumnezeu, Care S-a dus de la voi, iarăşi va să vină Dumnezeu şi om, Judecător al viilor şi al morţilor, dăruind celor credincioşi iertare de păcate şi mare milă.

Cînd Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, pe cînd ucenicii priveau, norii Te ridicau pe Tine cu trupul, porţile cele cereşti s-au ridicat, ceata îngerilor cu veselie se bucura şi Puterile cele mai de sus strigau, zicînd: Ridicaţi, căpetenii, porţile noastre şi va intra Împăratul slavei. Iar ucenicii spăimîntîndu-se, ziceau: Nu Te despărţi de noi, Bunule Păstor, ci trimite nouă pe Duhul Tău cel Preasfînt, Care să îndrumeze şi să întărească sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., acelaşi glas.

Doamne, taina cea din veac ascunsă neamurilor, plinind-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Mun-

tele Măslinilor, avînd şi pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor. Că se cădea celei ce, ca o maică, la Patima Ta a suferit durere mai mult decît toţi, să se îndulcească şi de o bucurie covîrşitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care şi noi împărtăşindu-ne, întru suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile idiomele, glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai precum Însuţi ai voit, arătatu-Te-ai precum Însuţi ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morţi ai înviat, călcînd moartea; înălţatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plineşti; şi ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Stih: Toţi credincioşii bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Înălţîndu-Te Tu, Hristoase, din Muntele Măslinilor, Puterile îngereşti văzîndu-Te, strigau unele către altele: Cine este Acesta? Şi ziceau între dînsele: Acesta este Cel tare şi puternic, Acesta este Cel nebiruit în războaie, Acesta este, cu adevărat, Împăratul slavei. Dar pentru ce sînt veşmintele Lui înroşite? Din Vosor vine, precît este după trup. Ci Însuţi, ca un Dumnezeu, şezînd de-a dreapta măririi, trimis-ai nouă pe Duhul Sfînt, ca să călăuzească şi să mîntuiască sufletele noastre.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Înălţatu-Te-ai întru slavă, din Muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea ucenicilor Tăi; şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, Cel ce pe toate le plineşti cu Dumnezeirea; şi le-ai trimis lor pe Duhul Sfînt, Care luminează şi întăreşte şi sfinţeşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam şi să trimită pe Duhul cel Mîngîietor, ca să sfinţească sufletele noastre.

Troparul, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru... (în urmă la Vecernia mică) (de trei ori).

Şi binecuvîntarea pîinilor.

Iar de nu este Priveghere, după: Acum slobozeşti..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Praznicului o dată, şi otpustul.

La Pavecerniţa şi la Miezonoptică se pune troparul şi condacul Praznicului; iar Litia mică pentru morţi nu se citeşte, ci Doamne miluieşte... (de 12 ori) şi otpustul.

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului (de trei ori).

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirîndu-se de suirea cea minunată şi ucenicii spăimîntîndu-se de ridicarea cea înfricoşătoare Te-ai înălţat cu slavă, ca un Dumnezeu şi porţile s-au deschis Ţie, Mîntuitorule. Pentru aceasta Puterile cerurilor se minunau, strigînd: Slavă pogorîrii Tale Mîntuitorule! Slavă împărăţiei Tale! Slavă Înălţării Tale, Unule, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea feciorie tale...

Dumnezeu Cel mai-nainte de veci şi fără de început, îndumnezeind în chip tainic firea omenească, pe care a luat-o, astăzi S-a înălţat. Îngerii, mergînd înainte, Îl arătau Apostolilor pe Dînsul, înălţîndu-Se la ceruri cu slavă multă; iar ei, închinîndu-se Lui, ziceau: Slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălţat.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După Polieleu se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Pogorîndu-Te din cer la cele de pe pămînt şi împreună ridicînd, ca un Dumnezeu, chipul lui Adam, care zăcea jos, în temniţa iadului, l-ai ridicat la ceruri, Hristoase, cu Înălţarea Ta, şi împreună şezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Stih: Toţi credincioşii bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Toată suflarea... şi Evanghelia Învierii (a treia de la Marcu).

Învierea lui Hristos... o dată şi Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Apoi stih: Miluieşte-mă Dumnezeule, după mare mila Ta... Şi se cîntă această stihiră idiomelă, glasul al 6-lea:

Astăzi, Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, mirîndu-se de suirea cea în chip minunat, erau nedumerite, zicînd una către alta: Cine este Acesta Care vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, au poruncit să se ridice porţile cereşti. Cu care împreună Te lăudăm neîncetat pe Tine, Cel ce iarăşi vei veni de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor şi Dumnezeu atotputernic.

La Canoane se cîntă două Canoane ale Înălţării; la cel dintîi se pun Irmoasele pe 8 şi la al doilea pe 6.

CANONUL întîi.

Alcătuire a lui Ioan Monahul

Cîntarea 1, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Mîntuitorului Dumnezeu, Celui ce a călăuzit pe «Iudei prin mare, cu picioa-

«rele neudate, şi a înecat pe «Faraon, cu toată oastea, «Aceluia singur să-I cîntăm, «că S-a preaslăvit».

Lui Hristos, Celui ce S-a înălţat cu slavă pe umerii Heruvimilor, şi pe noi ne-a pus să şedem cu El de-a dreapta Tatălui, toate popoarele să-I cîntăm cîntare de biruinţă, că S-a preaslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, cetele îngerilor văzîndu-L cu trupul în cele de sus, se mirau şi cu un glas Îi cîntau cîntare de biruinţă.

Lui Dumnezeu Celui ce S-a arătat în Muntele Sinai şi lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, i-a dat Legea, Celui ce S-a înălţat cu trupul din Muntele Măslinilor, Aceluia cu toţii să-I cîntăm, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Maica lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine şi de sînurile Părintelui nu S-a depărtat, să mîntuiască de toată primejdia pe cei ce i-a zidit.

Al doilea Canon

Alcătuire a lui Iosif al Tesalonicului.

Cîntarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Înviat-ai a treia zi, Cel ce din fire eşti fără de «moarte, şi Te-ai arătat ce«lor unsprezece şi tuturor «ucenicilor, şi Te-ai suit, «Hristoase, la Tatăl, de nor «fiind purtat, Făcătorule a «toate».

David, cel de Dumnezeu însuflat, psălmuind, strigă în chip foarte lămurit: Suitu-S-a Domnul la cele cereşti întru strigare şi în glas de trîmbiţă, şi la Părintele, Începătorul luminilor, a venit.

Slavă...

Lumea cea îmbătrînită în multe păcate, înnoind-o cu Patima şi cu Învierea Ta, Doamne, Te-ai suit, purtat fiind de nor, la cele cereşti. Slavă Slavei Tale!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Stăpînul tuturor L-ai născut, Stăpînă cu totul fără prihană, pe Cel ce a suferit patimă de bună voie şi S-a suit la Părintele Său, pe Care nu L-a părăsit nici cînd a luat trup.

Catavasie:

Cu dumnezeiescul nor «fiind acoperit gîngavul, a «cuvîntat despre Legea cea «scrisă de Dumnezeu. Că «scuturînd tina de pe ochiul «minţii, vede pe Cel ce este «şi se luminează în cunoaş«terea Duhului, lăudînd cu «dumnezeieşti cîntări».

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Cu puterea crucii Tale, Hristoase, întăreşte «mintea mea, ca să laud şi

«să slăvesc Înălţarea Ta cea «mîntuitoare».

Suitu-Te-ai la Tatăl, Dătătorule de viaţă, Hristoase, şi ne-ai înălţat pe noi, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngerilor, Mîntuitorule, văzînd firea omenească suindu-se împreună cu Tine, mirîndu-se, neîncetat Te lăudau pe Tine.

Cetele îngerilor se spăimîntau Hristoase, văzîndu-Te pe Tine înălţîndu-Te cu trupul, şi lăudau sfîntă Înălţarea Ta.

Firea omenească, cea căzută prin stricăciune o ai ridicat, Hristoase, şi cu suirea Ta ai înălţat-o, şi împreună cu Tine pe noi ne-ai preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă neîncetat, Curată, pe Cel ce a ieşit din coapsele tale, ca să izbăvească, din înşelăciunea diavolului, pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos: Pe ai tăi cîntăreţi...

Puterile cele de jos ziceau celor de sus: Ridicaţi porţile cereşti, că iată a venit Hristos, Împăratul şi Domnul, trup pămîntesc purtînd!

Căutînd, Hristoase, pe Adam cel amăgit de înşelăciunea şarpelui, cînd Te-ai îmbrăcat într-însul, Te-ai suit şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce eşti împreună pe scaun şezător, lăudîndu-Te îngerii.

Slavă...

Pămîntul prăznuieşte şi dănţuieşte, şi cerul se bucură astăzi de înălţarea Făcătorului făpturii, Cel ce cu voia Sa a unit, învederat, pe cele despărţite.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Biruitorul morţii, pe unul Dumnezeu, Cel fără de moarte, Fecioară Maică preacurată, pe Acela roagă-L pururea să omoare patimile cele ce mă omoară pe mine, şi să mă mîntuiască.

Catavasie:

Rupt-a legăturile pîntece«lui celui sterp, şi ocara cea «greu de răbdat a celei bine «roditoare, numai rugăciu«nea proorociţei Ana de de«mult, a celei purtătoare de «duh umilit, către cel Atot«puternic şi Dumnezeul cu«noştinţelor».

ŞEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Suindu-Te pe norii cerurilor şi lăsînd pace celor de pe pămînt, Te-ai înălţat şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce eşti de o fiinţă cu Dînsul şi cu Duhul; că, deşi Te-ai arătat în trup, ai rămas neschimbat. Pentru aceasta aştepţi pli-

nirea vremii, ca, venind pe pământ, să judeci toată lumea. Dreptule Judecător, Doamne, îndură-Te spre sufletele noastre, dăruind iertare de greşeli robilor Tăi, ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul puterii Crucii Tale, «că raiul s-a deschis prin«tr-însa, şi am strigat: Sla«vă puterii Tale, Doamne».

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor, ca să ne trimiţi nouă pe Mîngîietorul de la Tatăl. Pentru aceasta strigăm: Slavă Înălţării Tale, Hristoase!

Cînd S-a suit Mîntuitorul, cu trupul, la Tatăl, s-au mirat de Dînsul oştile îngerilor şi au strigat: Slavă Înălţării Tale, Hristoase!

Puterile îngerilor strigau către cele mai de sus: Ridicaţi porţile, lui Hristos, Împăratului nostru; pe Care Îl lăudăm împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioara a născut şi cele ale maicilor nu le-a cunoscut, ci Maică este, şi fecioară a rămas; pe care lăudîndu-o, strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos: Cel ce şade întru slavă...

Iisus, Dătătorul de viaţă, luînd pe cei pe care i-a iubit, S-a suit în Muntele Măslinilor şi i-a binecuvîntat; şi pe nor, fiind purtat, la sînurile Tatălui a ajuns, pe care nicicum nu le-a părăsit.

Toată lumea cea văzută şi cea nevăzută prăznuieşte cu bucurie; îngerii şi credincioşii saltă, lăudînd neîncetat Înălţarea Celui ce S-a unit cu noi, prin întrupare, pentru bunătate.

Slavă...

Zdrobind stăpînirea morţii, ca un Domn fără de moarte, ai dăruit tuturor nemurire, Iubitorule de oameni; şi Te-ai înălţat întru slavă, privind la Tine cinstitii Tăi Ucenici, Iisuse Atotputernice.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericit este pîntecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană; că pe Cel ce a deşertat în chip minunat pîntecele iadului, te-ai învrednicit a-L primi negrăit întru tine; pe Care roagă-L să ne mîntuiască pe noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Catavasie:

Împărate al împăraţilor, «Unule dintr-Unul singur, «Cuvinte, Cel ce ai ieşit din «Tatăl cel nepricinuit, pe

«Cel întocmai puternic, Du«hul Tău cel adevărat, Apos«tolilor L-ai trimis, ca un «Făcător de bine, celor ce «cîntau: Slavă puterii Tale, «Doamne!»

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Întîmpinîndu-Te de dimineaţă, strigăm Ţie, Doam«ne: Mîntuieşte-ne pe noi, «că Tu eşti Dumnezeul nos«tru, afară de Tine pe altul «nu ştim».

Umplînd toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul Te-ai întors.

Puterile îngerilor, văzîndu-Te pe Tine înălţîndu-Te, strigau: Ridicaţi porţile, Împăratului nostru!

Apostolii, văzînd pe Mîntuitorul înălţîndu-Se, cu cutremur strigau: Slavă Ţie, Împăratului nostru!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară după naştere, te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu; că tu ai născut lumii cu trup, pe Dumnezeu-Cuvîntul.

Al doilea Canon

Irmos: Spăimîntatu-s-au toate...

Omorînd moartea cu moartea Ta, Doamne, luînd pe care i-ai iubit, Te-ai suit în muntele cel sfînt al Măslinilor şi de acolo Te-ai ridicat la Părintele Tău, Hristoase, de nori fiind purtat.

Minunată este Naşterea Ta, minunată este Învierea Ta, minunată şi înfricoşată este şi dumnezeiasca Ta Înălţare din munte, Dătătorule de viaţă! Pe care închipuind-o Ilie, în căruţă cu patru cai s-a suit, lăudîndu-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Îngerii grăiau către apostolii care priveau: Bărbaţi galileeni, pentru ce vă miraţi de Înălţarea Dătătorului de viaţă, Hristos? Acesta va veni iarăşi pe pămînt, să judece toată lumea, ca un prea drept Judecător.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Făzîndu-te pe tine fecioară neîntinată şi după naştere, Născătoare de Dumnezeu, Se suie Hristos la Tatăl, pe Care nu L-a părăsit, măcar că a luat din tine trup înţelegător şi însufleţit, pentru mila cea negrăită.

Catavasie:

O! fii cu chipuri luminate «ai Bisericii! Primiţi cu«răţire izbăvitoare de pă«cate, roua Duhului cea de «foc însuflată. Că acum a «ieşit lege din Sion, harul «Duhului, Cel în chip de «limbi de foc».

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Înconjuratu-m-a adîncul, mormînt s-a făcut mie «chitul; iar eu am strigat «către Tine, Iubitorule de «oameni, și dreapta Ta m-a «mîntuit, Doamne!»

Bucuratu-s-au Apostolii de nădejdea Duhului, văzînd astăzi pe Făcătorul ridicîndu-Se în înălțime, și cu frică au strigat: Slavă Înălțării Tale!

Stătut-au înainte îngerii, Hristoase, strigînd ucenicilor Tăi: Așa precum ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, tot așa va să vină iarăși, ca un drept Judecător al tuturor.

Cînd Te-au văzut pe Tine Puterile cerești, Mîntuitorul nostru, cu trupul ridicîndu-Te în înălțime, strigau zicînd: Mare este, Stăpîne, iubirea Ta de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rug nears și munte, scară însuflețită și poartă cerească, după vrednicie te slăvim pe tine, Marie prealăudată, podoaba dreptcredincioșilor.

Al doilea Canon

Irmos: Înțelepții de Dumnezeu...

Să ne picure de sus norii bucurie netrecătoare! Că Hristos, pe nor fiind purtat ca pe heruvimi, la Părintele Său se suie astăzi.

Arătîndu-Te în înfățișarea trupului, pe cele mai înainte despărțite le-ai adunat într-una, Iubitorule de oameni; și Te-ai înălțat, Îndurate, la cele cerești, privindu-Te ucenicii Tăi.

Slavă...

Pentru ce sînt înroșite hainele Celui ce S-a unit cu trupul cel materialnic?, ziceau Sfinții Îngeri, văzînd pe Hristos purtînd dumnezeiești semne ale cinstitei Patimi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudăm, Fecioară, zămislirea, mărim și negrăită naștere ta, prin care ne-am izbăvit, Curată, din stricăciune și din răutate și din temnița cea întunecată a iadului.

Catavasie:

Curățire și mîntuire, Stăpîne Hristoase, ne-ai strălucit nouă din Fecioara; «ca, precum din pîntecele «fiarei celei din mare pe «proorocul Iona, întreg l-ai «scos, așa să scoți din stri«căciune pe Adam cel căzut, «cu tot neamul».

CONDAC, glasul al 6-lea:

Podobia însăși.

Plinind rînduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, strigînd celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

ICOS

Pe cele pămînteșți pe pămînt lăsîndu-le și pe cele din cenușă dîndu-le țărînii, veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și cugetele la înălțime; să ne înălțăm, noi muritorii, privirile împreună cu simțirile spre porțile cerești; în Muntele Măslinilor să ne închipuim că sîntem și că privim la Izbăvitorul, Cel purtat pe nor; că de acolo S-a suit Domnul la ceruri, și acolo Iubitorul de dăruire a împărțit daruri apostolilor Săi, mîngîindu-i și întărindu-i pe dînșii ca un Părinte, povățuindu-i ca pe niște fii și zicînd către dînșii: Nu Mă voi despărți de voi; Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră!

SINAXAR

ÎN JOIA ÎNĂLTĂRII

În această zi, în Joia săptămînii a șasea după Paști, prăznuim Înălțarea Domnului Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Încă de pe cînd Mîntuitorul se afla împreună cu Ucenicii, mai înainte de Patimă, le făgăduise venirea Preasfîntului Duh, zicînd: «E de folos să Mă duc; că de nu Mă voiu duce Eu, Mîngîietorul nu va veni». Și iarăși: «Cînd va veni Acela, vă va învăța pe voi tot adevărul». De aceea, după Învierea cea din morți, arătîndu-Se lor timp de patruzeci de zile, nu necontenit ci din cînd în cînd, mîncînd și bînd laolaltă cu ei, și înfățișîndu-le și mai lămurit Învierea, în cea din urmă zi, făgăduindu-le multe despre cele privitoare la împărăția lui Dumnezeu, le-a poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să rămînă acolo, așteptînd venirea Preasfîntului Duh, trebuind să fie botezat și în Duhul, căci mai înainte nu fuseseră botezați decît numai în apă, de Ioan. Deci le-a poruncit lor să rămînă în Ierusalim, ca acolo să se întărească mai întîi propovăduirea Evangheliei, ca nu cumva depărtîndu-se în locuri străine să poată fi cu ușurință defăimați; și pentru că trebuia să se pregătească acolo ca niște ostași, cu armele Duhului, și așa să pornească la luptă, pentru propovăduirea Evangheliei.

Iar cînd a sosit vremea Înălțării, Mîntuitorul l-a dus cu Sine pe Muntele Măslinilor (numit așa fiindcă erau măslini mulți sădiți pe el) și le-a grăit lor despre propovăduirea Lui pînă la marginile lumii, cum și despre viitoarea Lui împărăție, cea necuprinsă cu mintea, deoarece vedea că și ei vor să-L întrebe despre cele ce trebuiau să facă. Și de față fiind acolo și Maica Sa, a trimis înaintea lor îngeri, ca să le arate suirea la cer. Și, pe cînd ei priveau, un nor L-a ridicat din mijlocul lor, purtîndu-L în sus. Și astfel, înconjurat de îngerii trimiși înaintea Lui, care se întreceau unii pe alții să ridice porțile cerurilor și care erau umiliți de roșeața de sînge a trupului Lui, S-a înălțat și a șezut de-a dreapta Tatălui, îndumnezeind trupul, prin care, stricîndu-se vrajba cea de demult, am fost împăcați cu Dumnezeu, și făcîndu-L, îndrăznesc a zice, asemenea Tatălui. Iar niște îngeri, în chip de bărbați, au stătut înaintea Apostolilor, zicînd: Bărbați galileeni, ce stați de vă mirați, uitîndu-vă spre cer? Acest Iisus Dumnezeu, pe Care Îl vedeți cu trup, așa va veni iarăși, cu trup adică, dar nu ca mai-nainte, în sărăcie și tăcere, ci înconjurat de îngeri, cu slavă mare, precum Îl vedeți acum.

Atunci Apostolii, încetînd de a mai privi, s-au întors din Muntele Măslinilor. Acest munte este foarte aproape de Ierusalim, cam la două mii patru sute de pași; adică la un drum de sîmbătă. Căci Moise orînduise în Lege ca numai atîția pași să se facă sîmbăta; de altfel, chiar Cortul Mărturiei era departe de tabăra Iudeilor. În pustie, numai cu atîția pași. De aceea li se îngăduia să meargă sîmbăta acolo, spre a se închina; dar o călătorie mai lungă nu le era îngăduită. Din această pricină drumul acesta era numit calea sîmbetei. Pornind de aci, unii cred chiar că Înălțarea lui Hristos s-ar fi întîmplat sîmbăta, ceea ce însă nu este sigur.

Apostolii, întorcîndu-se în Ierusalim, s-au urcat în foișorul cel de sus, în care se adunau ei împreună cu femeile mironosițe și cu Maica Cuvîntului, petrecînd în post, rugăciune și cerere, așteptînd ve-

nirea Preasfîntului Duh, potrivit făgăduinței.

Cel ce Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mîntuit în cuptorul cel cu foc pe «tinerii cei ce înălțau cîn«tare, bine ești cuvîntat, «Dumnezeul părinților «noștri!»

Cel ce Te-ai înălțat pe nor de lumină și ai mîntuit lumea, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Pe umere ridicînd, Mîntuitorule, firea cea rătăcită și înălțîndu-Te, o ai adus la Dumnezeu și Tatăl.

Cel ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Firea noastră cea omorîtă prin păcat ridicînd-o, ai dus-o la însuși Părintele Tău, Mîntuitorule.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce Te-ai născut din Fecioara, pe care ai făcut-o să fie Născătoare de Dumnezeu, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Al doilea canon

Irmos: N-au slujit făpturii...

Pe Tine, Doamne, Care ești lumină, un nor luminos Te-a ridicat, înălțîndu-Te de pe pămînt, mai presus de cuget; și cetele cerești Te-au lăudat împreună cu Apostolii, zicînd: Dumnezeule, bine ești cuvîntat!

Să batem toți din palme, bucurîndu-ne de înălțarea lui Hristos și veseli să strigăm: Suitu-S-a Domnul în glas de trîmbiță, și a șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce este împreună pe scaun șezător în veci.

Slavă...

Marele Moise, psălmuind odinioară, striga: Să se închine îngerii cerești lui Hristos, Celui ce Se înalță, ca unui Împărat al tuturor; Căruia-I strigăm: Doamne al părinților și Dumnezeule, bine ești cuvîntat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, minuni uimitoare! Cum ai încăput, Ceea ce ești de Dumnezeu cu har dăruită, pe Dumnezeu cel neîncăput, Care cu trupul a sărăcit și S-a înălțat astăzi cu slavă multă la cele cerești și pe oameni i-a înviat?

Catavasie:

Cu un glas a răsunat vier«sul organelor, spre a cinsti «pe idolul cel făcut din aur «și neînsuflețit. Iar harul «cel purtător de lumină al «Mîngîietorului ne îndeam«nă cu evlavie să strigăm: «Treime una, deopotrivă pu«ternică și fără de început, «bine ești cuvîntată».

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Tatăl «mai înainte de veci și în «anii cei mai de pe urmă «S-a întrupat din Maică«Fecioară, preoți lăudați-L, «popoare preaînălțați-L în«tru toți vecii!»

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce în două firi la ceruri S-a înălțat cu slavă, și este împreună cu Tatăl șezător, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii!

Pe Tine, Cel ce ai izbăvit făptura din robia idolească, și ai înfățișat-o slobodă înaintea Părintelui Tău, Mîntuitorule, Te lăudăm și Te preaînălțăm întru toți vecii!

Pe Cel ce cu pogorîrea Sa a biruit pe potrivnicul, și cu suirea Sa a înălțat pe om, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de heruvimi te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, Curată, purtînd în pîntecele tău pe Cel ce șade pe dinșii; pe Care noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl preaslăvim întru toți vecii!

Al doilea Canon

Irmos: Pe tinerii cei curați...

Arătatu-s-au Apostolilor îngerii la Înălțare și ziceau: Ce stați de priviți, mirîndu-vă? Acesta, Care Se suie la cele cerești, va să vină iarăși pe pămînt, să judece pe oameni, fiind singur Judecător.

Să dăm mărire lui Dumnezeu și într-un glas de laudă să-I strigăm, să cîntăm, să dănțuim și să batem din palme: Suitu-S-a Dumnezeul nostru de pe pămînt la ceruri, îngerii și arhanghelii lăudîndu-L pe Dînsul ca pe Stăpînul și Făcătorul tuturor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Fost-a ridicată mai presus de îngeri firea noastră cea căzută de demult, și pe scaunul cel dumnezeiesc, mai presus de cuget a fost așezată. Veniți să prăznuim și să strigăm: Pe Domnul lăudați-L făpturile Lui și-L preaînălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iată Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, prădînd cu crucea Sa moartea, a înviat a treia zi și arătîndu-Se ucenicilor Săi, S-a suit la cele cerești; Aceluia și ție închinîndu-ne, vă lăudăm și vă slăvim întru toți vecii!

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvîntăm...

Desleagă legăturile și ră«corește văpaia, chipul cel

«în trei străluciri al dumne-
«zeiești Stăpîniri. Tinerii
«cîntă și toată făptura cea
«zidită binecuvîntează pe
«unul Mîntuitorul și a toate
«Ziditorul, ca pe un Făcător
«de bine».

La Cîntarea a noua nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dum-
nezeu, care mai presus
«de cuget și de cuvînt ai
«născut negrăit sub ani pe
«Cel fără de ani, credin-
«cioșii, cu un gînd, te mă-
«rim».

Stih: Mărește sufletul meu pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce S-a înălțat de pe pămînt la cer.

Pe Tine, Izbăvitorul lumii,
Hristos-Dumnezeu, văzîn-
du-Te Apostolii înălțîndu-Te
dumnezeiește, cu frică săl-
tînd, Te măreau.

Trupul Tău cel îndumne-
zeit, Hristoase, văzîndu-l
îngerii întru înălțime, îl a-
rătau unii altora, zicînd: Cu
adevărat, Acesta este Dum-
nezeul nostru.

Cetele celor fără de tru-
puri văzîndu-Te pe Tine,
Hristoase Dumnezeule, su-
îndu-Te pe nori, strigau: Ri-
dicați porțile, Împăratului
slavei!

Pe Tine Te mărim, Cel ce
Te-ai pogorît pînă la cele
mai de jos ale pămîntului și
ai mîntuit pe om și cu sui-
rea Ta l-ai înălțat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Născătoare de
Dumnezeu, Maica lui Hris-
tos Dumnezeu; că văzînd
astăzi pe Cel ce L-ai născut,
înălțîndu-Se de pe pămînt,
împreună cu îngerii L-ai
mărit.

Al doilea Canon

Irmos: Tot neamul creștinesc...

Stih: Îngerii văzînd suirea Stăpînului s-au mirat, cum S-a ridicat cu slavă de pe pămînt la cele de sus.

O, darurile cele mai pre-
sus de pricepere! O,
taină înfricoșătoare! Că Cel
ce stăpînește toate, suindu-
Se de pe pămînt la cele ce-
rești, a trimis ucenicilor pe
Duhul Sfînt, Care a luminat
mintea lor și cu harul i-a fă-
cut ca de foc.

Spus-a Domnul cetei uce-
nicilor: Voi să stați în Ieru-
salim și Eu vă voi trimete
vouă alt Mîngîietor, Care
sade pe scaun împreună cu
Tatăl, și este cinstit deopo-
trivă cu Mine, pe Care Mă
vedeți înălțîndu-Mă și pe
nor luminos fiind purtat.

Fost-a ridicată, cu strălu-
cire, mai presus de ceruri,
mărirea Celui ce S-a smerit
în trup, iar cu șederea cea
împreună cu Tatăl a fost
cinstită firea noastră cea
căzută. Să prăznuim și cu
un glas să strigăm cu toții
și să batem din palme, bucu-
rîndu-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce a strălucit lumină
din lumină, din tine, cea cu
totul fără prihană, a răsărit
și toată întunecimea păgî-
nătății a risipit, și pe cei ce
dormeau în noapte i-a lu-
minat. Pentru aceasta toți,
după datorie, pe tine fără
încetare te fericim în veci!

Catavasie:

Bucură-te, Împărătească-
«Maică, lauda maicilor
«fecioare! Că toată gura cea
«limpede bine-grăitoare,
«vorbind, nu te poate cînta
«după cuviință; și orice
«minte e neputincioasă să
«priceapă nașterea ta. Pen-
«tru aceasta, cu un glas pe
«tine te mărim».

LUMINÎNDA

Privind ucenicii la Tine,
Te-ai înălțat, Hristoase, la
Tatăl, împreună cu Dînsul
șezînd. Îngerii, înainte aler-
gînd, strigau: Ridicați por-
țile, ridicați! Că Împăratul
S-a înălțat la slava cea înce-
pătoare de lumină (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Îngerește să prăznuim noi,
cei din lume, strigînd cîn-
tare lui Dumnezeu, Celui ce
Se poartă pe scaunul slavei:
Sfînt ești, Părinte ceresc!
Sfînt ești, Cuvînte Cel îm-
preună-veșnic! Sfînt ești
și Duhule Preasfinte
(de două ori).

Căpeteniile îngerilor pri-
vind cu mintea înălțarea
cea minunată, Mîntuitorule,
nedumerindu-se, ziceau unii
către alții: Ce priveliște este
aceasta? Căci Cel ce Se vede
este om la chip, dar ca un
Dumnezeu Se suie cu trupul
mai presus de ceruri.

Galileenii privind la Tine,
Cuvînte, înălțîndu-Te din
Muntele Măslinilor cu tru-
pul, auzeau pe îngeri stri-
gînd către dînșii: Ce stați
privind? Acesta va să vină
iarăși cu trupul, așa precum
L-ați văzut.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai, precum În-
suți ai voit; arătatu-Te-ai,
precum Însuți ai socotit;
pătimit-ai cu trupul, Dum-
nezeul nostru; din morți ai
înviat, călcînd moartea;
înălțatu-Te-ai întru slavă,
Cel ce pe toate le plinești;
și ne-ai trimis pe dumneze-
iescul Duh, ca să lăudăm și
să slăvim Dumnezeirea Ta.

Doxologia mare și otpustul.

LA LITURGHIE

Se cîntă ANTIFOANELE.

Antifonul 1, glasul al 2-lea:

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Pentru rugăciunile Născă-
toarei de Dumnezeu, Mîn-
tuitorule, mîntuiește-ne pe
noi!

Stihuri:

Că Domnul este preainalt, înfricoşător, Împărat mare peste tot pământul.

Supusu-ne-a nouă popoare şi neamuri sub picioarele noastre.

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Slavă..., Şi acum..., Pentru rugăciune...,

Antifonul al 2-lea:

Stih: Mare este Domnul şi lăudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfînt al Lui.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălţat întru slavă, pe noi cei ce-Ţi cîntăm Ţie: Aliluia!

Stihuri:

Muntele Sionului, coastele de miază-noapte, cetatea Împăratului celui mare.

Dumnezeu în palatele ei se cunoaşte, cînd o apără pe ea.

Că iată împăraţii s-au adunat, strînsu-s-au împreună.

Slavă..., Şi acum...

Unule-născut, Fiule şi Cuvîntul lui Dumnezeu...

Antifonul al 3-lea:

Stih 1: Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

Troparul, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd ucenicilor, cu făgăduinţa Sfîntului Duh; încredinţîndu-se ei, prin binecuvîntare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Stihuri:

Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.

Pleca-voi spre pildă urechea mea, tîlcui-voi în sunet de psaltire gîndul meu.

VOHOD cu Evanghelia

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Mîntuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălţat întru slavă...

Apoi troparul:

Înălţatu-Te-ai întru slavă...

Slavă..., Şi acum..., Condacul.

Hinind rînduiala cea pentru noi, şi pe cele de pe pămînt unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărţit, ci ai rămas nedepărtat, strigînd celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sînt cu voi şi nimeni împotriva voastră.

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea:

Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pămîntul să strălucească slava Ta.

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea; cînta-voi şi voi lăuda slava Ta.

Apostolul, din Faptele Apostolilor: Cuvîntul cel dintîi am făcut, o Teofile...

Aliluia, glasul al 2-lea: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Evanghelia a 6-a a Învierii, dela Luca: In vremea aceea sculîndu-Se Iisus din morţi, stătut-a în mijlocul Ucenicilor Săi...

Ca Axion se cîntă irmosul: Pe tine, Maica lui Dumnezeu, cea mai presus de minte şi de cuvînt... (aceasta se cîntă pînă la odovania Praznicului).

CHINONICUL:

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

In loc de: Văzut-am lumină..., se cîntă troparul: Înălţatu-Te-ai întru slavă...

La masă se face mîngîiere mare fraţilor.

VINERI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

Catisma nu se citeşte.

La: Doamne, strigat-am... se cîntă şase stihiri: trei ale Praznicului şi trei dela Minei.

Stihirile Praznicului, idiomele; glasul I.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai şi pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne! Să vină Duhul Tău, aducînd pace lumii; arată fiilor oamenilor lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni!

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău cel fără de început, Cel ce nu Te-ai despărţit de sînurile Lui cele nemărginite; şi Puterile cereşti au cîntat fără schimbare lauda cea întreit sfîntă; că şi după întrupare Te-au cunoscut pe Tine, Doamne, ca pe Fiul, Cel Unul-Născut din Tatăl. Cu mulţimea îndurărilor Tale, miluieşte-ne pe noi!

Ingerii Tăi, Doamne, ziceau apostolilor: Bărbaţi galileeni, ce aţi rămas privind la cer? Acesta, Care S-a înălţat de la voi la cer, este Hristos-Dumnezeu; Acesta va să vină iarăşi aşa precum L-aţi văzut pe Dînsul mergînd la cer; slujiţi-I Lui întru sfinţenie şi întru dreptate.

Se adaugă şi de la Minei trei stihiri:

Slavă..., Şi acum...,a Praznicului, glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai precum Însuţi ai voit, arătatu-Te-ai precum Însuţi ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morţi ai înviat, călcînd moartea; înălţatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plineşti; şi ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Vohod, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Dumnezeul nostru, în cer şi pe pămînt, toate cîte a vrut a făcut.

Stih: Intru ieşirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacov din robie.

Dumnezeul nostru în cer...

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Dumnezeul nostru în cer...

Stih: Ce-ţi este ţie, mare, că ai fugit, şi ţie, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Dumnezeul nostru în cer...

Şi iarăşi cîteţul:

Dumnezeul nostru în cer şi pe pămînt...

Strana:

Toate cîte a vrut, a făcut.

Apoi ectenia: Să zicem toți...: Învredniceşte-ne, Doamne...; Să plinim rugăciunile noastre...

LA STIHOAVNĂ

Se pun stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Zis-a Cel ce pe toate le plineşte, către ucenici, suindu-Se în Muntele Măslinilor: Apropiatu-s-a, o, prietenii mei, vremea înălțării; mergînd, învățați pe păgîni cuvîntul pe care l-ați auzit din graiul meu. Apoi S-a înălțat întru slavă, ca într-un car; pentru aceea, apostolii cu cutremur s-au spăimîntat.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Cînd călătoreai împreună cu Maica Ta şi cu ucenicii spre Vitania, Hristoase, Ți-ai înălțat mîinile Tale spre a-i binecuvînta; şi după ce i-ai binecuvîntat pe dinşii, îndată un nor de lumină Te-a răpit de la ochii lor. Atunci Te-ai înălțat întru slavă şi Te-ai arătat cu adevărat şezînd de-a dreapta Tatălui, împreună cu Dînsul fiind închinat.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță S-a suit.

Veniți, credincioşilor, să ne suim împreună pe muntele cel înalt al Măslinilor, şi acolo, ca şi apostolii, împreună ajungînd şi, spre înălțime ridicîndu-ne inimile şi cugetele, să vedem pe Domnul, acum, suindu-Se la ceruri. Pentru aceasta şi noi, cu mulțumită, bucurîndu-ne, să strigăm: Slavă Înălțării Tale, mult Milostive!

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

În muntele cel sfînt privind la înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce eşti strălucirea slavei Tatălui, lăudăm chipul cel luminat al feței Tale, ne închinăm patimilor Tale, cinstim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta; miluieşte-ne pe noi!

Troparul Praznicului: Înălțatu-Te-ai întru slavă... Otpustul.

Slujba Sfîntului din Minei, ce se va întîmpla în ziua Praznicului Înălțării, se cîntă la Pavecerniță.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Pe Muntele Măslinilor suindu-Te, Milostive Iisuse, de acolo Te-ai înălțat; că nor luminos Te-a ridicat pe Tine de pe pămînt, văzînd ucenicii Tăi minune înfricoşătoare; iar în ceruri cei fără de trupuri strigau către oştile cele mai de sus: Ridicați porțile cu frică! Cu care împreună toată făptura Te laudă pe Tine, Împăratul şi Dumnezeul tuturor.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Suindu-Te pe norii cerurilor şi lăsînd pace celor de pe pămînt, Te-ai înălțat şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce eşti de o ființă cu Dînsul şi cu Duhul; că deşi Te-ai arătat în trup, dar ai rămas neschimbat. Pentru aceasta, aştepți plinirea vremii, ca, venind pe pămînt, să judeci toată lumea. Dreptule Judecător, Doamne, îndură-Te spre sufletele noastre, dăruind iertare de greşeli robilor Tăi, ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50

Canoanele al Praznicului cu irmoasele pe 8, glasul al 5-lea şi al Mineiului pe 4. După Cîntarea a treia se pune Condacul, Icosul şi Sedelnele Sfîntului şi ale Praznicului. După Cîntarea a şasea se pune Condacul şi Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se pun stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Minune nouă! că firea omenească, cea unită cu Cuvîntul, s-a suit în ceruri, la Dumnezeu atotțiitorul.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de veselie.

Strălucit-a ziua cea de bucurie şi întru totul luminată a dumnezeieştii Înălțări la ceruri a Stăpînului, luminînd toate.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Precum ai trimis ucenicilor din înălțime pe Duhul Tău cel de o ființă cu Tine, trimite şi poporului Tău harul Tău, Hristoase Mîntuitorule!

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Doamne, suindu-Te acolo de unde nu Te-ai despărțit, oştile îngerilor şi ale tuturor celor fără de trupuri strigau cu bucurie către Puterile cele mai de sus: Ridicați, căpetenii, porțile voastre şi va intra Împăratul slavei; că scaun de heruvimi Te-a ridicat pe Tine cu trupul, Doamne, slavă Ție!

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune din amîndouă Canoanele Praznicului Cîntarea 1 cu irmosul pe 6.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞASEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 6; trei ale Praznicului şi trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Pătimit-ai ca un om, Cel ce eşti fără de patimă după firea cea dumnezeiască şi ai înviat a treia zi, prădînd moartea şi împre-

ună înviind pe toți cei căzuți; și Te-ai înălțat Hristoase, la Tatăl, făgăduind că vei trimite Sfinților Tăi Apostoli pe Mîngîietorul, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Voi, pentru ce stați privind la cer? ziceau îngerii, cei ce se vedeau ca niște oameni, către învățăceii Cuvîntului; Acesta, pe care Îl vedeți înălțîndu-Se pe nor luminos, Însuși va să vină, așa precum L-ați văzut, să judece lumea, precum a zis. Deci, mergînd, faceți toate cele ce vi s-au spus vouă.

După Învierea Ta din mormînt, cea mai presus de pricepere, Atotputernice Doamne, luînd pe cei ce i-ai iubit, i-ai dus pînă la Vitania, Cuvinte; și ajungînd în Muntele Măslinilor, i-ai binecuvîntat pe ei; și așa Te-ai înălțat, plecîndu-se Ție îngerii, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Se adaugă și trei stihiri de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi, Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, mirîndu-se de suirea cea în chip minunat, erau nedumerite, zicînd una către alta: Cine este Acesta Care vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, au poruncit să se ridice porțile cerești. Cu care împreună Te lăudăm neîncetat pe Tine, Cel ce iarăși vei veni de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor și Dumnezeu Atotputernic.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plinind, Bunule, bunăvoința Tatălui și împreunînd pe cele de sus cu cele de jos, Te-ai înălțat întru slavă la cele de mai înainte.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai la Părintele Tău, Îndurate, de unde nu Te-ai despărțit, și ai înălțat firea care zăcea jos, Stăpîne.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Nor luminos Te-a ridicat, Doamne, în înălțime și îngerii slujeau cu frică și cu cutremur dumnezeiești Tale porunci.

Slavă..., Și acum..., glasul al 7-lea:

În Muntele Măslinilor ai venit, Cel ce miluiești neamul omenesc și un nor Te-a ridicat pe Tine dela ochii ucenicilor Tăi, care tremurau pentru ceea ce vedeau, dar care se și bucurau de așteptarea Sfîntului Duh; întru Care întărindu-ne, Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi.

Troparul Praznicului și otpustul.

LA UTRENIE

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirîndu-se de suirea cea minunată și ucenicii spăimîntîndu-se de ridicarea cea înfricoșată, Te-ai înălțat cu slavă, ca un Dumnezeu și porțile s-au deschis Ție, Mîntuitorule. Pentru aceasta, Puterile cerurilor se minunau, strigînd: Slavă pogorîrii Tale, Mîntuitorule! Slavă împărăției Tale! Slavă înălțării Tale, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Iadul fiind prădat de Tine, Dătătorule de viață, și lumea luminîndu-se întru Învierea Ta, Te-ai înălțat cu slavă, Mîntuitorule, Cel ce toate le cuprinzi cu mîna. Pentru aceasta, cu îngerii Te slăvim pe Tine, Atotțiitorule Doamne: Slavă înălțării Tale! Slavă împărăției Tale! Slavă milostivirii Tale, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta

Canoanele: al Praznicului pe glasul al 4-lea cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4. Condacul și Lumînînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se pun Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Nu voi lăsa orfani pe cei pe cari i-am adunat, ci voi trimite vouă pe Duhul Sfînt, — grăit-a Domnul prietenilor Săi.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Îngerii strigau către înțelepții Apostoli: O, bărbați Galileeni! Așa precum Îl vedeți, El iarăși va să vină.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Coborîtu-s-au ucenicii Tăi, cu bucurie, din Muntele Măslinilor, Cuvinte, slăvind și lăudînd dumnezeiasca Ta Înălțare.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Înălțatu-Te-ai de pe pămînt la ceruri întru slavă, Cel ce pe toate le umpli cu Dumnezeirea; și de-a dreapta Tatălui ai șezut, Cel ce ești dintru început Dumnezeu-Cuvîntul. Pentru aceasta, Puterile cerești, văzîndu-Te, cu frică grăit-au apostolilor: La cine priviți, uitîndu-vă spre cer? Acesta, pe Care L-ați văzut, El Însuși va să vină iarăși cu slavă, să judece tot pămîntul și să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Către Care să strigăm: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție!

LA LITURGHIE

La Fericiri, punem cîntarea a treia, pe 6 din Canonul Praznicului. Chinonicul Praznicului.

Cade-se a ști.

De se va întîmpla prăznuirea Sfîntului Apostol Ioan Teologul (8 mai) în Duminica Sfinților Părinți, a șaptea după Paști (Aceasta se poate întîmpla în anii în care Sf. Paști se serbează la 27 martie, ceea ce nu e posibil în actuala situație calendaristică a Bisericilor ortodoxe cu calendarul îndreptat și cu Pascalia stilului vechi), se lasă la o parte cele din slujba Înălțării. Atunci, Sîmbătă seara, la Vecernia cea mică, se pun patru stihiri ale Învierii, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Stihoavnă se cîntă o stihiră a Învierii, apoi pe ale Apostolului de la stihoavna Vecerniei mari, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Vecernia mare se pun trei stihiri ale Învierii, patru ale Părinților și trei ale Apostolului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rînd. Se citesc paremiile Părinților și ale Apostolului.

La Litie se cîntă stihira Părinților și ale Apostolului, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Stihoavnă se pun stihirile Învierii, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Apoi Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru... se cîntă troparul Născătoare de Dumnezeu... (de două ori) și al Apostolului o dată; binecuvîntarea pîinilor și citirea.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... se pun troparul Învierii și al Părinților, Slavă... al Apostolului, Și acum... al Praznicului. După catisme se cîntă sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei de Dumnezeu, și după Polieleu se pun sedelnele Sfîntului, toate. Se pun antifoanele și Evanghelia Învierii..., Învierea lui Hristos văzînd... și Psalmul 50. Canoanele: al Învierii cu irmoasele pe 4, al Apostolului pe 4 și al Părinților pe 6. Catavasiile: Cu dumnezeiescul nor... După Cîntarea a treia, citim Condacul și Icosul Apostolului, Sedealna Părinților, a Apostolului și a Născătoarei de Dumnezeu. După Cîntarea a șasea, citim Condacul, Icosul și Sinaxarul Părinților, Luminînda Învierii și a Părinților, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Laude se cîntă trei stihiri ale Învierii, două ale Părinților și trei ale Apostolului, cu cea de la Slavă; Slavă... a Părinților; Și acum... Prea binecuvîntată ești... Doxologia mare și stihira Evangheliei.

La Liturghie, se pun Fericirile Învierii pe 4 și din Canonul Părinților, Cîntarea a treia pe 4 și din al Apostolului, Cîntarea a șasea pe 4. Apostolul și Evanghelia Părinților și a Apostolului.

De se va întîmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfîntului Ioan Botezătorul (25 mai) în această Duminică (în anii în care Sf. Paști se serbează la 13 aprilie), se cîntă slujba așa cum s-a arătat aici, punîndu-se adică cele ale Aflării Capului în loc de ale Sfîntului Ioan Evanghelistul.

DUMINICA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

A CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE PĂRINȚI DE LA SFÎNTUL ÎNTÎIUL SOBOR DIN NICEEA (325)

LA VECERNIA MICA

La Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, repetînd pe cea dintîi, glasul al 6-lea.

Biruință avînd Hristoase... (de două ori).
Astăzi Hristos moartea călcînd...
De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea...

Slavă..., glasul al 6-lea:

Pe trimbițele Duhului...

(Acestea toate caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu; că Făcătorul tuturor, intrînd în preacuratul tău pîntece, trup S-a făcut, nu schimbînd firea și nici sub nălucitoare iconomie arătîndu-Se, ci unindu-Se, după ipostas, cu trupul cel luat din tine, însuflețit cu suflet cuvîntător, și care și-a luat ființă din sine însuși; pentru care cu bună credință în două firi arătate Îl deosebim. Pe Acela roagă-L, Cinstită Preasfîntă, să ne trimită nouă pace și mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se pune Stihira Învierii, glasul al 6-lea:

Învierea Ta Hristoase, Mîntuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim.

Apoi aceste Stihiri ale Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Stih: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul.

Dumnezeu cel mai presus de vremi, ieșind din dumne-

zeiescul tău pîntece, Preacurată, a plinit, în vremile cele de pe urmă, ceea ce a făgăduit de demult, cu jurămînt, strămoșului tău; căci cu adevărat a răsărit din tine Domnul, Cel ce ține cu palma marginile lumii. Pe Care fă-L milostiv și mie, în ceasul judecății, Fecioară Marie, ca să dobîndesc împărăția Lui, prin sporirea faptelor bune și prin omorîrea patimilor.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta.

Cu curăția cugetului a proorocit Isaia cu mult înainte despre tine, Fecioară, că vei naște pe Făcătorul a toată făptura, Cinstită Preacurată; că numai tu una te-ai arătat, din veac, cu totul fără prihană. Pentru aceasta mă rog ție curățește inima mea cea întinată, și mă arată, Fecioară, părtaș dumnezeieștii străluciri și stării celei de-a dreapta a Fiului tău, cînd va ședea, precum este scris, să judece toată lumea.

Stih: Fețel Tale se vor ruga credincioșii.

Prin nașterea ta s-a prevestit omorîrea morții, că tu, Fecioară, ești locașul vieții celei nestricăcioase. Pentru aceasta mă rog ție: Ridică-mă pe mine, cel ce zac printre sicriele iadului patimilor mele, și spre bucurie și viață povățuiește-mă, Fecioară; și mă învrednicește spre fericita răsplătire a nestricăcioasei și dumnezeieștii bucurii, unde este desfătarea cea veșnică și unde este lumina cea neînserată.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Pomenirea de fiecare an...

Și acum...

Doamne, taina cea din veac... (Caută-le mai departe, la Stihoavna Vecerniei mari).

Troparul Învierii, Slavă... Și acum..., al Praznicului și otpustul.

LA VECERNIA MARE

Se citește sau se cîntă: Fericit bărbatul..., catisma toată.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cîntă: trei Stihiri ale Învierii, trei ale Înălțării și patru ale Sfinților Părinți.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea:

Biruință purtînd asupra iadului, Hristoase, pe cruce Te-ai suit, ca pe cei ce ședeau întru întunericul morții să-i înviezi împreună cu Tine, Cel ce ești între morți slobod; Cel ce izvorăști viață din însăși lumina Ta, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

Astăzi Hristos, moartea călcînd, a înviat precum a zis și bucurie lumii a dăruit; ca toți glăsuind cîntarea, așa să zicem: Izvorule al vieții, Lumină neapropiată, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea, unde vom fugi noi, păcătoșii? În cer? Însuți locuiești. În iad? Moartea ai zdrobit. Întru adîncurile mării? Acolo este mîna Ta, Stăpîne. La Tine scăpăm, înaintea Ta căzînd, ne rugăm: Cel ce ai înviat din morți, miluiește-ne pe noi!

Stihirile Înălțării, glasul al 6-lea:

Domnul S-a înălțat la ceruri, ca să trimită lumii pe Mîngîietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui, norii suirea Lui. Îngerii se minunează, văzînd om mai presus decît ei. Tatăl primește pe Acela, pe Care îl are în sînuri de-a pururea; Duhul Sfînt poruncește tuturor îngerilor Săi: Ridicați, căpetenii, porțile voastre! Toate neamurile bateți din palme, că S-a suit Hristos, unde era mai înainte.

Doamne, de Înălțarea Ta s-au mirat heruvimii, văzîndu-Te pe Tine, Dumnezeu, Care ședzi pe dînșii, suindu-Te pe nori; și Te slăvim pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ție!

În muntele cel sfînt privind Înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce ești strălucirea slavei Tatălui, lăudăm chipul cel de lumină al feței Tale; ne închinăm patimilor Tale; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta. Miluiește-ne pe noi!

Stihirile Sfinților Părinți; glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Din pîntece mai înainte de luceafăr Te-ai născut, din Tată fără de mamă, mai înainte de veci, măcar că Arie Te-a socotit pe Tine făptură, iar nu Dumnezeu, cu nerușinare amestecîndu-Te pe Tine, Făcătorul, cu făpturile, agonisindu-și, ca un nebun, văpaia focului veșnic. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Cine a sfîșiat vesmîntul Tău, Mîntuitorule? Arie, ai zis, cel ce a despicat începătoria cea întocmai cinstită a Treimii în despărțiri. Acesta a tăgăduit că este Unul din Treime; el a învățat pe Nestorie să nu spună: Născătoare de Dumnezeu. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

În prăpastia păcatului a căzut Arie, cel ce si-a închis ochii să nu vadă lumina, și cu undița cea dumnezeiască în măruntaie se zbate să-și dea afară cu sila toată ființa și sufletul, ca un alt Iuda făcîndu-se cu socotința și cu purtarea. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Arie cel fără minte a despicat începătoria cea una a

Preasfintei Treimi, în trei ființe neasemănătoare și străine. Pentru aceasta purtătorii de Dumnezeu Părinți, adunîndu-se în grabă și aprinși fiind de rîvnă, ca și Ilie Tesviteanul, au tăiat cu sabia Duhului, precum Duhul le-a grăit lor, pe cel ce a învățat blasfemia rușinii.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Să lăudăm astăzi pe trîmbițele cele tainice ale Duhului, pe purtătorii de Dumnezeu Părinți, pe cei ce au cîntat în mijlocul Bisericii cîntare armonioasă de Teologie, pe Treimea cea una, neschimbată după ființă și după Dumnezeire, pe biruitorii lui Arie și pe apărătorii ortodocșilor, care se roagă pururea Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine nu te va ferici, Preasfîntă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurată nașterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Același din tine, cea Curată, a ieșit, negrăit întrupîndu-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcîndu-Se pentru noi; nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare, fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD: Lumină lină...

Prochimenul zilei și îndată

PAREMIILE

Citire din cartea Facerii:

(XIV, 14—20)

Auzind Avram că Lot, rudenia sa, a fost luat în robie, a adunat oamenii săi de casă, trei sute optsprezece, și a urmărit pe vrăjmași pînă la Dan. Și năvălind asupra lor noaptea, el și oamenii săi i-au bătut și i-au alungat pînă la Hoba, care este în stînga Damascului. Și au întors toată prada luată din Sodoma, au întors și pe Lot, rudenia sa, averea lui, femeile și oamenii. Și cînd se întorcea Avram, după înfrîngerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela, i-a ieșit înainte regele Sodomei în valea Șave, care astăzi se cheamă valea regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pîine și vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preainalt. Și a binecuvîntat Melhisedec pe Avram și a zis: «Binecuvîntat să fie Avram de Dumnezeu cel Preainalt, Ziditorul cerului și al pămîntului. Și binecuvîntat să fie Dumnezeul cel Preainalt, Care a dat pe vrăjmașii tăi în mîinile tale!»

Citire din Deuteronom:

(1 8—12 și 15—17)

Zis-a Moise către feciorii lui Israel: iată, eu vă dau pămîntul acesta; mergeți și vă luați de moștenire pămîntul, pe care Domnul a făgăduit cu jurămînt să-l dea părinților voștri, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, lor și urmașilor lor. În vremea aceea v-am zis: nu vă mai pot povățui singur; Domnul Dumnezeul vostru v-a înmulțit și iată acum sînteți mulți la număr, ca stelele cerului. Domnul Dumnezeul părinților voștri, să vă înmulțească de o mie de ori mai mult decît sînteți acum și să vă binecuvinteze, cum v-a făgăduit El! Cum dar voi purta singur greutățile voastre și sarcinile voastre și neînțelegerile dintre voi? Și am luat dintre voi bărbați înțelepți, pricepuți și încercați, și i-am pus povățuitori peste voi: căpetenii peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci și judecători peste semințiile voastre. În vremea aceea, am dat poruncă judecătorilor voștri și am zis: să ascultați pe frații voștri și să judecați drept pricina ce ar avea un om atît cu fratele lui, cît și cu cel străin. Să nu părtiniți la judecată, ci să ascultați și pe mare și pe mic. Să nu vă sfiiți de fața omului, că judecata este a lui Dumnezeu.

Citire din Deuteronom:

(X, 14—21)

Zis-a Moise către feciorii lui Israel: iată, al Domnului Dumnezeului tău este cerul și cerurile cerurilor, pămîntul și toate cele de pe el. Dar numai pe părinții tăi i-a primit Domnul și i-a iubit, și v-a ales pe voi, sămînța lor de după ei, din toate popoarele, cum vedeți astăzi. Deci să tăiați împrejur inima voastră și de acum înainte să nu mai fiți tari la cerbice; că Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și stăpînul stăpînilor, Dumnezeu mare și puternic și minunat, care nu caută la față, nici nu ia mită; Care face dreptate orfanului și văduvei și iubește pe pribeag și-i dă pîine și hrană. Să iubiți și voi pe pribeag, că și voi ați fost pribegi în pămîntul Egiptului. De Domnul Dumnezeul tău să te temi, numai Lui să-I slujești, de El să te lipești și cu numele Lui să te juri. El este lauda ta și El este Dumnezeul tău, Cel ce a făcut cu tine acele lucruri mari și groaznice pe care le-au văzut ochii tăi.

LA LITIE

Se pune Stihira Praznicului, glasul I.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai și pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne; să vină Duhul Tău aducînd pace lumii; arată fiilor omenești lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni.

Slavă..., a Părinților, glasul al 3-lea:

Păzitori credincioși ai apostolicești predanii v-ați făcut, Sfinților Părinți; căci învățînd cu dreaptă credință că Sfînta Treime este de o ființă, sobornicește ați zdrobit hulirea lui Arie; după care, și pe Macedonie vădindu-l luptător împotriva Duhului, ați osîndit pe Nestorie, pe Eutihie și pe Dioscor, pe Sabelie și pe Sever cel fără de cap; de a căror rătăcire și noi fiind izbăviți, cereți să se păzească viața noastră neclintită întru credință, rugămu-ne.

Și acum..., a Praznicului, glasul al 6-lea:

Doamne, după ce ai plinit taina iconomiei, luînd pe ucenicii Tăi, în Muntele Măslinilor Te-ai înălțat; și iată, tăria cerului ai străbătut. Cel ce pentru mine ai sărăcit asemenea mie și Te-ai suit acolo, de unde nu Te-ai despărțit, trimite pe Preasfîntul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește, cu inimă curată să Te slăvim.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Porțile cele de aramă zdrobindu-le și încuietorile iadului sfărîmîndu-le, ca un Dumnezeu atotputernic, neamul omenesc cel căzut l-ai înviat. Pentru aceasta, și noi, lăudîndu-Te, strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Din stricăciunea cea de demult, vrînd Hristos să ne îndrepteze, pe cruce S-a pironit și în groapă a fost pus; pe Care, Mironosițele

femei cu lacrimi căutîndu-L, plîngînd, grăiau: Vai nouă, Mîntuitorul tuturor! Cum ai primit a Te sălăşlui în groapă? Iar voind să Te sălăşluieşti, cum ai fost furat? Cum ai fost mutat? Şi ce loc a ascuns Trupul Tău cel de viaţă purtător? Ci, Stăpîne, precum ai făgăduit, arată-Te nouă şi fă să înceteze de la noi tînguirea cea cu lacrimi. Dar plîngînd ele, îngerul a strigat către dînsele: Încetînd voi plîngerea, spuneţi Apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii curăţire şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Răstignindu-Te, precum ai voit, Hristoase, şi moartea cu îngroparea Ta prădînd, a treia zi ai înviat cu slavă, ca un Dumnezeu, dăruind lumii viaţă fără de sfîrşit şi mare milă.

Slavă..., a Părinţilor, glasul al 4-lea:

Pomenirea de fiecare an a purtătorilor de Dumnezeu Părinţi, adunaţi din toată lumea în strălucita cetate a Niceei, adunarea drept-credincioşilor bine cinstitori, cu credinţă astăzi să o prăznuim. Căci aceştia au nimicit cu bună gîndire învăţătura cea nelegiuită a ticălosului Arie şi l-a alungat sobornicesc din Biserica a toată lumea; şi au învăţat pe toţi să mărturisească lămurit, că Fiul lui Dumnezeu este de o fiinţă cu Tatăl, împreună veşnic şi mai înainte de veci, lăsînd în scris aceasta, cu grijă şi cu evlavie, în Simbolul credinţei. Pentru aceasta şi noi, următori dumnezeieştilor lor învăţături, crezînd cu tărie, ne închinăm Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfînt, Treimei celei de o fiinţă, întru o Dumnezeire.

Şi acum..., a Praznicului, acelaşi glas.

Doamne, taina cea din veci şi de neamuri ascunsă, plinind-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, avînd şi pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor. Că se cădea ca ceea ce ca o maică la pătimirea Ta a suferit durere mai mult decît toţi, să se îndulcească şi de o bucurie covîrşitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care şi noi împărtăşindu-ne, la suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., de este Litie, se cîntă troparul Părinţilor de două ori şi al Praznicului o dată. Şi binecuvîntarea pîinilor.

Iar nefiind priveghere, se cîntă troparul Învierii, glasul al 6-lea:

Puterile îngereşti la mormîntul Tău şi străjerii au amorţit; şi sta Maria la mormînt, căutînd prea curatul Tău Trup. Prădat-ai iadul, nefiind ispitit de dînsul. În-

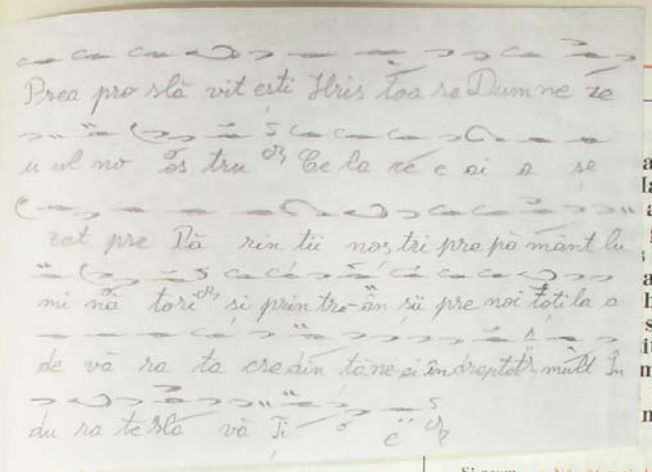

a mormîn-
laria Mag-
a; şi, cre-
grădinar,
Viaţa cea
ascuns pe
heruvimi-
străjuiau,
it. Sau pe
mi, sau cu
ce a fost
morţi i-ai

Şi acum..., al Praznicului, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd Ucenicilor, cu făgăduinţa Sfîntului Duh, încredinţîndu-se ei prin binecuvîntare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

La Miezonoptică să cîntă Canonul Treimii din Octoih, glasul al 6-lea.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se pune troparul Învierii (de două ori). Slavă... al Părinţilor... Şi acum..., al Înălţării.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea:

Mormîntul deschis fiind şi iadul tînguindu-se, Maria a strigat către Apostolii cei ascunşi: Ieşiţi, lucrătorii viei, propovăduiţi vestea Învierii! Înviat-a Domnul, dînd lumii mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pe Maica Ta o ai numit binecuvîntată, venit-ai la patimă prin sfatul cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauţi pe Adam, grăind îngerilor: Bucuraţi-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută! Cel ce toate le-ai rînduit cu înţelepciune, slavă Ţie!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, acelaşi glas.

Viaţa în mormînt zăcea şi pecetea peste piatră era pusă. Ca pe un împărat adormit străjuiau ostaşii pe Hristos; şi pe vrăjmaşii Săi cu orbire lovindu-i, a înviat Domnul.

Slavă...

Prin moartea Ta cea de bunăvoie am aflat viaţa cea fără de moarte, Atotputernice şi Unule Mîntuitor al tuturor; că Tu cu cinstită Învierea Ta pe toţi i-ai che-

femei cu
du-L, plîngî
nouă, Mîntu
Cum ai prin
în groapă?
sălăşluieşti,
rat? Cum a
ce loc a asc
cel de viaţă
Stăpîne, pre
arată-Te no
teze de la n
cu lacrimi.
îngerul a
sele: Încetînd voi plîngerea,
spuneţi Apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii curăţire şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Răstignindu-Te, precum ai voit, Hristoase, şi moartea cu îngroparea Ta prădînd, a treia zi ai înviat cu slavă, ca un Dumnezeu, dăruind lumii viaţă fără de sfîrşit şi mare milă.

Slavă..., a Părinţilor, glasul al 4-lea:

Pomenirea de fiecare an a purtătorilor de Dumnezeu Părinţi, adunaţi din toată lumea în strălucita cetate a Niceei, adunarea drept-credincioşilor bine cinstitori, cu credinţă astăzi să o prăznuim. Căci aceştia au nimicit cu bună gîndire învăţătura cea nelegiuită a ticălosului Arie şi l-a alungat soborniceşte din Biserica a toată lumea; şi au învăţat pe toţi să mărturisească lămurit, că Fiul lui Dumnezeu

Doamne,
veci şi de neamuri ascunsă, plinind-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, avînd şi pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor. Că se cădea ca ceea ce ca o maică la pătimirea Ta a suferit durere mai mult decît toţi, să se îndulcească şi de o bucurie covîrşitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care şi noi împărtăşindu-ne, la suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., de este Litie, se cîntă troparul Părinţilor de două ori şi al Praznicului o dată. Şi binecuvîntarea pîinilor.

Iar neliind priveghere, se cîntă troparul Învierii, glasul al 6-lea:

Puterile îngereşti la mormîntul Tău şi străjerii au amorţit; şi sta Maria la mormînt, căutînd prea curatul Tău Trup. Prădat-ai iadul, nefiind ispitit de dînsul. În-

tîmpinat-ai pe Fecioara, dăruind viaţă, Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., al Sfinţilor Părinţi, glasul al 8-lea:

Prea proslăvit eşti Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce ai aşezat pe Părinţii noştri luminători pe pămînt, şi printr-înşii pe noi toţi la adevărata credinţă ne-ai îndreptat, mult Îndurate, slavă Ţie!

Şi acum..., al Praznicului, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd Ucenicilor, cu făgăduinţa Sfîntului Duh, încredinţîndu-se ei prin binecuvîntare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

La Miezonoptică să cîntă Canonul Treimii din Octoih, glasul al 6-lea.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se pune troparul Învierii (de două ori), Slavă... al Părinţilor... Şi acum..., al Înălţării.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea:

Mormîntul deschis fiind şi iadul tînguindu-se, Maria a strigat către Apostolii cei ascunşi: Ieşiţi, lucrătorii viei, propovăduiţi vestea Învierii! Înviat-a Domnul, dînd lumii mare milă.

Slavă...

Doamne, înaintea mormîntului Tău stătea Maria Magdalena şi plîngea; şi, crezîndu-Te pe Tine grădinar, zicea: Unde ai pus Viaţa cea veşnică? Unde ai ascuns pe Cel de pe scaunul heruvimilor? Că cei ce-L străjuiau, de frică au amorţit. Sau pe Domnul meu daţi-mi, sau cu mine strigaţi: Cel ce a fost între morţi şi pe morţi i-ai înviat, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pe Maica Ta o ai numit binecuvîntată, venit-ai la patimă prin sfatul cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauţi pe Adam, grăind îngerilor: Bucuraţi-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută! Cel ce toate le-ai rînduit cu înţelepciune, slavă Ţie!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, acelaşi glas.

Viaţa în mormînt zăcea şi pecetea peste piatră era pusă. Ca pe un împărat adormit străjuiau ostaşii pe Hristos; şi pe vrăjmaşii Săi cu orbire lovindu-i, a înviat Domnul.

Slavă...

Prin moartea Ta cea de bunăvoie am aflat viaţa cea fără de moarte, Atotputernice şi Unule Mîntuitor al tuturor; că Tu cu cinstită Învierea Ta pe toţi i-ai che-

mat, Cel ce ai stricat biruința iadului și boldul morții.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, pe Cel ce S-a pironit de voie pe Cruce și a înviat din morți, pe Hristos Dumnezeul nostru, să se mîntuiască sufletele noastre.

După Catisma a XVII-a Fericiți cei fără prihană..., se cîntă Troparele Învierii: Bine ești cuvîntat Doamne..., Soborul îngeresc...

Apoi

IPACOI, glasul al 6-lea:

Cu moartea Ta cea de voie și de viață făcătoare, Hristoase, porțile iadului sfărîmînd, ca un Dumnezeu, ne-ai deschis nouă raiul cel de demult; și înviind din morți, ai izbăvit din stricăciune viața noastră.

ANTIFOANELE

glasul al 6-lea:

Antifonul 1.

La cer ochii mei ridic, către Tine, Cuvîntule: milostivește-Te spre mine, ca să viez Ție.

Mieluiește-ne pe noi urgisiții, făcîndu-ne vase de bun folos Ție, Cuvîntule.

Slavă..., Și acum...

În Sfîntul Duh este începutul a toată mîntuirea; de suflă spre cineva Acesta, după vrednicie, curînd îl ridică din cele de pe pămînt, îl întraripează, îl crește și sus îl așează.

Antifonul al 2-lea:

De n-ar fi fost Domnul întru noi, nimeni dintre noi n-ar fi putut a sta împotriva vrăjmașului; că cei ce biruiesc, de aicea se înalță.

Cu dinții lor să nu fie prins sufletul meu, ca o pasăre, Cuvîntule. Vai mie! Cum mă voi izbăvi de vrăjmași, iubitor de păcate fiind?

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh este îndumnezeirea tuturor, bunăvoirea, înțelegerea, pacea și binecuvîntarea; că întocmai lucrător este cu Tatăl și cu Cuvîntul.

Antifonul al 3-lea:

Cei ce nădăjduiesc în Domnul, pentru vrăjmasi sînt înfricoșători și pentru toți minunați, că sus privesc.

Întru fărădelegi mîinile sale nu-și tinde ceata dreptților, ajutător avîndu-Te pe Tine, Mîntuitorule.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh este stăpînia peste toate, Căruia se închină oștile cele de sus, cu toată suflarea celor de jos.

PROCHIMEN

glasul al 6-lea:

Doamne, înalță puterea Ta, și vino, ca să ne mîntuiești pe noi.

Stih: Cela ce paști pe Israel, ia aminte. Toată suflarea..., Evanghelia Învierii, a 10-a, de la Ioan.

Învierea lui Hristos văzînd..., Psalmul 50.

CANOANELE

Al Învierii cu irmoasele pe 4, al Înălțării pe 4 și al Sfinților Părinți pe 6.

Cîntarea 1; glasul al 6-lea:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Ca pe uscat umblînd Israel cu picioarele prin «adînc, pe prigonitorul Fa«raon văzîndu-l înecat, a «strigat: Să cîntăm lui Dum«nezeu cîntare de biruință».

Pe Cruce întinzîndu-Ți palmele, Bunule Iisuse, pe toate le-ai umplut de bunăvoința Tatălui; pentru aceasta, toți Îți cîntăm cîntare de biruință.

Cu frică, întocmai ca o roabă căreia i se poruncește, s-a apropiat moartea de Tine, Stăpînul vieții, prin care ne-ai dat nouă viață fără sfîrșit și învierea.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Primind pe Ziditorul tău, precum Însuși a voit, Care S-a întrupat, fără sămînță, din pîntecele tău, mai presus de cuget, Curată, te-ai arătat cu adevărat Stăpîna făpturilor.

Canonul Înălțării.

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Cîntarea 1; glasul al 5-lea:

Irmos: Mîntuitorului Dumnezeu...

Lui Hristos, Celui ce S-a înălțat cu slavă pe umerii heruvimilor, și pe noi ne-a pus să ședem cu El de-a dreapta Tatălui, toți credincioșii să-I cîntăm cîntare de biruință, că S-a preaslăvit.

Lui Dumnezeu, Celui ce S-a arătat în Muntele Sinai și a dat legea lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, Celui ce S-a înălțat cu trupul de pe Muntele Măslinilor, Aceluia cu toții să-I cîntăm, că S-a preaslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, văzîndu-L cetele îngerilor cu trupul în cele de sus, se mirau și cu un glas Îi cîntau cîntare de biruință.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Maica lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine și de sînurile Părintelui nu S-a depărtat, să mîntuiască de toată primejdia, pe cei ce i-a zidit.

Canonul Sfinților Părinți.

Cîntarea 1; glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat...

Pe preasfîntul Sobor al Sfinților Părinți lăudîndu-l, strigînd mă rog Tie, Hristoase, să se păzească întru mine preasfînta învățătură a hotărîrilor lui.

Purtătorii de Dumnezeu Părinți, ca niște fulgere, adunîndu-se astăzi, Te-au mărturisit lămurit pe Tine, Hristoase, Fiu Unul-Născut, împreună fără de început și de o ființă cu Tatăl.

Slavă...

Slăviții împodobitori ai miresei Tale, Biserica, Hristoase, înfățișînd limpede hotărîrea cea de aur a credinței, au împodobit-o pe ea cu aceasta, ca și cu o podoabă strălucită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Împodobită cu dumnezeiasca slavă, Cinstita Împărătească stă înaintea Fiului său și Dumnezeu, cerînd nouă mîntuire sufletească.

Catavasie: Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gingavul... (Caută la praznicul Înălțării).

Cîntarea a 3-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Nu este Sfînt ca Tine, Doamne Dumnezeul «meu, Care ai înălțat frun«tea credincioșilor Tăi, Bu«nule; și ne-ai întărit pe noi «pe piatra mărturisirii «Tale».

Văzînd zidirea pe Dumnezeu răstignit cu trupul, se cutremura de frică; dar cu mîna cea atotțiitoare, a Celui ce S-a răstignit pentru noi, era ținută cu putere.

Moartea fiind zdrobită prin moarte, zace amărîtă fără suflare; căci nerăbdînd năvala dumnezeiască a Vieții, cea mai înainte puternică, este omorîtă, și tuturor se dăruiește învierea.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea dumnezeiestei tale nașteri, Curată, covîrșește toată rînduiala firii. Că ai zămislit în pîntece pe Dumnezeu, mai presus de fire, și, născîndu-L, ai rămas pururea fecioară.

Canonul Înălțării,

Irmos: Cu puterea crucii Tale, Hristoase...

Suitu-Te-ai la Tatăl, Dătătorule de viață, Hristoase, și ne-ai înălțat pe noi, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngerilor, văzînd firea omenească suindu-se împreună cu Tine, Mîntuitorule, mirîndu-se, neîncetat Te lăudau pe Tine.

Se spăimîntau cetele îngerești, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, cu trup înălțîndu-Te, și lăudau Sfînta Înălțarea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă neîncetat, Curată, pe Cel ce a ieșit din coapsele tale, ca să izbăvească din înșelăciunea diavolului, pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Canonul Sfinților Părinți.

Irmos: Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

Arie cel nebun adăogînd păgînește, nelegiuitul, nașterii celei dumnezeiesti curgere, pătimire și despărțire, este tăiat de la trupul Bisericii, cu sabia cea tăioasă a Părinților.

Ca odinioară dumnezeiescul Avraam, luptîndu-se toți cinstiții grăitori de Dumnezeu, vitejește au zdrobit pe vrăjmașii Tăi cei nebuni, cu puterea Ta, Bunule.

Slavă...

Adunîndu-se soborul cel dintîi al preoților Tăi, Mîntuitorule, Te-a propovăduit pe Tine cu dreaptă credință, că Te-ai născut de o ființă cu Tatăl, Cel fără de început și Făcător a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu poate cuvîntul omenesc și nici limba, a te lăuda după vrednicie pe tine, Fecioară; că din tine, Preacurată, a binevoit a Se întrupa fără de sămînță, Hristos, Dătătorul de viață.

Catavasie: Rupt-au legăturile pîntecelui...

CONDACUL Înălțării, glasul al 6-lea:

Plinind rînduiala cea pentru noi și pe cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămînînd nedespărtat și strigînd celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

ICOS

Cele pămîntești pe pămînt lăsîndu-le și cele din țărînă, țărînei dîndu-le, veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și gîndurile la înălțime; să ne înălțăm privirile împreună și simțirile spre porțile cerești; să ne socotim a fi în Muntele Măslinilor și să privim la Izbăvitorul purtat pe nor; că de acolo Domnul la ceruri S-a suit; și acolo Iubitorul de dăruire a împărțit daruri Apostolilor Săi, mîngîindu-i și întărindu-i pe dînșii, ca un Părinte, îndreptîndu-i ca pe niște fii și zicînd către dînșii: Nu Mă voi despărți de voi; Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

SEDEALNA Părinților, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Luminători prea strălucîți ai adevărului lui Hristos, v-ați arătat lumii pe pămînt, după adevăr, Fericiților Părinți, nimicind eresurile limbuților celor cu rău nume, și stingînd tulburările cele învăpăiate ale hulitorilor. Pentru aceasta, ca niște ierarhi ai lui Hristos, rugați-vă să ne mîntuim.

Slavă...

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Astăzi, strălucita cetate a Niceenilor a chemat la sine de peste tot pămîntul trei sute optsprezece arhierei, împotriva lui Arie, celui ce grăia blasfemii și micșora pe Unul din Treime, Care este Fiu și Cuvînt al lui Dumnezeu. Și, pe acest Arie surpîndu-l, credința au întărit.

Și acum..., a Înălțării:

Cel ce Te-ai suit la ceruri cu slavă și ai șezut pe ace-

laşi scaun, de-a dreapta Tatălui, de Care nicicum nu Te-ai despărțit, Iubitorule de oameni Hristoase, şi ai făgăduit a trimite pe Duhul Sfînt înțelepților Tăi Ucenici, luminînd şi gîndurile noastre, dă-ne pricepere ca neîncetat să Te lăudăm, Stăpîne.

Cîntarea a 4-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cinstita Biserică, întru Domnul prăznuind, cu «dumnezeiască cuviință «cîntă, strigînd din inimă «curată: Hristos este pute«rea mea, Dumnezeu şi «Domnul».

Înflorit-a pomul vieții celei adevărate, Hristoase, că Crucea s-a înfipt şi adăpată fiind cu sînge şi cu apă, din coasta Ta cea prea curată, ne-a odrăslit nouă viață.

De acum şarpele nu-mi va mai pune înainte în chip mincinos îndumnezeirea, că Hristos, Îndumnezeitorul firii omeneşti, mi-a deschis acum, fără de piedică, a vieții cărare.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu adevărat de negrăit şi de neînțeles sînt pentru cei de pe pămînt şi din cer, tainele naşterii tale celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Canonul Înălțării

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul...

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor, ca să ne trimiți nouă pe Mîngîietorul de la Tatăl. Pentru aceasta strigăm: Slavă Înălțării Tale, Hristoase!

Cînd S-a suit Mîntuitorul la Tatăl, cu trupul, s-au mirat de Dînsul oştile îngerilor şi au strigat: Slavă Înălțării Tale, Hristoase!

Puterile îngerilor au strigat către cele mai de sus: Ridicați porțile lui Hristos, Împăratului nostru, pe Care Îl lăudăm împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara a născut şi cele ale maicilor nu le-a cunoscut; ci Maică este şi fecioară a rămas; pe care lăudîndo, strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Sfinților Părinți.

Arie, care a stricat dreapta-credință, cu mintea sa cea nepricepută, este alungat, ca un mădular putred, din Biserică, prin hotărîrile Părinților.

Luptîndu-se ceata Părinților pentru Tine, Stăpîne, a înfrînt de tot pe vrăjmaşii Tăi, şi Te-au slăvit pe Tine, de o ființă cu Tatăl şi cu Duhul.

Slavă...

Mijlocitor ai fost între Dumnezeu şi oameni, fiind

Dumnezeu şi om, Hristoase. Pentru aceasta, cugetătorii de Dumnezeu, cunoscîndu-Te pe Tine, un Fiu în două firi Te-au propovăduit.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mort m-a vădit pe mine gustarea din pom; iar pomul vieții din tine, Preacurată, arătîndu-se, m-a înviat, şi moştenitor desfătării raiului m-a făcut.

Catavasie: Împărate al Împăraților...

Cîntarea a 5-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, mă rog Ție, «Bunule, luminează sufletele «celor ce mînecă la Tine «cu dragoste, ca să Te vadă «pe Tine, Cuvinte al lui «Dumnezeu, Cel ce eşti «Dumnezeu adevărat, Care «din negura greşelilor le «chemi».

Datu-mi-au acum loc heruvimii şi sabia cea de foc a fugit de la mine, Stăpîne, văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, Cel ce eşti Dumnezeu adevărat, deschizînd tîlharului cale în rai.

De acum nu mă mai tem de întoarcerea în pămînt, Stăpîne Hristoase; că Tu din marea milostivire, m-ai ridicat pe mine, cel uitat, din pămînt la înălțimea nestricăciunii, prin învierea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cei ce te mărturisesc, din suflet, pe tine Născătoare de Dumnezeu, mîntuieşte-i, Stăpîna cea bună a lumii; că pe tine te-am cîştigat apărătoare nebiruită, ceea ce eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Înălțării

Irmos: Minecînd strigăm Ție...

Umplînd toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul Te-ai întors.

Puterile îngerilor, văzîndu-Te pe Tine înălțîndu-Te, strigau: Ridicați porțile Împăratului nostru.

Apostolii, văzînd pe Mîntuitorul înălțîndu-Se, cu cutremur strigau: Slavă Ție, Împăratului nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară după naştere te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut lumii, cu trup, pe Dumnezeu-Cuvîntul.

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Cu Dumnezeiască strălucire...

Frumoase sînt, cu adevărat, picioarele celor ce te propovăduiesc pe Tine, Cel ce eşti Pacea care covîrşeşte toată mintea, a tuturor îngerilor şi a oamenilor, Hristoase, şi împacă lumea cu mulțimea păcii.

Dumnezeieștii Dascăli, cei împodobiți după cuviință cu puterea preasfintei preoții, adunîndu-se, Te-au propovăduit pe Tine, Hristoase, Înțelepciune, Putere și Cuvînt ipostatic al Tatălui.

Slavă...

Cei ce ați adăpat Biserica cu undele curate ale apelor învățăturilor lui Hristos, vă desfătați acum la apele odihnei, bucurîndu-vă în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Făclie luminoasă, cunoscîndu-te pe tine, Preacurată, care oglindești tuturor pe Hristos, Soarele dreptății, ceea ce singură ești Născătoare de Dumnezeu curată, cerem ocrotirea ta.

Catavasie: Curățire, dezlegătoare de greșeli...

Cîntarea a 6-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Marea vieții văzînd-o înălțîndu-se de viforul «ispitelor, la limanul Tău «cel lin, alergînd, strig Ție: «Scoate din stricăciune via«ța mea, mult Milostive!

Răstignindu-Te Stăpîne, ai șters cu piroanele Tale, blestemul cel ce era asupra noastră; iar cu sulița împuns fiind în coastă, rupînd zapisul lui Adam, ai slobozit lumea.

Adam, prin înșelăciune poticnindu-se, s-a prăbușit în prăpastia iadului; iar Tu, Cel ce ești din fire Dumnezeu și milostiv, Te-ai pogorît în căutarea lui, și, pe umere purtîndu-l, împreună cu Tine l-ai înviat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpînă, care ai născut oamenilor pe Domnul, Ocîrmuitorul, potolește tulburarea patimilor mele cea nepotolită și cumplită, și dăruiește liniște inimii mele.

Canonul Înălțării

Irmos: Înconjuratu-m-a adîncul...

Săltat-au Apostolii prin nădejdea Duhului, văzînd astăzi pe Făcătorul ridicîndu-Se în înălțime și cu frică au strigat: Slavă Înălțării Tale!

Stătut-au înainte îngerii, Hristoase, strigînd Ucenicilor Tăi: Așa cum ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, tot așa va să vină iarăși, ca Judecător drept al tuturor.

Cînd Te-au văzut pe Tine Puterile cerești, Mîntuitorul nostru, ridicîndu-Te în înălțime cu trupul, strigau zicînd: Mare este, Stăpîne, iubirea Ta de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rug nears și munte, scară însuflețită și poartă cerească, după vrednicie te mărim pe tine, Marie preaslăvită, lauda drept-credincioșilor!

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Marea vieții văzînd-o...

Semănătorul de neghină, Arie, cel numit cu numele nebuniei, nu s-a putut ascunde de Pronia cea negrăită; că rîvnind lui Iuda, a crăpat vicleanul ca și acela.

Dumnezeiasca și cinstita adunare a Părinților, Te propovăduiește pe Tine, Stăpîne, Cel ce ești raza cea singură născută, strălucind din Ființa părintească, și Fiu născut mai înainte de toți vecii.

Slavă...

Pîntecele din care a țîșnit șuvoiul cel tulbure și de nebăut al eresurilor celor nelegiuite a fost spart, precum se spune, cu plugul rugăciunii dumnezeieștilor preoți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Moise, cel mare între prooroci, te-a proorocit în scris chivot și masă, sfeșnic și năstrapă, însemnînd în chip tainic întruparea din tine a celui Preaînalt, Maică Fecioară.

Catavasie: Curățire și mîntuire...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca niște pîrgă a firii...

Propovăduirea Apostolilor și dogmele Părinților au întărit Bisericii o singură credință; care purtînd haina adevărului, cea țesută din Teologia cea de sus, drept îndreptează și slăvește taina cea mare a dreptei cinstiri de Dumnezeu.

ICOS

Să ascultăm Biserica lui Dumnezeu, care strigă cu înaltă glăsuire: Cel însetat să vină la Mine și să bea; paharul pe care-l țin Eu, este pahar al înțelepciunii; băutura lui am dres-o cu cuvîntul adevărului, turnînd nu din apa grăirii împotrivă, ci dintr-a mărturisirii; din care bînd Israel cel de acum vede pe Dumnezeu, grăind: Vedeți, vedeți, că Eu Însumi sînt și nu Mă schimb; Eu sînt Dumnezeu întîi, Eu și după acestea și afară de Mine nu este altul nicidecum. Cei ce se împărtășesc din Acesta se vor sătura și vor lăuda taina cea mare a dreptei cinstiri de Dumnezeu.

SINAXAR

ÎN DUMINICA CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE PURTĂTORI DE DUMNEZEU PĂRINȚI DIN NICEEA.

In această zi, duminica a șaptea după Paști, prăznuim întîiul sinod ecumenic, din Niceea, al celor trei sute optsprezece purtători de Dumnezeu Părinți.

Prăznuim sărbătoarea de azi din următoarea pricină: Domnul nostru Iisus Hristos, după ce S-a îmbrăcat în Trup și a adus la îndeplinire toată negrăita iconomie cea pentru noi, S-a întors iarăși la scaunul Părintesc. Sfinții voind, însă, a arăta, că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om, și că S-a înălțat la ceruri om și Dumnezeu desăvîrșit și S-a așezat de-a dreapta măririi

întru cele înalte, și că acest sinod al Sfinților Părinți, L-a propovăduit și L-a mărturisit pe Fiul de o ființă și de o întocmai cinstire cu Tatăl, pentru acest motiv, după slăvita Înălțare, au rînduit sărbătoarea de față, vrînd oarecum și mai mare să facă adunarea atît de numeroasă a Părinților, care au propovăduit pe Acela Care S-a înălțat cu trupul, Dumnezeu adevărat și om desăvîrșit în trup.

Sinodul acesta a fost pe vremea lui Constantin cel Mare, în al douăzecilea an al domniei lui, după încetarea prigoanei creștinilor de către păgîni. Constantin a început a împărăți întîi la Roma, dar mai tîrziu, în anul 5838 de la facerea lumii, a zidit cetatea cea prea frumoasă care îi poartă numele. Tot atunci s-au început și cele privitoare la Arie. Acesta se trăgea din Libia și venise la Alexandria și fusese hirotonisit diacon de Sfîntul sfințitul Mucenic Petru al Alexandriei. Arie a început, însă, a huli împotriva Fiului lui Dumnezeu, birlind cu glas tare că El ar fi făptură, născut din neființă, și că s-ar găsi departe de dumnezeiasca vrednicie, și că în chip greșit se numește Înțelepciunea și Cuvîntul lui Dumnezeu, împotrivindu-se, după cum credea el, nelegiuitului Sabelie, care zicea că Dumnezeirea este o singură persoană și un singur ipostas, care este cînd Tată, cînd Fiu, cînd Duh Sfînt. Arie, hulind în felul acesta, marele Petru l-a îndepărtat din preoție, văzînd pe Hristos, pe Sfîntul Jertfelnic, ca un Prunc îmbrăcat, în haine rupte, Care spunea că Arie este cel ce l le-a rupt.

Venind Ahila arhiepiscop al Alexandriei, după Petru, a iertat din nou pe Arie, la făgăduința acestuia că se va îndrepta. Pe lîngă aceasta l-a hirotonisit preot și l-a pus la școala din Alexandria. După moartea lui Ahila a ajuns arhiepiscop Alexandru, care, aflînd că Arie împrăștie aceleași huliri, și încă și mai rele, l-a scos din Biserică, depunîndu-l prin sobor.

Teodoret spune că Arie mai învață că firea lui Hristos ar fi schimbătoare; și tot el a născocit cel dintîi hulirea că Hristos ar fi luat asupra Sa un trup neinsuflețit și fără judecată. Este scris că Arie a înșelat pe mulți cu învățăturile lui nelegiuite și că a momit de partea lui pe Eusebiu al Nicomidiei, pe Paulin al Tirului, pe Eusebiu al Cezareei și pe alții. El a pornit împotriva lui Alexandru; iar Alexandru, făcînd cunoscute în toată lumea învățăturile pline de hulire ale lui Arie și caterisirea lui, pe mulți i-a ridicat la împotrivire.

Deci, fiind tulburată Biserica, și neurătînd nimeni grijă și dragoste pentru biruința dogmei, marele Constantin a adunat la Niceea, din toate părțile lumii, cu mijloacele de transport ale statului, pe Părinții despre care este vorba, și chiar și el s-a dus acolo. Astfel, toți Părinții luînd loc laolaltă și fiind chemat și împăratul, el a luat loc nu pe tron împărătesc, ci pe un scaun mai prejos de vrednicia lui. Și grăind ei despre cele ale lui Arie, l-au supus anatemei atît pe el, cît și pe toți cei ce gîndeau la fel cu el. Iar Cuvîntul lui Dumnezeu, a fost mărturisit de Sfinții Părinți ca fiind de aceeași ființă și de aceeași cinstire și împreună fără de început cu Tatăl. Aceștia au alcătuit și Simbolul credinței, ducîndu-l pînă la articolul: «Cred și întru Duhul Sfînt...»; căci partea următoare va fi plinită de Sinodul al doilea ecumenic. Tot acel întîi Sinod a întărit pe lîngă acestea și sărbătorirea Paștilor, arătînd cum și cînd trebuie să-l săvîrșim și că nu trebuie să-l sărbătorim odată cu Iudeii, cum era obiceiul mai-nainte. Ei au întocmit și douăzeci de canoane pentru întărirea Bisericii. Iar marele și întocmai cu Apostolii împărat Constantin, a întărit la sfîrșit sfîntul Simbol al credinței cu semnătura lui, făcută cu cerneală roșie.

Printre Părinții care au fost la Sinodul întîi ecumenic, două sute treizeci și doi erau arhierei, iar optzeci și șase erau preoți, diaconi și călugări; adică numărul celor ce au fost de față s-a ridicat la trei sute și optsprezece. Cei mai de frunte dintre aceștia trebuiau să fie: Silvestru, arhiepiscopul Romei și Mitrofan al Constantinopolului, care era bolnav; ei au fost de față prin locțiitori. Apoi, Alexandru al Alexandriei, cu marele Atanasie, care pe atunci era arhidiacon; Eustațiu al Antiohiei și Macarie al Ierusalimului; Osie, episcopul Cordovei; Pafnutie mărturisitorul; izvorîtorul de mir Nicolae și Spiridon al Trimitundei, care, învingînd în discuție pe un filosof de acolo, l-a botezat, arătîndu-i Lumina cea în trei Străluciri.

Mutîndu-se la Dumnezeu doi părinți arhierei, în timpul sinodului, marele Constantin a pus în cosciugele lor, bine închise, așezămintele tocmite de Sfîntul Sinod, care s-au aflat iscălite și întărite și de aceștia în cuvinte dumnezeiești nespuse.

La Sfîrșitul Sinodului s-a terminat de zidit și Constantinopolul. Atunci Constantin cel Mare a chemat pe toți acei sfinți bărbați, care, înconjurînd cu toții cetatea și făcînd rugăciuni pentru ea, au întărît-o din destul să fie împărăteasă a tuturor cetăților și au închinat-o, la sfatul împăratului, Maicii Cuvîntului. După acestea fiecare dintre Sfinții Părinți s-a întors la locul lui.

După ce marele Constantin s-a mutat către Domnul și sceptrul împărăției era ținut de fiul său Constanțiu, Arie a venit la împărat, zicînd că vrea să lase toate rătăcirile și să se unească cu Biserica lui Dumnezeu.

Deci, scriindu-și hulele pe o tăbliță, și le-a legat de gît și, ca și cum s-ar fi supus Sinodului, lovea cu mîna tăbliță, zicînd: Mă supun hotărîrilor acestuia. Atunci împăratul a dat poruncă patriarhului Constantinopolului, ca Arie să fie primit iarăși, negreșit, în sînul Bisericii. Și atunci, după moartea lui Alexandru, pe scaunul Alexandriei era Mitrofan, care știind firea cea rea a lui Arie, stătea la îndoială și se ruga lui Dumnezeu să-i descopere dacă primirea lui Arie în sînul Bisericii este după voia cea dumnezeiască. Și sosind vremea ca Arie să slujească împreună cu el, rugăciunea lui s-a făcut și mai fierbinte. Iar Arie, mergînd la biserică, undeva prin apropiere de stîlpul tîrgului, fiind cuprins de dureri de pîntece, a intrat într-o umblătoare obștească. Acolo crăpînd, toate mădularele cele dinăuntru și le-a dat afară, pătimind aceeași sfîșiere ca și Iuda, pentru aceeași trădare a Cuvîntului. Astfel, de vreme ce el a rupt pe Fiul lui Dumnezeu de ființa Tatălui, a fost și el sfîșiat, fiind găsit mai tîrziu mort. Și astfel a scăpat Biserica de pacostea aceluia.

Pentru rugăciunile celor trei sute optsprezece Părinți, purtători de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Îngerul a făcut cuptorul umezit de rouă cuviosi-«lor tineri; iar pe caldei po-«runca lui Dumnezeu arzîn-«du-i, a înduplecat pe tiran «a striga: Bine ești cuvîntat, «Dumnezeul părinților noș-«tri».

Indurerat de Patima Ta, soarele în negură s-a îmbrăcat, și în plină zi lumina s-a întunecat peste tot pămîntul, Stăpîne, strigînd: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

La pogorîrea Ta, Hristoase, îmbrăcatu-s-au întru lumină cele mai de jos; iar strămoșul arătîndu-se plin de bucurie, dănțuind sălta, strigînd: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Prin tine, Maică Fecioară, lumină strălucitoare a răsărit la toată lumea; că ai născut pe Dumnezeu, Făcătorul a toate; pe Care roagă-L, Preacurată, să trimită credincioșilor mare milă.

Canonul Înălțării

Irmos: Cel ce în cuptorul cu foc...

Cel ce Te-ai înălțat pe nor de lumină și ai mîntuit lumea, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

Pe umere ridicînd, Mîntuitorule, firea cea rătăcită și înălțîndu-Te, o ai adus la Dumnezeu și Tatăl.

Cel ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce Te-ai născut din Fecioara, pe care o ai făcut Născătoare de Dumnezeu, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul...

Biruit-ați pe Arie cel cu numele nebuniei, care cumplit a înnebunit și grăia

cuvinte nedrepte împotriva lui Dumnezeu Celui dintru înălțime; că n-a voit a striga Fiului: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Fiului tunetului asemănîndu-vă, Minunaților, cu gurile voastre cele în chipul focului, pe toți îi învățați să strige Cuvîntului, Celui împreună fără de început cu Tatăl și împreună șezător pe scaun: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Slavă...

Ca niște întraripați ați venit în ajutorul Cuvîntului, de Dumnezeu fericiților; că de la marginile lumii, Duhul Sfînt v-a adunat pe voi să strigați: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Pe cei trei tineri cuptorul nu i-a ars, cu aceasta mainainte închipuind nașterea ta; că dumnezeiescul foc s-a sălășluit întru tine, nearzîndu-te, și pe toți i-a luminat să strige: Bine ești cuvîntată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup!

Catavasie: Cu un glas au răsunat...

Cîntarea a 8-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Din văpaie ai izvorît cuvioșilor rouă, iar jertfa «dreptului o ai ars cu apă; «că toate le faci, Hristoase, «numai cu voirea; pe Tine «Te preaînălțăm întru toți «vecii».

Pe poporul Iudeilor, cel mai-nainte ucigaș de prooroci, zavistia l-a făcut acum ucigător de Dumnezeu, răstignindu-Te pe Tine pe cruce, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Care Te preaînălțăm întru toți vecii.

Cămările cerești nu le-ai părăsit, Hristoase, și în iad pogorîndu-Te, ai sculat împreună cu Tine, pe tot omul, care zăcea în stricăciune. Pentru aceasta Te preaînălțăm întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din lumină ai zămislit pe Dătătorul de lumină, Cuvîntul, și născîndu-L pe El negrăit, te-ai proslăvit; că Duhul cel dumnezeiesc întru tine, Fecioară, S-a sălășluit. Pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Canonul Înălțării

Irmos: Pe Fiul și Dumnezeu...

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce S-a înălțat cu amîndouă firile la ceruri, în slavă, și este împreună cu Tatăl șezător, preoților lăudați-L, popoarelor preaînălțați-L întru toți vecii!

Pe Tine, Cel ce ai izbăvit făptura din robia idolilor, și ai înfățișat-o slobodă înaintea Părintelui Tău, Te lăudăm, Mîntuitorule, și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Pe Cel ce cu pogorîrea Sa a zdrobit pe protivnicul și cu suirea Sa a înălțat pe om, proților lăudați-L, popoarelor preaînălțați-L întru toți vecii!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus decît heruvimii te-ai arătat, Curată Născătoare de Dumnezeu, purtînd în pîntecele tău pe Cel ce șade pe dînșii; pe Care noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl preaslăvim întru toți vecii.

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Luminîndu-se cu razele Dumnezeirii Tale, păstorii Tăi cei buni pe Tine Te-au mărturisit Făcător al tuturor și Domn; pe Care Te preaînălțăm întru toți vecii.

Soborul cel prea lăudat al Păstorilor adunîndu-se acum, cu dumnezeiască insuflare teologhisind Treimea cea nezidită, învață pe toți să strige: Pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ierarhii, păstorii cei vrednici de laudă, luminează Biserica lui Hristos, unii într-un loc, alții într-altul, cu frumusețe împodobindu-o și preaînălțînd pe Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În chip tainic Te-au văzut mai-nainte toți proorocii, prin semne minunate, că vei naște pe Cuvîntul; că trup luînd din tine, a ieșit din tine Dumnezeu și om; pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Catavasie: Dezleagă legăturile și stimpără văpaia...

Cîntarea a 9-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oa«menilor; spre Care nu cu«tează a căuta oștile înge«rești; iar prin tine, Preacu«rată, S-a arătat oamenilor «Cuvîntul întrupat, pe Care «mărindu-L cu oștile cerești, «pe tine te fericim».

Neîmpărtășit patimilor ai rămas, Cuvinte al lui Dumnezeu, împreunîndu-Te în trup cu patimile; dar pe om l-ai dezlegat din patimi, pătimitor făcîndu-Te, Mîntuitorul nostru; că Singur ești fără de patimă și Atotputernic.

Stricăciunea morții primind, neatins de stricăciune ai păzit trupul Tău; iar sufletul Tău, cel de viață făcător și dumnezeiesc, Stăpîne, nu a rămas în iad; ci ca din somn sculîndu-Te, împreună ne-ai ridicat pe noi.

A Treimii:

Pe Dumnezeu-Tatăl și pe Fiul, Cel împreună fără de început, toți oamenii cu buze curate slăvim și puterea cea negrăită și preaslăvită a Preasfîntului Duh o cinstim; că Una este Treimea atotputernică și nedespărțită.

Canonul Înălțării

Irmos: Pe tine, Maica lui Dumnezeu...

Pe Tine, Izbăvitorul lumii, Hristoase Dumnezeule, văzîndu-Te Apostolii înălțîndu-Te dumnezeiește, cu frică săltînd, Te măreau.

Trupul Tău cel îndumnezeit văzîndu-L îngerii întru înălțime, Hristoase, își făceau semn unii altora, zicînd: Cu adevărat, Acesta este Dumnezeul nostru.

Văzîndu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, cetele celor fără de trupuri suindu-Te pe nori, strigau: Ridicați porțile Împăratului slavei!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu; că văzînd astăzi pe Cel ce L-ai născut, înălțîndu-Se de pe pămînt, împreună cu îngerii Îl măreai.

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Cuvîntul, Cel mai înainte de veci, Cel împreună cu Tatăl fără de început și împreună pe scaun șezător, aflîndu-vă pe voi ajutoare, v-a adunat, întrarmîndu-vă cu puterea cea tare a Duhului; pe Care acum, Preasfinților, împreună cu oștile cerești, pururea Îl slăviți.

Pășunea ereziei celei cumplite a lui Arie ați îngrădit-o ca niște doctori ai sufletelor și ai trupurilor, punînd înaintea tuturor sfîntul Simbol al credinței; pe care acum noi avîndu-l, pururea slăvim pomenirea voastră, Sfinților Slujitori.

Slavă...

Hristoase, Cel ce ești lumină preacurată, izbăvește sufletul meu de negura patimilor, cu rugăciunile slujitorilor Tăi, Stăpîne, care acum Te-au propovăduit pe Tine fără de început, nezidit, Făcător a toate și Dumnezeu, împreună fără de început cu Tatăl.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Acum s-a dăruit morților înviere, prin nașterea ta cea neînțeleasă și de negrăit, Născătoare de Dumnezeu, Stăpînă; că Viața, îmbrăcînd trup din tine, a strălucit tuturor și tristețea morții în chip vădit a risipit.

Catavasie: Bucură-te, Împărăteasă Maică...

Apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeul nostru (de trei ori).

LUMINÎNDA Învierii, a 10-a

Marea Tiberiadei, pe Natanael și cu Petru, împreună cu fiii lui Zevedei, și cu alți doi și pe Toma i-a avut de demult la pescuire; care, după porunca lui Hristos, de-a-dreapta aruncînd mrejile, au scos mulțime de pești; pe Care cunoscîndu-L Petru, a înotat către Dînsul; cărora, arătîndu-Se a treia oară, le-a arătat și pîine și pește pe cărbuni.

Slavă..., a Părinților.

Podobie: Femeile înțelegînd...

Pomenirea dumnezeieștilor Părinți prăznuind astăzi, cu mijlocirile lor ne rugăm Tie, Preaîndurate: Izbăvește pe poporul Tău, Doamne, de toată vătămarea eresurilor și ne învrednicește pe toți să slăvim pe Tatăl, pe Cuvîntul și pe Sfîntul Duh.

Și acum..., a Înălțării:

Privind Ucenicii la Tine, Te-ai înălțat, Hristoase, la Tatăl, împreună cu Dînsul șezînd. Îngerii, înainte alergînd, strigau: Ridicați porțile, ridicați! Că Împăratul S-a înălțat la slava cea începătoare de lumină.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8; și se cîntă patru Stihiri ale Învierii și patru ale Sfinților Părinți.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea:

Crucea Ta, Doamne, viață și înviere poporului Tău este; și întru dînsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Îngroparea Ta, Stăpîne, raiul a deschis neamului omenesc; și din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Cu Tatăl și cu Duhul, pe Hristos să-L lăudăm, pe Cel ce a înviat din morți, și către Dînsul să strigăm: Tu ești viața și învierea noastră; miluiește-ne pe noi.

A treia zi ai înviat din mormînt, Hristoase, precum este scris, și împreună ai sculat pe strămoșul nostru. Pentru aceasta Te și slăvește neamul omenesc și laudă Învierea Ta.

Stihirile Sfinților Părinți: glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Adunînd toată știința sufletului, și împreună cu dumnezeiescul Duh cercetînd, Sfinții Părinți au așternut în scris, cu litere dumnezeiești, fericitul și sfîntul Simbol; întru care, slăviții, preafericiții și cu adevărat de Dumnezeu cugetătorii Părinți, urmînd vădit învățăturile Apostolilor, ne învață foarte lămurit că Cuvîntul este deopotrivă fără de început cu Tatăl și cu totul adevărat de aceeași ființă (de două ori).

Stih: Binecuvîntat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci.

Fericiții înaintestătători ai evangheliceștilor dogme și

ai pravoslavnicelor predanii, primind toată luminarea duhovnicească a Sfîntului Duh, au rostit din dumnezeiască insuflare, în cuvinte puține, dar cu mult înțeles, adevărul cel mai presus de fire, ca niște propovăduitori ai lui Hristos, luînd de sus, în chip vădit, descoperirea lor, și luminați fiind, au asternut în scris hotărîrea cea de la Dumnezeu învățată.

Stih: Adunați-I Lui pe Cuvioșii Lui, pe cei ce au făcut legămînt cu El pentru jertfe.

Dumnezeiești Păstori, ca niște slujitori cu totul credincioși ai lui Hristos și cunoscători preasfințiți ai dumnezeiestei propovăduiri, strîngîndu-și toată iscusința lor păstorească și mînați fiind acum de oprea îndreptățită mînie, au alungat cu prastia Duhului pe lupii cei primejdioși și molipsitori, izgonind din staulul Bisericii, pe cei ce căzuseră spre moarte și erau ca niște bolnavi fără vindecare.

Slavă..., glasul al 8-lea:

A lui Gheorghe Nicomidianul.

Ceata Sfinților Părinți, adunîndu-se de la marginile lumii, a dogmatizat o ființă și o fire a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, și învățătura despre Dumnezeu o au predat lămurit Bisericii; pe care, lăudîndu-i cu credință, să-i fericim, zicînd: O! dumnezeiască tabără, ostași grăitori de Dumnezeu ai oștii Domnului; luceferi mult luminători ai cerului duhovnicesc; turnurile cele de nesurpat ale Sionului celui tainic; florile raiului cele cu mireasma Mirului; gurile cele cu totul de aur ale Cuvîntului; lauda Niceii, podoaba lumii, rugați-vă cu deadinsul pentru sufletele noastre.

Și acum... Prea binecuvîntată ești... Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

Slavă... Și acum..., stihira Evangheliei a zecea, glasul al 6-lea:

După pogorîrea în iad și după învierea din morți, întristîndu-se ucenicii, precum li se cădea, pentru despărțirea de Tine, Hristoase, la pescuire s-au întors; și iarăși luntre și mreji, dar vînat nicidecum. Ci Tu, Mîntuitorule, arătîndu-Te ca un Stăpîn al tuturor, ai poruncit să arunce mrejele de-a dreapta. Și s-a făcut cuvîntul faptă îndată, și mulțime mare de pești și cină minunată gata pe pămînt; din care împărtășindu-se atunci ucenicii Tăi, învrednicește-ne și pe noi să ne desfătăm acum cu gîndul, Iubitorule de oameni, Doamne.

Ceasul întîi și otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului, glasul al 6-lea:

Pomenește-mă, Dumnezeule, Mîntuitorul meu, cînd

vei veni întru împărăția Ta, și mă mîntuiește, ca un singur Iubitor de oameni.

Fiind Adam amăgit prin lemn, tot prin lemnul Crucii ai mîntuit pe tîlharul cel cestriga: Pomenește-mă Doamne, întru împărăția Ta!

Porțile iadului și încuietorile zdrobindu-le, Dătătorule de viață, Mîntuitorule, ai înviat pe toți cei ce strigau: Slavă Învierii Tale!

Pomenește-mă, Cel ce moartea ai prădat cu îngroparea Ta, și cu Învierea Ta toate le-ai umplut de bucurie, ca un milostiv.

Se adaugă și din Canonul Praznicului, Cîntarea a 3-a pe 4, și din al Sfinților Părinți, Cîntarea a 6-a pe 4.

Apostolul: Din Faptele Apostolilor. Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.

Aliluia al Părinților

Bucurați-vă, drepților, întru Domnul! Drepților se cuvine laudă.

LUNI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Sfinților Părinți și trei de la Mineu.

Stihirile Părinților, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Din pîntece mai înainte de luceafăr Te-ai născut, din Tată fără de mamă, mai înainte de veci, măcar că Arie Te-a socotit pe Tine făptură, iar nu Dumnezeu, cu nerușinare amestecîndu-Te pe Tine, Făcătorul, cu făpturile, agonisindu-și ca un nebun, văpaia focului veșnic. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Cine a sfîșiat veșmîntul Tău, Mîntuitorule? Arie, ai zis, cel ce a despicat începătoria cea întocmai cinstită a Treimii, în despărțiri. Acesta a tăgăduit că ești Unul din Treime; el a învățat pe Nestorie să nu spună: Născătoare de Dumnezeu. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

În prăpastia păcatului a căzut Arie, cel ce și-a închis ochii să nu vadă lumina, și cu undița cea dumnezeiască în măruntaie se zbate, să-și dea afară cu sîla toată ființa și sufletul, făcîndu-se ca un alt Iuda, cu socotința și cu purtarea. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Se adaugă trei stihiri de la Minei.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Să lăudăm astăzi pe trîmbiţele cele tainice ale Duhului, pe purtătorii de Dumnezeu Părinţi, pe cei ce au cîntat în mijlocul Bisericii, cîntare armonioasă de Teologie: pe Treimea cea una, neschimbată după fiinţă şi după Dumnezeire, pe biruitorii lui Arie şi pe apărătorii ortodocşilor, care se roagă pururea Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., acelaşi glas.

În muntele cel sfînt privind Înălţarea Ta, Hristoase, Cel ce eşti strălucirea slavei Tatălui, lăudăm chipul cel de lumină al feţei Tale; ne închinăm patimilor Tale; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălţarea Ta. Miluieşte-ne pe noi.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Părinţilor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Adunînd toată ştiinţa sufletului, şi împreună cu dumnezeiescul Duh cercetînd, Sfinţii Părinţi au aşternut în scris cu litere dumnezeieşti, fericitul şi sfîntul Simbol, întru care slăviţii, preafericiţii şi cu adevărat de Dumnezeu cugetătorii Părinţi, urmînd vădit învăţăturile Apostolilor, ne învaţă foarte lămurit, că Cuvîntul este deopotrivă fără de început cu Tatăl şi cu totul adevărat de aceeaşi fiinţă.

Stih: Bine eşti cuvîntat Doamne, Dumnezeul Părinţilor noştri, şi lăudat şi preaslăvit este numele Tău în veci.

Fericiţii înaintestătători ai evangheliceştilor dogme şi ai pravoslavnicelor predanii, primind toată luminarea duhovnicească a Sfîntului Duh, au rostit din dumnezeiască însuflare, în cuvinte puţine dar cu mult înţeles, adevărul cel mai presus de fire, ca nişte propovăduitori ai lui Hristos, luînd de sus, în chip vădit, descoperirea lor, şi luminaţi fiind au aşternut în scris hotărîrea cea de la Dumnezeu învăţată.

Stih: Adunaţi-I Lui pe cuvioşii Lui, pe cei ce au făcut legămînt cu El pentru jertfe.

Dumnezeieştii Păstori, ca nişte slujitori cu totul credincioşi ai lui Hristos şi cunoscători preasfinţiţi ai dumnezeieştii propovăduiri, strîngîndu-şi toată iscusinţa lor cea păstorească şi mînaţi fiind acum, de o prea îndreptăţită mînie, au alungat cu prastia Duhului pe lupii cei primejdiosi şi molipsitori, izgonind din staulul Bisericii, pe cei ce căzuseră spre moarte şi erau ca nişte bolnavi fără vindecare.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Păstori credincioşi ai apostoliceştilor predanii

v-aţi făcut, Sfinţilor Părinţi; căci învăţînd cu dreaptă credinţă că Sfînta Treime este de o fiinţă, sobornicească aţi zdrobit hulirea lui Arie; după care, şi pe Macedonie vădindu-l luptător împotriva Duhului, aţi osîndit pe Nestorie, pe Eutihie şi pe Dioscor, pe Sabelie şi pe Sever cel fără de cap; de a căror rătăcire şi noi fiind izbăviţi, cereţi să se păzească viaţa noastră neclintită întru credinţă, rugămu-ne.

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 6-lea:

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam şi să trimită pe Duhul cel Mîngîietor, ca să sfinţească sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor Părinţi, glasul al 8-lea:

Prea proslăvit eşti, Hristoase Dumnezeul nostru...

Slavă..., al Sfîntului de la Minei. Şi acum..., al Praznicului: Înălţatu-Te-ai întru slavă...

Şi se odovăieşte slujba Sfinţilor Părinţi.

LA UTRENIE

Se cîntă troparele cum s-au pus seara la Vecernie, cu deosebirea că troparul Sfinţilor Părinţi se cîntă de două ori.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirîndu-se de minunata suire şi Ucenicii spăimîntîndu-se de ridicarea cea înfricoşată, Te-ai înălţat cu slavă ca un Dumnezeu şi porţile s-au deschis Ţie, Mîntuitorule. Pentru aceasta Puterile cerurilor se mirau, strigînd: Slavă împărăţiei Tale! Slavă înălţării Tale, Unule, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Iadul fiind prădat de Tine, Dătătorule de viaţă, şi lumea luminîndu-se cu Învierea Ta, Te-ai înălţat cu slavă, Mîntuitorule, Cel ce toate le cuprinzi cu mîna. Pentru aceasta, cu îngerii Te slăvim pe Tine, Atotţiitorule Doamne. Slavă înălţării Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă milostivirii Tale, Unule, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al praznicului, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8, şi al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumînînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Împreună cu Ucenicii Cuvîntului să ne suim, credincioşilor, la munţii faptelor bune, ca să ne învrednicim a vedea slava lui Hristos.

Stih: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Mînţile îngereşti au ruşinat în chip vădit adunarea

Maniheilor care se îndoiau, arătîndu-le limpede înălțarea lui Hristos cu trupul.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trimbiță.

Cîntă, Davide, cu alăuta, bucurîndu-te; că Hristos, înălțîndu-Se, întărește cu faptele cuvintele proorociei tale.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, din Muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea Ucenicilor Tăi. Și ai șezut de-a dreapta Tatălui, Cel ce pe toate le plinești cu Dumnezeirea; și ai trimis lor pe Duhul Sfînt, Care luminează și întărește și sfințește sufletele noastre.

Troparul Sfîntului și al Praznicului și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a 5-a pe 6, din Canonul Praznicului.

MARȚI
ÎN SĂPTĂMÎNA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Pătimit-ai ca un om, Cel ce ești fără de patimă cu Dumnezeirea, și ai înviat a treia zi, prădînd moartea și împreună înviind pe toți cei stricați; și Te-ai înălțat, Hristoase, la Tatăl, făgăduind Sfinților Tăi Apostoli, că vei trimite pe Mîngîietorul, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Pentru ce stați privind la cer? – ziceau îngerii, care păreau niște oameni, către ucenicii Cuvîntului. Acesta pe Care Îl vedeți înălțîndu-Se pe nor luminos, Însuși va să vină asa cum L-ați văzut, ca să judece lumea, precum a zis. Deci, mergînd, faceți toate cele ce vi s-au spus.

După Învierea Ta din mormînt cea mai presus de pricepere, Atotputernice Doamne, luînd pe cei ce i-ai iubit, i-ai dus pînă la Vitania, Cuvinte; si ajungînd în Muntele Măslinilor, i-ai binecuvîntat pe ei și așa Te-ai înălțat, plecîndu-se Ție îngerii, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea:

Cînd Te-ai suit pe Muntele Măslinilor, Hristoase, ca să plinești bunăvoința Tatălui, îngerii din ceruri s-au spăimîntat, iar cei de sub pămînt s-au cutremurat. Ucenicii stăteau de față, cu bucurie și cu cutremur, cînd ai grăit lor; iar norul ca un tron pregătit, aștepta în

față; și cerul deschizîndu-și porțile, frumusețea își arăta; și pămîntul își dădea la iveală ascunzătorile, ca să facă cunoscută pogorîrea lui Adam și ridicarea lui din nou. Dar picioarele Tale se înălțau în sus, ca ridicate de o mînă, iar gura mult binecuvînta, precum se auzea; norul Te ridica și cerul Te-a primit înăuntru. Acest mare și minunat lucru l-ai făcut, Doamne, spre mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plinind, Bunule, bunăvoința Tatălui și împreunînd cele de sus cu cele de jos, Te-ai înălțat la cele de mai înainte, întru slavă.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai la Părintele Tău, Îndurate, de unde nu Te-ai despărțit; și ai înălțat firea, care zăcea jos, Stăpîne.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trimbiță.

Nor luminos Te-a ridicat în înălțime, și îngerii slujeau dumnezeiești Tale porunci, cu frică și cu cutremur.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea:

Firea lui Adam, care se pogorîse în laturile cele mai de jos ale pămîntului, înnoind-o întru Tine Însuți, Dumnezeule, o ai ridicat astăzi mai presus de toată stăpînirea și puterea; pentru că iubind-o, ai făcut-o să stea împreună cu Tine; că milostivindu-Te spre dînsa, o ai unit cu Tine; că unind-o, ai pătimit cu ea; dar pătimind ca Cel ce ești fără de patimă, împreună o ai și preaslăvit. Iar cei fără de trupuri ziceau: Cine este acest bărbat frumos? Căci ceea ce se vede nu este numai om, ci și Dumnezeu și om. De aceea, alți îngeri în haine albe care zburau în jurul ucenicilor, strigau: Bărbați Galileeni, Acest Iisus, om și Dumnezeu, Care S-a dus de la voi, iarăși va să vină Dumnezeu și om, Judecător al viilor și al morților, iar celor credincioși dăruindu-le iertare de păcate și mare milă.

Troparul Sfîntului de la Minei și al Praznicului.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului de două ori, Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea.

Podobie: Cele de sus căutînd...

De sus Te-ai pogorît pe pămînt, Hristoase; și iarăși de pe pămînt în înălțime Te-ai ridicat, la Părintele Tău, privind ucenicii la suirea Ta. Deci, împreună

cu dînşii prăznuind, lăudăm Înălţarea Ta, Mîntuitorule.

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea feciorieĭ tale...

Cuvîntul Cel mai înainte de veci şi fără de început, îndumnezeind în chip tainic firea omenească, pe care a luat-o, astăzi S-a înălţat. Îngeri alergînd înainte Îl arătau Apostolilor pe Dînsul mergînd la ceruri cu slavă multă; iar ei, închinîndu-se, ziceau: Slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălţat!

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul Prazniculuĭ, glasul al 5-lea, cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumînînda Prazniculuĭ.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Nu voi lăsa orfani pe cei pe care i-am adunat, a grăit Domnul prietenilor, ci voi trimite vouă pe Duhul cel Sfînt.

Stih: Toate popoarele bateţi din mîini, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Îngerii strigau către înţelepţii Apostoli: O, bărbaţi Galileeni! aşa cum Îl vedeţi, El va să vină iarăşi.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Coborîtu-s-au cu bucurie Ucenicii Tăi, din Muntele Măslinilor, Cuvinte, slăvind şi lăudînd dumnezeiasca Ta Înălţare.

Slavă... Şi acum..., glasul al 4-lea:

Cînd Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, pe cînd ucenicii priveau, norii Te ridicau pe Tine cu trupul; porţile cereşti s-au ridicat, ceata îngerilor cu veselie se bucura şi puterile cele mai de sus strigau, zicînd: Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre, şi va intra Împăratul slavei! Iar ucenicii spăimîntîndu-se, ziceau: Nu Te despărţi de noi, Bunule Păstor, ci trimite-ne nouă pe Duhul Tău cel Preasfînt, Cel ce îndreptează şi întăreşte sufletele noastre.

LA LITURGHIE

Se pune la Fericiri, Cîntarea a 6-a din Canonul Înălţării.

MIERCURI
ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞAPTEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Prazniculuĭ şi trei de la Minei.

Stihirile Prazniculuĭ, glasul al 6-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe cînd dumnezeieştii Tăi Ucenici priveau, Te-ai înălţat la cele cereşti şi ai şezut de-a dreapta Părintelui, Cel ce eşti nedespărţit de Dînsul, Fiule mai presus de fiinţă; şi precum a zis, ai trimis pe Mîngîietorul, Care pe înţelepţii şi de Dumnezeu grăitorii şi sfinţii Tăi Apostoli, care erau pămînteşti, i-a făcut cereşti.

Întrupatu-Te-ai din bunătate negrăită, Iisuse, şi crucea şi moartea de bună voie ai suferit, Cel ce eşti fără de moarte; şi iarăşi a treia zi înviind din morţi, după patruzeci de zile Te-ai înălţat acolo de unde mai înainte Te-ai pogorît, împăcînd pe cele pămînteşti, şi pe toţi aducîndu-i la Părintele Tău.

Cînd Te-au văzut înţelepţii Apostoli înălţîndu-Te pe nori, Doamne, tînguindu-se şi umplîndu-se de întristare, cu lacrimi striga: Nu lăsa orfani, pe cei ce i-ai iubit din milostivire, ci trimite peste noi, precum ai făgăduit, Preaîndurate, pe Preasfîntul Tău Duh, luminînd sufletele noastre!

Se adaugă şi de la Minei 3 stihiri.

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea:

Veniţi, adunarea credincioşilor, învăţînd în taină gîndurile ucenicilor lui Hristos, cîntare neîncetată să glăsuim şi în Muntele Măslinilor, ca Apostolii, cu David să strigăm: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă, ca să izbăvească semînţiile omeneşti de smintelile celui pierzător şi să lumineze sufletele noastre!

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Minune uimitoare! Că firea omenească s-a suit la ceruri, unită cu Cuvîntul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic.

Stih: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Strălucit-a ziua cea însorită şi cu totul luminoasă a dumnezeieştii Înălţări la ceruri a Stăpînului, luminînd toate.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Precum ai trimis ucenicilor, din înălţime, pe Duhul Tău Cel de o fire cu Tine, trimite şi credincioşilor Tăi harul Tău, Hristoase Mîntuitorule.

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea:

Doamne, suindu-Te Tu acolo, de unde nu Te-ai despărţit, oştile îngerilor şi ale tuturor celor fără de trupuri strigau cu bucurie către puterile cele mai de sus: Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre şi va intra Împăratul slavei! Că scaunul de heruvimi Te-a ridicat pe Tine cu trupul: Doamne, slavă Ţie!

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Prazniculuĭ, ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfîntului..., Şi acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Cînd Te-au văzut ucenicii înălţîndu-Te, şi la Părintele Tău întorcîndu-Te, Atotfăcătorule, strigau: Nu ne lăsa orfani pe noi, robii Tăi, Iubitorule de oameni!

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Oştile cele strălucitoare ale duhurilor dumnezeieşti, văzînd pe Domnul slavei înălţîndu-Se cu trupul, în chip lămurit, strigau unele către altele: Ridicaţi porţile!

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul Praznicului, cel pe glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8, şi al Mineiului, pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumininda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Pentru milostivirea cea prea multă, Hristoase, Te-ai născut din Fecioară cu trupul, şi de bună voie suferind crucea, a treia zi ai înviat din mormînt, Preaîndurate, împreună sculîndu-ne şi înviindu-ne şi pe noi.

Stih: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Privind la Tine dumnezeieştii ucenici, Hristoase Dumnezeule, în chip lămurit Te-ai înălţat de pe pămînt la cer; şi le-ai făgăduit, Dătătorule de viaţă, că le vei trimite pe Duhul Sfînt, de la Tatăl.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Uimită este mulţimea îngerilor de înălţarea Ta cea minunată şi înfricoşătoare, Iisuse, Împărate al tuturor, şi strigă acum către Puterile cele mai de sus, să ridice porţile cereşti.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

De sînurile părinteşti nedespărţindu-Te, Preadulce Iisuse, şi cu cei de pe pămînt laolaltă vieţuind ca un om, astăzi Te-ai înălţat întru slavă de pe Muntele Măslinilor; şi cu milostivire, înălţînd firea noastră cea căzută, ai pus-o să şadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta, cetele cereşti ale celor fără de trupuri, spăimîntîndu-se de minune, se pierdeau de frică şi, de cutremur fiind cuprinse, preamăreau iubirea Ta de oameni. Cu care şi noi, cei de pe pămînt, preaslăvind pogorîrea Ta la noi şi înălţarea cea de la noi, ne rugăm zicînd: Cel ce la înălţarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe ucenicii Tăi şi

pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, înveseleşte-ne şi pe noi, cu rugăciunile lor, bucuriei celor aleşi ai Tăi, pentru mare mila Ta.

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a 7-a din Canonul Praznicului.

SE CADE SĂ ŞTIM: că de se va întîmpla pomenirea Aflării cinstitului Cap în Sîmbăta Rusaliilor, sau în Duminica Rusaliilor, slujba Sfîntului o cîntăm Joi în săptămîna a 7-a.

JOI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞAPTEA DUPĂ PAŞTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Praznicului şi trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus...

Săvîrşind mîntuirea cea pentru toţi, ai mers în muntele Măslinilor, Hristoase, de unde Te-ai înălţat, în faţa Ucenicilor Tăi, fiind purtat la ceruri întru slavă. Pentru aceasta, minunîndu-se de taină, cetele cele mai de jos strigau către cele de sus: Ridicaţi porţile şi va intra, de unde a ieşit, Dumnezeu, Cel ce împărăţeşte peste toate, Care a plinit, în chip minunat, mîntuire lumii, precum a binevoit.

Ceata ucenicilor cînd Te-a văzut înălţîndu-Te, Stăpîne, zicea: unde pleci acum de la robii Tăi şi unde mergi, Cel ce ţii în mîini marginile lumii? Că noi, lăsînd toate, am urmat Ţie, Dumnezeule, cu bucurie, avînd nădejde că vom fi cu Tine în veci. Nu ne lăsa pe noi orfani, Părintele nostru milostiv! Ci precum ai făgăduit, trimite pe Mîngîietorul şi Mîntuitorul sufletelor noastre.

Dînd binecuvîntarea cea din urmă prietenilor Tăi, Stăpîne, îi învăţai pe ei în taine: Vedeţi, prietenilor, Eu merg la Tatăl, iar vouă vă voi trimite un alt Mîngîietor; dar voi lăsaţi toată întristarea, că nu voi părăsi oile, pe care le-am adunat şi nu voi uita pe cei pe care i-am iubit. După ce vă veţi îmbrăca cu dumnezeiasca putere de sus, mergeţi la toate neamurile, propovăduindu-le bunele vestiri ale mîntuirii.

Şi de la Minei trei Stihiri.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam şi să trimită pe Duhul cel Mîngîietor, ca să sfinţească sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: Ingereştilor puteri...

Ca să mă ridici pe mine cel căzut la pămînt, ai venit pe

pământ şi luîndu-mă, m-ai unit cu Tine şi de aici mă preaslăveşti cu şederea-împreună cu Părintele, surpînd toate înălţările celui ce m-a doborît de demult. Laud, Stăpîne, adîncul cel necuprins cu mintea, al iubirii Tale de oameni.

Stih: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Saltă Adame, şi împreună te veseleşte Eva; că hainele pe care le-aţi îmbrăcat oarecînd în rai, în stricăciune, nădăjduind nestricăciune, luîndu-le pe Sine, Ziditorul, în chip negrăit le-a prefăcut întru nestricăciune. Iar astăzi, împreună v-a înălţat şi cu şederea cea împreună cu Tatăl v-a cinstit.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Pe vrăjmaşul tiran, apostat, călcîndu-l în picioare, cu dumnezeiască putere, Cel ce S-a îmbrăcat cu firea mea fără schimbare, fără amestecare şi fără despărţire, S-a suit cu dînsa, iarăşi, la Tatăl. Să piară, deci, bîrfelile ereticilor; iar noi, credincioşii, cu bună cinstire să-L mărim.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, uimite de chipul cel minunat al suirii, nu pricepeau, zicînd unele către altele: Cine este Acesta care vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, porunceau să se ridice porţile cereşti. Cu care împreună Te lăudăm neîncetat, pe Tine, Cel ce iarăşi va să vii de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor şi Dumnezeu atotputernic.

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului (de două ori), Slavă... al Sfîntului, Şi acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Pogorîndu-Te din cer la cele de pe pămînt, şi împreună ridicînd, ca un Dumnezeu, chipul lui Adam, care zăcea jos, în temniţa iadului, l-ai ridicat la ceruri, Hristoase, cu înălţarea Ta, şi împreună-şezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Pe muntele Măslinilor suindu-Te, milostive Iisuse, de acolo Te-ai înălţat, un nor luminos ridicîndu-Te de pe pămînt, ucenicii Tăi privindu-Te, iar în ceruri îngerii cu frică strigau: Ridicaţi porţile, că Însuşi Cel Puternic, biruind pe cel potrivnic, a venit la noi.

Slavă... Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50

Canonul Praznicului cel pe glasul al 5-lea, cu irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumininda Praznicului

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Stihirile, glasul al 6-lea.

Podobie: Ingereştilor Puteri...

Pe mine luîndu-mă întreg, Hristoase, în chip negrăit, Te-ai unit cu mine întreg prin dumnezeiască firea Ta, nesuferind amestecare, nici schimbare, nici despărţire. Slavă smereniei Tale celei înfricoşătoare, Patimii şi Învierii şi Înălţării, prin care s-a înălţat firea noastră, cea care mai înainte zăcea la pămînt.

Stih: Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Strigat-au îngerii Tăi, Mîntuitorule, către ucenicii Tăi: Voi, pentru ce ridicaţi ochii în sus şi cu mirare priviţi la Cel nevăzut? Acesta, Ce Se suie întru slavă, întru acelaşi chip va să vină, purtînd trup, să judece toată suflarea, cu judecată dreaptă, Dumnezeu fiind şi om.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiţă.

Între plîngere şi bucurie aflîndu-se ceata Ucenicilor Tăi pe munte, la cinstită înălţarea Ta, Mîntuitorul meu, Iubitorule de oameni, striga: Stăpîne, nu ne lăsa orfani pe noi, slujitorii Tăi; ci trimite pe dumnezeiescul Duh, să lumineze sufletele robilor Tăi.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, de pe pămînt la ceruri, Cel ce pe toate le umpli cu Dumnezeirea; şi de-a dreapta Tatălui ai şezut, Cel ce eşti dintru început Dumnezeu-Cuvîntul. Pentru aceasta, Puterile cereşti văzîndu-Te, cu înfricoşare grăiau Apostolilor: La cine priviţi, uitîndu-vă spre cer? Acesta, pe Care L-aţi văzut, iarăşi va să vină Însuşi, cu slavă, să judece tot pămîntul şi să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Către Care să strigăm: Cel ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie!

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pun 6 stihiri din Cîntarea a 8-a din Canonul Praznicului.

VINERI

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞAPTEA DUPĂ PAŞTI

Odovăindu-se Praznicul Înălţării, se cîntă toată slujba Praznicului neschimbată, ca şi în domnească zi a Înălţării, afară de parimii seara şi de polieleu dimineaţa.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 9-a, din Canon, Apostolul şi Evanghelia zilei. Iar slujba de la Mineiu o cîntăm la Pavecerniţă.

CADE-SE A ŞTI:

Că de se va întîmpla Aflarea cinstitului cap al Sfîntului Ioan Înaintemergătorul (25 mai) Vineri, a 7-a săptămînă după Paşti (în anii în care Sf. Paşti se serbează la 8 aprilie), atunci la odovania Praznicului Înălţării lui Hristos, Joi seara:

La VECERNIE, după psalmul obişnuit, se cîntă: Fericit bărbatul... starea 1. La Doamne, Strigat-am..., se pun stihirile Praznicului pe 6 şi ale Sfîntului pe 4: Slavă..., a Sfîntului: Şi acum..., a Praznicului. Vohod, prochimenul zilei şi paremiile Sfîntului.

La LITIE se cîntă Stihirile Praznicului şi ale Sfîntului, cele de la Stihoavnă; Slavă... a Sfîntului; Şi acum... a Praznicului.

La STIHOAVNA se pun Stihirile Praznicului, cu stihirile lor, Slavă... a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului. Acum slobozeşti... Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru... se cîntă troparul Sfîntului de două ori, Slavă... Şi acum..., al Praznicului şi otpustul.

Iar de nu este Litie, troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului.

La UTRENIE după cei şase psalmi, la Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului (de două ori), Slavă..., al Sfîntului, Şi acum..., al Praznicului.

După obişnuitele Catisme se cîntă Sedelnele Praznicului şi citirea Praznicului. Apoi polieleul şi psalmii cei aleşi cu pripelele şi sedelnele Sfîntului, toate; Slavă..., sedealna cea după polieleu a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului şi citirea Sfîntului. Antifon 1 al glasului al 4-lea, prochimenul, Toată suflarea..., şi Evanghelia Sfîntului. Psalmul 50 şi stihira Sfîntului. Canonul Praznicului cu irmoasele pe 10 şi al Sfîntului pe 4 şi Catavasiile Praznicului. După a 3-a cîntare se citeşte Condacul, Icosul şi Sedealna Sfîntului (de două ori). Slavă..., Şi acum..., a Praznicului şi sinaxarul Sfîntului. După a 6-a cîntare se zice Condacul şi Icosul Praznicului. După a noua cîntare, nu se cîntă: Ceea ce eşti mai cinstită..., ci Mărimurile Praznicului. Se cîntă lumînarea Praznicului, Slavă..., a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului. La Laude se cîntă trei Stihiri ale Praznicului şi trei ale Sfîntului, Slavă..., a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului, doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., se citeşte troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ecteniile şi otpustul.

La CEASURI se cîntă troparul Praznicului, Slavă..., al Sfîntului, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu al Ceasurilor. După Tatăl nostru..., se zice Condacul Praznicului şi al Sfîntului, pe rînd, la fiecare Ceas.

La LITURGHIE, la Fericiri se zice Cîntarea a 9-a, pe 4 din Canonul Praznicului şi din al Sfîntului Cîntarea a 3-a pe 4. După Vohod se cîntă troparul Praznicului şi al Sfîntului, Slavă..., Condacul Sfîntului, Şi acum..., al Praznicului. Prochimenul, Alliluia şi chinonicul Praznicului şi al Sfîntului. Apostolul şi Evanghelia zilei şi ale Sfîntului.

SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA A ŞAPTEA DUPĂ PAŞTI

Se face pomenirea tuturor celor din veac răposaţi întru dreapta cinstire de Dumnezeu, întru nădejdea învierii şi vieţii veşnice.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă 3 stihiri mucenicesti din Octoih şi 3 ale morţilor.

Stihirile Mucenicilor, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Damne, nu s-au lepădat de Tine, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Cei ce Te-au mărturisit pe Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat. Pentru rugăciunile şi mijlocirile lor, Doamne, păzeşte-ne pe noi pe toţi.

Mucenicii purtători de chinuri şi cetăţeni ai cerurilor, luptînd pe pămînt, multe chinuri au răbdat, şi au primit în ceruri cununa cea desăvîrşită, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Se adaugă trei Stihiri ale morţilor, glasul al 8-lea.

Podobie: Raiul cel din Edem...

Astăzi săvîrşind noi credincioşii pomenirea, după nume, a tuturor morţilor celor din veac, care cu credinţă au vieţuit creştineşte, să lăudăm pe Mîntuitorul şi Domnul, cerînd cu stăruinţă, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecăţii, Dumnezeului nostru, Însuşi Celui ce va să judece tot pămîntul, dobîndind cu bucurie starea cea de-a dreapta Lui, în partea dreptilor, şi în moştenirea cea luminată a Sfinţilor, şi să se facă vrednici de împărăţia Lui cea cerească.

Mîntuitorule, Cel ce cu sîngele Tău ai răscumpărat pe oameni şi cu moartea Ta ne-ai izbăvit pe noi din moartea cea amară şi viaţă veşnică ne-ai dat cu Învierea Ta, odihneşte, Doamne, pe toţi cei adormiţi în dreapta credinţă: în pustii sau în cetăţi, pe mare, ori pe pămînt, sau în tot locul; pe cîrmuitori, pe arhierei, pe preoţi, pe sihaştri şi pe cei din lume, de toată vîrsta şi din tot neamul, şi fă-i pe ei vrednici de împărăţia Ta cea cerească.

După scularea Ta cea din morţi, Hristoase, moartea nu mai stăpîneşte pe cei ce au murit în dreapta credinţă. Pentru aceasta ne rugăm cu stăruinţă, odihneşte în curţile Tale şi în sînurile lui Avraam, pe robii Tăi, cei ce Ţi-au slujit în curăţie, de la Adam şi pînă astăzi: părinţi şi fraţi ai noştri, prieteni şi rude, pe tot omul care a săvîrşit cu credinţă cele ale vieţii şi s-a mutat la Tine, Dumnezeule, în multe feluri şi în multe chipuri, şi învredniceşte-i pe ei împărăţiei Tale celei cereşti.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Plîng şi mă tînguiesc cînd gîndesc la moarte, şi văd în morminte frumuseţea noastră, cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcînd fără formă, fără frumuseţe şi fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta care s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiţi odihnă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea.

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfîntă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurată naşterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit

fără de început din Tatăl, Acelaşi din tine, cea Curată, a ieşit, negrăit întrupîndu-Se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcîndu-Se pentru noi, nu în două feţe fiind despărit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Lumină lină... În locul prochimenului se cîntă: Aliluia, Aliluia, Aliluia, glasul al 8-lea:

Stih: Fericiţi sînt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor din neam în neam. Aliluia (de trei ori).

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pămîntul. Aliluia (de trei ori).

Apoi: Învredniceşte-ne, Doamne...

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile, glasul al 6-lea:
A Mucenicilor:

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ştîndu-le înainte şi văzînd de mai înainte viaţa ce va să fie, se întăreau cu nădejdea cea întru Tine. Pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

A Morţilor.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pămîntul.

Cinstit-ai cu chipul Tău făptura mîinilor Tale Mîntuitorule; zugrăvit-ai în trupul cel materialnic asemănarea Fiinţei celei fără de materie, Căreia şi părtaş m-ai făcut, punîndu-mă să stăpînesc, după a mea voie, cele de pe pămînt, Cuvinte. Pentru aceasta, Mîntuitorule, pe robii Tăi odihneşte-i în latura celor vii şi în corturile dreptilor.

Alta:

Stih: Fericiţi sînt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor din neam în neam.

Ca să se deosebească vrednicia vieţii mele de a celorlalte fiinţe, ai sădit în Eden grădină, împodobită cu tot felul de pomi, aşezîndu-mă pe mine pe pămînt, cu trup şi suflet, slobod de durere şi de grijă, părtaş al vieţii celei dumnezeieşti şi deopotrivă cu îngerii. Pentru aceasta, Mîntuitorule, pe robii Tăi odihneşte-i în latura celor vii şi în corturile dreptilor.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Al lui Ioan Damaschin.

Început şi chip mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare; că voind să-mi alcătuieşti mie fiinţă din firea cea nevăzută şi din cea văzută, mi-ai zidit trupul din pămînt, dar mi-ai dat suflet, prin dumnezeiasca şi de viaţă făcătoarea Ta însuflare. Pentru aceasta, Mîntuitorule, pe robii Tăi odihneşte-i în latura celor vii şi în corturile dreptilor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu rugăciunile Celeia ce Te-a născut, Hristoase, şi ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor, proorocilor, arhiereilor, cuvioşilor, dreptilor şi cu ale tuturor Sfinţilor, pe robii Tăi cei adormiţi odihneşte-i.

Troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce cu adîncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi; că în Tine nădejdea şi-au pus, în Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine primită către Dumnezeu, pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, a credincioşilor mîntuire.

Şi se face otpust.

RÎNDUIALA PANIHIDEI
(PARASTASULUI)

Preotul zice: Binecuvîntat este Dumnezeul nostru... şi se citeşte Psalmul 90: Cel ce locuieşte în ajutorul Celui preaînalt...

Apoi Aliluia... (de trei ori)

Stih: Fericiţi sînt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor din neam în neam.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pămîntul.

Troparul, glasul al 8-lea: Cel ce cu adîncul înţelepciunii...

Şi al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid şi liman te avem...

Apoi troparele morţilor, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvîntat, Doamne..., Ceata sfinţilor..., şi celelalte.

Şi preotul zice ectenia pentru morţi, pomenind pe toţi cei mai înainte adormiţi părinţi şi fraţi, zicînd şi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

După vosglas şi Psalmul 50, îndată se cîntă acest:

CANON al morţilor

Alcătuire a lui Teofan.

Cîntarea 1, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblînd Israel...

Întru cămările cereşti vitejii mucenici neîncetat Te roagă, Hristoase: Pe credincioşii pe care i-ai mutat de pe pămînt, înverdineşte-i să dobîndească bunătăţile cele veşnice.

Înfrumuseţînd toate, m-ai zidit pe mine, omul, fiinţă amestecată din smerenie împreună şi din măreţie; pentru aceasta, Mîntuitorule, sufletele robilor Tăi le odihneşte.

Slavă...

Cetăţean şi lucrător al raiului m-ai rînduit din început; dar călcînd porunca Ta, m-ai izgonit. Pentru aceasta, Mîntuitorule, sufletele robilor Tăi le odihneşte.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Cel ce din coastă a zidit la început pe Eva, strămoaşa noastră, din preacuratul tău pîntece S-a îmbrăcat în trup, prin Care tăria morţii, Preacurată, a stricat.

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

După lege s-au luptat mucenicii Tăi, Dătătorule de viață, și cu cunună de biruință fiind împodobiți de către Tine, mijlocesc izbăvire veșnică, credincioșilor celor ce s-au săvîrșit.

Învățîndu-mă mai întîi cu multe minuni și semne, pe mine rătăcitul, mai în urmă Însuți umilindu-Te, ca un Îndurat, și căutîndu-mă, m-ai aflat și m-ai mîntuit.

Slavă...

Pe cei ce au trecut la Tine din stricăciunea nestatornică a celor trecătoare, învrednicește-i, Bunule, cu bucurie să sălășluiască în locașurile cele veșnice, îndreptîndu-i prin credință și prin har.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nimeni nu este fără de prihană ca tine, Preacurată Maica lui Dumnezeu; căci singură ai zămislit în pîntece pe adevăratul Dumnezeu Cel veșnic, Care a stricat puterea morții.

Irmosul:

Nu este Sfînt ca Tine «Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălțat fruntea cre«dincioșilor Tăi, Bunule; și «ne-ai întărit pe noi pe pia«tra mărturisirii Tale».

Ectenia pentru cei morți.

După vosglas se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea.

Cu adevărat deșertăciune sînt toate și viața aceasta este umbră și vis. Că în deșert se tulbură tot pămînteanul, precum a zis Scriptura: Cînd vom dobîndi lumea, atunci în groapă ne vom sălășlui, unde sînt la un loc împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe cei mutați de la noi odihnește-i, ca un Iubitor de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieții mele nu mă părăsi pe mine; ajutorului omenesc nu mă încredința, ci însuți mă apără și mă miluiește.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...,

Făcînd dovada înțelepciunii celei înalte și a bunătății celei bogate în daruri, Stăpîne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Pe cei ce s-au mutat la Tine, Hrisoase, învrednicește-i să dobîndească slava Ta, cea negrăită, unde este locașul celor ce se veselesc și glasul bucuriei celei curate.

Slavă...

Pe cei ce i-ai luat de pe pămînt, care laudă puterea

Ta cea dumnezeiască, primește-i, făcîndu-i fii ai luminii și curățindu-i de întunericul păcatului, mult Îndurate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș preacurat, biserică cu totul neprihănită, chivot preasfînt, loc fecioresc de sfințenie, pe tine frumusețea lui Iacov, te-a ales, Stăpînul.

Cîntarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Ca o jertfă sfîntă și ca o pîrgă a firii omenești aducîndu-se mucenicii lui Dumnezeu, Cel preaslăvit, pururea ne mijlocesc nouă mîntuirea.

Vieții cerești și împărției darurilor învrednicește, Doamne, pe credincioșii robii Tăi, cei mai dinainte adormiți, dîndu-le lor dezlegare de păcate.

Slavă...

Cel ce singur din fire ești făcător de viață și adîncul cel de nepătruns al bunătății cu adevărat, pe cei ce s-au săvîrșit, învrednicește-i împărăției Tale, Îndurate, Cel ce singur ești fără de moarte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tărie și cîntare și mîntuire S-a făcut celor pierduți, Cel ce S-a născut din tine, Stăpîna lumii, izbăvind din porțile iadului, pe cei ce cu credință te fericesc pe tine.

Cîntarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzîndu-o...

Pe cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat la Tine, odihnește-i.

Cînd vei veni, cu înfricoșare, în slava Ta cea negrăită, să judeci toată lumea, binevoiește, Izbăvitorule, să Te întîmpine cu bucurie, pe nori, credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat de pe pămînt.

Slavă...

Izvor de viață ești, Stăpîne, Cel ce cu bărbăție dumnezeiască dezlegi pe cei fericați. Pe robii Tăi, care cu credință s-au mutat la Tine, sălășluiește-i întru desfătarea raiului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

In pămînt ne-am întors, călcînd porunca cea sfîntă a lui Dumnezeu; iar prin tine, Fecioară, de pe pămînt la cer ne-am înălțat, scuturînd stricăciunea morții.

Irmosul:

Marea vieții văzînd-o, înal«țîndu-se de viforul ispite«lor, la limanul Tău cel lin, «alergînd, strig Ție: Scoate

«din stricăciune viața mea, «mult Milostive!»

Ectenia, apoi,

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfîrșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar pămîntenii din pămînt sîntem zidiți și în același pămînt vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Că pămînt ești și în pămînt te vei întoarce, unde toți pămîntenii mergem, făcînd tînguire de îngropare, cîntarea: Aliluia!

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Fiind izbăviți prin sîngele Tău, de călcarea poruncii celei dintîi, și fiind stropiți cu sîngele lor înșiși, au închipuit lămurit junghierea Ta. Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Pe moartea ce se semețea ai omorît-o, Cuvinte, Izvorîtorule al vieții; iar acum primește pe cei ce întru credință au adormit, care cîntă și grăiesc, Hristoase: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Slavă...

Cel ce m-ai însuflețit pe mine, omul, cu suflarea cea dumnezeiască, Dumnezeule atotputernic, pe cei mutați învrednicește-i, Stăpîne, împărăției Tale, ca să-Ți cînte Ție, Mîntuitorule: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de toată făptura te-ai făcut, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărîmat porțile morții și a frînt încuietorile. Pentru aceasta, Curată, cu cîntări te slăvim, credincioșii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorît...

Cu tărie purtînd luptele, cu cunună de biruință ați fost împodobiți, Mucenici ai lui Hristos, purtătorilor de chinuri strigînd: Pe Tine Te preaînălțăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioșii care în sfințenie au părăsit viața și s-au mutat la Tine, Stăpîne, primește-i cu blîndețe, odihnind, ca un Îndurat, pe cei ce Te preaînalță întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul...

Binevoiește acum, Mîntuitorule, ca toți cei mai înainte adormiți să se sălășluiască în pămîntul celor blînzi,

îndreptînd prin credința întru Tine și prin har, pe cei ce Te preaînalță întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericimu-te toți, Preafericită, pe tine, care ai născut pe Cuvîntul, Cel ce este cu adevărat fericit, Care pentru noi S-a întrupat, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor și spre dragostea Ta cu căldură i-a întraripat, mai înainte închipuind acestora odihna cea cu adevărat netulburată a celor viitoare; de care învrednicește și pe cei ce s-au mutat, să aibă parte, Bunule.

Binevoiește, Hristoase, ca cei ce s-au mutat în credință să aibă parte de strălucirea Ta cea luminoasă și dumnezeiască, dăruindu-le odihnă în sînurile lui Avraam, ca un singur Îndurat, și învrednicindu-i de fericirea cea veșnică.

Slavă...

Cel ce ești din fire bun și milostiv, Cel ce voiești milă și ești adîncul îndurării, pe cei ce i-ai mutat din locul acesta al suferinței și din umbra morții, Mîntuitorule, așează-i unde strălucește lumina Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cort sfînt te cunoaștem pe tine, Curată, chivot și tablă a legii Harului; că prin tine s-a dăruit iertare celor îndreptați prin sîngele Celui ce S-a întrupat din pîntecele tău, Ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasie:

Pe Dumnezeu a-L vedea «nu este cu putință oame«nilor, spre Care nu cutează «a căuta oștile îngerești; iar «prin tine, Preacurată, s-a «arătat oamenilor Cuvîntul «întrupat, pe Care slăvin«du-L cu oștile cerești, pe «tine te fericim.

După Canon se zice: Sfinte Dumnezeule, ș. c. l.; se cîntă troparul: Cel ce cu adîncul înțelepciunii..., și al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman...

Apoi, după ce pomenește preotul pe cei adormiți, după obicei, se face otpustul.

LA UTRENIE

După cei șase psalmi, se cîntă: Aliluia, glasul al 8-lea, cu stihurile:

Fericiți sînt cei pe care i-ai ales... Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui.

Troparul: Cel ce cu adîncul înțelepciunii... (de două ori) și al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman...

După aceea obișnuitele Catisme.

La toate ecteniile Catismelor și ale Canoanelor se pomenesc toți cei adormiți părinți și frați ai noștri.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele mucenicilor, glasul al 6-lea:

Împotriviri vitejești în luptă și loviri crunte au fost a-

supra mucenicilor, şi cetele celor fără de trupuri stăteau avînd cu ele răsplătirile biruinţei. Spăimîntat-au înţelepţii pe tirani şi pe împăraţi; biruit-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ţie!

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Luptă mucenicească purtînd Sfinţii şi răsplătiri de biruinţă dobîndind de la Tine, au risipit izvodirile celor fără de lege şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dînşii, dăruieşte-ne nouă, Dumnezeule, mare milă!

Stih: Sfinţilor care sînt pe pămîntul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dînşii.

Pomenirea Sfinţilor Tăi, Doamne, s-a arătat întocmai ca raiul cel din Eden; că întru dînsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

Slavă..., a morţilor:

În locaşurile celor aleşi şi în latura celor vii, aşază pe cei ce au adormit întru dreapta cinstire de Dumnezeu, pe care i-ai primit, Iisuse, ca un Dumnezeu lesne-iertător, şi-i umple de lumina Ta cea neînserată şi bucuriei Tale celei cereşti îi înveşniceşte.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pe cea binecuvîntată o ai numit Maică a Ta, venit-ai la patimă prin sfatul Tău cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauţi pe Adam, şi grăind îngerilor: Bucuraţi-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută! Cel ce pe toate le-ai rînduit cu înţelepciune, slavă Ţie!

Apoi: Fericiţi cei fără prihană... în două stări; şi se cîntă troparele morţilor: Bine eşti cuvîntat, Doamne..., Ceata Sfinţilor..., şi celelalte.

Apoi ectenia morţilor şi preotul face iarăşi pomenirea morţilor.

După vosglas se cîntă Sedealna pentru cei morţi, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mîntuitorul nostru, cu drepţii pe robii Tăi, şi-i sălăşluieşte pe dînşii în curţile Tale, precum este scris; trecîndu-le, ca un bun, greselile cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa fii ai luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Psalmul 50

CANOANELE

Al Sfîntului de la Minei cu Irmoasele pe 6 şi aceasta de aici, ale morţilor, pe 8.

Alcătuire a lui Arsenie.

Cîntarea 1, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat...

Stăpîne şi Făcătorule al tuturor sufletelor, Judecătorule şi Doamne, întru a Căruia mînă sînt marginile tuturor celor de pe pămînt, Însuţi pe credincioşii cei ce i-ai mutat la Tine, odihneşte-i.

Pentru toţi pămîntenii care au adormit, Stăpîne, şi pentru toată vîrsta, dregătoria şi mărimea, toţi ne rugăm cu căldură, ca să mîntuieşti pe cei ce i-ai mutat.

Slavă...

Cel ce Însuţi, cu mîna Ta cea prea curată, m-ai zidit din pămînt, Cuvinte, şi ca un Dumnezeu m-ai însufleţit cu suflarea Ta cea de viaţă făcătoare, Însuţi, pe cei ce i-ai luat de aici mîntuieşte-i, Milostive.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară curată, scăparea lumii şi tare apărătoare, cu rugăciunile tale cele fierbinţi, roagă-te pentru toţi cei ce te-au cîştigat pe tine, în nevoi, zid de nebiruit.

Catavasie:

Ca pe uscat umblînd Israel «cu picioarele prin adînc, «pe prigonitorul Faraon vă«zîndu-l înecat, a strigat: «Să cîntăm lui Dumnezeu «cîntare de biruinţă!»

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

Cel ce cu puterea dumnezeiestei slave scoţi la Tine, din fundurile pămîntului, sufetele credincioşilor, ca pe nişte nori, pe robii Tăi pe care i-ai primit la Tine, de la marginile lumii, Hristoase, odihneşte-i.

Tu singur eşti Cel ce orînduieşti pe cîrmuitori, pe stăpînitori, pe judecători şi pe dregători. Pentru aceasta, ca un Dumnezeu al tuturor, Însuţi izbăveşte-i de pedeapsă, la judecata Ta, Mîntuitorule.

Slavă...

Făcătorule a tot pămîntul, Hristoase, pe cei ce i-ai primit la Tine, învredniceşte-i bucuriei celei veşnice şi desfătării Tale, cu fecioarele cele înţelepte, şi cu tinerii copilandri.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejde puternică a lumii, Stăpînă de Dumnezeu Născătoare, nu lepăda pe cei ce pururea aleargă la tine cu dragoste; ci, cu rugăciunile tale, izbăveşte de toată tulburarea, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Catavasie:

Nu este Sfînt ca Tine, «Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălţat fruntea «credincioşilor Tăi, Bunule, «şi ne-ai întărit pe noi pe «piatra mărturisirii Tale».

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Cel ce pe toate le-ai făcut cu voia Ta, pe creştinii care au adormit întru credinţă:

părinți, strămoși, bunici și străbuni, frați și prieteni, bogați și săraci, împărați și domni, pe cei de laolaltă și pe sihaștri, odihnește-i rugămu-ne, unde sînt mulțimile tuturor Drepților și unde este sălașul Sfinților Tăi, ca un Dumnezeu Iesne-iertător, Stăpîne, Hristoase Împărate, dăruindu-le iertare de greșelile pe care le-au săvîrșit toți robii Tăi.

Slavă... tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Laudă de mulțumită, după datorie, aduc Ție, Stăpînă, ca văduva aceea, cei doi bănuți, pentru toate darurile tale; că tu te-ai arătat acoperămînt și ajutătoare, pururea scoțindu-mă din ispite și din necazuri. Pentru aceasta, ca din mijlocul unui cuptor arzător, izbăvit fiind de cei ce mă necăjesc, din inimă strig către tine: Născătoare de Dumnezeu ajută-mi, rugîndu-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dăruiască iertare de greșeli; că eu, robul tău, pe tine nădejde te am.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Stăpîne, Mîntuitorule, Cel ce duci la pășune în loc de verdeață și la apă alinătoare călăuzești pe toți credincioșii, să nu ne depărtezi pe noi, slujitorii Tăi, din veselia cea de acolo.

Împreună cu oștile îngerilor, Însuți așează cetele călugărilor, ale ierarhilor și ale tuturor slujitorilor Tăi; că Ție și-au închinat sufletele, împreună cu trupurile, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Tu singur cunoști, ca un Domn al tuturor, căile morții, hotarele vieții și sfîrșitul tuturor oamenilor. Pentru aceasta, milostivește-Te, Preabunule, și acum spre robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfîntă Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Sfîntul Sfinților, pe Acela cu dumnezeiești tale rugăciuni îmblînzește-L acum, ca să așeze în locașurile și în desfătarea Sfinților, pe cei ce i-a mutat.

Catavasie:

Cinstita Biserică, întru «Domnul prăznuind, cu «dumnezeiască cuviință cîn«tă, strigînd din cuget curat: «Hristos este puterea mea, «Dumnezeu și Domnul».

Cîntarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Iată dumnezeieștile cete ale mucenicilor, rînduri-le Apostolilor, ale proorocilor și mulțimile drepților, Mîntuitorule, pe Tine lăudîndu-Te, Te roagă să mîntuiești pe toți, pe care i-ai luat din lume.

Cînd se vor deschide mormînturile morților și pămîntul cu frică se va cutremura de glasul puternic al trîmbiței Taie, atunci așează cu oile cele de-a dreapta pe robii Tăi, Hristoase, pe care i-ai mutat.

Slavă...

Mulțimile bărbaților și ale femeilor, ale pruncilor și ale bătrînilor, ale robilor săraci și ale bogaților, care cu credință s-au mutat de aici la Tine, odihnește-i și îi mîntuiește, ca un Iesne-iertător.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Preacurată, toți cei vii și cei morți, semințiile și neamurile, cu evlavie, ajutătoare te-am cîștigat. Pentru aceasta, ne rugăm să dobîndim odihna cea de acolo, cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Catavasie:

Cu dumnezeiască strălu«cirea Ta, mă rog Ție: lumi«nează, Bunule, sufletele ce«lor ce mînecă la Tine cu «dragoste, ca să Te cunoas«că pe Tine, Cuvînte al lui «Dumnezeu, ca un Dumne«zeu adevărat, Care le «chemi din negura păca«telor».

Cîntarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzîndu-o...

Îndură-Te Stăpîne, milostivește-Te Mîntuitorule și arată-Ți mila, arată-Ți îndurările și mîntuiește ca un bun pe toți, pe care i-ai mutat la Tine, de peste tot pămîntul, ca un iubitor de oameni.

Pe cei ce au pierit de năpraznă în potopul apelor și în valurile rîurilor, pe cei ce și-au sfîrșit viața în prăpăstii, în munți și în peșteri, nu-i trece cu vederea, ca un Iesne-iertător.

Slavă...

Cel ce vezi, ca un Domn, pe cei ce au murit, neștiuți de oameni, pe mare și pe pămînt, pe cei ce cumplit s-au sfîrșit în războaie, în lupte și în nenorociri obștești, miluiește-i pe toți, Mîntuitorule, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpînă, care ai născut oamenilor pe Domnul-Ocîrmuitorul, potolește tulburarea fără de astîmpăr și cumplină a patimilor mele, și dă liniște inimii mele.

Catavasie:

Marea vieții văzînd-o înăl«țîndu-se de viforul ispite«lor, la Iisusul Tău cel lin «alergînd, strig Ție: Scoate «din stricăciune viața mea, «mult Milostive!»

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe cei mutați de la noi, din cele trecătoare, sălășluiește-i în locașurile celor aleși și odihnește-i cu cei drepți, Mîntuitorule, Cel ce ești fără

de moarte; că de au şi greşit ca nişte oameni pe pământ, Tu, ca Domnul Cel fără de păcat, iartă-le lor greşelile cele de voie şi cele fără de voie, pentru mijlocirile celeia ce Te-a născut pe Tine, ale Născătoarei de Dumnezeu, ca să strigăm cu un glas pentru dînşii: Aliluia.

ICOS

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sîntem ziditi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: Că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce, unde toţi pământenii mergem, făcînd tînguire de îngropare, cîntarea: Aliluia.

SINAXARUL MINEIULUI

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul...

Cînd vei veni, Mîntuitorule, împreună cu îngerii pe scaunul slavei Tale, să judeci pământul, atunci să umpli de dumnezeiasca Ta bucurie sufletele robilor Tăi, ca să cînte neîncetat şi să strige: Binecuvîntat eşti Dumnezeul părinţilor noştri!

Pe cei ce au murit sfîşiaţi de fiare, Hristoase, şi pe care peştii i-au înghiţit, pe care cutremurul, surparea pământului ori prăpastia i-au îngropat, pe toţi îi miluieşte, Mîntuitorule, şi izbăveşte-i de groaza cea de acolo, ca un milostiv.

Pe cei ce i-au ucis sabia, cuţitul şi focul, izbitura răutăţilor, despicarea stîncilor şi tîlharii, foametea şi ciuma, mîntuieşte-i cu împărtăşirea şi cu bucuria Ta, ca să Te laude cu bună cinstire pe Tine, Dumnezeul părinţilor.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu singură eşti, Curată, pod al lumii, care treci pe oameni la Dumnezeu. Deci, pe cei ce şi-au sfîrşit viaţa întru nădejdea şi dragostea ta, Maica lui Dumnezeu, mîntuieşte-i de toată nevoia şi de stricăciune, cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Îngerul a făcut cuptorul «umezit de rouă cuvioşilor «tineri; iar pe caldei po«runca lui Dumnezeu arzîn«du-i, a înduplecat pe tiran «a striga: Bine cuvîntat «eşti Dumnezeul părinţilor «noştri!»

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Spăimîntează-te, înfricoşîndu-te...

Pe toţi oamenii, Stăpîne, de orice stare, pe care i-ai mutat, Mîntuitorule, pe credincioşii Tăi întîi-stătători şi dregători, pe conducătorii neamurilor pămîntului, pe judecătorii popoarelor şi pe dregătorii neamurilor, miluieşte-i, îndurate, şi înşuţi îi odihneşte, ca să Te lăudăm pe Tine întru toţi vecii.

Izbăveşte-i de focul cel înfricoşător pe credincioşii cinstitei Tale Biserici, Iubitorule de oameni, şi mîntuieşte soboarele călugărilor, mulţimea preoţilor, cetele dumnezeieştilor Tăi slujitori; şi pe toţi îi înviedniceşte slavei Tale celei de acolo, ca să Te lăudăm întru toţi vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl, pe Fiul...

Mîntuieşte, o, Stăpîne Hristoase! Mîntuieşte, miluieşte şi odihneşte sufletele credincioşilor Tăi, cei ce şi-au sfîrşit viaţa, în orice chip, cu credinţă, în orice loc şi latură, şi-i izbăveşte din gheena şi din amărăciunea chinurilor, ca să Te lăudăm pe Tine întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dezlegat-ai blestemul Evei cu adevărat, tu singură, Fecioară Preacurată, şi ai izvorît viaţă celor de pe pămînt. Pentru aceasta, pe cei dezlegaţi din viaţa cea vremelnică, cu rugăciunile tale, înviedniceşte-i pe toţi vieţii celei veşnice, ca să te lăudăm pe tine, întru toţi vecii.

Catavasie:

Spăimîntează-te, înfricoşîndu-te, cerule, şi temeliile pămîntului să se cutremure! Că iată, Cel ce locuieşte întru cele înalte este socotit între cei morţi şi îşi găseşte locaş într-un mic mormînt. Pe Care, tineri binecuvîntaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare Îl preaînălţaţi întru toţi vecii».

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Nu se pricepe toată limba...

Acum, Milostive, Te îmblînzesc pe Tine cetele îngerilor şi Heruvimii cu dumnezeieştii Serafimi se roagă; Stăpînîile, Scaunele şi Căpeteniile, Puterile împreună cu Arhanghelii şi Domniile cer de la Tine, Puternice, să Te milostiveşti spre toate sufletele pe care le-ai mutat.

Iată adunările Proorocilor cer de la Tine, ceata Apostolilor se roagă, adunarea Mucenicilor cu Patriarhii şi cu mulţimile Cuvioşilor, cu stăruinţă neclintită, strigă: Mîntuieşte, Iubitorule de oameni, sufletele tuturor binecredincioşilor robilor Tăi, celor ce au murit pe pămînt.

Slavă...

Pe toate le ştii, le priveşti, le vezi şi le cunoşti: mulţimile oamenilor şi sfîrşitul vieţii fiecăruia; dă tuturor izbăvire de greşeli şi înviedniceşte de frumuseţile raiului, ca un Dumnezeu, pe toţi slujitorii Tăi cei credincioşi, pe care i-ai ales, Unule-Îndurate.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfîntă Fecioară, Stăpînă a lumii, tu eşti acoperămîntul tuturor celor vii şi al celor morţi, şi liniştea, slava, desfătarea şi odihna celor ce te au pe tine ocrotitoare, ajutătoare şi izbăvitoare, ceea ce eşti bună. Pentru aceasta, pe toţi aceştia mîntuieşte-i cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Nu izbuteşte nici o limbă a «te lăuda după vrednicie; ci «se întunecă şi mintea cea «mai presus de lume să cîn«te ţie, de Dumnezeu Năs«cătoare. Însă, fiind bună, «primeşte credinţa; că ştii «rîvna noastră cea dumne«zeiască; că tu creştinilor «eşti ocrotitoare, pe tine te «mărim».

LUMINÎNDA

Săvîrşind pomenirea tuturor celor adormiţi întru Hristos, să ne aducem aminte, noi credincioşii, şi de ziua de apoi, şi să rugăm pe Hristos pururea pentru aceia şi pentru noi.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce eşti dulceaţa îngerilor, bucuria celor întristaţi, ocrotitoarea creştinilor, Fecioară, Maică a Domnului, apără-ne pe noi şi ne izbăveşte de chinurile cele veşnice.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4, glasul al 6-lea:

Podobie: Cea desnădăjduită...

Înfricoşător este deznodămîntul morţii şi grozavă este judecata Stăpînului! Că focul cel nestins s-a gătit acolo, viermele cel neadormit care chinuieşte, şi scrîşnirea dinţilor, întunericul cel mai dinafară şi osînda veşnică. Pentru aceasta, să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales din acestea trecătoare, odihneşte-i, pentru mare mila Ta!

Toţi cei alipiţi de viaţă, veniţi de vă uitaţi în morminte şi, plecîndu-vă ochii, priviţi amăgirea lumii! Unde este acum frumuseţea trupului şi slava bogăţiei? Unde este trufia vieţii? Cu adevărat toate sînt deşarte. Pentru aceasta să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales din acestea trecătoare, odihneşte-i, pentru mare mila Ta!

Acum este în mormînt cel ce era pe scaun; acum cel ce era în porfiră s-a îmbrăcat cu putreziciunea; că nu mai este pe scaun, ci zace în mormînt. Iată s-a stins puterea împărătească; iată, viaţa omenească trece ca un vis. Pentru aceasta să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales, odihneşte-i, pentru mare mila Ta!

Pe toţi cei ce s-au mutat de aici, întru nădejdea vieţii veşnice şi şi-au sfîrşit viaţa,

în orice chip, Mîntuitorule, din orice stare şi neam, de orice vîrstă, bărbaţi şi femei, şi prunci de curînd născuţi, aşează-i ca un iubitor de oameni în sînurile lui Avraam şi în locuri de odihnă, pentru mare mila Ta.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Ca o floare se veştejeşte şi ca un vis trece şi se destramă tot omul; dar cînd trîmbiţa va suna iarăşi, morţii, ca dintr-un cutremur, toţi se vor scula întru întîmpinarea Ta, Hristoase, Dumnezeule. Atunci, Stăpîne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, aşează-i în locaşurile Sfinţilor Tăi, trecînd cu vederea greşelile lor, Bunule.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea:

Tu eşti Dumnezeul nostru, Care cu înţelepciune ai zidit toate; şi ai trimis pe proroci să proorocească venirea Ta, şi pe Apostoli să propovăduiască măririle Tale. Aceia au proorocit venirea Ta, iar aceştia cu botezul au luminat neamurile. Din acestea mucenicii, pătimind, au dobîndit slavă şi se roagă cu stăruinţă Ţie, Stăpînului, împreună cu Maica Ta, ceea ce Te-a născut: Odihneşte, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, şi pe noi ne învredniceşte împărăţiei Tale, Cel ce ai suferit Crucea pentru mine, osînditul, Răscumpărătorule şi Dumnezeul meu.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile morţilor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Cel ce ai îndurare nemărginită către noi şi izvor nedeşertat de dumnezeiască bunătate, mult Îndurate, pe cei ce s-au mutat la Tine, Stăpîne, sălăşluieşte-i în pămîntul celor vii, în locaşurile cele iubite şi dorite, dăruindu-le moştenirea cea pururea stătătoare. Că Tu Ţi-ai vărsat pentru toţi singele Tău, Hristoase, şi cu preţ purtător de viaţă lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiţi sînt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor în neam şi în neam.

Moarte făcătoare de viaţă ai suferit de bunăvoie şi ai izvorît viaţă, şi desfătare veşnică ai dăruit credincioşilor, cu dumnezeiasca Ta milostivire, Stăpîne, Unule Preaîndurate, Cel ce eşti fără de păcat; întru care rînduieşte, rugămu-ne, pe cei ce au adormit întru nădejdea învierii, dezlegare de greşeli dăruindu-le. Ca prin toţi să se laude numele Tău, Hristoase, şi mîntuiţi fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui, şi seminţia lor va moşteni pămîntul.

Ştiindu-Te pe Tine, Hristoase, că domneşti peste cei

vii, cu putere dumnezeiește ocîrmuitoare, și că stăpînești peste cei morți, Te rugăm: Pe credincioșii robii Tăi, care s-au mutat la Tine, Unule Făcătorule de bine, Însuți odihnește-i cu aleșii Tăi, Iubitorule de oameni, în loc de mîngîiere, întru strălucirile Sfinților. Că Tu ești Cel ce voiești milă, și mîntuiești, ca un Dumnezeu, pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule mult Milostive.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Damaschin.

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, în Eden, de demult, cînd șarpele și-a vărsat veninul; că printrînsul a intrat moartea, care a cuprins tot neamul omenesc; dar, venind Stăpînul, a zdrobit pe balaurul, și ne-a dăruit nouă înviere. Deci, către Dînsul să strigăm: Milostivește-Te, Mîntuitorule, și pe cei ce i-ai luat, odihnește-i cu aleșii Tăi, ca un iubitor de oameni!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătatu-te-ai locaș cuviincios pentru Dumnezeu, Preasfîntă. Că pe Dumnezeu ai încăput, ceea ce nu știi de nuntă, și pe Dumnezeu ai născut; Care a fost văzut de oameni în două firi, dar într-un singur ipostas, Curată. Roagă-L pe Cel Unul-Născut și Întîi-Născut, Care te-a păzit pe tine și după naștere fecioară fără prihană, să odihnească în lumină, în strălucire nestricăcioasă și întru fericire, sufletele celor ce au adormit întru credință.

Apoi troparul morților și otpustul.

LA LITURGHIE

Se pun Fericirile din Canon. Prochimenul morților: Sufletele lor întru bunătăți... Apostolul: Din Faptele Apostolilor și al morților; Evanghelia: De la Ioan și a morților.

CHINONICUL

Fericiți sînt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam. Aliluia (de trei ori).

DUMINICA CINCIZECIMII

(A RUSALIILOR)

LA VECERNIA MICA

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă cele dintîi trei Stihiri idiomele de la Vecernia mare, repetînd pe cea dintîi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cînd ai trimis pe Duhul Tău, Doamne... (Caută înainte, Slavă..., de la Litie)

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile, glasul al 2-lea:

Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credința cea adevărată, nedespărțitei Treimi închinîndu-ne; că Aceasta ne-a mîntuit pe noi (de două ori).

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Prin proroci ne-ai vestit nouă calea mîntuirii și întru Apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru; Tu ești Dumnezeu întîi, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeul nostru.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii și plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne!

Slavă..., Și acum..., același glas:

Pe Treimea Cea de o ființă cu cîntări să O slăvim; pe Tatăl și pe Fiul împreună cu Duhul Sfînt; că așa au pro-

povăduit toţi proorocii şi apostolii cu mucenicii.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., troparul, glasul al 8-lea:

Binecuvîntat eşti, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce prea înţelepţi pe pescari ai arătat, trimiţîndu-le lor Duhul Sfînt. Şi printr-înşii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie!

Otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul psalm începător, se citeşte: Fericit bărbatul..., Catisma toată.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 şi se cîntă următoarele trei Stihiri idiomele, pe glasul 1, repetînd pe cea dintîi. Apoi celelalte cinci Stihiri idiomele pe glasul al 2-lea, repetînd deopotrivă pe cea dintîi.

Glasul 1:

Prăznuim Cincizecimea şi venirea Duhului, sorocul făgăduinţei şi împlinirea nădejdii. Cît de adîncă este taina! Cît de mare şi de cinstită! Pentru aceasta, strigăm Ţie: Făcătorule a toate, Doamne, slavă Ţie (de două ori).

Cu graiurile celor de alt neam ai înnoit pe Ucenicii Tăi, Hristoase; ca prin ele să Te propovăduiască pe Tine, Cuvîntul Cel fără de moarte şi Dumnezeu, Care dai sufletelor noastre mare milă!

Pe toate le dă Duhul Sfînt: izvorăşte proorocii, sfinţeşte pe preoţi, pe cei necărturari i-a învăţat înţelepciune, pe pescari teologi i-a arătat; toată rînduiala Bisericii o plineşte. Cel ce eşti de o fiinţă şi de un scaun cu Tatăl şi cu Fiul, Mîngîietorule, slavă Ţie!

Glasul al 2-lea:

Văzut-am lumina cea adevărată; primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credinţa cea adevărată, nedespărţitei Treimi închinîndu-ne; că Aceasta ne-a mîntuit pe noi (de două ori).

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii, şi întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu eşti Dumnezeu întîi, Tu şi după acestea, şi în veci Tu eşti Dumnezeul nostru.

În curţile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii, şi plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara şi dimineaţa şi la amiază, şi în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne!

În curţile Tale, Doamne, credincioşii, plecîndu-ne genunchii sufletului şi ai trupului, Te lăudăm pe Tine, Tatăl Cel fără de început, şi pe Fiul Cel împreună fără de început, şi pe Preasfîntul Duh Cel împreună-veşnic, Care luminează şi sfinţeşte sufletele noastre.

Pe Treimea cea de o fiinţă cu cîntări să O slăvim, pe

Tatăl şi pe Fiul, împreună cu Duhul Sfînt; că aşa au propovăduit toţi proorocii şi apostolii cu mucenicii.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Leon Împăratul.

Veniţi, popoarelor, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei ipostasuri: Fiului în Tatăl, împreună cu Sfîntul Duh. Că Tatăl a născut din veci pe Fiul, Cel împreună veşnic şi împreună pe scaun şezător; şi Duhul Sfînt era în Tatăl preaslăvit împreună cu Fiul: o Putere, o Fiinţă, o Dumnezeire, Căreia toţi închinîndu-ne, zicem: Sfinte Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut prin Fiul, cu împreună-lucrarea Sfîntului Duh; Sfinte tare, prin Care pe Tatăl am cunoscut şi prin Care Duhul Sfînt a venit în lume; Sfinte fără de moarte, Duhule Mîngîietor, Cel ce din Tatăl purcezi şi în Fiul Te odihneşti, Treime Sfîntă, slavă Ţie!

VOHOD: Lumină lină... Prochimenul zilei şi

PAREMIILE

Citire din Cartea Numerii:
(Cap. XI, vers. 16—17 şi 24—29)

Şi a zis Domnul către Moise: Adună-Mi şaptezeci de bărbaţi din bătrînii lui Israel, pe care tu singur îi ştii, că aceia sînt bătrînii poporului, şi cărturarii lor; şi-i du pe dînşii la cortul mărturiei şi să stea acolo cu tine. Şi Mă voi pogorî şi voi grăi acolo cu tine, şi voi lua din duhul care este întru tine şi voi pune într-înşii, şi vor purta împreună cu tine grija poporului, şi nu o vei purta tu singur. Şi a adunat Moise şaptezeci de bărbaţi din bătrînii poporului şi i-a pus împrejurul cortului. Şi S-a pogorît Domnul în nor şi a grăit către dînsul şi a luat din duhul care era într-însul şi a pus în cei şaptezeci de bărbaţi bătrîni. Iar dacă s-a odihnit duhul într-înşii, au proorocit, şi apoi n-au mai adaos. Şi rămăseseră doi bărbaţi în tabără: numele unuia era Eldad şi numele celuilalt Modad; şi s-a odihnit peste dînşii duhul; şi aceştia erau din cei scrişi şi nu veniseră la cort şi prooroceau în tabără. Şi, alergînd, un copil a spus lui Moise, grăind: Eldad şi Modad prooroceşe în tabără. Şi, răspunzînd Iosua, cel ce sta lîngă Moisi, cel ales al lui, a zis: Domnul meu Moise, opreşte-i pe ei! Şi a zis Moise lui: Pentru ce mă pizmuieşti? Măcar de ar fi tot poporul Domnului prooroci, cînd va da Domnul Duhul Său întru dînşii!

Citire din Proorocia lui Ioil:
(cap. II, vers. 23—32)

Acestea zice Domnul: Fiii Sionului, bucuraţi-vă şi vă veseliţi întru Domnul Dumnezeul vostru, că va da vouă hrană spre dreptate; şi va trimite vouă ploaie timpurie şi tîrzie ca şi mai înainte. Şi se vor umple ariile de grîu şi se vor revărsa teascurile de vin şi de untdelemn. Şi voi răsplăti vouă pentru anii care i-au mîncat lăcustele şi omizile şi gîndacii şi pălitura, puterea Mea cea mare, pe care am trimis-o asupra voastră. Şi, mîncînd, veţi mînca şi vă veţi sătura şi veţi lăuda numele Domnului Dumnezeului vostru, Care a făcut cu voi minuni, şi nu se va ruşina poporul Meu în veac. Şi veţi cunoaşte că Eu sînt în mijlocul lui Israel şi că Eu sînt Domnul Dumnezeul vostru şi nu este altul afară de Mine; şi nu se va mai ruşina poporul Meu în veac. Şi va fi după aceasta, că voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi vor prooroci feciorii voştri şi fetele voastre, iar bătrînii voştri visuri vor visa şi tinerii voştri vedenii vor vedea. Şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu. Şi vor prooroci. Şi voi da minuni sus în cer şi semne jos pe pămînt, sînge şi foc şi abur de fum; soarele se va schimba întru întuneric şi luna în sînge, mai înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşate a Domnului, şi va fi că tot care va chema numele Domnului se va mîntui.

Citire din proorocia lui Iezechil:
(Cap. XXXVI, vers. 24—28)

Acestea zice Domnul: Lua-vă-voi pe voi din neamuri şi vă voi aduna din toate ţările şi vă voi duce pe voi în pămîntul vostru; şi vă voi stropi pe voi cu apă cu-

rată și vă veți curăți de toate necurățeniile voastre și de toți idolii voștri, și vă voi curăți pe voi. Și vă voi da vouă inimă nouă și Duh nou voi da întru voi; și voi lua inima de piatră din trupul vostru și vă voi da inimă de carne. Și Duhul Meu vă voi da vouă, și voi face ca să umblați întru poruncile Mele și să păziți judecățile Mele și să le faceți. Și veți locui în pământul pe care l-am dat părinților voștri; și-Mi veți fi Mie popor și Eu voi fi vouă Dumnezeu.

LA LITIE

Se cîntă Stihirile idiomele, glasul al 2-lea:

Prin prooroci ne-ai vestit nouă calea mîntuirii, și întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu întîi, Tu și după acestea și în veci Tu ești Dumnezeul nostru.

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii; și plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne.

În curțile Tale, Doamne, plecîndu-ne genunchii sufletului și ai trupului, Te lăudăm credincioșii pe Tine, Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună fără de început, și pe Preasfîntul Duh cel împreună-veșnic, Care luminează și sfințește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cînd ai trimis pe Duhul Tău, Doamne, în timp ce apostolii stăteau, atunci feciorii evreilor văzînd aceasta, s-au tulburat de spaimă. Că îi auzeau pe dînșii grăind într-alte limbi străine, precum le dădea lor Duhul; că neînvățați fiind, au fost făcuți înțelepți și pe păgîni la credință vînîndu-i, grăiau ca niște iscusiți cuvîntători cele dumnezeiești. Pentru aceasta, și noi strigăm Ție: Cel ce Te-ai arătat pe pămînt și din înșelăciune ne-ai mîntuit, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile idiomele, glasul al 6-lea:

Necunoscînd neamurile, Doamne, minunea Preasfîntului Duh, care se săvîrșise în apostolii Tăi, schimbarea limbilor o socoteau a fi beție. Dar noi, întăriți fiind de dînșii, neîncetat zicem așa: Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la noi, rugămu-ne Ție, Iubitorule de oameni!

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele!

Doamne, pogorîrea Sfîntului Duh umplîndu-i pe Apostoli, i-a făcut să grăiască în alte limbi. Pentru aceasta, minunea se părea celor necredincioși beție, iar celor credincioși solitoare de mîntuire. De a Cărui strălucire și pe noi ne învrednicește, rugămu-ne Ție, Iubitorule de oameni.

Stih: Nu mă lepăda de pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine!

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului,

Care pretutindenea ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Odinioară limbile au fost amestecate, pentru îndrăzneala zidirii turnului; iar acum limbile au fost înțelepțite, pentru slava cunoștinței de Dumnezeu. Atunci a pedepsit Dumnezeu pe cei nelegiuiți, pentru greșeală; acum Hristos a luminat pe pescari cu Duhul. Atunci s-a lucrat felurimea limbilor spre pedepsire; acum se reînnoiește înțelegerea, spre mîntuirea sufletelor noastre.

Troparul, glasul al 8-lea:

Binecuvîntat ești, Hristoase Dumnezeul nostru... (de trei ori).

(Caută-l la Vecernia mică)

Binecuvîntarea pîinilor și otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului de 3 ori.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spălmîntatu-s-a Iosif...

Praznicul cel după praznice și cel mai din urmă, să-l prăznuim noi, credincioșii, în chip luminat; aceasta este Cincizecimea, plinirea făgăduinței și a sorocului. Că în aceasta focul Mîngîietorului S-a pogorît de-a dreptul pe pămînt, în chip de limbi, și a luminat pe ucenici, făcîndu-i cunoscători ai tainelor cerești. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Aceeași podobie.

Izvorul Duhului venind la cei de pe pămînt, împărțit în chip minunat în rîuri purtătoare de foc, a rourat pe apostoli, luminîndu-i; și focul le-a fost lor nor de rouă, care i-a luminat, și flacără purtătoare de ploaie, prin care am primit harul, prin foc și prin apă. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După Polieleu se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

După scularea Ta cea din mormînt, Hristoase, și după dumnezeiasca înălțare la înălțimile cerești, ai trimis văzătorilor de Dumnezeu slava Ta, Îndurate, Duh drept înnoind ucenicilor Tăi. Pentru aceasta, Mîntuitorule, ca o alăută melodioasă, au făcut cunoscute tuturor, în chip tainic, cu arcușul cel dumnezeiesc, cuvintele și rînduiala Ta.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Antifon 1 al glasului al 4-lea.

PROCHIMEN

glasul al 4-lea:

Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pămîntul dreptăţii.

Stih: Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru adevărul Tău.

Toată suflarea... Evanghelia a 9-a a Învierii: Fiind seară în ziua aceea..., pînă la: Cărora veţi ierta păcatele se vor ierta lor, şi cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute.

Nu se zice Învierea lui Hristos... ci îndată

Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile apostolilor Tăi, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stihira idiomelă, glasul al 6-lea:

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată spurcăciunea şi mîntuieşte, Bunule, sufletele noastre.

CANOANELE

Se pune Canonul întîi cu irmosul pe 8 şi al doilea cu irmosul pe 6.

Canonul întîi

Alcătuire a lui Cosma Monahul.

Cîntarea 1, glasul al 7-lea:

Irmosul:

Cu marea a acoperit pe Faraon cu carele lui de «război, Cel ce sfarmă răz- «boaiele cu braţ înalt. Aces- «tuia să-I cîntăm, că S-a «preaslăvit».

Precum ai făgăduit odinioară ucenicilor, Hristoase, trimiţînd acum, cu adevărat, pe Duhul cel Mîngîietor, ai strălucit lumii lumină, Iubitorule de oameni.

Ceea ce s-a propovăduit de demult prin Lege şi prin prooroci, s-a plinit; că astăzi s-a revărsat harul dumnezeiescului Duh, peste toţi credincioşii.

4 Canonul al doilea

Alcătuire a lui Ioan Arcla (Damaschin)

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gîngavul, «a cuvîntat despre legea cea «scrisă de Dumnezeu. Că «scuturînd tina de pe ochiul «minţii, vede pe Cel ce este «şi este povăţuit în cunoaş- «terea Duhului, lăudînd cu «dumnezeieşti cîntări».

Zis-a gura cea curată şi vrednică de cinstire: Nu Mă voi despărţi de voi, prietenilor! Că Eu, împreună şe-

zînd pe scaunul cel înalt şi părintesc, voi turna harul Duhului din destul, să strălucească celor ce-l doresc.

Sorocul fiind plinit, Cuvîntul Cel Preadrept aduce linişte în inimi. Că lucrul plinind, Hristos a bucurat pe prieteni, împărţind Duhul, precum a făgăduit cu suflare repede şi cu limbi de foc.

Catavasie: Irmoasele amînduror Canoanelor:

Cu marea a acoperit pe Faraon...
Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gîngavul...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Zis-ai Ucenicilor, Hristoase: Rămîneţi în Ierusa- «lim pînă ce vă veţi îmbrăca «cu putere de sus; iar Eu vă «voi trimite alt Mîngîietor, «ca Mine, pe Duhul Meu şi al «Tatălui, întru Care vă veţi «întări».

Puterea dumnezeiescului Duh venind, glasul cel împărţit, de demult, al celor ce gîndiseră rele împreună, l-a împreunat dumnezeieşte, într-o singură armonie, învăţînd pe cei credincioşi cunoaşterea Treimii, întru care ne-am întărit.

3 Canonul al doilea

Irmosul:

Rupt-a legăturile pîntecelui celui sterp, şi oca- «ra cea greu de răbdat a ce- «lei bineroditoare, singură «rugăciunea proorociţei ce- «lei de demult, a Annei, celei «purtătoare de duh umilit, «către cel Atotputernic şi «Dumnezeul cunoaşterilor».

Necuprinsă de minte este Puterea cea dumnezeiască; că a făcut iscusiţi vorbitori pe cei necărturari, care au închis, cu cuvîntul, gurile înţelepţilor şi au ridicat din noaptea cea adîncă neamuri nenumărate, cu strălucirea Duhului.

Purcezătoare din Lumina cea nenăscută era strălucirea cea atotputernic-izvoritoare de lumină veşnică, a căreia fulgerare, de o fire cu părinteasca Putere o arată acum tuturor, prin Fiul, răsunetul cel de foc în Sion.

Catavasii:

Zis-ai Ucenicilor, Hristoase...
Rupt-a legăturile pîntecelui celui sterp...

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cei ce iubeau pe Mîntuitorul s-au umplut de bucurie, şi cei ce mai înainte se temeau, îndrăzneală au luat. Că Duhul Sfînt S-a pogorît astăzi de sus, peste casa ucenicilor; şi fiecare dintre ei alte lucruri grăia către popoare. Că limbi văzute ca de foc s-au răspîndit peste ei şi nu i-au ars, ci mai mult i-au rourat.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Înțelegînd proorocul venirea Ta cea mai de pe «urmă, Hristoase, striga: «Auzit-am, Doamne, puterea «Ta, că ai venit să mîntuiești «pe toți unșii Tăi».

Dumnezeu cel adevărat, Mîngîietorul, Care a grăit prin prooroci și S-a propovăduit mai înainte în Lege, celor nedesăvîrșiți, astăzi Se face cunoscut slujitorilor și mărturisitorilor Cuvîntului.

Pecetea Dumnezeirii purtînd Duhul, S-a împărțit apostolilor în chip de foc, și în limbi străine S-a arătat dumnezeiasca Putere, Care vine de la Tatăl, de a Sa bunăvoie.

4 Canonul al doilea

Irmosul:

Împărate al împăraților, Unule dintru Unul sin«gur, Cuvinte, Cel ce ai ieșit «din Tatăl cel nepricinuit, «pe Duhul Tău cel adevărat, «Cel întocmai puternic, Fă«cător de bine, L-ai trimis «apostolilor celor ce cîntă: «Slavă puterii Tale, Doam«ne!»

Baia cea dumnezeiască a nașterii celei din nou, amestecînd-o, prin cuvînt, cu firea mea cea alcătuită, îmi revarsă din belșug izvor din nestricăcioasa Ta coastă, cea împunsă, o, Cuvinte al lui Dumnezeu, pecetluindu-l cu căldura Duhului.

Genunchiul își pleacă toate Mîngîietorului, Celui din Tatăl și Celui ce este întocmai de o fire cu Tatăl; că în trei fețe au cunoscut pe Ființa cea una, veșnică, adevărată și neapropiată; că harul Duhului a strălucit lumină.

Slujiți Dumnezeirii celei mai presus de toate, toți cîți sînteți închinători ai Ființei celei întreit strălucitoare; că Hristos mai presus de fire slujește, ca un Făcător de bine, și cu foc vă luminează spre mîntuire, dîndu-vă tot harul Duhului.

Catavasii:

Înțelegînd proorocul...
Împărate al împăraților...,

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Duhul mîntuirii, Care S-a zămislit în pîntecele «proorocilor plini de frica «Ta, Doamne, și S-a născut «pe pămînt, zidește inimi a«postolești curate și întru «cei credincioși drept Se în«noiește; că poruncile Tale «sînt lumină și pace».

Puterea Care S-a pogorît astăzi este Duhul cel Bun; Duhul înțelepciunii lui Dumnezeu; Duhul, Care din Tatăl purcede și prin Fiul ne este nouă, credincioșilor, arătat; Care împărtășește sfințenia, întru Care este cu-

noscut acelora, în firea cărora Se sălășluiește.

5 Canonul al doilea

Irmosul:

O, fii cu chipuri luminate ai Bisericii! Primiți cu«rățire izbăvitoare de păca«te, roua Duhului, cea de foc «suflătoare. Că acum a ieșit «lege din Sion, harul Duhu«lui, Cel în chip de limbi de «foc».

Duhul, pe Care Mîntuitorul L-a vestit de un chip și de o putere cu Tatăl, Se pogoară de la Tatăl, cu putere de la Sine, slobod precum bine a voit, înțelepțind în limbi pe apostoli, și adeverind Cuvîntul purtător de viață.

Dumnezeu-Cuvîntul, Cel atotstăpînitor, a vindecat cugetele apostolilor de păcat și I-a gătit Luișă curată; iar acum se sălășluiește într-însa lumina Duhului, Celui întocmai puternic și de o ființă cu El.

Catavasii:

Duhul Mîntuirii...
O, fii ai Bisericii...

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Afundîndu-mă împreună cu păcatele ce plutesc «cu mine, în vîltoarea valu«rilor grijilor lumești, și îm«pins fiind spre fiara cea «pierzătoare de suflet, ca «Ionă strig Ție, Hristoase: «Dintru adîncul cel purtător «de moarte, scoate-mă!»

Din Duhul Tău ai vărsat din destul, peste tot trupul, precum ai zis, și toată lumea s-a umplut de cunoașterea Ta, Doamne; că Fiu Te-ai născut din Tatăl, fără de stricăciune, și Duhul nedespărțit purcede.

6 Canonul al doilea

Irmosul:

Curățire și mîntuire Hristoase, Stăpîne, ai strălucit nouă, din Fecioară; că «precum pe proorocul Ionă «din pîntecele fiarei celei «din mare, așa să scoți din «stricăciune pe Adam cel «căzut, cu tot neamul».

Înnoiește, Atotputernice, întru cele dinlăuntru ale noastre, pe Duhul cel drept, cel dorit de noi, Care este veșnic și purcede de la Tatăl, pururea împreună cu Tatăl rămînînd. Cel ce arde întinăciunile cele nesuferite ale trupului și curățește necurăția gîndurilor.

Vrednicia dorită de apostoli, care așteptau în Sion venirea Ta, Duhule, Cel ce ești pecetea Cuvîntului născut din Tatăl, cu suflare de foc o întărești, văzînd degrab cleveteala cea nerușinată a șușotelilor păgînești.

Catavasii:

Afundîndu-mă împreună...
Curățire și mîntuire...

CONDAC, glasul al 8-lea.

Cînd Cel Preaînalt, pogorîndu-Se, a amestecat lim-

bile, a despărțit neamurile; iar cînd a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți a chemat; și cu un glas slăvim pe Duhul cel Preasfînt.

ICOS

Grabnică și statornică mîngîiere robilor Tăi dă-le, Iisuse, cînd se întristează duhurile noastre. Nu părăsi sufletele noastre întru necazuri, nu Te depărta de cugetele noastre întru primejdii, ci pururea ne întîmpină pe noi. Apropie-Te de noi, apropie-Te, Cel ce ești pretutindenea; precum și cu apostolii Tăi ai fost pururea, așa și cu noi cei ce Te dorim unește-Te, îndurate; ca uniți fiind cu Tine, să lăudăm și să slăvim pe Duhul Tău Cel întrutot Sfînt.

SINAXAR

ÎN DUMINICA RUSALIILOR

În această zi, Duminica a opta după Paști prăznuim Sfînta Cincizecime.

Stihuri:

Cu năprasnică suflare, Hristos împarte Dumnezeiescul Duh Apostolilor, în limbi de foc,

Duh S-a revărsat peste pescari, într-o zi mare.

Și această sărbătoare am luat-o din cărțile Iudeilor. Căci după cum aceia prăznuiesc Cincizecimea lor, cinstind numărul de șapte, dar și pentru că au primit Legea după trecerea a cincizeci de zile de la Paști, tot astfel și noi prăznuind cincizeci de zile de la Paști, primim Duhul cel Preasfînt, care ne dă Legea, ne călăuzește spre tot adevărul și ne învață cele plăcute lui Dumnezeu. Să se mai știe că la evrei erau trei sărbători mari: Paștile, Cincizecimea și Sărbătoarea Corturilor. Paștile în amintirea trecerii Mării Roșii; căci cuvîntul Paște înseamnă «trecere». Și sărbătoarea aceea o preînchipuia pe a noastră, care este trecerea și întoarcerea din nou de la întunericul păcatului, la rai.

Apoi, evreii prăznuiau Cincizecimea spre aducere aminte de suferințele lor din pustiu, cum și de multele necazuri prin care au trecut, pînă să ajungă în pămîntul făgăduinței. Că numai după aceea s-au îndulcit de roade, de grîu și de vin. Nouă, însă, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și intrarea în Biserică; că atunci ne împărtășim și noi cu Trupul și Sîngele Stăpînului. Unii spun că evreii sărbătoreau Cincizecimea din pricinile arătate mai sus; dar alții cred că Cincizecimea ar fi fost orînduită de evrei pentru cinstirea numărului șapte, după cum s-a spus. Că acest număr adunat de șapte ori cu el însuși, dă numărul de cincizeci de zile, fără una. Cinstirea Cincizecimii de către evrei atîrna nu numai de numărarea zilelor, ci și de a anilor, în care ei sărbătoreau Jubileul; aceasta cădea după trecerea a de șapte ori șapte ani. În acel an ei lăsau pămîntul nesemănat și vitele la odihnă, iar robilor dobîndiți cu bani, li se dădea libertatea să plece.

A treia sărbătoare era Sărbătoarea Corturilor, care se prăznuia după stringerea bucatelor de pe cîmp, adică la trecerea a cinci luni de la praznicul Paștilor. Această sărbătoare se prăznuia spre aducere aminte de ziua în care Moise a ridicat întîia oară cortul cel văzut prin nori în Muntele Sinai și făcut de marele meșter Veseleil. Săvîrșeau acest praznic făcînd corturi, iar cei ce locuiau la țară, mulțumeau lui Dumnezeu, după adunarea roadelor ostenelilor lor. Se pare că și David a scris psalmii cei pentru linuri, pentru aceste zile.

Sărbătoarea aceasta închipuia învierea noastră cea din morți; cînd, după ce corturile trupurilor noastre se vor strica, iarăși se vor alcătui, și ne vom îndulci de roadele ostenelilor noastre, prăznuind în corturile cele veșnice.

Se cuvine să mai știm, că în ziua aceasta, săvîrșindu-se praznicul Cincizecimii, Duhul Sfînt S-a coborît peste ucenicii Domnului. Și fiindcă Sfinții Părinți au socotit să despartă praznicele pentru mărețiul Preasfîntului și de viață făcătorului Duh, căci El este Unul din Sfînta și de viață începătoare Treime, iată că și noi vom vorbi mîine, despre felul cum a venit Duhul Sfînt.

Pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi! Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul cel cu foc aruncați fiind cuvioșii tineri, focul în rouă l-au prefăcut, prin cîntare, strigînd așa: Bine ești cuvîntat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri!»

Grăind apostolii dumnezeieștile măreții, celor necredincioși li se părea beție lucrarea Duhului, prin care Se cunoaște Treimea, un Dumnezeu al părinților noștri.

Firea cea nedespărțită, cu dreaptă credință o teologhisim: pe Dumnezeu-Tatăl, Cel fără de început, pe Cuvîntul și pe Duhul, de aceeași putere, strigînd: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Canonul al doilea

Irmosul:

Cu un glas a răsunat versul organelor, spre a «cinsti pe idolul cel făcut «din aur și neînsuflețit; iar «harul cel purtător de lumină al Mîngîietorului ne în«deamnă să strigăm cu e«vlavie: Treime Una, deopo«trivă puternică și fără de «început, bine ești cu«vîntată!»

Neînțelegînd glasul cel rostit de prooroc, cei fără de minte ziceau că este beție pricinuită de vin, cînd au auzit graiurile apostolilor în limbi străine. Dar noi, cei binecredincioși, prin Dumnezeiască insuflare, strigăm: Înnoitorule a toate, bine ești cuvîntat!

Cu glas dumnezeiesc, însuflat de Dumnezeirea cea mai presus de toate, a tunat proorocul Ioil, care a zis: Turna-voi Duhul Meu ca al Cuvîntului, peste cei ce vor striga împreună: Fire, cea cu lumina în trei străluciri, bine ești cuvîntată!

Bine a împărțit Harul în ceasul al treilea, ca să ne arate că cinstim trei Ipostasuri în unimea Stăpînirii. Iar acum, în împărăteasa zilelor, Fiule, Părinte și Duhule, bine ești cuvîntat!

Catavasii:

În cuptorul cel cu foc...,
Cu un glas a răsunat...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Rugul cel nears împreunîndu-se cu focul, în «Sinai, a făcut cunoscut pe «Dumnezeu lui Moise, celui «zăbavnic la limbă și gîn«gav; și pe cei trei tineri «cîntăreți, rîvna pentru «Dumnezeu i-a arătat ne«stricați de foc. Toate făptu«rile, pe Domnul lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți «vecii!»

Măririle lui Dumnezeu erau grăite, cînd s-a dat pescarilor, de sus, suflarea cea puternică, dătătoare de

viață, a Preasfîntului Duh, cu vuiet mare, în chip de limbi de foc. Toate făpturile, pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii!

Cei ce ne suim în muntele cel neatins, netemîndu-ne de focul cel îngrozitor, veniți să stăm în Muntele Sionului, în cetatea Dumnezeului Celui viu, dănțuind acum, împreună cu purtătorii de Duh ucenici. Toate lucrurile, pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii!

8 Canonul al doilea

Irmosul:

Chipul cel cu trei străluciri, al dumnezeieș-«tii Stăpîniri, dezleagă legă-«turile și răcorește văpaia; «tinerii cîntă, și toată făptu-«ra cea zidită binecuvîntea-«ză pe Unul Mîntuitorul și «a toate Ziditorul, ca pe un «Făcător de bine».

Învățătura cuvintelor celor mîntuitoare de oameni, pe care de la Tatăl le-a auzit, a grăit-o Hristos apostolilor; Duhul îi întărește, venind peste ei în chipul limbilor de foc, iar zidirea cea de aproape și cea de departe, Te laudă pe Tine, Cel binecuvîntat.

Pornind ca un Mîntuitor și de Sine stăpînitor, Cel ce ești lumină de sine strălucitoare și izvoritoare de lumină, venit-ai să îndestulezi pe apostoli și ca pe o suflare împărtășești slujitorilor Tăi pe cinstitul și Mîngîietorul Duh.

Cîntat-a gura proorocilor, cea însuflată de Duhul, sălășluirea Ta în trup, o, Împărate! Și pe Duhul Cel purces din sînurile părintești, nezidit, împreună-făcător și împreună pe scaun șezător, Care a fost trimis credincioșilor spre cinstirea Întrupării.

Catavasii:

Rugul cel neArs...
Dezleagă legăturile...

Nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită... ci Stihurile și Stihirile care urmează':

Cîntarea a 9-a:

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Preasfîntul Duh, Cel ce din Tatăl purcede.

Irmosul:

Ceea ce nu prin ispitire trupească ai purtat în «pîntece și ai împrumutat «trup Cuvîntului celui Făcă-«tor a toate, Maică ce nu știi «de bărbat; Fecioară de «Dumnezeu Născătoare, lo-«cașul Celui necuprins, în-«căpere a Făcătorului tău «Celui nemărginit, pe tine «te mărim».

Cel rîvnitor și înflăcărat, purtat odinioară cu bucurie pe carul de foc clocotitor, preînchipuia suflarea care strălucește acum apostolilor, din înălțime; prin care, fiind luminați, au făcut tuturor cunoscută Treimea.

Lucru străin și peste legea firii se auzea; că, deși răsuna un singur glas al ucenicilor, dar prin harul Duhului, popoare, neamuri și semințiI auzeau în limbi felurite mărețiile dumnezeiești, învățînd cunoștința Treimii.

9 Canonul al doilea

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Dumnezeirea, Cea una în trei fețe.

Irmosul:

Bucură-te, Împărăteasă, lauda maicilor fecioare! «Că toată gura cea limpede «binegrăitoare, vorbind, nu «te poate cînta după cuviin-«tă; și orice minte e nepu-«tincioasă să înțeleagă naș-«terea ta! Pentru aceasta, «cu un glas pe tine te mă-«rim».

Cuvine-se să lăudăm pe Fecioara cea purtătoare de viață; că numai ea a tăinuit în pîntece pe Cuvîntul, Cel ce a vindecat firea omenească cea bolnavă. Care pe scaunul cel de-a dreapta Tatălui acum șezînd, a trimis harul Duhului.

Cei cărora ne-a suflat harul cel izvorît de la Dumnezeu, fiind luminați, străluciți și înnoiți cu minunată și prea frumoasă înnoire, cunoscînd pe Ființa cea deopotrivă de puternică, nedespărțită, înțeleaptă și întreit-strălucitoare, O slăvim.

Catavasii:

Nu prin ispitire trupească..
Bucură-te, Împărăteasă...

LUMINÎNDA

Glasul al 3-lea:

Podobie: Cela ce ai înfrumusețat...

Preasfinte Duhule, Care de la Tatăl purcezi și prin Fiul ai venit la ucenicii cei necărturari, mîntuiește pe cei ce Te-au cunoscut pe Tine Dumnezeu, și-i sfințește pe toți (de două ori).

Slavă..., Și acum...

Lumină este Tatăl, Lumină este Cuvîntul, Lumină și Sfîntul Duh, Care a fost trimis apostolilor în limbi de foc; și printr-Însul toată lumea se luminează a cînsti pe Sfînta Treime.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 6 și se cîntă următoarele Stihiri idiomele, repetîndu-le.

Glasul al 4-lea:

Lucruri minunate au văzut astăzi toate neamurile, în cetatea lui David, cînd Duhul Sfînt S-a pogorît în limbi de foc, precum a spus Luca, de Dumnezeu grăitorul. Că zice: Adunați fiind ucenicii lui Hristos, s-a făcut sunet ca de o suflare ce vine repede, și a umplut casa unde erau ei șezînd; și toți au început a vorbi cu străine graiuri, cu minunate dogme, cu uimitoare învățături ale Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt era din veac și este și va fi, nici început avînd și nici sfîrșit; ci pururea cu Tatăl și cu Fiul este unit și împreună socotit.

Viață și de viață făcător; Lumină și de lumină dătător; Binele însuși și izvor de bunătate; prin Care Tatăl Se cunoaște și Fiul Se preaslăvește, și de toți se știe: o putere, o unire și o închinare a Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt este Lumină și Viață și Izvor viu, înțeles cu mintea. Duhul înțelegerii, bun, drept, înțelegător, stăpinitor, curățitor de păcate; Dumnezeu și îndumnezeitor, foc din foc purcezător; grăitor, lucrător, împărțitor de daruri; prin Care toți proorocii și dumnezeiești apostoli, împreună cu mucenicii s-au încununat. Uimitoare auzire, neobișnuită privelește, foc care se împarte, spre dăruirea de haruri (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

Doxologia mare.

Troparul Praznicului, ecteniile, și preotul face otpustul așa:

Cel ce în chip de limbi de foc din cer a trimis pe Preasfîntul Său Duh, peste sfinții Săi ucenici și apostoli, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinților slăviților și întru tot lăudaților Apostoli și ale tuturor Sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Apoi Ceasul întîi și otpustul desăvîrșit.

LA LITURGHIE

Se cîntă aceste Antifoane:

ANTIFONUL 1, glasul al 2-lea, Psalmul 18.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și lucrarea mîinilor Lui o vestește tăria.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stihuri:

Ziua spune zilei cuvînt, și noaptea vestește nopții știință.

Nu sînt graiuri, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă.

În tot pămîntul a ieșit vestirea lor, și pînă la marginile lumii cuvintele lor.

Slavă..., Și acum..., Pentru rugăciunile...

ANTIFONUL al 2-lea. Psalmul 19.

Stih: Auză-te Domnul în ziua necazului, ocrotească-te numele Dumnezeului lui Iacov.

Mîntuiește-ne, Mîngîietorule bune, pe cei ce cîntăm Ție: Aliluia.

Stihuri:

Trimită ție ajutor din locașul Său cel sfînt și din Sion sprijinească-te pe tine.

Pomenească toată jertfa ta și arderea de tot a ta bineplăcută să-i fie.

Slavă..., Mîntuiește-ne, Mîngîietorule bune..., Și acum..., Unule Născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu...

ANTIFONUL al 3-lea: Psalmul 20.

Stih: Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și de mîntuirea Ta se va bucura foarte.

Troparul, glasul al 8-lea:

Bine ești cuvîntat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițîndu-le lor Duhul Sfînt. Și printr-înșii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Stihuri:

Dorința inimii lui i-ai împlinit-o și de dorul buzelor lui nu l-ai lipsit pe dînsul.

Că l-ai întîmpinat pe el cu binecuvîntări de bunătate; pus-ai pe capul lui cunună de pietre scumpe.

Viață a cerut de la Tine, și i-ai dat lui lungime de zile în veacul veacului.

Ieșire cu Sfînta Evanghelie

Preotul: Înțelepciune, drepți!

Cititețul: Înalță-Te, Doamne, întru puterea Ta, cînta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Mîntuiește-ne pe noi, Mîngîietorule Bune, pe cei...

Apoi troparul: Bine ești cuvîntat, Hristoase...

Slavă... Și acum..., Condacul, glasul al 8-lea:

Cînd Cel Preaînalt, pogorîndu-Se, a amestecat limbile, a despărțit neamurile; iar cînd a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți a chemat; și cu un glas slăvim pe Duhul cel Preasfînt.

În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cîntă:

Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat. Aliluia.

Apostolul: Din Faptele Sfinților Apostoli. (cap. II, vers. 1—11).

Evanghelia: De la Ioan (cap. VII, vers. 37—53 și cap. VIII, vers. 1).

În loc de Axion se cîntă pînă la odovania Praznicului: Bucură-te Împărătească...

CHINONICUL

Duhul Tău cel bun mă va povățui la pămîntul dreptății. Aliluia (de trei ori).

CADE-SE A ȘTI CĂ

De se va întîmpla Aflarea cinstitului cap al Sfîntului Ioan, în Duminica Rusaliilor (Sfintele Paști la 6 aprilie), slujba lui se pune în Joia săptămînii a șaptea, precum am arătat acolo. Iar de se va întîmpla luni în ziua Sfîntului Duh (Sfintele Paști la 5 aprilie), atunci slujba Sfîntului se pune în marțea Rusaliilor.

LUNI
DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

Se toacă îndată după Liturghie, pentru slujba Vecerniei, numită și a plecării genunchilor.

După ce binecuvîntează preotul, cititețul zice:

Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., și celelalte.

După psalmul de seară, diaconul sau preotul zice ectenia mare:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus...

Pentru pacea a toată lumea...

Pentru sfînta biserica aceasta...

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Preasfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)]...

Pentru Conducătorii Republicii...

Pentru poporul ce stă înainte şi aşteaptă Darul Sfîntului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce-şi pleacă înaintea Domnului inimile şi genunchii lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne întărim noi spre plinirea bunei voinţe a lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se trimită peste noi milele Lui cele bogate, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie primită plecarea genunchilor noştri, ca tămîia înaintea Lui, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce au trebuinţă de ajutor de la Dînsul, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mînia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mîntuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfînta, curata, preabinecuvîntata...

Vosglas:

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi, îndată se cîntă: Doamne, strigat-am..., şi se pun următoarele stihiri idiomele pe 6, glasul al 4-lea:

Lucruri minunate au văzut astăzi toate neamurile, în cetatea lui David, cînd Duhul Sfînt S-a pogorît în limbi de foc, precum a spus Luca, de Dumnezeu-grăitorul. Că zice: Adunaţi fiind ucenicii lui Hristos, s-a făcut sunet ca de o suflare ce vine repede, şi a umplut casa unde erau ei şezînd; şi toţi au început a vorbi cu străine graiuri, cu minunate dogme, cu uimitoare învăţături ale Sfîntei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt era din veac, şi este şi va fi, nici început avînd şi nici sfîrşit; ci pururea cu Tatăl şi cu Fiul este unit şi împreună socotit; Viaţă şi de viaţă făcător; Lumină şi de lumină dătător; Binele însuşi şi Izvor de bunătate; prin Care Tatăl Se cunoaşte şi Fiul Se preaslăveşte, şi de toţi se ştie: o putere, o unire şi o închinare a Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt este Lumină şi Viaţă şi Izvor viu, înţeles cu mintea, Duhul înţelepciunii, Duhul înţelegerii, bun, drept, înţelegător, stăpînitor, curăţitor de păcate; Dumnezeu şi îndumnezeitor, foc din foc purcezător; grăitor, lucrător, împărţitor de daruri; prin Care toţi proorocii şi dumnezeieştii apostoli, împreună cu mucenicii s-au încununat. Uimitoare auzire, neobişnuită priveliştе, foc care se împarte spre dăruirea de haruri (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mîntuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Ieşire cu cădelniţa.
Lumină lină...

PROCHIMEN

Glasul al 7-lea:

Cine este Dumnezeu mare, ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, Care faci minuni.

Stihuri:

Cunoscută ai făcut între popoare puterea Ta.

Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Şi am zis: acum am început; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preainalt.

Strana I:

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?...

Strana II:

Tu eşti Dumnezeu, Care faci minuni.

După aceasta diaconul sau preotul zice:

Iară şi iară, plecînd genunchii noştri, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne miluieşte.

Iar noi, plecînd genunchii la pămînt şi fiind cu capetele descoperite, preotul citeşte dintre uşile împărăteşti rugăciunile ce urmează, cu glas mare în auzul tuturor:

RUGĂCIUNEA ÎNTÎI

Doamne, Cel ce eşti prea curat, neîntinat, fără de început, nevăzut, necuprins, de nepătruns cu mintea, neschimbat, neîntrecut, nemăsurat şi fără de răutate: Care singur ai nemurire, locuind în lumina cea nepropiată; Cel ce ai făcut cerul şi pămîntul şi marea şi toate cele zidite într-însele; Care plineşti cererile, mai înainte de cerere; Ţie ne rugăm şi pe Tine Te chemăm, Stăpîne, Iubitorule de oameni, Părintele Domnului şi Dumnezeului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfînt şi din pururea Fecioara Maria, Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu; Care, mai întîi în cuvinte învăţînd, iar mai pe urmă şi cu fapte arătînd, cînd a răbdat patima cea mîntuitoare, ne-a dat pildă nouă, smeriţilor şi păcătoşilor şi nevrednicilor robilor Tăi, să-Ţi aducem Ţie rugăciuni, cu grumajii şi cu genunchii plecaţi, pentru păcatele noastre şi pentru greşelile cele din neştiinţă ale credincioşilor.

Însuţi, mult Milostive şi Iubitorule de oameni, auzi-ne pe noi în orice zi Te vom chema, dar mai ales în ziua aceasta a Cincizecimii, în care Domnul nostru Iisus Hristos, după ce S-a înălţat la ceruri şi a şezut de-a dreapta Ta, Dumnezeule şi Părinte, a trimis peste sfinţii Săi ucenici şi apostoli pe Duhul Sfînt, Care S-a aşezat peste fiecare dintr-înşii, şi s-au umplut toţi de harul Lui cel neîmputinat, şi au grăit într-alte limbi măreţiile Tale şi au proorocit. Deci, auzi-ne pe noi, care acum ne rugăm Ţie, şi adu-Ţi

aminte de noi, smeriţii şi osîndiţii, şi alungă robia sufletelor noastre, Cel ce cu milostivirea Ta mijloceşti pentru noi. Primeşte-ne pe noi, care cădem înaintea Ta şi strigăm: Greşit-am! Înaintea Ta sîntem puşi din pîntecele maicii noastre; Tu eşti Dumnezeul nostru. Dar, pentru că s-au scurs întru zădărnicie zilele noastre, am pierdut ajutorul Tău, şi ne aflăm lipsiţi de toată apărarea. Totuşi, nădăjduind în îndurările Tale, strigăm: Păcatele tinereţilor noastre şi ale neştiinţei nu le pomeni, şi de cele ascunse ale noastre, curăţeşte-ne pe noi. Nu ne lepăda pe noi în vremea bătrîneţilor; cînd slăbeşte tăria noastră, nu ne părăsi pe noi. Mai înainte de a ne întoarce în pămînt, învredniceşte-ne să ne întoarcem la Tine şi caută spre noi cu bunăvoinţă şi, cu har. Cumpăneşte fărădelegile noastre cu îndurările Tale; pune adîncul îndurărilor Tale împotriva mulţimii păcatelor noastre. Caută din înălţimea Ta cea sfîntă, Doamne, spre poporul Tău, care stă înainte şi aşteaptă de la Tine multă milă. Cercetează-ne pe noi cu bunătatea Ta. Izbăveşte-ne pe noi de tirania diavolului. Întăreşte viaţa noastră cu poruncile Tale cele sfinte şi sfinţitoare. Înger credincios păzitor pune poporului Tău şi pe toţi ne adună întru împărăţia Ta. Dă iertare celor ce nădăjduiesc întru Tine. Iartă-le lor şi nouă păcatele. Curăţeşte-ne cu lucrarea Sfîntului Tău Duh. Strică meşteşugirile vrăjmaşului cele împotriva noastră.

Adaugă apoi şi

RUGACIUNEA A DOUA

Binecuvîntat eşti, Doamne, Stăpîne Atotţiitorule, Care ai luminat ziua cu lumină de soare şi noaptea ai făcut-o să lucească cu sclipiri de foc; Care ne-ai învrednicit pe noi să trecem lungimea zilei şi să ne apropiem de începutul nopţii. Ascultă rugăciunea noastră şi a tot poporului Tău, şi ne iartă nouă, tuturor, păcatele noastre cele de voie şi cele fără de voie. Primeşte rugăciunile noastre cele de seara şi trimite mulţimea milei Tale şi a îndurărilor Tale peste moştenirea Ta. Ocroteşte-ne pe noi cu Sfinţii Tăi îngeri; întrarmează-ne pe noi cu armele dreptăţii Tale. Îngrădeşte-ne pe noi cu adevărul Tău; păzeşte-ne cu puterea Ta; mîntuieşte-ne de toată primejdia şi de tot vicleşugul celui potrivnic; şi ne dăruieşte nouă şi această seară, cu noaptea ce vine, ca în toate zilele vieţii noastre, desăvîrşită, sfîntă, cu pace, fără de păcat, fără sminteală, fără năluciri; pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor Sfinţilor, care din veac Ţi-au plăcut Ţie.

Apoi diaconul zice:

Apără, mîntuieşte, miluieşte, ridică-ne şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata, Slăvita, Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi Sfinţii pomenind-o, pe noi înşine şi unul pe altul, şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Vosglas:

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mîntui pe noi, Doamne Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi diaconul zice:

Să zicem toţi, din tot sufletul şi din tot cugetul nostru, să zicem.

Strana: Doamne miluieşte.

Doamne, Atotţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Preasfinţitul (Arhi-) Episcopul (şi Mitropolitul) nostru (N)], pentru sănătatea şi mîntuirea lui.

Încă ne rugăm pentru Conducătorii Republicii Socialiste România, pentru sănătatea şi pentru mîntuirea lor.

Încă ne rugăm pentru fericiţii şi pururea pomeniţii ctitori ai sfîntului locaşului acestuia, şi pentru toţi cei mai dinainte adormiţi părinţi şi fraţi ai noştri, dreptmăritori creştini, care odihnesc aici şi pretutindenea.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri şi fac bine în sfînta şi întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cîntă şi pentru poporul ce stă înainte şi aşteaptă de la Tine mare şi bogată milă.

Încă ne rugăm pentru toţi fraţii noştri şi pentru toţi dreptcredincioşii creştini.

Vosglas:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi diaconul zice:

Iară şi iară, plecînd genunchii noştri, Domnului să ne rugăm.

Şi preotul citeşte:

RUGACIUNEA A TREIA

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care încă întru această viaţă şi cu noi fiind, ai dat oamenilor pacea Ta şi darul Preasfîntului Duh Îl dăruieşti pururea celor credincioşi, spre moştenire nestricată, iar astăzi, mai arătat, ai trimis acest dar ucenicilor şi apostolilor Tăi, şi ai întărit buzele lor cu limbi de foc, prin care toţi, primind cunoştinţa de Dumnezeu în a sa limbă, în auzul urechilor, ne-am luminat cu lumina Duhului şi am scăpat din înşelăciune, ca dintr-un întuneric; şi prin împărţirea limbilor celor văzute, de foc, cu lucrarea cea mai presus de fire, ne-am învăţat a crede în Tine şi ne-am luminat a Te cuvînta pe Tine Dumnezeu, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfînt: o Dumnezeire, o Putere şi o Stăpînire. Tu, dar, Cel ce eşti raza Tatălui şi

chipul neschimbat şi nemutat al fiinţei şi al firii Lui, Izvorul înţelepciunii şi al harului, deschide-mi şi mie păcătosului buzele şi mă învaţă, cum se cuvine şi pentru ce se cade să mă rog. Că Tu eşti Cel ce ştii mulţimea cea multă a păcatelor mele, dar milostivirea Ta va covîrşi noianul acestora; că, iată, cu frică stau înaintea Ta, punînd deznădăjduirea sufletului meu în faţa adîncului milei Tale. Îndreptează viaţa mea, Cel ce îndreptezi toată făptura cu cuvîntul şi cu puterea cea negrăită a înţelepciunii, Cel ce eşti liman lin al celor cuprinşi de valuri, şi-mi arată calea pe care să merg. Dă gîndurilor mele duhul înţelepciunii Tale; dăruieşte nepriceperii mele duhul înţelegerii; adumbreşte faptele mele cu duhul temerii de Tine, duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele şi cu duh stăpînitor întăreşte alunecarea cugetului meu. Ca în toate zilele, fiind îndreptat, cu Duhul Tău cel bun, spre ceea ce este de folos, să mă învrednicesc a împlini poruncile Tale şi pururea să-mi aduc aminte de venirea Ta cea slăvită, care va cerceta faptele noastre; şi să nu mă laşi ca să mă amăgesc cu plăcerile cele stricăcioase ale lumii acesteia, ci întăreşte-mă să doresc cîştigarea bunătăţilor celor viitoare. Că Tu ai zis, Stăpîne: Oricîte va cere cineva întru numele Tău, fără împiedicare va lua de la Dumnezeu, Părintele cel împreună veşnic cu Tine.

Pentru aceasta, şi eu, păcătosul, la pogorîrea Sfîntului Tău Duh, mă rog bunătăţii Tale: Cîte am cerut, dă-mi mie spre mîntuire. Aşa, Doamne, Care eşti dăruitor bun şi bogat, dătător de toată facerea de bine, că Tu eşti Cel ce dai mai mult decît cerem. Tu eşti îndurător, miluitor, părtaş fără de păcat al trupului nostru şi Te pleci cu iubire şi milostivire spre cei care-şi pleacă la Tine genunchii, curăţind păcatele noastre. Pentru aceasta dă, Doamne, poporului Tău, îndurările Tale; auzi-ne pe noi din cerul cel sfînt al Tău; sfinţeşte-ne pe noi cu puterea dreptei Tale celei mîntuitoare; acoperă-ne pe noi cu acoperămîntul aripilor Tale; nu trece cu vederea făptura mîinilor Tale. Ţie Unuia am greşit, dar Ţie unuia şi slujim. Nu ştim să ne închinăm vreunui dumnezeu străin, nici să tindem mîinile noastre, Stăpîne, la alt dumnezeu. Iartă-ne nouă greşelile, primeşte rugăciunile noastre, cele cu plecare de genunchi, tinde-ne nouă, tuturor, mînă de ajutor. Primeşte rugăciunea tuturor ca o tămîie bine-primită, ce se înalţă

înaintea împărăţiei Tale celei prea bune.

În continuare, preotul citeşte şi

RUGĂCIUNEA A PATRA

Doamne, Doamne, Care ne-ai izbăvit pe noi de toată săgeata ce zboară ziua, izbăveşte-ne pe noi şi de tot lucrul ce umblă în întuneric. Primeşte ca o jertfă de seară înălţările mîinilor noastre. Învredniceşte-ne să trecem şi vremea nopţii fără de prihană, neispitiţi de rele; şi ne izbăveşte pe noi de toată tulburarea şi îngrozirea ce ne vine de la diavol. Dăruieşte sufletelor noastre umilinţă şi cugetelor noastre grijă de întrebarea ce ni se va face la Judecata cea înfricoşătoare şi dreaptă. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre şi omoară păcatul din mădularele noastre cele pămînteşti; ca şi întru liniştea somnului să ne luminăm cu gîndirea la judecăţile Tale. Întoarce de la noi toată nălucirea necuvioasă şi pofta cea vătămătoare. Şi ne scoală pe noi, la vremea rugăciunii, întăriţi în credinţă şi sporind întru poruncile Tale.

Apoi diaconul zice:

Apără, mîntuieşte, miluieşte, ridică-ne şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata, Slăvita, Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi Sfinţii pomenind-o, pe noi înşine şi unul pe altul, şi toată viaţa noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm.

Vosglas:

Cu bunăvoirea şi cu harul Unuia Născut Fiului Tău, cu Care bine eşti cuvîntat, împreună cu Preasfîntul şi Bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Şi îndată: Învredniceşte-ne Doamne...

După aceasta diaconul zice:

Iară şi iară, plecînd genunchii noştri, Domnului să ne rugăm.

Apoi preotul citeşte:

RUGĂCIUNEA A CINCEA

Izvorule cel pururea izvorîtor de viaţă şi de lumină, Putere ziditoare, împreună-veşnică cu Tatăl, Cel ce ai plinit cu prisosinţă, toată rînduiala cea pentru mîntuirea oamenilor, Hristoase, Dumnezeul nostru; Care ai rupt legăturile cele nedezlegate ale morţii şi încuietorile iadului, zdrobind mulţimea duhurilor celor viclene; Cel ce Te-ai adus pe Tine pentru noi jertfă nevinovată, dîndu-Ţi spre junghiere trupul cel prea curat, neatins şi neîntinat de nici un păcat; şi prin această înfricoşătoare şi negrăită jertfire ne-ai dăruit nouă viaţa de veci; Cel ce Te-ai pogorît în iad şi ai sfărîmat încuietorile cele veşnice, şi celor ce şedeau întru întuneric le-ai arătat ieşire, iar pe şarpele cel din adînc, începătorul răutăţii, l-ai vînat cu înţeleaptă meşteşugire

dumnezeiască şi l-ai legat cu lanţurile întunericului, în tartar, şi l-ai închis cu puterea Ta cea nemăsurată în focul cel nestins şi întru întunericul cel mai din afară, Înţelepciunea Tatălui, Cea cu nume mare, Cel ce Te-ai arătat mare Ajutător al celor năpăstuiţi şi ai luminat pe cei ce şedeau întru întuneric şi în umbra morţii, Tu, Doamne al slavei celei veşnice, Fiule iubit al Părintelui Celui Preaînalt, Lumină veşnică din Lumina veşnică, Soare al dreptăţii, auzi-ne pe noi care ne rugăm Ţie: Odihneşte sufletele robilor Tăi, ale părinţilor şi fraţilor noştri, care au adormit mai-nainte, şi ale celorlalte rudenii după trup, şi ale tuturor celor de o credinţă cu noi, pentru care şi facem acum pomenire; că stăpînirea Ta este peste toţi şi în mîna Ta ţii toate marginile pămîntului.

Stăpîne Atotţiitorule, Dumnezeule al părinţilor şi Doamne al milei, Făcătorule al neamului celui muritor şi al celui nemuritor şi a toată firea omenească, ce se zideşte şi iarăşi se strică: al vieţii şi al morţii, al trăirii celei de aici şi al mutării celei de acolo; Cel ce măsori anii celor vii şi rînduieşti ceasurile morţii; Care duci şi scoţi din iad; Cel ce legi întru neputinţă şi deslegi întru putere; Care tocmeşti cele de aici spre trebuinţă şi orînduieşti cu folos cele viitoare; Care ai însufleţit cu nădejdea învierii pe cei vătămaţi cu boldul morţii, Însuţi, Stăpîne al tuturor, Dumnezeule, Mîntuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pămîntului şi a celor ce sînt pe mare departe, Care şi în această mai de pe urmă, mare şi mîntuitoare zi a Cincizecimii ai arătat nouă taina Sfintei, Celei de o fiinţă şi pururea veşnice, nedespărţite şi neamestecate Treimi, şi ai vărsat pogorîrea şi venirea Sfîntului şi de viaţă Făcătorului Duh, în chip de limbi de foc, peste Sfinţii Tăi Apostoli; şi punîndu-i pe ei vestitori ai credinţei noastre celei creştineşti, i-ai arătat mărturisitori şi propovăduitori ai învăţăturii celei adevărate despre Dumnezeu; Care şi la acest praznic, cu totul desăvîrşit şi mîntuitor, ai binevoit a primi rugăciuni de mijlocire pentru cei ţinuţi în iad, dîndu-ne mari nădejdi că vei trimite uşurare şi mîngîiere celor cuprinşi de întristări apăsătoare, auzi-ne pe noi, smeriţii robii Tăi, care ne rugăm Ţie, şi odihneşte sufletele robilor Tăi, celor mai dinainte adormiţi, în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea; aşază sufletele lor în locaşurile drepţilor şi fă-i vrednici de pace şi de iertare. Că nu morţii Te vor lăuda pe Tine, Doamne, şi nici cei din iad vor îndrăzni a-Ţi aduce Ţie mărturisire, ci noi, cei vii, Te binecuvîntăm, Te rugăm, şi aducem Ţie rugăciuni de milostivire şi jertfe pentru sufletele lor.

Adaugă şi

RUGĂCIUNEA A ŞASEA

Dumnezeule, Cel mare şi veşnic, Cel sfînt şi iubitor de oameni, Care ne-ai învrednicit pe noi să stăm şi în acest ceas înaintea slavei Tale celei neapropiate, spre cîntarea şi lauda minunilor Tale, îndură-Te de noi, nevrednicii robii Tăi, şi ne dă nouă har, ca să-Ţi aducem Ţie, cu inimă înfrîntă şi smerită, slăvirea cea întreit sfîntă şi mulţămită pentru darurile Tale cele mari, pe care le-ai făcut şi le faci totdeauna nouă. Adu-Ţi aminte, Doamne, de neputinţa noastră şi nu ne pierde pe noi pentru fărădelegile noastre, ci fă milă mare cu noi smeriţii, ca, scăpînd de întunericul păcatului, să umblăm în lumina dreptăţii şi, înarmîndu-ne cu armele luminii, să vieţuim nebîntuiţi de toată meşteşugirea vicleanului, şi cu îndrăzneală să Te preamărim pentru toate, pe Tine, Unul Dumnezeul Cel adevărat şi iubitor de oameni. Căci cu adevărat şi cu dreptate este o mare taină a Ta, Stăpîne şi Făcătorul tuturor, risipirea cea vremelnică a făpturilor Tale, şi după aceea alcătuirea din nou şi odihna cea de veci. Ţie Îţi mulţumim pentru toate: pentru intrarea noastră în lumea aceasta şi pentru ieşirea din ea, care, după făgăduinţa Ta cea nemincinoasă, ne arvuneşte nouă de mai înainte nădejdea învierii şi a vieţii celei nestricăcioase, pe care fă ca să o dobîndim, la a doua venire a Ta, ce va să fie. Că Tu eşti şi Începătorul învierii noastre şi Judecătorul nemitarnic şi iubitor de oameni al celor făcute în viaţă, Stăpîn şi Domn al răsplătirii; Care Te-ai făcut asemenea nouă, părtaş trupului şi sîngelui, prin smerirea cea mai adîncă, şi ai avut inimă plină de milostivire pentru pătimirile noastre cele fără de osîndă, prin aceea că Însuţi le-ai cercat de bunăvoie, Însuţi fiind cercat prin cele pătimite, Te-ai făcut ajutător de bunăvoie nouă, celor supuşi la încercări; pentru care ne-ai şi adus pe noi la a Ta nepătimire.

Primeşte deci, Stăpîne, cererile şi rugăciunile noastre, şi odihneşte pe toţi părinţii fiecăruia, pe maici, pe fraţi şi pe surori, pe fii, pe cei dintr-o rudenie şi dintr-o seminţie, şi toate sufle-

tele care au adormit mai înainte întru nădejdea învierii şi vieţii de veci; şi aşază sufletele şi numele lor în cartea vieţii, în sînurile lui Avraam, ale lui Isaac şi ale lui Iacov, în latura celor vii, în împărăţia cerurilor, în raiul desfătării, ducîndu-i pe toţi, prin îngerii Tăi cei luminaţi, întru sfintele Tale locaşuri; şi ridică şi trupurile noastre, în ziua în care ai hotărît, după făgăduinţele Tale cele sfinte şi nemincinoase. Că nu este, Doamne, moarte, pentru robii Tăi, cînd ieşim din trup şi venim la Tine, Dumnezeule, ci mutare de la cele mai pline de întristare la cele mai bune şi mai vesele, şi odihnă şi bucurie. Iar de am şi greşit Ţie ceva, fii milostiv nouă şi acelora, pentru că înaintea Ta nimeni nu este scutit de întinăciune, chiar de ar fi viaţa lui doar o singură zi. Că numai Tu singur Te-ai arătat pe pămînt fără de păcat, Domnul nostru Iisus Hristos, prin Care toţi nădăjduim să dobîndim milă şi iertare de păcate. Pentru aceasta, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, dezleagă, lasă şi ne iartă nouă şi acelora, căderile în păcate, cele cu voie şi cele fără de voie, cele cu ştiinţă şi cele fără ştiinţă, cele arătate şi cele ascunse, cele cu lucrul şi cele cu gîndul, cele cu cuvîntul şi cele din toate umbletele şi mişcările noastre. Şi celor care s-au mutat de aici, dăruieşte-le izbăvire şi iertare; iar pe noi, care sîntem aici, ne binecuvîntează, sfîrşit bun şi paşnic dăruindu-ne nouă şi la tot poporul Tău, şi, revărsînd asupra noastră îndurările milei şi ale iubirii de oameni, la venirea Ta cea înfricoşătoare şi de temut, fă-ne vrednici împărăţiei Tale.

Adaugă şi

RUGĂCIUNEA A ŞAPTEA

Dumnezeule cel mare şi preaînalt, Care singur ai nemurire şi locuieşti în lumina cea neapropiată; Cel ce ai făcut toată zidirea cu înţelepciune; Cel ce ai despărţit lumina de întuneric şi ai pus soarele spre stăpînirea zilei, iar luna şi stelele spre stăpînirea nopţii; Cel ce ne-ai învrednicit pe noi, păcătoşii, ca şi în ziua de astăzi să întîmpinăm faţa Ta întru mărturisire şi să-Ţi aducem slujbă de seară; Însuţi, Iubitorule de oameni, Doamne, îndreptează rugăciunea noastră ca tămîia înaintea Ta şi o primeşte ca pe o mireasmă cu bun miros. Şi ne dă nouă această seară de acum şi ziua care vine, cu pace. Înarmează-ne cu armele luminii. Izbăveşte-ne pe noi de frica de noapte, şi de tot lucrul ce se petrece în întuneric; şi ne dăruieşte nouă somnul, pe care ni l-ai dat spre odihnă, pentru neputinţa noastră, ferit de toată nălucirea diavolească. Aşa, Stăpîne al tuturor, Dătătorule de bunătăţi, ca şi întru aşternuturile noastre umilindu-ne, să pomenim şi noaptea numele Tău cel preasfînt, şi cu gîndirea la poruncile Tale fiind luminaţi, să ne sculăm cu bucurie sufletească, spre slăvirea bunătăţii Tale, aducînd milostivirii Tale cereri şi rugăciuni pentru păcatele noastre şi ale întreg poporului Tău, pe care, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu milă îl cercetează.

Apoi diaconul zice:

Apără, mîntuieşte, miluieşte...

Pe Preasfînta, Curata...

Vosglas:

Că Tu eşti odihna sufletelor şi a trupurilor noastre, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

După aceea zice diaconul:

Să plinim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului.

Apără, mîntuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Seara toată desăvîrşită, sfîntă, cu pace şi fără de păcate, la Domnul să cerem.

Înger de pace, credincios, îndreptător...

Milă şi iertare de păcate şi de greşelile noastre...

Cele bune şi de folos sufletelor noastre...

Cealaltă vreme a vieţii noastre în pace...

Sfîrşit creştinesc vieţii noastre, fără de patimă...

Pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata...

Vosglas:

Că bun şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Preotul: Pace tuturor. Strana: Şi duhului tău.

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Preotul zice în taină această rugăciune (a plecării capetelor):

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai plecat cerurile şi Te-ai pogorît pentru mîntuirea neamului omenesc, caută spre robii Tăi şi spre moştenirea Ta; că Ţie, Judecătorului celui înfricoşător şi iubitor de oameni, şi-au plecat robii Tăi capetele şi şi-au smerit grumajii lor, aşteptînd nu ajutorul cel de la oameni, ci nădăjduind mila Ta şi cerînd mîntuirea Ta; pe care păzeşte-i, în toată vremea, şi în această seară şi în noaptea ce vine, de tot vrăjmaşul şi de toată lucrarea potrivnică a diavolului, de cugete deşarte şi de gînduri rele.

Vosglas:

Ţie stăpînirea împărăţiei Tale binecuvîntată şi preaslăvită, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile idiomele, glasul al 3-lea:

Acum limbile s-au făcut tuturor spre semn, în chip vădit; că Iudeii, dintre care este după trup Hristos, bo-

lind de necredință, au căzut din harul lui Dumnezeu ; iar noi, cei dintre păgîni, ne-am învrednicit de lumina cea dumnezeiască, întărindu-ne prin cuvintele ucenicilor, care au vestit slava lui Dumnezeu, Binefăcătorul tuturor ; cu care plecînd inimile și genunchii, cu credință să ne închinăm Mîntuitorului sufletelor noastre, întărindu-ne prin Duhul Sfînt.

Stih : Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Acum Duhul cel Mîngîietor S-a vărsat peste tot trupul ; că începînd cu ceata Apostolilor, de la dînșii, prin împărtășire, a revărsat harul asupra credincioșilor ; și încredințează venirea Lui cea puternică, împărțind ucenicilor limbile cele în chip de foc, spre lauda și slava lui Dumnezeu. Pentru aceasta, luminîndu-ne inimile cu priceperea și întărindu-ne în credință prin Sfîntul Duh, ne rugăm să se mîntuiască sufletele noastre.

Stih : Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-l lua de la mine.

Acum apostolii lui Hristos se îmbracă cu putere de sus; că Mîngîietorul îi înnoiește pe dînșii, înnoindu-Se întru ei prin înnoire de taină a cunoștinței ; pe care propovăduind-o cu graiuri streine și cu sublime cuvinte, ne învață să cinstim Ființa cea veșnică și una, în trei Ipostasuri, a lui Dumnezeu, Binefăcătorul tuturor. Pentru aceasta, luminîndu-ne cu învățăturile acelora, să ne închinăm Tatălui și Fiului și Duhului Sfînt, rugîndu-ne să se mîntuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

Veniți, noroadelor, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei Ipostasuri : Fiului în Tatăl, împreună cu Sfîntul Duh. Că Tatăl a născut din veci pe Fiul, Cel împreună-veșnic și împreună pe scaun șezător ; și Duhul Sfînt era în Tatăl, preaslăvit împreună cu Fiul : o Putere, o Ființă, o Dumnezeire, Căreia toți închinîndu-ne, zicem: Sfinte Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut prin Fiul cu împreună-lucrarea Sfîntului Duh ; Sfinte tare, prin Care pe Tatăl am cunoscut și prin Care Duhul Sfînt a venit în lume ; Sfinte fără de moarte, Duhule Mîngîietor, Cel ce din Tatăl purcezi și în Fiul Te odihnești, Treime Sfîntă, slavă Ție !

După aceea : Acum slobozește pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfîntă Treime..., Tatăl nostru..., și îndată troparul Praznicului, glasul al 8-lea :

Bine ești cuvîntat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițîndu-le lor Duhul Sfînt. Și printr-înșii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ție !

Și otpustul acesta :

Cel ce din sînurile Tatălui S-a deșertat pe Sine și din cer pe pămînt S-a pogorît și a luat toată firea noastră cea omenească și a îndumnezeit-o, iar după aceea iarăși S-a suit la ceruri și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu și Tatălui, și a trimis, peste Sfinții Săi Ucenici și Apostoli, pe Duhul cel dumnezeiesc și sfînt, Cel de o ființă și de o putere, întocmai slăvit și împreună-veșnic ; și printr-Însul i-a luminat pe ei și prin ei pe toată lumea ; Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei și celei cu totul fără prihană Sfintei Sale Maici, ale Sfinților, slăviților și întru tot lăudaților, de Dumnezeu propovăduitorilor și purtătorilor de Duh Apostoli, și ale tuturor Sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

LA PAVECERNIȚĂ

Se cîntă Canonul către Preasfîntul Duh. Irmosul de două ori și troparele pe 4. Alcătuire a lui Teofan.

Cîntarea 1, glasul 1.

Irmosul :

Din robia cea amară izbăvindu-se Israel, a «trecut marea cea neumblată ca pe uscat ; și văzînd pe «vrăjmaș înecat, a cîntat «cîntare lui Dumnezeu, ca «Unul Făcător de bine, Celui «ce a făcut minuni cu braț «înalt, că S-a preaslăvit».

Stih : Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție !

Duhule Sfinte, Cel dumnezeiesc, Care tuturor împarți daruri și toate le faci cu voia, insuflă-mi și mie harul Tău cel purtător de lumină, ca să Te slăvesc pe Tine, Cel ce ești lăudat împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Mîngîietorule, Cel ce cu însuflarea Ta cea sfîntă dai daruri Puterilor cerești, curățăă, ca un Bun, întinăciunea cugetului meu și-l umple de sfințenia Ta.

Slavă...

Sfinte Duhule, Cel dumnezeiesc, Cel ce ești izvorul credincios al vieții și riu de bunătăți al firii, mintea mea cea omorîtă, făcînd-o vie cu lucrarea Ta, ridic-o, să cînte Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Biserică lui Dumnezeu ai fost, Fecioară, cu venirea Duhului Sfînt, ceea ce ești cu dar dăruită ; și cu puterea Celui Preaînalt ai născut cu trup pe Cuvîntul, Cel fără de început.

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl «mai înainte de veci, și mai

«pe urmă din Fecioară în-«trupat fără sămînță, lui «Hristos Dumnezeu, să-I «strigăm: Cel ce ai înălțat «fruntea noastră, sfînt ești, «Doamne!»

Duhul Sfînt avînd, după ființă, puterea voiei împreună-lucrătoare, ca un Dumnezeu împreună-lucrător, pe cetele cele cerești, care sînt mai presus de lume, neîncetat le învață a striga: Sfînt ești, Doamne!

Cu cîntări neîncetate să slăvim cu un glas darul Duhului, Care a luminat pe grăitorii de Dumnezeu apostoli, prin suflare de vifor, și împreună cu cetele celor fără de trupuri, i-a învățat a striga: Sfînt ești, Doamne!

Slavă...

Slăvind o Stăpînire și o Dumnezeire, o Putere, o Începătorie și o Împărăție a Sfintei Treimi, cîntăm strigînd cu glasuri întreite: Sfînt ești, Doamne!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Car purtător de lumină și locaș luminat ai fost, ceea ce ești întru totul Curată și mai presus de heruvimi; că ai purtat pe Dumnezeu în brațele tale. Pentru aceasta toți strigăm către tine, Curată: Bucură-te, întru tot fericită!

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Toiag din rădăcina lui Iesei și floare dintr-însul, «Hristoase, din Fecioară ai «odrăslit, Cel lăudat, din «muntele cel cu umbră dea-«să. Venit-ai, întrupîndu-Te «din cea neispitită de băr-«bat, Cel fără de trup și «Dumnezeu; slavă puterii «Tale, Doamne!»

Mari lucruri ne-a dăruit nouă Duhul cel întru tot Sfînt; peste Apostoli a venit ca un Mîngîietor, ca un Bun, ca Cel ce toate le plinește; ca un Dumnezeu făcător, ca Cel ce pe toate le sfințește; ca Cel ce este Făcător a toate, ca un stăpîn și Însuși stăpînitor.

Pe scaunul părintesc șezînd, Hristoase, ai trimis ucenicilor Tăi pe Mîngîietorul, precum ai făgăduit, Mîntuitorule; și venind ca un Dumnezeu, i-a întrarmat pe dînșii cu putere, ca Unul Ce este împreună-lucrător a toate și de la Tatăl purcede.

Slavă...

Duhul cel întru tot Sfînt a învățat pe prooroci să grăiască, în limbi, cele viitoare; și tot El, prin glasul suflării de vifor, a luminat pe prea înțelepții Apostoli, să grăiască, în limbi, măririle lui Dumnezeu. Același Duh și acum împreună cu noi petrece.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ușă a Luminii celei cerești te numim pe tine, Maica lui Dumnezeu, prin care a intrat la noi Hristos. Frumos S-a arătat cu strălucirea Dumnezeirii, acoperit fiind cu îmbrăcămintea trupului, și nevăzut ca un Dumnezeu; iar trupește S-a văzut precum sîntem noi.

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, pe «Îngerul sfatului Tău celui «mare, dăruindu-ne pace, «l-ai trimis nouă. Deci, po-«vățuiți fiind la lumina cu-«noștinței de Dumnezeu, «din noapte mînecînd, Te «slăvim pe Tine, Iubitorule «de oameni».

O, Duhule al înțelepciunii și al temerii de Dumnezeu, Sfetnicule al adevărului și al înțelegerii, Cel ce dai pace, sălășluiește-Te întru noi, ca sfințindu-ne cu sălășluirea Ta, din noapte mînecînd, să Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Cel ce ții toate și ești Stăpîn al tuturor, Cel ce păzești făptura necăzută, dă-ne nouă sfințenie și luminare, ca, săturîndu-ne de lumina Ta, cea dată nouă, de noapte mînecînd, să Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Cel ce a scris de demult lui Moise poruncile Legii vechi, acum alcătuiește luminat Legea harului; că dumnezeiescul Mîngîietor venind, a scris-o în inimile apostolilor, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Blestemul strămoașei Eva s-a șters prin nașterea ta, Fecioară, din care a răsărit Hristos, Binecuvîntarea lumii; pentru aceasta, bucurîndu-ne și mărturisindu-te cu gura și cu inima, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te fericim.

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Din pîntece pe Iona ca pe un prunc l-a lepă-«dat fiara mării, precum l-a «primit; iar Cuvîntul, în «Fecioară sălășluindu-Se și «trup luînd, a ieșit lăsînd-o «nestricată; că Cel ce n-a «pătimit stricăciune, pe ce-«ea ce L-a născut, o a păzit «nevătămată».

Plinind făgăduința dată ucenicilor Tăi, Hristoase, le-ai trimis pe Duhul cel întru tot Sfînt, le-ai dăruit faceri de mari minuni și le-ai împărțit limbi de foc, ca să umple de cunoștința Ta pe toți cei ce vor veni la Tine.

Vino la noi, Duhule Sfinte, fă-ne părtași sfințeniei Tale,

luminii celei neînserate, vieții celei dumnezeiești și împărtășirii celei cu bun miros; că Tu ești Duhul adevărului, Care de la Tatăl purcede.

Slavă...

Mîntuiește, Mîngîietorule, pe cei ce cu credință cîntă venirea Ta cea cu dumnezeiască cuviință și curățește-i de toată spurcăciunea, ca un mult îndurat, și-i arată vrednici strălucirii Tale și cu lumina Ta, fă-i pe ei oglindă neîntinată, de Dumnezeu văzătoare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toată ceata proorocilor, cea de Dumnezeu în chip tainic însuflată, mai-nainte a grăit despre taina cea negrăită și dumnezeiască a întrupării lui Dumnezeu-Cuvîntul, cea din tine, Maică Fecioară; că prin tine s-a arătat prea adevărat sfatul cel mai-nainte de veci.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvîntul...

Preasfîntul Duh, pogorîndu-Se acum peste Apostoli în chip de foc, a umplut de spaimă mulțimile. Că grăind ei cu limbi de foc, Iubitorule de oameni, fiecare își auzea graiul limbii sale; pentru aceea și minunea era socotită ca o beție de către cei necredincioși, dar pentru cei credincioși lucru de mîntuire cu adevărat. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți, din destul, robilor Tăi iertare de greșeli.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii, în buna credință fiind crescuți, păgî«neasca poruncă nebăgin«d-o în seamă, de groaza «focului nu s-au spăimîntat; «ci în mijlocul văpăii stînd, «cîntau: Dumnezeul părinți«lor, bine ești cuvîntat».

Acum sorocul făgăduinței lui Hristos se împlinește, că venirea Duhului a arătat ucenicilor împărția limbilor, a Celui din Treime, Care a strălucit prea îndumnezeit.

De demult a fost risipită adunarea cea cu gînd rău a neamurilor, iar acum la un loc se adună, prin însăși lucrarea Sfîntului și de viață Făcătorului Duh, a Unuia din Treimea cea nedespărțită.

Slavă...

De sus purtîndu-se suflarea Sfîntului Duh, apostolii lui Hristos au vestit măririle lui Dumnezeu, preaslăvit, cu un glas cîntînd: Dumnezeule al părinților, bine ești cuvîntat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Chipul nașterii tale, celor trei tineri în cuptor li s-a arătat, fiind păziți nevătămați de foc. Iar pe tine, Ceea ce ai primit în pîntece Focul cel greu de suferit, te-a păzit curată, Dumnezeul părinților, Cel binecuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii «celei mai presus de fire; că «n-a ars pe tinerii pe care i-a «primit, precum nici focul «Dumnezeirii pîntecele «Fecioarei, în care a intrat. «Pentru aceasta, cîntînd să «strigăm: Să binecuvînteze «toată făptura pe Domnul, și «să-L preaînalțe întru toți «vecii!»

Sfinte Duhule, Cel ce purcezi de la Tatăl, dă sfințenie tuturor celor ce cred în Tine, că sfînt ești și dătător de sfințenie oamenilor. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînalțe întru toți vecii!

Dai dăruiri ca un făcător de bine, harul bunătăților, celor ce Te cîntă pe Tine, Mîngîietorule; că dătător de bunătăți ești și noianul bunătății. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînalțe întru toți vecii!

Slavă...

Domn făcător de viață este Duhul, singur de Sine mișcat, singur de Sine puternic, împărțind precum voiește darurile; singur stăpînitor, singur poruncitor și fără de început. Pentru aceasta, cîntînd să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînalțe întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine nu se va mira de marea mulțime a îndurărilor Tale celor bune, Cuvinte, Cel ce ești fără de început? Că pentru noi ai sărăcit, bogat fiind, și în pîntecele Sfintei Fecioare Te-ai sălășluit. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînalțe întru toți vecii!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Bucură-te, lauda fecioriei, bucură-te, Maică preacurată, pe care toată făp«tura cu dumnezeiești cîn«tări te mărim».

Iată ne-ai trimis alt Mîngîietor, pe Cel de o ființă cu Tine, Cuvinte, și cu Părintele Tău împreună pe scaun șezător.

Mîntuiește, Mîngîietorule, din ispite, pe cei ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu și slăvesc a Ta veșnicie.

Slavă...

Vino către noi, Mîngîietorule, împlinind a Ta mîngî-

iere, celor ce cîntă dumnezeiește slava Ta cea negrăită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă a lui Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană, pe cei ce te măresc și te cinstesc după vrednicie, izbăvește-i din ispite, cu rugăciunile tale.

În loc de: Cade-se să te fericim... se zice același irmos. După Sfinte Dumnezeule..., se citește Condacul Praznicului și celelalte ale Pavecerniței și otpustul.

LA UTRENIE

La Miezonoptică se pune troparul și condacul Praznicului.

Nu se citește rugăciunea pentru morți.

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de trei ori.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Praznicul cel după praznice și cel mai din urmă să-l prăznuim noi, credincioșii, în chip luminat; aceasta este Cincizecimea, plinirea făgăduinței și a sorocului. Că în aceasta focul Mîngîietorului S-a pogorît de-a dreptul pe pămînt, în chip de limbi, și a luminat pe ucenici, făcîndu-i cunoscători ai tainelor cerești. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Izvorul Duhului venind la cei de pe pămînt, împărțit în chip minunat, în rîuri purtătoare de foc, a rourat pe Apostoli, luminîndu-i; și focul le-a fost lor nor de rouă, care i-a luminat și flacără purtătoare de ploaie, prin care am primit harul, prin foc și prin apă. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Polieleul și Mărimurile, aceleași din Duminica Rusaliilor. Sedealna a treia din Duminica Rusaliilor. Antifonul 1 al glasului al 4-lea. Prochimenul din Duminica Rusaliilor. Toată suflarea... glasul al 4-lea, Evanghelia din Duminica Rusaliilor.

Psalmul 50.

Slavă..., Pentru rugăciunile Sfinților Apostolilor...

Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă Dumnezeule..., Stihira glasul al 6-lea: Împărate ceresc...

Canoanele Praznicului.

Întîiul Canon, glasul al 7-lea cu irmoasele pe 8 și al doilea, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 6.

Catavasie: Se cîntă irmoasele amînduror Canoanelor. După Cîntarea a 3-a se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvîntul...

Pogorîndu-Se acum Preasfîntul Duh peste Apostoli, în chip de foc, a umplut de spaimă mulțimile neamurilor; că în limbi de foc grăind ei, iubitorule de oameni, fiecare își auzea limba lui însuși; din care pricină cei necredincioși socoteau minunea beție, iar pentru cei credincioși era, adevărat, lucru de mîntuire. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți robilor Tăi, din destul, iertare de greșeli.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După Cîntarea a 6-a se cîntă Condacul și Icosul Praznicului.

SINAXAR

ÎN LUNEA RUSALIILOR, ADICĂ A SFÎNTULUI DUH

În această zi, în Lunea Rusaliilor, prăznuim pe însuși Preasfîntul de viață Făcătorul și întru tot puternicul Duh, Unul din Treime, Dumnezeu, Cel de o cinstire, de o ființă și de o slavă cu Tatăl și cu Fiul.

Stihuri:

Toată suflarea să slăvească pe Duhul Domnului, prin Care toate duhurile rele neputincioase să rămînă!

În ziua Cincizecimii S-a pogorît Duhul Sfînt, în ființă, în chip de limbi de foc, peste Sfinții Apostoli, în foișorul unde stăteau ei și s-a așezat peste fiecare dintr-înșii. Pentru cinstirea Sfîntului Duh, dumnezeiești Părinți, care pe toate bine le-au tocmit, cu prilejul Cincizecimii, au rînduit o sărbătoare deosebită, în această zi a Rusaliilor.

Mîntuitorul făgăduise înainte de patima Sa venirea Sfîntului Duh, zicînd: «De folos este ca Eu să Mă duc: că de nu Mă voi duce Eu, Mîngîietorul nu va veni». Și iarăși: «Voi ruga pe Tatăl și alt Mîngîietor va trimite vouă: Duhul adevărului, Care din Tatăl purcede». Iar după patimă, înainte de Înălțarea la cer, iarăși a zis: «Iar voi să rămîneți în Ierusalim, pînă cînd vă veți îmbrăca cu putere de sus». Deci, făgăduindu-le pe Mîngîietorul, acum îl L-a trimis.

Pe cînd Ucenicii se găseau în foișor, în ziua Cincizecimii, cam pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut pe neașteptate tunet din cer, în așa fel, încît a străbătut mulțimea adunată la Ierusalim, din toată lumea; și Duhul Sfînt S-a văzut în chip de limbi de foc, pogorînd nu numai peste cei doisprezece apostoli, ci și peste cei șaptezeci de ucenici; și aceștia au început să grăiască în limbi străine, fiecare dintre apostoli grăind limbile tuturor neamurilor. Astfel, nu numai cel de alt neam auzea pe apostol grăind în limba sa proprie, ci și apostolul înțelegea și grăia limba fiecărui neam. Din pricina aceasta mulțimea socotea că sînt beți; că neînțelegînd cum fiecare apostol poate grăi tuturor în limba fiecăruia, îl socotea pe acela beat. Alții, însă, se mirau zicînd: Ce înseamnă aceasta? Mulțimea, adunată la Ierusalim pentru praznic, era din toate părțile pămîntului: Parți, Mezi și Elamiți, care fuseseră robiți puțin mai înainte, de Antioh.

Deci, Duhul Sfînt a venit după ce au trecut zece zile de la Înălțare, iar nu îndată după Înălțare, spre a face pe Ucenici să-L aștepte cu și mai multă înflăcărare. Zic unii că în fiecare zi venea să se închine acelui Trup îndumnezeit cite una din cetele îngerilor. Deci, după împlinirea celor nouă zile, împăcarea fiind săvîrșită prin Fiul, într-a zecea zi, a venit în lume și Mîngîietorul. În ce privește pogorîrea Duhului după cincizeci de zile de la Paști, aceasta ar fi întru amintirea Legii vechi; că Israel a primit cele zece porunci după un timp de cincizeci de zile de la trecerea prin Marea Roșie. Să se mai țină seamă și de asemănări: Acolo era un munte, aici un foișor; acolo s-a văzut foc, aici limbi de foc; iar în locul tunetului și negurei din Sinai, aici s-a auzit un sunet de vifor năprasnic.

Duhul Sfînt S-a pogorît în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvîntul cel viu; sau pentru că apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea cuvîntului. S-a pogorît apoi, în chip de foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire, și S-a împărțit în limbi, pentru haruri. Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi, tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a împărțit multe limbi, ca să adune pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii. Faptul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cît mai mulți inși adunați și ca prin ei vestea să se răspîndească pretutindeni; apoi și pentru ca cei ce se aflau acolo de Paști și văzuseră cele săvîrșite atunci asupra lui Hristos, să aibă de ce să se minuneze. Faptul s-a petrecut apoi în ziua Cincizecimii, fiindcă se cuvenea ca tot în timpul în care se dăduse Legea cea veche, să se reverse și harul Duhului; după cum și Hristos făcuse în loc de Paștile

cel obișnuit săvîrșind un nou Paște propriu, Paștile cel adevărat.

Duhul nu S-a așezat pe buzele Apostolilor, ci pe capetele lor, căci capul este ocîrmuitorul și partea cea mai aleasă a trupului și cuprinde în el mintea, de la care și limba își trage graiul. Pe de altă parte, este ca și cum Duhul Și-ar lăsa glasul prin limbă, punîndu-Și mîinile asupra capetelor Apostolilor și așezîndu-i astfel învățători ai tuturor celor de sub soare. Că hirotonia se săvîrșește prin punerea mîinilor pe creștetul capului. Sunetul care a avut loc și focul s-a întîmplat din pricină că ele au fost și în Sinai, arătînd prin aceasta, că și atunci și acum Duhul este Același, dînd Legea și orînduind toate. Mulțimea s-a tulburat de vuietul suflării, fiindcă socotea că vine împlinirea tuturor celor prevestite de Iisus, Iudeilor, cu privire la nimicirea lor. Se spune «ca de foc», ca să nu cugete cineva despre Duhul Sfînt că ar fi avut vreo însușire trupească.

Apostolii au fost învinuiți de beție. Dar Petru, sculîndu-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducînd mărturie cuvîntul proorocului Ioil. Astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvîntul, ca la trei mii, să vină la Hristos.

Sfîntul Duh Se numește Mîngîietor, ca Unul Care are putere să ne mîngîie și să ne aline; căci pe El L-am primit în locul lui Hristos și printr-Însul avem și pe Hristos. Și El mijlocește, cu graiuri nespuse, pentru noi către Dumnezeu, ocrotindu-ne ca un iubitor de oameni, ca și Hristos, căci și Hristos este Mîngîietor. Că zice Apostolul: «Avem Mîngîietor către Dumnezeu pe Iisus». De aceea, Duhul Sfînt Se mai numește și «alt Mîngîietor». Se numește altul, pentru că este de aceeași ființă. Căci unul și altul se spune numai despre cei ce sînt de aceeași ființă. Despre cei ce sînt de ființe deosebite nu se poate grăi așa, fără să li se arate, îndată, și ființa pe care o au. Sfîntul Duh este întru toate una cu Tatăl și cu Fiul; de aceea, El este și Împreună-Ziditor a toate și chiar al Învierii aceleia viitoare, și face toate cîte voiește: sfințește, împarte, înnoiește, trimite, înțelepțește, unge pe proorocși, pe scurt zicînd toate, El fiind liber atotputernic, bun, drept, ocîrmuitor. Prin El este toată înțelepciunea, viața, mișcarea, orice participă la sfințenie și la orice fel de viață. Într-un cuvînt, toate cîte are Tatăl și Fiul are și El, afară de nenaștere și naștere, de vreme ce El purcede de la Tatăl.

Duhul revărsîndu-Se, așadar, peste tot trupul, lumea s-a umplut de tot felul de daruri și prin El toate neamurile au fost călăuzite la cunoștința lui Dumnezeu; și toată boala și toată neputința au fost alungate.

Hristos a dat Ucenicilor Săi Duhul în trei rînduri: înainte de patimă, dar nu prea vădit; mai vădit după Înviere — prin suflare; iar acum li L-a trimis pe El, în ființă; ceva mai mult, Duhul S-a pogorît luminîndu-i mai desăvîrșit și sfințindu-i pe ei; iar prin ei iarăși toate marginile lumii Și le-a apropiat.

Cu venirea Sfîntului Duh și pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

La Cîntarea a 9-a:

Nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci Stihirile și Stihirile Cîntării a 9-a din Canon.

Luminînda Praznicului, cea dintîi de două ori și cealaltă o dată.

LA LAUDE

Se pun Stihirile idiomele pe 4, glasul al 2-lea:

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii, și întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu întîi, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeul nostru (de două ori).

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii; și, plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne.

În curțile Tale, Doamne, plecîndu-ne genunchii sufletului și ai trupului, Te lăudăm credincioșii pe Tine, Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună fără de început, și pe Preasfîntul

Duh cel împreună-veșnic, Care luminează și sfințește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Odinioară limbile au fost amestecate pentru îndrăzneala zidirii turnului; iar acum limbile au fost înțelepțite pentru slava cunoștinței de Dumnezeu. Atunci a pedepsit Dumnezeu pe nelegiuiți pentru greșeală; acum Hristos a luminat pe pescari cu Duhul. Atunci s-a lucrat felurimea limbilor spre pedepsire; acum se reînnoiește înțelegerea spre mîntuirea sufletelor noastre.

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

Antifoanele ca și în ziua Praznicului din Duminica Rusaliilor.

La strană se cîntă după Vohod:

Înalță-Te, Doamne, întru puterea Ta, cînta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Mîntuiește-ne pe noi, Mîngîietorule Bune...

Apoi troparul: Bine ești cuvîntat Hristoase Dumnezeul nostru...

Și Condacul: Cînd Cel Preaînalt, pogorîndu-Se...

Și după Cîți în Hristos... se citește:

Apostolul, din Cartea către Efeseni:

Fraților, ca fiii luminii să umblați...

Evanghelia de la Matei:

Zis-a Domnul: Căutați să nu defăimați pe vreunul dintre acești mai mici...

CHINONICUL

Duhul Tău cel bun mă va povățui la pămîntul dreptății. Aliluia (de trei ori).

CADE-SE A ȘTI:

1. În miercurea și vinerea din săptămîna aceasta a Sfintei Cincizecimi, este dezlegare pentru monahi la brînză, pește, untdelemn și vin, iar pentru mireni și la carne.
2. Mijloceasurile și Canonul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu nu se mai citesc.
3. Cînd se va întîmpla Aflarea capului Sfîntului Ioan (25 mai), luni în ziua Duhului Sfînt, slujba lui se pune marți, cu a Praznicului, din Penticostar (vezi mai jos).

MARȚI

DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe șase, cîntînd întîi pe următoarele trei, ale Praznicului, glasul I.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Acum se înnoiesc limbile, spre a grăi, cît mai lămurit, mărețiile lui Dumnezeu, în graiuri felurite și în chip de foc, spre încredințarea tuturor celor de pe pămînt; acum spre semn a sosit neamurilor cu adevărat, mîntuirea.

Puterea cea de sus, pe care ai făgăduit să o trimiți, Hristoase, ucenicilor Tăi, plinind acum făgăduința, ai trimis pe Sfîntul Tău Duh, arătîndu-ne că Tu ești adevărul, și cei ce nădăjduiesc întru Tine, Bunule, cu adevărat nu vor rămîne de rușine.

Împlinindu-se sorocul, ai trimis lumii pe Mîngîietorul

Tău, în limbi ca de foc, să topească păcatele tuturor cu foc dumnezeiesc, și să ne dea nouă, celor ce cu credință Îl mărturisim ca Dumnezeu, adevărata împărtășire cu Dînsul.

Se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Prăznuim Cincizecimea și venirea Duhului, sorocul făgăduinței și împlinirea nădejdii. Cît de adîncă este taina! Cît de mare și de cinstită! Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule a toate, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea.

Podobie: Casa Efratului...

Precum ai făgăduit, Cuvinte, ai trimis cu adevărat, ucenicilor, pe Dumnezeiescul și Sfîntul Tău Duh și i-ai luminat pe dînșii.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Toată puterea dumnezeiescului Mîngîietor a arătat fără de veste, din cer, pe Apostoli prea înțelepți și grăitori de Dumnezeu.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Neamul celor de alte seminții era nedumerit, auzind pe dumnezeiești Apostoli mărind Treimea în limbile lor.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Cu graiurile celor de alt neam ai înnoit, Hristoase, pe Ucenicii Tăi, ca prin ele să Te propovăduiască pe Tine, Cuvîntul cel fără de moarte și Dumnezeu, Care dai sufletelor noastre mare milă.

Troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

LA UTRENIE

După: Dumnezeu este Domnul..., troparul Praznicului de două ori, Slavă..., al Sfîntului Și acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Așez laolaltă, laud, măresc și cinstesc pe Preasfîntul Duh, împreună cu Tatăl și cu Fiul, unindu-I după Dumnezeire și despărțindu-I după însușiri. Că așa a umplut El acum pe Apostolii lui Hristos și i-a înțelepțit să propovăduiască în toată lumea.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, același glas.

Harul Duhului a luminat pe ucenicii lui Hristos, pogorîndu-Se înfricoșător din cer în chip de foc, și luminători i-a arătat, ca să vestească o putere și o domnie a Sfintei Treimi, pe Care cu credință O slăvim.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul întîi al Praznicului, glasul al 7-lea cu irmoasele pe 8 și ale Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Cu raza dumnezeieștii Stăpînii luminîndu-și mintea ucenicii Tăi, Cuvinte, pe Duhul Sfînt în ființă L-au primit.

Stih: Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele.

Limbi ca de foc, văzute din înălțime, s-au pogorît împărțite peste Apostoli, luminîndu-i, iar nu arzîndu-i.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Venind la noi, de sus, Mîngîietorule, ca mai-nainte la apostoli, sfințește și mîntuiește pe cei ce Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Pe toate le dă Duhul Sfînt: izvorăște proorocii, sfințește pe preoți, pe cei necărturari i-a învățat înțelepciune, pe pescari teologi i-a arătat; toată rînduiala Bisericii o plinește. Cel ce ești de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Fiul, Mîngîietorule, slavă Ție!

Apoi: Bine este a ne mărturisi..., și celelalte. Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum. al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea 1 pe 6 din amîndouă Canoanele Praznicului.

MIERCURI

DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului; glas 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Cît de firesc, și cît de potrivit lucru este cerurilor celor cuvîntătoare a vesti neamurilor, cu limbi în chip de foc, slava lui Dumnezeu; a Celui ce a înfrumusețat cerurile cu foc și a luminat lumea cea văzută, împreună cu Fiul și cu Duhul.

Adunați fiind ucenicii lui Hristos în Sion, Preasfîntul Duh S-a pogorît peste dînșii în chip de foc, precum a fost făgăduința, și plini de foc i-a arătat, propovăduind ei, în învățături tainice, dogmele Treimii.

Sfîntul Duh venind, a făcut pe sfinții ucenici paloșe cerești ferecate, ca să sfințească Ziditorului pămîntul, tăind pe cei nelegiuiți, ca să nimicească săbiile celui viclean și să se mîntuiască sufletele noastre.

Se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credinţa cea adevărată, nedespărţitei Treimi închinându-ne; că Aceasta ne-a mîntuit pe noi.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea.

Podobie: Dat-ai semn...

Astăzi a venit lucrarea Preasfîntului Tău Duh, Doamne, peste apostolii Tăi; şi înţelepţi arătîndu-i, prin cunoştinţa de Dumnezeu, i-a umplut de fericită învăţătura Ta. Pentru aceasta, slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

Astăzi Duhul Tău cel atotputernic, Stăpîne, Cel de o fiinţă cu Tine, este trimis de la Tatăl în limbi de foc; şi împărţindu-Se peste apostolii Tăi, i-a pregătit să grăiască măreţiile Tale. Pentru aceasta slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Astăzi ai revărsat darurile Mîngîietorului Tău Duh, Mîntuitorule, dînd firii omeneşti să proorocească, precum ai zis, Cuvinte, şi împreună o ai învăţat să se închine Treimei celei nedespărţite. Pentru aceasta, slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Prin proroci ai vestit nouă calea mîntuirii, şi întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu eşti Dumnezeu întîi, Tu şi după acestea, şi în veci Tu eşti Dumnezeul nostru.

Troparul Sfîntului, Slavă..., Şi acum..., al Praznicului. Ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

După: Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfîntului, Şi acum..., iar al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină...

Venind Duhul Cel Sfînt prin a Sa putere, Hristoase, precum ai făgăduit apostolilor, a adunat limbile, cele osebite, ale amestecului tuturor neamurilor, într-o singură glăsuire laolaltă a credinţei în Treimea cea nezidită; ci sălăşluieşte-L şi întru noi, rugămu-ne Ţie, Bunule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Pogorîndu-Se acum Preasfîntul Duh peste Apostoli, în chip de foc, a umplut de spaimă mulţimile neamurilor; că în limbi de foc grăind ei, Iubitorule de oameni, fiecare auzea limba lui însuşi; din care pricină, cei necredincioşi socoteau minunea beţie, iar pentru credincioşi era, cu adevărat, lucru de mîntuire. Pentru aceasta, slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiţi robilor Tăi, din destul, iertare de greşeli.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al Praznicului, glasul al 4-lea, cu Irmoasele pe 8 şi al Mineiului pe 4; Condacul şi Lumînînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Duhul cel Preasfînt, Lumina care purcede din Lumină, a venit pe pămînt în limbi de foc, ca să ardă păcatele celor ce se închină cu credinţă Dumnezeirii, Celei în trei Ipostasuri.

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

Înnoieşte întru noi, Dumnezeule, pe Duhul cel Preasfînt, pe Care L-ai trimis mai de demult ucenicilor Tăi, Îndurate, întărindu-i să plinească în lume voile Tale cele mîntuitoare.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Pe Duhul cel Preasfînt cu credinţă să-L mărturisim Dumnezeu, strigînd: Nu Te îndepărta de la noi, Mîngîietorule, Cel ce dai mîntuire tuturor, şi sfinţeşti pe cei ce Te laudă pe Tine.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

În curţile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii; şi plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara şi dimineaţa şi la amiază; şi în toată vremea Te voi binecuvînta Doamne!

Troparul: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Slavă... al sfîntului Şi acum..., al Praznicului. Ectenia întreită şi otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 4-a pe 6, din amîndouă Canoanele Praznicului.

JOI
DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 şi se cîntă 3 Stihiri ale Praznicului şi 3 de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul 1.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Moise a văzut în rugul cel de foc din munte, pe Cel ce este; dar acum

pogoară Duhul, în chip de foc, şi la văzătorii de Dumnezeu şi înţelepţii apostoli, ca să arate lămurit, că un Dumnezeu este Cel ce a grăit şi atunci şi acum, întru aceeaşi unime a firii.

Cuvîntătorii cei de Dumnezeu însuflaţi, care chemau la apa dumnezeiescului botez, cu limbi în chip de foc au ars bîrfelile cuvîntătorilor celor păgîni, cu focul Duhului. Luminează-ne, dar, Mîngîietorule, şi pe noi, care cu credinţă Te mărturisim pe Tine Dumnezeu.

Şi pe cei ce slujeau Ţie în trup, Dumnezeul meu, cînd ai îmbrăcat în chip negrăit trupul cel de materie, i-ai înnoit înflăcărîndu-i cu focul Duhului, precum odinioară pe cei nematerialnici. Cît de mult eşti lăudat, cît de minunat eşti întru lucrurile Tale, Iubitorule de oameni!

Se adaugă şi trei Stihiri de la Mineiu.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

În curţile Tale, Doamne, plecîndu-ne genunchii sufletului şi ai trupului, Te lăudăm credincioşii pe Tine, Tatăl cel fără de început, şi pe Fiul cel împreună fără de început, şi pe Preasfîntul Duh cel împreună-veşnic, Care luminează şi sfinţeşte sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Duhul Sfînt, Cel deopotrivă puternic, împreună-şezător pe scaun, de o fiinţă şi împreună fără de început cu Tatăl şi cu Cuvîntul, Cel împreună-lucrător a toate, împreună-veşnic, preabun, a toate stăpînitor, a umplut pe ucenicii Cuvîntului şi i-a înţelepţit, ca să vestească neamurilor, cu glasuri în multe limbi, măreţiile lui Dumnezeu şi dogmele Treimii.

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

Cetele neamurilor, cele de multe seminţii, fiind întunecate de beţia necunoştinţei, Dumnezeu-Omule, numeau beţi pe ucenicii Tăi, cei ce propovăduiau în Duh cele dumnezeieşti, cu graiuri de multe limbi, împuţinînd beţia înşelăciunii; iar noi, cunoscîndu-Te pe Tine printr-înşii, Te mărturisim Dumnezeu, mîntuindu-ne.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Izvorule cel veşnic, Care de-a pururea ţîşneşti rîul cel de negrăit al bunătăţii; Apă vie pururea curgătoare, care Te reverşi în chip firesc, adapă cu valurile Tale sufletul meu, izbăvindumă de chinurile cuptorului

celui aprins, de încercările cele cumplite şi de pedeapsa focului.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Pe Treimea cea de o fiinţă cu cîntări să O slăvim: pe Tatăl şi pe Fiul împreună cu Sfîntul Duh; că aşa au propovăduit toţi proorocii şi apostolii cu mucenicii.

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfîntului, Şi acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău...

Iată s-au plinit proorocile proorocilor; că Mîngîietorul, Cel ce le-a descoperit lor, prin slabe licăriri, arătarea celor ce erau să fie, ca un Dumnezeu, S-a revărsat acum peste apostoli din belşug, iar printr-înşii, şi peste cei ce se închină, cu credinţă, Treimii Celei nezidite.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Lumina Duhului umplînd pe apostolii Tăi, Mîntuitorule, i-a arătat luminători, risipind negura eresurilor de pe pămînt şi luminînd sufletele credincioşilor, ca să slujească Tatălui şi Preasfîntului Duh, Care sfinţeşte pe cei ce se închină Ţie.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canoanele: cel dîntîi al Praznicului, glasul al 7-lea, cu irmoasele pe 8, şi al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul şi Lumininda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pogorîrea Duhului a luminat acum pe apostoli, văzută fiind de ei în limbile cele de foc, şi iscusiţi cuvîntători i-a arătat, propovăduind ei tuturor unimea Treimii celei adevărate şi de o fiinţă. Pentru aceasta, toate neamurile se minunau, văzînd pe cei mai-nainte prea neînvăţaţi, grăind răspicat lucruri de negrăit.

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

Stînd în foişor, apostolii au primit lucrarea Sfîntului Duh, suflarea cea repede, care a venit în limbi de foc; şi grăind, vorbeau lămurit, întărînd cu felurite învăţături cuvîntul harului că Dumnezeu adevărat este Hristos, Cel ce a pătimit de bunăvoie.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Precum ai trimis apostolilor dumnezeiescul dar al

Sfîntului Duh, dă-ni-l şi nouă astăzi, Doamne, rugămune, ca să lumineze inimile noastre de-a pururea, cu lumina venirii Sale. Ca toţi să înălţăm, luminat, cu glasuri neîncetate, cîntarea cea întreit sfîntă, lăudînd pe Treimea cea din fire nedespărţită.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii şi întru Apostoli a strălucit darul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu eşti Dumnezeu întîi, Tu şi după acestea, şi în veci Tu eşti Dumnezeul nostru.

LA LITURGHIE

Se pune, la Fericiri, Cîntarea a 5-a pe 6, din canonul Praznicului.

VINERI

DUPA RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile pe 6: ale Praznicului 3 şi de la Minei 3.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Duhul cel Sfînt, Care împarte harurile, a venit pe pămînt nu precum mai înainte în umbra Legii a strălucit în prooroci, ci în fiinţă S-a dăruit nouă acum, prin mijlocirea lui Hristos. Să ne curăţim inimile cu fapte bune, şi să primim venirea Lui, tainic luminîndu-ne.

Pe Duhul cel Sfînt nu-L lua de la noi, Iubitorule de oameni, ci dăruieşte harul Tău celor ce vieţuiesc cu vrednicie, ca să moştenim noi împărtăşirea Lui, cea pururea vecuitoare în suflet şi în inimă, făcîndu-ne pe noi biserici şi locaşuri ale Mîngîietorului, Iisuse Dumnezeul nostru, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Pe Duhul Sfînt, Cel ce sfinţeşte toate, cu bună cinstire să-L lăudăm şi cu credinţă să strigăm: Cel ce ai venit în lume cu bunăvoinţa Tatălui, nu Te depărta de la noi, cei ce ne închinăm Dumnezeirii Tale; arată-ne pe noi biserici ale bunătăţii Tale celei negrăite, şi sfinţeşte pe toţi cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Se adăugă trei Stihiri de la Minei.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 7-lea:

Avînd Mîngîietor la Tatăl pe Hristos-Dumnezeu, să ne închinăm cu credinţă celuilalt Mîngîietor, Duhului adevărului, Care a venit astăzi pe pămînt.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile glasul 1.

Podobie: Prea lăudaţilor Mucenici...

Pe Duhul cel Sfînt, Cel ce din Tatăl purcede şi în Fiul este închinat, prin Care toate se poartă şi se întăresc şi

se ţin în viaţă, şi viază, şi dăinuiesc, şi se mîntuiesc, să-L mărturisim ca pe un Dumnezeu. Mîngîietorule, Cel necuprins cu mintea, dăruieşte pace lumii Tale!

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

Duhul cel Sfînt, izvorul a toată bunătatea, a venit în fiinţă, să umple prin apostoli marginile pămîntului de cerească putere şi de dumnezeiască bunătate. Aceluia să-I strigăm: Mîngîietorule, Cel necuprins cu mintea, dăruieşte pace lumii Tale!

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta, şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Duhul Sfînt este cunoscut Dumnezeu de o fire şi împreună-şezător pe scaun cu Tatăl şi cu Cuvîntul, Lumină prea desăvîrşită, Care din Lumină a strălucit, din Tatăl cel fără de început, şi este venit prin Fiul. Acestuia să-I strigăm: Mîngîietorule dătător de viaţă, dăruieşte pace lumii Tale!

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea:

Cînd ai trimis pe Duhul Tău, Doamne, în timp ce apostolii stăteau, atunci fecioriii evreilor văzînd aceasta s-au tulburat de spaimă. Că îi auzeau pe dînşii grăind într-alte limbi străine, precum le dădea lor Duhul; că neînvăţaţi fiind, au fost făcuţi înţelepţi şi pe păgîni la credinţă vînîndu-i, ca nişte cuvîntători iscusiţi grăiau cele dumnezeieşti. Pentru aceasta, şi noi strigăm Ţie: Cel ce Te-ai arătat pe pămînt şi din înşelăciune ne-ai mîntuit, Doamne, slavă Ţie!

Troparul Sfîntului, Slavă... Şi acum..., al Praznicului, ectenia întreită şi otpustul.

LA UTRENIE

Troparul Praznicului de 2 ori, Slavă..., al Sfîntului, Şi acum..., iar al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

După scularea Ta cea din mormînt, Hristoase, şi după dumnezeiasca înălţare la înălţimile cereşti, ai trimis văzătorilor de Dumnezeu slava Ta, Îndurate, Duh drept înnoind ucenicilor Tăi. Pentru aceasta, Mîntuitorule, ca o alăută melodioasă, au făcut cunoscute tuturor, în chip tainic, cu arcuşul cel dumnezeiesc, cuvintele şi rînduiala Ta.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cei ce iubeau pe Mîntuitorul s-au umplut de bucurie, şi cei ce mai-nainte se temeau, îndrăzneală au luat. Că Duhul Sfînt S-a pogorît astăzi, de sus, peste casa

Ucenicilor şi fiecare dintre ei alte lucruri grăia către popoare. Că limbi văzute, ca de foc, s-au răspîndit peste ei şi nu i-au ars, ci mai mult i-au rourat.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al Praznicului, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8 şi al Minelului pe 4. Condacul, Icosul şi Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile glasul 1.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Ilie cel rîvnitor şi înflăcărat, purtat odinioară în slavă de carul cel de foc clocotitor, închipuia dumnezeiasca suflare care a strălucit acum din înălţime apostolilor în Sion, în chip văzut, prin care lumea s-a luminat.

Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

La un fel grăind, cu limbi în chipul focului, de dumnezeiasca rînduială a lui Hristos, toţi apostolii au luminat neamurile, să cinstească cu credinţă pe un Dumnezeu în trei feţe, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel Preasfînt.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Sioane Sfinte, maica tuturor bisericilor, întru care în chip de foc, Duhul Mîngîietor S-a pogorît înfricoşător peste Apostoli, bucură-te acum şi prăznuieşte Cincizecimea cea de lume dorită cu adevărat, veselindu-te împreună cu noi.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Împărate ceresc, Mîngîietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mîntuieşte, Bunule, sufletele noastre.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cintarea a 7-a şi a 8-a pe 6, din Canonul Praznicului

ODOVANIA
POGORIRII SFINTULUI DUH

IN SIMBĂTA CINCIZECIMII

La Vecernie, după psalmul de seară, cel obişnuit, se citeşte Catisma cea de rînd.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului, cele cîntate la însuşi Praznicul, pe 6. Şi se cîntă toată slujba Praznicului afară de paremii şi de vohod, după cum s-a arătat la odovania Praznicului Înălţării lui Hristos.

La Utrenie, se pune toată slujba Praznicului (afară de polieleu, antifoane şi Evanghelie). Catavasii, se cîntă irmoasele Canonului al doilea: Cu dumnezeiescul nor..., amîndouă strănile împreună. După a 3-a Cîntare se pune Sedelna Praznicului de două ori; după a 6-a Cîntare, se pune Condacul şi Icosul Praznicului. La Cîntarea a 9-a nu se cîntă Ceea ce eşti mai cinstită..., ci irmoasele Praznicului cu stihurile lor. După a 9-a Cîntare, se cîntă Luminînda Praznicului de 2 ori şi cealaltă, o dată. La

Laude se pun stihirile Praznicului glasul al 4-lea: Lucruri minunate au văzut astăzi..., Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea: Împărate ceresc..., Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., se cîntă troparul Praznicului: Bine eşti cuvîntat, Hristoase..., odată. Ectheniile şi otpustul. La otpust pomeneşte preotul pe Sfîntul a cărula este ziua.

La Ceasuri se citeşte troparul şi condacul Praznicului.

La Liturghie, la Fericiri, se pune Cintarea a 9-a, de la amîndouă Canoanele Praznicului, pe 8. După vohod se cîntă troparul Praznicului; Slavă..., Şi acum.... Condacul. Sfinte Dumnezeule..., prochimenul Praznicului.

Apostolul şi Evanghelia zilei. Chinonicul Praznicului: Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pămîntul dreptăţii, Aliluia.

CADE-SE A ŞTI:

Că de se va întîmpla, Aflarea cinstitului cap al Înaintemergătorului (25 mai) în această Simbătă dinaintea Duminicii Tuturor Sfinţilor, cînd se odovăieşte praznicul Cincizecimii (în anii în care Sfintele Paşti se serbează la 31 martie), atunci slujba Sfîntului se cîntă împreună cu a odovaniei Praznicului, aşa:

Vineri seara, se citeşte: Fericit bărbatul..., starea întîi.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului pe 6 şi ale Sfîntului pe 4. Slavă..., a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului; vohod şi paremiile Sfîntului.

La Litie se pun stihirile Praznicului şi ale Sfîntului: Slavă..., a Sfîntului; Şi acum...,a Praznicului.

La Stihoavnă se cîntă Stihirile Praznicului, Slavă..., a Sfîntului, Şi acum..., a Praznicului.

La Utrenie, se pun Sedelnele Praznicului. După polieleu se cîntă toate sedelnele Sfîntului; Slavă..., cea după polieleu; Şi acum..., a Praznicului; Antifoanele glasul al 4-lea. Evanghelia şi stihira Sfîntului. Canoanele Praznicului amîndouă cu irmoasele pe 10 şi ale Sfîntului pe 4. Catavasiile Praznicului; după Cintarea a 3-a se cîntă Condacul, Icosul şi Sedealna Sfîntului de două ori; Slavă..., Şi acum..., a Praznicului. După Cintarea a 6-a se cîntă Condacul şi Icosul Praznicului. La Cintarea a 9-a nu se cîntă: Ceea ce eşti mai cinstită... Luminînda Praznicului apoi a Sfîntului şi iarăşi a Praznicului. La Laude se cîntă Stihirile Praznicului 3 şi ale Sfîntului 3; Slavă.., a Sfîntului; Şi acum..., a Praznicului. Doxologia mare.

La Liturghie, la Fericiri, se pune Cintarea a 9-a pe 4 din canonul Praznicului şi Cintarea a 6-a pe 4 din al Sfîntului. Apostolul şi Evanghelia zilei şi ale Sfîntului.

SĂ SE MAI ŞTIE, că de se va întîmpla Aflarea Capului în Duminica Tuturor Sfinţilor (în anii în care Sfintele Paşti se serbează la 30 martie) atunci se pune slujba serbării în Vinerea ce a trecut.

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 8-lea.

Cîntare de seară și slujbă cuvîntătoare... Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi... Bucură-te, Sioane sfinte, maică a Bisericilor... Cuvîntul cel ce S-a născut din Dumnezeu-Tatăl...,

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dumnezeiască ceată a mucenicilor...
(Caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Cum te vom ferici pe tine, Născătoare de Dumnezeu? Cum vom lăuda taina cea necuprinsă de minte a naşterii tale, Preabinecuvîntată? Că Făcătorul veacurilor şi Zidito rul firii noastre, milostivindu-Se de chipul Său, S-a micşorat pe Sine prin deşertarea cea nepătrunsă. Cel ce este în sînurile cele fără de materie ale Tatălui, în pîntecele tău, Curată, S-a sălăşluit; şi trup fără de schimbare S-a făcut din tine, Ceea ce nu ştii de nuntă, rămînînd Dumnezeu, precum a fost din fire. Pentru aceasta, ne închinăm Lui, Celui ce este Dumnezeu desăvîrşit şi om desăvîrşit, acelaşi în fiecare înfăţişare. Că întru El sînt, cu adevărat amîndouă firile; şi îndoite propovăduim toate însuşirile celе firești ale Lui, cinstind în cele două firi, două lucrări şi două voinţe. Că fiind de o fiinţă cu Dumnezeu şi Tatăl, ca om voieşte şi lucrează de voia Lui însuşi. Pe Acela roagă-L, Curată, Preafericită, să mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 8-lea.

Suitu-Te-ai pe cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer; venit-ai la moarte, Viaţa cea fără de moarte; către cei dintru întuneric Lumina cea adevărată; către cei căzuţi, Învierea tuturor. Cel ce eşti Luminarea şi Mîntuitorul nostru, slavă Ţie!

Apoi urmează trei stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea.

Podobie: O, preaslăvită minune...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, întru tot cinstită; bucură-te izvor, care izvorăşti credincioşilor viaţă; bucură-te, Stăpîna tuturor şi Doamna făpturii, ceea ce eşti binecuvîntată; bucură-te cea cu totul fără prihană, preaslăvită; bucură-te preacurată; bucură-te palat; bucură-te dumnezeiesc lăcaş; bucură-te curată; bucură-te Maică-Fecioară; bucură-te, dumnezeiască mireasă!

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă-ţi urechea ta...

Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, Preacurată; bucură-te, nădejdea credincioşilor; bucură-te, curăţirea lumii; bucură-te, ceea ce izbăveşti de tot necazul pe robii tăi; bucură-te, ceea ce eşti mîngîierea credincioşilor ceа purtătoare de viaţă; bucură-te, sprijinitoare; bucură-te turnul de apărare al celor ce te cheamă pe tine; bucură-te, dumnezeiesc locaş al lui Dumnezeu şi munte sfînt.

Stih: Feţei Tale se vor ruga credincioşii...

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Stăpînă; bucură-te ceea ce singură eşti nădejde şi sprijin oamenilor; bucură-te liman şi sfeşnic pururea luminător; bucură-te făclie strălucitoare; bucură-te palat sfinţit; bucură-te raiule; bucură-te locaş dumnezeiesc; bucură-te izvorule care izvorăşti ape celor ce aleargă la tine.

Slavă..., idiomela Sfinţilor, glasul al 6-lea

Veniţi, credincioşilor, astăzi...,

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, (Caută-le la Stihoavna Vecerniei mari). Acum slobozeşti..., Sfinte Dumnezeule..., După Tatăl nostru..., se cîntă troparul Învierii; Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Ectenia mică şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul psalm şi ectenia mare se citeşte Fericit bărbatul..., Catisma toată.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile pe 10; ale Învierii 3, ale lui Anatolie 3 şi ale Sfinţilor 4.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Cîntare de seară şi slujbă cuvîntătoare aducem Ţie, Hristoase; că bine ai voit a ne milui pe noi, prin Înviere.

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi de la faţa Ta; ci

binevoiește a ne **miluI** pe noi, prin Înviere.

Bucură-te, Sioane sfinte, maică a bisericilor, locașul lui Dumnezeu; că tu ai primit întîi iertarea păcatelor, prin Înviere.

Stihirile lui Anatolie.

Cuvîntul, Cel **născut** din Dumnezeu-Tatăl mai înainte de veci, iar în anii din urmă, Același, întrupat din cea neispitită de nuntă, de bunăvoie a răbdat răstignirea de moarte. Și pe omul cel **omorît** de demult l-a mîntuit prin Învierea Sa.

Învierea Ta cea din morți o slăvim, **Hristoase**, prin care ai liberat **neamul** lui Adam din robia iadului; și ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viață veșnică și mare milă.

Slavă Ție, Hristoase Mîntuitorule, Fiul lui Dumnezeu, **Unul-Născut**, Cel ce Te-ai răstignit pe Cruce, și ai înviat din **mormînt** a treia zi.

Stihirile Tuturor Sfinților, glasul al 6-lea.

Podobie: Toată nădejdea...

Cuvîntători duhovnicești, organe ale Duhului, făcîndu-se prin credință ucenicii Mîntuitorului, s-au **risipit** pînă la marginile pămîntului, semănînd, cu **dreaptă** credință, cinstita propovăduire; din care au răsărit, prin dumnezeiască lucrare și prin har, oștile Mucenicilor, care au purtat chipul Cinstitelor Patimi, prin multele feluri de zdrobiri, de loviri și de arderi cu foc, și se roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Înflăcărîndu-se cu **focul** dragostei Domnului, cinstiții Mucenici nu țineau seama de foc; și **aprinși** fiind ca niște dumnezeiești cărbuni, au ars, întru Hristos, trufia înșelăciunii cea uscată; și cu **înțelepte** rugăciuni au astupat gurile **fiarelor**, și tăindu-li-se capetele, au tăiat toate taberele vrăjmașului; iar cu răbdare, vărsîndu-și șiroaiele de sîngiuiri, au adăpat Biserica cea înfloritoare prin credință.

Luptînd împotriva fiarelor, cu săbiile fiind uciși, cu ghiare jupuiți, cu **brațele** smulse și zdrobite, și cu foc materialnic arși **fără** încetare și străpunși, și cu încheieturile **schilodite**, au răbdat neclintiții mucenici cu prea tărie, văzînd de mai înainte odihna ce va să fie, și **cununile** cele nestricăcioase și slava lui Hristos; **Căruia** cu îndrăzneală se **roagă** pentru **sufletele** noastre.

Pe cei ce s-au **luptat** cu credință, în toate părțile lumii, pe apostoli, pe mucenici, pe preoții cei de Dumnezeu înțelepțiți, pe cinstitele femei, pe adunarea cea sfîntă, cu sfințite **cîntări**, după datorie, să o lăudăm; că cei pămîntești s-au adunat laolaltă cu cei cerești, și prin patimă au cîștigat, cu darul lui Hristos, nepătimirea; și acum, ca niște stele strălucitoare luminîndu-ne **pe noi**, cu îndrăzneală se **roagă pentru sufletele noastre**.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dumnezeiască ceată a mucenicilor, temelia Bisericii, împlinirea Evangheliei, voi, cu fapta, ați plinit cuvintele Mîntuitorului. Că **prin** voi s-au închis porțile iadului, deschise asupra Bisericii; vărsarea sîngelui vostru a înecat jertfele idolești; junghierea voastră a rodit turma credincioșilor; pe îngeri i-ați uimit și stați, purtînd cunun, înaintea lui Dumnezeu; pe Care neîncetat rugați-L, **pentru sufletele noastre**.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea (Dogmatica):

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de **oameni**, pe pămînt S-a arătat și cu oamenii a **petrecut**; că din Fecioară curată trup luînd, și dintr-însa ieșind om, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe. Pentru aceasta, propovăduindu-L pe Acesta, Dumnezeu desăvîrșit și Om **desăvîrșit**, cu adevărat, mărturisim pe Hristos, Dumnezeul nostru. Pe Care roagă-L, **Maică** nenuntită, să **se miluiască sufletele noastre**.

VOHOD: Lumină lină...

Prochimenul zilei: Domnul a împărățit..., și:

PAREMIILE

Citire din proorocia lui Isaia: (cap. XLIII, vers. 9—14)

Acestea zice Domnul: Toate noroadele s-au adunat împreună și se vor aduna dregătorii dintru ele. Cine va vesti acestea? Sau cine va spune vouă cele ce sînt din început? Aducă-și mărturiile lor și să se îndrepteze și să asculte și să spună adevărul. Fiți Mie mărturii și Eu sînt martor, grăiește Domnul Dumnezeu și Pruncul Meu pe Care L-am ales, ca să Mă cunoașteți și să credeți Mie și să pricepeți că Eu sînt. Mai-nainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu sînt Dumnezeu și nu va fi afară de Mine mîntuitor. Eu am vestit și am mîntuit; am defăimat și n-a fost între voi Dumnezeu străin. Voi sînteți Mie mărturii și Eu martor sînt; zice Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sînt și nu este cine să scoată din mîinile Mele. Face-voi și cine va întoarce aceasta? Așa zise Domnul Dumnezeu Răscumpărătorul vostru, Sfîntul lui Israel.

Citire din Înțelepciunea lui Solomon: (cap. III, vers. 1—9).

Sufletele dreptilor sînt în mîna lui Dumnezeu și nu se va atinge de dînsele chinuire. Părutu-s-a întru ochii celor nepricepuți a fi murit și s-a socotit pedepsire ieșirea lor din această lume și plecarea lor de la noi, sfărîmare; iar ei sînt în pace. Că înaintea feței oamenilor chiar de vor fi și pedepsiți, nădejdea lor este plină de nemurire; și puțin fiind pedepsiți, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dînșii și i-a aflat Luișî vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei și ca pe o jertfă de ardere de tot i-a primit; și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scînteile pe miriște vor fugi. Judeca-vor și vor stăpîni popoare, și Domnul va împărăți peste dînșii în veac. Cei ce nădăjduiesc spre Dînsul vor înțelege adevărul, și credincioșii în dragoste vor petrece cu Dînsul; că dar și milă este pentru cuvioșii Lui și cercetare pentru aleșii Lui.

Citire din Înțelepciunea lui Solomon:
(Cap. V, 16 – VI, 1).

Drepții în veci vor fi vii, și la Domnul este plata lor și purtarea de grijă pentru dînșii, de la Cel prea Înalt; pentru aceasta vor lua împărăția bunei cuviințe și stema frumuseții din mîna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va drept armă dorul Său aprins și va înarma lăptura spre apărarea de vrăjmași. Îmbrăca-se-va în platoșa dreptății și-Și va pune drept coif judecata cea nefățarnică. Lua-va drept scut nebiruit sfințenia, și va ascuți cumplită mînie drept sabie, și împreună cu Dînsul lumea va da război împotriva celor nebuni. Porni-se-vor săgețile fulgerelor bine ochite și din nori ca dintr-un arc bine încordat vor lovi la țintă și din mîinia Sa, ca dintr-o mașină svîrlitoare de pietre, încărcături de grindină se vor arunca. Întărîta-se-va asupra lor apa mării și riurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor suflarea puterii dumnezeiești și ca un vifor îi va vîntura pe ei, și fărădelegea va pustii tot pămîntul și răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziți, dar, împărați și înțelegeți; învățați-vă voi, judecători ai marginilor pămîntului.

LA LITIE

Se cîntă Stihira hramului, apoi aceste idiomele ale Tuturor Sfinților, glasul 1.

Duhovnicește să prăznuim întru unirea credinței praznicul cel a toată lumea, al celor ce din veac bine au plăcut lui Dumnezeu, pe cinstiții patriarhi, soborul proorocilor, podoaba apostolilor, adunarea mucenicilor, lauda pustnicilor, pomenirea tuturor Sfinților; că ei se roagă neîncetat să se dăruiască pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Veniți toți credincioșii să lăudăm prea slăvita pomenire a tuturor Sfinților, cu psalmi, cu laude și cu cîntări duhovnicești: pe Botezătorul Mîntuitorului, pe Apostoli, pe prooroci și pe mucenici, pe ierarhi, pe învățători și pe cuvioși, pe pustnici, pe drepți și pe adunarea sfintelor femei, cea iubitoare de Dumnezeu, și cu cinste fericindu-i, cu un glas să strigăm: Preabunule Hristoase, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile lor, dă pace Bisericii Tale, biruință iubitorilor de Hristos creștini, asupra vrăjmașilor și sufletelor noastre mare milă.

Veniți toți să ne veselim duhovnicește pentru pomenirea Sfinților; că iată aceasta a venit, revărsîndune nouă daruri aducătoare de cîștig. Pentru aceasta, cu glas de bucurie și cuget curat să strigăm, zicînd: Bucurați-vă, adunarea proorocilor, care ați propovăduit lumii venirea lui Hristos, și cele foarte depărtate ca și cum ar fi fost aproape mai dinainte le-ați văzut. Bucurați-vă, ceata apostolilor, care ați fost pescari de păgîni și vînători de oameni! Bucurați-vă, mulțimea mucenicilor, care de la marginile pămîntului v-ați adunat într-o credință și pentru dînsa ați suferit încercările chinurilor și desăvîrșit ați luat cununa muceniciei. Bucurați-vă, stupina părinților, care v-ați topit trupurile cu nevoința și omorîndu-vă patimile trupești, v-ați înțraripat mintea cu dumnezeiasca dragoste, și la cer ați zburat și cu îngerii împreună veselindu-vă, vă îndulciți de veșnicele bunătăți. Ci, o, proorocilor, apostolilor și mucenicilor! Rugați cu dinadinsul, împreună cu pustnicii, pe Cel ce v-a încununat pe voi, să izbăvească de vrăjmașii cei nevăzuți și cei văzuți, pe cei ce cu credință și cu dragoste săvîrșesc cea de-a pururi cinstită pomenirea voastră.

Slavă..., glasul al 5-lea:

La prăznuirea de acum să alergăm împreună credincioșii; că înaintea noastră faptele bune ale mucenicilor stau ca o masă duhovnicească cu dulci bucate, și ca un pahar de taină plin de veselie; că aceștia cu sufletе tari, din toate laturile pămîntului, și de toată vîrsta, au adus lui Dumnezeu jertfă duhovnicească, încercările a tot felul de chinuri asupra mădularelor trupului; unora capul li s-a tăiat, iar altora li s-au smuls mîinile cu toate încheieturile, toți Sfinții făcîndu-se, astfel, părtași Patimilor lui Hristos. Ci, o Doamne! Cel ce le-ai dat lor cununi de răsplătire pentru chinuri, învrednicește-ne și pe noi, ca un Iubitor de oameni, să viețuim urmînd calea acestora.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Biserică și poartă, palat și scaun împărătesc ești, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind și vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit, după chipul Său, cu mîna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală către Dînsul, ca o Maică, roagă-L neîncetat să mîntuiască sufletele noastre.

Și celelalte după rînduială.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Suitu-Te-ai pe cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte; către cei dintru întuneric, Lumina cea adevărată; către cei căzuți, Învierea tuturor. Cel ce ești Luminarea și Mîntuitorul nostru, slavă Ție!

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Pe Hristos, Cel ce a înviat din morți, să-L slăvim; că suflet și trup luînd, prin patimă pe unul de altul a despărțit; cu prea curatul suflet pogorîndu-Se în iad, pe care l-a și prădat; dar în groapă, sfîntul trup al Izbăvitorului sufletelor noastre n-a cunoscut stricăciune.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Cu psalmi și cu cîntări slăvim, Hristoase, Învierea Ta cea din morți, prin care ne-ai slobozit pe noi de tirania iadului; și ca un Dumnezeu ne-ai dăruit viață veșnică și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

O, Stăpîne al tuturor, Cel necuprins, Făcătorule al cerului și al pămîntului, prin Cruce pătimind, mie nepătimire mi-ai izvorît. Iar îngropare primind, și înviind întru slavă, împreună ai înviat pe Adam, cu mînă atotputernică. Slavă Învierii Tale, celei de-a treia zi, prin care ne-ai dăruit nouă viață veșnică și curățire de păcate, ca un singur îndurat.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Veniți credincioșilor, astăzi, strîngîndu-vă laolaltă să prăznuim cu dreaptă credință și să cinstim cu laude prea slăvita și cinstita pomenire a tuturor Sfinților, zicînd: Bucurați-vă, preaslăviți apostoli, prooroci, mucenici și ierarhi! Bucură-te adunare a cuvioșilor si a drepților! Bucurați-vă, ceata cinstitelor femei! Și rugați pe Hristos, pentru lume, să dăruiască creștinilor biruință asupra păginilor și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Făcătorul și Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, din pîntecele tău ieșind, Preacurată, întru mine îmbrăcîndu-Se, din blestemul cel dintîi pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca unei Maici a lui Dumnezeu și Fecioare cu adevărat, strigăm fără tăcere, ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpînă, apărătoarea și acoperămîntul și mîntuirea sufletelor noastre.

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru..., se cîntă troparul sfinților (de 2 ori) și Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., (o dată). Și binecuvîntarea pîinilor.

Dacă nu este Priveghere, la Doamne strigat-am..., se pun trei Stihiri ale Învierii, una a lui Anatolie și trei ale Sfinților, pe șase.

Dacă nu este Litie se cîntă troparul Învierii glasul al 8-lea:

Dintru înălțime Te-ai pogorît, Milostive, îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi, Cel ce ești Viața și Învierea noastră, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., al Sfinților, glasul al 4-lea.

Cu sîngiurile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și vison împodobită fiind Biserica Ta, printr-însii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale, pace obștii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pămînt s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată și Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

La Miezonoptică se cîntă Canonul Treimii, al glasului de rînd din Octoih.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Învierii de două ori; Slavă..., al Sfinților, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii din Octoih, glasul al 8-lea.

Înviat-ai din morți, Viața tuturor; și înger luminat femeilor le striga: Lăsați lacrimile, apostolilor binevestiți, strigați, cîntînd, că a înviat Hristos Domnul, Care bine a voit a mîntui, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Slavă...

oamenii, Mîntuitorule, mormîntul Tău l-au pecetluit, și îngerul piatra de pe ușă a prăvălit; femeile Te-au văzut înviat din morți, și ele au binevestit ucenicilor Tăi, în Sion, că ai înviat, Viața tuturor; și s-au dezlegat legăturile morții, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule; Care cu moartea pe moarte ai prădat și Învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mîna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive; primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mîntuiește, Mîntuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

În haine albe fiind îmbrăcat Gavriil, întocmai ca un fulger luminos a stătut lîngă mormîntul lui Hristos și piatra de pe groapă a răsturnat; și frică mare a cuprins pe străjerii Tăi și de îndată au rămas toți ca niște morți, străjerii de la mormînt și pecetea pietrei. Rușinați-vă cei fără de lege; cunoașteți că Hristos a înviat.

Slavă...

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Înviind din mormînt cu adevărat, cuvioaselor femei le-ai poruncit să propovăduiască apostolilor Învierea, precum este scris; și, degrab alergînd, Petru a stătut înaintea mormîntului și, văzînd lumină în groapă,

s-a spăimîntat, pentru că a văzut într-însa și giulgiurile singure zăcînd, fără dumnezeiescul Trup. Și crezînd, a strigat: Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeule, că mîntuiești pe toți, Mîntuitorul nostru, că Tu ești raza Tatălui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar, toată făptura: soborul îngeresc și neamul omenesc; ceea ce ești biserică sfințită și rai cuvîntător, lauda fecioriei din care Dumnezeu S-a întrupat și prunc S-a făcut, Cel ce este mai-nainte de veci, Dumnezeul nostru; că mitrasul tău scaun l-a făcut, și pîntecele tău mai încăpător decît cerurile l-a lucrat. De tine se bucură toată făptura, ceea ce ești plină de dar, mărire ție!

După: Fericiți cei fără prihană..., (Ps. 118) se cîntă troparele: Soborul îngeresc...

IPACOI

Stînd mironosițele înaintea mormîntului Dătătorului de viață, pe Stăpînul cel fără de moarte Îl căutau printre cei morți; și de la îngeri primind bunele vestiri de bucurie, apostolilor au vestit că a înviat Hristos-Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE
glasul al 8-lea:
Antifonul 1.

Din tinerețile mele vrăjmașul mă ispitește și cu desfătări mă aprinde; dar eu, nădăjduind în Tine, Doamne, îl biruiesc pe el.

Cei ce urăsc Sionul, să se facă, mai-nainte de a fi smulși, ca o iarbă; că va tăia Hristos grumajii lor, cu tăiere de chinuri.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfînt viază toate, Lumină din Lumină, Dumnezeu mare; împreună cu Tatăl Îl lăudăm pe El și cu Cuvîntul.

Antifonul al 2-lea.

Inima mea cu frica Ta să se acopere, smerindu-se cu gîndul; ca nu înălțîndu-se, să cadă de la Tine, cu totul îndurate.

Cel ce are nădejde în Domnul, nu se va înfricoșa atunci cînd va judeca toate, cu foc și cu pedeapsă.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh orice om dumnezeiesc vede și mainainte grăiește; face minuni prea înalte, pe Unul Dumnezeul în Treime cîntînd; că deși este în trei strălucîri, o singură stăpînire este Dumnezeirea.

Antifonul al 3-lea.

Strigat-am către Tine, Doamne, ia aminte, pleacă urechea Ta spre mine, cel ce strig, și mă curățește mai înainte de a mă ridica din cele de aici.

Tot cel ce coboară la maica sa, pămîntul, se va risipi iarăși, ca să ia chinuri sau daruri, pentru cele ce a făcut în viață.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh este cunoștința de Dumnezeu, Unimea cea întreit sfîntă: că este Tatăl, fără de început, din Care S-a născut Fiul fără de ani, și Duhul de un chip și de un scaun, din Tatăl împreună a strălucit.

Antifonul al 4-lea.

Iată acum: ce este bun, sau ce este frumos, decît să locuiască frații împreună? Că întru aceasta a făgăduit Domnul viața de veci.

Cel ce împodobește crinii țarinei, poruncește că de haină nu se cade să ducem grijă.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh, ca printr-o singură pricină, toate se țin, prin darea de pace; că Dumnezeu este Acesta, cu Tatăl și cu Fiul de o ființă, cu adevărat.

PROCHIMEN
Glasul al 8-lea:

Impărăți-va Domnul în veac, Dumnezeul tău, Sioane, în neam și în neam.

Stih: Laudă sufletul meu pe Domnul, lăuda-voi pe Domnul în viața mea.

Apoi: Toată suflarea....
Evanghelia întîi a Învierii
Psalmul 50 și celelalte.

CANOANELE

Se pune Canonul Învierii pe 4, al Crucii-Învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Tuturor Sfinților pe 6.

Canonul Învierii.

Cîntarea 1; glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Faraon, cel ce se purta pe carul de război, l-a «afundat toiagul lui Moise, «cel ce a făcut minuni de de«mult, lovind în chipul cru«cii și despărțind marea; iar «pe Israel fugarul, cel ce «umbla pedestru, cîntînd «cîntare lui Dumnezeu, l-a «mîntuit».

De Dumnezeirea lui Hristos, cea întru tot puternică, cum nu ne vom mira? Că din patimi izvorăște tuturor credincioșilor nepătimire și nestricăciune, și din coasta cea sfîntă izvor de nemurire picură, și din mormînt viață veșnică.

Ca un cuvios s-a arătat acum îngerul femeilor, și purtînd semne strălucite ale curăției firești celei fără materie, a vestit lumina Învierii, strigînd: A înviat Domnul!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Lucruri prea slăvite s-au grăit despre tine, în neamuri și neamuri, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu-Cuvîntul în pîntece și curată ai rămas, Născătoare de Dumnezeu, Marie. Pentru aceasta toți te cinstim pe tine, cea după Dumnezeu ocrotitoarea noastră.

Canonul Crucii-Învierii, același glas.

Irmos: Apa trecînd-o...

Ridicatu-s-au porțile durerii și s-au spăimîntat portarii iadului, văzînd în cele mai dedesubt, pe Cel ce este întru înălțime, mai presus de firea tuturor.

Miratu-s-au cetele îngerești văzînd, pusă pe scaunul Tatălui, firea omenească cea căzută, care era ținută întru cele mai dedesubt ale pămîntului.

Canonul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, același glas.

Irmos: Să cîntăm Domnului...

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, pe tine te lăudăm, ceea ce ai născut întrupat, mai presus de fire, pe Cuvîntul cel veșnic și Dumnezeu.

Pe Tine, Hristoase, Te-a născut Fecioara, strugure purtător de viață, Care izvorăști dulceața mîntuirii a toată lumea.

Canonul Tuturor Sfinților, același glas.

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta...

Lăudînd eu cetele Sfinților Tăi, rogu-mă să se lumineze cu lumina Ta sufletul meu, pentru rugăciunile lor; că Tu ești lumina cea neapropiată, care alungi întunericul necunoștinții, cu strălucirile Tale, Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, Dătătorule de lumină.

Cînd Te-ai înălțat pe Cruce, ai adus la cunoștință toată moștenirea neamurilor, Stăpîne; și cu lumina Sfintei Treimi o ai luminat prin Sfinții Tăi Apostoli, prin care ai izgonit înșelăciunea.

Credincioși așezămîntului Legii Tale, Hristoase, toate cele de pe pămînt cu cuviință le-au lepădat Apostolii Tăi; și cu lumina harului au luminat, preaslăviții, toată lumea, propovăduindu-Te prin Evanghelie.

Slavă...

Cu bucurie ridicînd mucenicii crucea Ta și cinstitei Tale patimi fără abatere urmînd, nu s-au temut, viteții, de amenințarea tiranilor, nici de foc, nici de sabie, nici de bătăi, nici chiar de foame și nici de moarte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Îndrăzneală vitejească luînd pe față fecioarele, Preacurată, lupte mucenicești fără de abatere au îndurat; și precum zice psalmistul, în urma ta, Fecioară, dumnezeiește bucurîndu-se cu Fiul tău, s-au adus pe ele jertfă Împăratului a toate.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cîntarea a 3-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu price-«pere, și pămîntul pe ape

«l-ai așezat, întărește-mă pe «piatra Bisericii Tale, Hris-«toase; că nu este Sfînt afară «de Tine, unule Iubitorule «de oameni».

Pe Adam cel osîndit pentru gustarea cea cu păcat, l-ai îndreptat cu mîntuitoarea patimă a trupului Tău, Hristoase; că Însuți nevinovat ai fost de ispita morții, Cel ce ești fără de păcat.

Lumina Învierii a strălucit celor ce ședeau întru întuneric și în umbra morții, Dumnezeul meu Iisus, și cu a Sa Dumnezeire legînd pe cel tare, i-a smuls vasele lui.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai înaltă decît heruvimii și decît serafimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, că tu singură ai primit în pîntecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, ceea ce ești neîntinată. Pentru aceasta, pe tine, toți credincioșii cu cîntări pururea te fericim.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Pe mine, cel ce mai-nainte n-am dat ascultare poruncii Tale, Doamne, după ce m-ai făcut cu adevărat, m-ai izgonit. Și luînd Tu chipul meu și învățîndu-mă ascultare, la Tine din nou m-ai adus prin răstignire.

Cel ce cu înțelepciunea pe toate mai-nainte le-ai cunoscut, Doamne, și cu priceperea Ta ai alcătuit cele de dedesubt, n-ai socotit lucru nevrednic a învia prin pogorîrea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe cel după chipul Tău.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Tu ești tăria...

Dă-ne nouă ajutor, cu rugăciunile tale, Preacurată, alungînd năvălirile cumplitelor primejdii.

Strămoașei Eva, tu i te-ai făcut îndreptare, născînd lumii pe Începătorul vieții, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Cel ce ai întărit...

Cu sfințită preoție fiind îmbrăcați preoții și păstorii, și înțelepțește chivernisind-o, Hristoase, după vrednicie au împodobit cuvîntul învățăturii, de sus, cu adevărat îmbogățindu-se.

Înfrumusețați fiind cu podoabele frumuseții celei dintîi, și arătînd ca niște luminători nerătăciți, Biserica lui Hristos cer ați făcut-o, Sfinților, unul într-un chip, altul într-altul, împodobind-o pe dînsa în multe feluri.

Slavă...

Legii Tale supunîndu-se mulțimile celor fericiți, cu multe feluri de virtuți strălucitori fiind, au moștenit locașurile cele cerești, bu-

curîndu-se. Că plinind unii pe unele, iar alții pe altele, toți au plinit pe acestea cu vrednicie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pîntece fecioresc pe Dumnezeu-Cuvîntul, Cel din Dumnezeu, L-ai născut nouă, Maica lui Dumnezeu; pe Care tinerele fecioare curate, cu dumnezeiască cuviință L-au iubit, și după tine toate, luminat, Lui au urmat.

Catavasie: Pe ai tăi cîntăreți...

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Săvîrșind sfînta pomenire a strămoșilor părinți patriarhi, a apostolilor, a mucenicilor, a ierarhilor, a proorocilor și a cuvioșilor Tăi, a pustnicilor și a drepților și a tot numele ce este scris în cartea vieții, Hristoase Dumnezeule, pe toți îi îndemnăm la rugăciune, rugîndu-ne Ție: Împacă, pentru dinșii, lumea Ta, ca un Iubitor de oameni, ca toți să strigăm Ție: Dumnezeule, Cel ce Te preaslăvești în sfatul Sfinților Tăi, Tu ești cu adevărat Cel ce ai preaslăvit după vrednicie pomenirea lor (de două ori).

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce este poartă cerească și chivot, munte cu totul sfînt, norul cel luminos, pe scara cea cerească, raiul cel duhovnicesc, izbăvirea Evei și odorul cel mare a toată lumea să o lăudăm. Că printr-însa s-a săvîrșit mîntuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta, strigăm către dînsa: Roagă-te Fiului tău și Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu bună cinstire se închină preasfintei tale nașteri.

Cîntarea a 4-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și puterea mea, «Tu ești Dumnezeul meu, Tu «bucuria mea, Cel ce nu ai «părăsit sînurile părintești «și a noastră sărăcie ai cer-«cetat. Pentru aceasta, cu «proorocul Avacum strig «Ție: Slavă puterii Tale, Iu-«bitorule de oameni».

Tu pe mine, cel ce eram vrăjmaș, m-ai iubit foarte; Tu prin smerire neobișnuită, Te-ai pogorît pe pămînt, Îndurate Mîntuitorule, nerușinîndu-Te de ocara netrebniciei mele; și rămînînd întru înălțimea slavei Tale celei prea curate, m-ai așezat în slavă pe mine, cel ce mai-nainte eram nebăgat în seamă.

Cine nu se va mira acum, Stăpîne, văzînd moartea zdrobită prin Patimă, strică-

ciunea izgonită prin Cruce și iadul deșertat de bogăție prin moarte? Lucru peste fire al puterii Tale celei dumnezeiești, Cel ce Te-ai răstignit, Iubitorule de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu, ceea ce nu știi de nuntă, ești lauda credincioșilor, tu ești ocrotirea, tu ești scăparea creștinilor, cetate și liman; că duci rugăciunile către Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, și mîntuiești din primejdii pe cei ce cu credință și cu dragoste te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul: Auzit-am Doamne...

Pe cruce Te-au pironit fecioriī celor fără de lege, Iubitorule de oameni, prin care ai mîntuit, ca un Milostiv, pe cei ce slăvesc patimile Tale.

Înviind din mormînt, ai înviat cu Tine pe toți morții cei din iad, și ai luminat, ca un milostiv, pe cei ce slăvesc Învierea Ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Tarină nearată, care ai odrăslit pe Spicul cel făcător de viață, Care dă lumii viață, Născătoare de Dumnezeu, mîntuiește pe cei ce te laudă pe tine.

Născătoare de Dumnezeu, Preacurată, pe tine toți cei luminați te propovăduim; că ai născut pe Soarele dreptății, pururea-Fecioară.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Tu ești, Hristoase, Domnul meu...

Adunarea Sfinților Tăi unită fiind Ție, prin dragoste, și de Tine îndulcindu-se întru curăție și sfințenie cu bucurie dănțuiește hora cea nesfîrșită, împreună cu îngerii, în jurul Tău, Purtătorule de grijă al tuturor, Dumnezeule și Doamne.

Bărbătește v-ați încununat cu cununa mucenicilor, slăviților sfinți mucenici, mai întîi împodobiți fiind cu ungerea dumnezeieștii lucrări a preoției, preafericiților. Pentru aceasta, îndoite cununi, după vrednicie luînd, cu Hristos vă bucurați în veci.

Toată simțirea trupului o ați supus, cu adevărat, duhului, de Dumnezeu purtătorilor, veștejind, schimnicește, prin post, zburdările lui cele neoprite; și acum luminîndu-vă cu lumina nepătimirii, ați luat răsplătirile ostenelilor.

Slavă...

Ca niște mucenici ai lui Hristos, Întîiul Mucenic, mari chinuri ați suferit, cu răbdare și cu vitejie, luptînd

ca în trupuri străine, slăviților. Și acum, moșteni împărăției arătîndu-vă, vindecări izvorîți credincioșilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă a lui Dumnezeu te-ai făcut, Născătoare de Dumnezeu; că pe Cuvîntul Lui, Cel mai înainte de veci, cu trup L-ai născut nouă. Întru Care și femeile cu sfințenie viețuind și cu tot felul de chinuri prin tine împodobindu-se, căderea strămoașei au îndreptat.

Catavasie: Pe dumnezeiescul șlat cel netîlcuit...

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești «Lumina neapusă, și m-a «acoperit întunericul cel «vrăjmaș, pe mine, ticălo«sul? Ci mă întoarce, rogu«mă, și la lumina poruncilor «Tale îndreptează căile «mele».

Răbdat-ai să fii îmbrăcat în veșmînt de batjocură mai-nainte de patima Ta, Mîntuitorule, acoperind goliciunea cea fără de rușine a celui întîi-zidit; și gol fiind pironit pe Cruce, ai dezbrăcat, Hristoase, îmbrăcămintea morții.

Din țărîna morții ai zidit iarăși firea mea cea căzută, înviind Tu; și ai făcut-o nemîbătrînitoare, Hristoase, arătînd-o iarăși ca o icoană împărătească, strălucind de lumina nestricăciunii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Îndrăzneală de Maică avînd către Fiul tău, Preacurată, nu trece cu vederea purtarea de grijă pentru noi, cei de un neam, rugămu-ne; că pe tine, singură, creștinii te punem înainte, mijlocitoare binevoitoare către Stăpînul.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos: Luminează-ne pe noi...

Îndreptează-ne pe noi cu puterea crucii Tale, Hristoase, că pentru aceasta cădem către Tine; și pacea dăne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Chivernisește ca un Preabun, viața noastră, a celor ce lăudăm Învierea Ta, și ne dăruiește pace, Iubitorule de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Liniștește viforul păcatelor mele cel nepotolit, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Chivernisitorul și Domnul.

Nașterii tale, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, slujesc cetele îngerilor și adunările oamenilor.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

O, Purtătorilor de Dumnezeu! Luminîndu-vă cu puterea Duhului, v-ați învrednicit ca și dumnezeiești prooroci a vedea mai dinainte cele ce aveau să fie, și dornici fiind de neprihana sufletului, v-ați curățit prin viață sfîntă.

Ceata Sfinților, toți cei mai înainte de Lege, patriarhii, proorocii, apostolii, adunările mucenicilor și ale schimnicilor, ale învățătorilor și ale drepților, împreună cu sfinții mucenici, se luminează acum cu dumnezeiești daruri.

Slavă...

Văzînd astăzi adunarea Sfinților Tăi strălucită cu strălucirea Ta, Mîntuitorule, și cu făcliile cele nestinse ale harului, lăudăm neîncetat dumnezeiasca Ta bogăție și îndestularea bunătăților, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Prea minunată nașterea ta iubind-o prea cinstitele femei, întru nimic au socotit desfătările vieții, Preacurată, dorind cu înfocare numai luminarea și dumnezeiasca ei strălucire.

Catavasie: Spăimîntatu-s-au toate...

Cîntarea a 6-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Curățește-mă, Mîngîietorule, că multe sînt fărădelegile mele, și mă ridică «din adîncul răutăților, ro«gu-mă; căci către Tine am «strigat; și mă auzi, Dum«nezeul mîntuirii mele».

Din pricina pomului, m-a biruit începătorul răutății; iar Tu Însuți, spînzurat fiind pe lemn, Hristoase, mai cu tărie, prin cruce l-ai surpat, vădindu-l pe el, iar pe mine, cel căzut, m-ai înviat.

Răsărind din mormînt, ai miluit Sionul, făcîndu-l nou în locul celui vechi, ca un Milostiv, cu sîngele Tău cel dumnezeiesc; și acum împărățești într-însul în veci, Hristoase.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, Curată, să ne izbăvim de greșelile cele cumplite și să dobîndim, Preacurată, dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce din tine, în chip negrăit S-a întrupat.

Canonul Crucii-Învierii

Irmos: Rugăciune vărs...

Palmele pe Cruce Ți-ai întins, vindecînd mîna celui întîi-zidit, cea întinsă cu poftă necumpătată în Eden; și, cu voia Ta, fiere ai

gustat, Hristoase, și ai mîntuit, ca un puternic, pe cei ce slăvesc patimile Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca să strice împărăția osîndirii celei de demult și a stricăciunii, Izbăvitorul moarte a gustat; și la cele din iad pogorîndu-Se, a înviat și a mîntuit ca un Puternic, pe cei ce laudă Învierea Lui.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Haină luminoasă...

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, credincioșii te vestim biserică a lui Dumnezeu și chivot, cămară de nuntă, însuflețită și poiată cerească.

Nimicitor al chipurilor idolești fiind, ca un Dumnezeu, Cel născut al tău, Marie dumnezeiască Mireasă, este închinat împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Curățește-mă, Mîntuitorule...

Ca o piatră scumpă, aleasă, pusă în capul unghiului, aflîndu-Te Sfinții în Sion pe Tine, Stăpîne, temelie neclătită, ca niște pietre alese s-au zidit pe sine deasupra ei.

Împunsă fiind coasta Ta, picăturile de sînge, picurînd cu apa dumnezeiesc lucrătoare, au înnoit lumea și au chemat dumnezeiasca adunare a tuturor Sfinților, Făcătorule de bine.

Slavă...

Lăudăm cu toată buna cinstire mulțimea cea de Dumnezeu însuflată a mucenicilor, care s-a luminat cu harul și a strălucit prea luminat cu porfira sîngelui și cu mantia pătimirilor celor crunte.

Și acum.... a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică prea adevărată a lui Dumnezeu, toți te cunoaștem, pe tine ceea ce ești cu totul fără prihană; prin care firea femeiască întărindu-se, a luptat pentru Hristos și s-a umplut de toată virtutea, cu dreaptă cinstire.

Catavasie: Înțeleptii de Dumnezeu...

CONDAC, glasul al 8-lea.

Ca pe o pîrgă a firii, Ție, Săditorului făpturii, lumea Îți aduce, Doamne, pe purtătorii de Dumnezeu mucenici. Pentru ale căror rugăciuni, în pace adîncă păzește Biserica Ta, mult Milostive, pentru Născătoarea de Dumnezeu.

ICOS

Cei ce au pătimit chinuri în tot pămîntul și s-au mutat la ceruri, cei ce au urmat Pătimile lui Hristos și au înlăturat patimile noastre, astăzi se adună aici, arătînd Biserica celor întîi-născuți ca pe aceea ce are chipul

celei de sus, și strigă lui Hristos: Dumnezeul meu ești! Pentru Născătoarea de Dumnezeu păzește-mă, mult Milostive!

SINAXAR

ÎN DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

În această zi, Duminica întîi după Rusalii, prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, celor de pretutindeni, din toată lumea, din Asia, Libia și Europa, de la Miazănoapte și de la Miazăzi.

Stihuri.

Pe toți prietenii Domnului meu îi laud Iar cei ce vor mai fi, să între împreună cu toți.

Dumnezeieștii noștri Părinți au așezat să prăznuim, după Pogorîrea Sfîntului Duh, sărbătoarea de azi, ca și cum ar fi voit să arate că venirea Preasfîntului Duh a lucrat prin Apostoli niște lucruri atît de mari, încît a sfințit și a înțelepțit pe cei de un aluat cu noi, și așezîndu-i din nou în locul cetei aceleia îngerești căzute, i-a adus, prin Iisus Hristos la Dumnezeu: pe unii, adică, prin mucenicie și sînge, iar pe alții prin trăire și viață virtuoasă. Duhul Sfînt săvîrșind, astfel, fapte mai presus de fire.

Duhul S-a pogorît în chipul focului, ca unul ce are, în firea Lui, înclinarea de la ceea ce este mai sus spre ceea ce este mai jos; iar fărîma, cu firea ei înclinată spre cele de jos, adică frămîntătura noastră, este ridicată la cele cerești.

Cu puțin mai înainte, Trupul luat și îndumnezeit de Dumnezeu-Cuvîntul a fost înălțat și a șezut de-a dreapta slavei părintești; iar acum, după făgăduință, îi atrage la sine pe toți cei ce vor, așa cum ne arată lucrarea mîntuitoare a Dumnezeu-Cuvîntului și rostul cel mai din urmă al venirii Sale în trup, printre noi, și al economiei. Că pe cei căzuți mai de mult din credință, îi aduce la unirea și la prietenia cu Dumnezeu, ca pe o pîrgă a firii omenești, pe cei care în multe chipuri au bineplăcut Lui. Într-un fel oarecare, deci, așa prăznuim sărbătoarea Tuturor Sfinților.

În al doilea rînd, prăznuind această sărbătoare, noi cinstim și pe mulți alții, care, deși au bineplăcut lui Dumnezeu prin virtutea lor cea desăvîrșită, totuși din cine știe ce pricină, ori poate din pricina unor împrejurări lumești, au rămas nesfinți de oameni, cu toate că au multă slavă înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, sînt mulți care au viețuit, după voia lui Hristos, și în India, în Egipt, în Arabia, în Mesopotamia, în Frigia, în părțile de sus ale Mării Negre cum și în tot Apusul, pînă chiar și la insulele Britanilor și, pe scurt grăind, în Răsărit și în Apus; a căror cinstire nu era ușor de făcut, după cum se cuvine, și după obiceiul Bisericii, din pricina mulțimii lor. Deci, pentru ca să primim și ajutorul acelora, al tuturor care au bineplăcut lui Dumnezeu, în orice parte a pămîntului, iar pe de altă parte și pentru Sfinții care se vor adăuga mai tîrziu, dumnezeiești Părinți au așezat să prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, care cuprinde în sine pe toți cei dintîi și pe toți cei de mai tîrziu, pe cei cunoscuți și pe cei necunoscuți, pe care Duhul Sfînt, sălășluindu-se între ei, i-a sfințit.

În al treilea rînd, prăznuirile Sfinților, ce se fac în fiecare zi în parte, trebuia adunate într-o singură zi, spre a se arăta că ei au luptat pentru un singur Hristos și că toți s-au găsit pe aceeași cale a virtuții, și astfel s-au încununat după vrednicie, ca niște slujitori ai unui singur Dumnezeu. Ei au alcătuit Biserica, împlinind lumea cea de sus și încurajîndu-ne și pe noi a ne strădui să ducem cu toată rîvna aceeași luptă, care este deosebită și de mai multe feluri, potrivit cu puterea fiecăruia. Spre care nevoiască-se fiecare, după puterea și cu toată osîrdia lui.

În cinstea tuturor acestor Sfinți din veac, Leon, preaînțeleptul și vrednicul de laudă împărat, a zidit o biserică măreață și foarte frumoasă înăuntrul cetății Constantinopolului, aproape de biserica Sfinților Apostoli. După cum se spune, el ar fi zidit această biserică pentru Teofana, soția lui cea dintîi, care ar fi bineplăcut lui Dumnezeu în chip desăvîrșit, petrecîndu-și viața, lucru de mirare, chiar în mijlocul tulburărilor și al palatelor împărătești. Astfel, după ce împăratul a făcut cunoscut Bisericii scopul său, aceasta nu s-a plecat voiei lui. Adică s-a împotrivit îndată părerii împărătești, sub cuvînt că nu este cu cale a număra între Sfinți, și a cinsti numaidecît pe Teofana, în așa fel, încît să i se sfințească chiar și o biserică peste măsură de frumoasă, celei care pînă ieri, numai cu cîteva zile mai înainte, trăise sub ispita înfumurării și a desfătării împărătești și că, deși a bineplăcut lui Dumnezeu, totuși încă nu a sosit vremea a i se da cinstire și închinare ca unui Sfînt. Preaînțeleptul împărat, împărtășind părerea întregii Biserici, a hărăzit Tuturor Sfinților biserica zidită de el, zicînd:

Dacă și Teofana este sfîntă, să fie și ea socotită cu toți Sfinții.

Socotesc, deci, că prăznuirea sărbătorii de azi, de aici mai ales și-a luat începutul, cu toate că s-ar fi putut întîmpla ca ea să fi fost și mai-nainte. Pentru aceasta ea este așezată ca o încheiere a Triodului și a Penticostarului, înconjurînd întocmai ca un zid toate praznicele, fără osebire. Că buna rînduială și tocmeala Bisericii, deși începuse din vechime și se închegase puțin cîte puțin, precum trebuie, totuși ea s-a orînduit și s-a așezat în întregime în zilele acestui împărat, așa cum este rînduiala și așezămîntul ei de acum. Triodul, ca să vorbim pe scurt, cuprinde într-însul tîlcuirea cu grijă, în cuvinte nespuse, a tuturor celor făcute de Dumnezeu pentru noi: căderea diavolului din cer pentru neascultarea cea dintîi; alungarea lui Adam din rai și păcatul; toată iconomia, cea pentru noi, a lui Dumnezeu-Cuvîntul. Iar Penticostarul ne arată cum am fost ridicați din nou la ceruri, prin Sfîntul Duh și cum, acolo, am înlocuit ceata îngerească cea căzută, lucru care e știut că s-a făcut prin toți Sfinții.

Să se mai știe că acum prăznuim toate cîte Duhul Sfînt, cu dăruiri de bine, a sfințit: sufletele cele prea înalte și sfințite, adică cele nouă cete: pe strămoși și patriarhi, pe proroci și pe sfinții apostoli, pe mucenici și ierarhi, pe sfinții mărturisitori și pe cuvioșii mucenici, pe cuvioși, pe drepți și pe toată ceata sfintelor femei și pe toți ceilalți Sfinți necunoscuți, împreună cu care să fie și cei ce se vor adăuga în viitor. Dar mai presus de toți și întru toți și cu toți Sfinții, pe Sfînta Sfinților, pe Preasfînta și cea fără-de asemănare mai mărită decît cetele îngerești, pe Doamna și Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

Cu rugăciunile Preacuratei Tale Maici, Hristoase Dumnezeule, și cu ale Tuturor Sfinților celor din veac, mîntuiește-ne și ne mîntuiește pe noi, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

De pogorîrea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat «oarecînd în Babilon; pen«tru aceasta tinerii în cup«tor, ca într-o pajiște înflo«rită, cu picioare vesele «săltînd, au cîntat: Bine ești «cuvîntat Dumnezeul părin«ților noștri».

Slăvita deșertare și dumnezeiasca bogăție a sărăciei Tale, Hristoase, uimește pe îngerii care Te-au văzut pironit pe Cruce, ca să mîntuiești pe cei ce cu credință strigă: Bine este cuvîntat Dumnezeul părinților noștri!

Cu dumnezeiasca Ta pogorîre cele de dedesubt s-au umplut de lumină, și întunericul cel de mai-nainte a fost risipit. Pentru aceasta, cei în veac legați au înviat, strigînd: Bine este cuvîntat Dumnezeul părinților noștri!

A Treimii:

Dumnezeu mărturisindu-Te, cu dreaptă credință Te vestim pe Tine Domn al tuturor, cu adevărat, dar Tată numai al Fiului Celui Unul-Născut; și cunoaștem un singur Duh drept, cel de o ființă și împreună-veșnic, Care din Tine purcede.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Mîntuire ai lucrat în mijlocul a toată lumea, Dumnezeule, precum zice proorocul; că înălțîndu-Te pe lemn, ai chemat pe toți cei ce strigă cu credință: Bine este cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Înviind din mormînt ca din somn, Îndurate, pe toți i-ai izbăvit din stricăciune, și făptura a fost adusă la credință, prin Apostolii care au propovăduit Învierea. Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos același:

Din pîntece fecioresc întrupîndu-Te, Te-ai arătat spre mîntuirea noastră. Pentru aceasta știind pe Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, cu mulțămită strigăm: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Mlădiță din rădăcina lui Iesei ai răsărit, Fecioară întru tot fericită, care înflorind ai adus rod de mîntuire, celor ce strigă cu credință către Fiul tău: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: De pogorîrea lui Dumnezeu...

Cetele Sfinților, lăudînd neîncetat pe Cel ce se odihnește întru Sfinți, se îndulcesc acum de dumnezeiască desfătare; și bucurîndu-se, dănțuiesc cîntînd: Bine este cuvîntat Dumnezeul părinților noștri!

Cu dumnezeiești strălucîri ale revărsării de lumină celei în trei sori, cu cuviință înconjurîndu-se de lumină adunările Sfinților, mărturisesc, cu dreaptă cinstire, pe Dumnezeu Cel Unul în Treime: pe Tatăl și pe Fiul Cel împreună fără început și pe Duhul Sfînt.

Cînd Te vei arăta, Dumnezeule, cu slava Ta cea negrăită, în mijlocul celor îndumnezeiți, dînd fiecăruia cele cuvenite și împărțind cununile, atunci pe toți învrednicește-i să-Ți cînte Ție: Bine ești cuvîntat Dumnezeul părinților noștri!

Slavă...

Bucurîndu-ne, să lăudăm adunarea tuturor Sfinților, strînși laolaltă de pretutindeni, din tot neamul, de tot rangul și traiul, împreună cu dînșii să cîntăm: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Adunîndu-vă laolaltă, în dumnezeiască ceată, fecioarele toate, Preacurateiși Preasfintei Născătoare de Dumnezeu Maria strigați-i cu mare glas: Bucură-te, ceea ce ai izvorît nouă pe Izvorul bucuriei!

Catavasie: N-au slujit făpturii...

Cîntarea a 8-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

De șapte ori a încins cuptorul tiranul haldeilor, «cu furie, pentru cinstitorii «de Dumnezeu; dar văzîn-

«du-i pe ei mîntuiți de o pu-
«tere mai mare, striga Fă-
«cătorului și Izbăvitorului:
«Tineri binecuvîntați-L,
«preoți lăudați-L, popoare
«preaînălțați-L întru toți
«vecii».

Puterea dumnezeiască cea mai presus de toate, a Dumnezeirii lui Iisus, a strălucit între noi, cu dumnezeiască cuviință; că, gustînd moarte cu trupul pe cruce, pentru toți a zdrobit puterea iadului. Pe Care neîncetat tineri binecuvîntați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii!

Sculatu-S-a cel răstignit, iar cel ce se trufea a căzut. Cel ce era căzut și zdrobit s-a îndreptat; stricăciunea a fost izgonită și a înflorit nestricăciunea; că moartea a fost înghițită de Viață. Tineri binecuvîntați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii!

A Treimii:

Pe Dumnezeirea cea întreit luminătoare, Care strălucește ca una singură, pe Lumina cea dintr-o fire în trei fețe, pe Părintele cel fără început, și pe Cuvîntul cel de o fire cu Tatăl, și pe Duhul Cel ce este de aceeași ființă și împrună împărățește, tineri binecuvîntați-l, preoți lăudați-l, popoare preaînălțați-l întru toți vecii!

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul: Biruitorii chinuitorului...

Pe Domnul, Cel ce pe lemn mi-a întins mîinile Sale mie, celui gol, și m-a chemat să mă încălzesc cu goliciunea Sa cea cu bun chip, binecuvîntați-L toate lucrurle și-L preaînălțați întru toți vecii!

Pe Domnul, Cel ce m-a ridicat din iadul cel mai de dedesubt pe mine, cel căzut, și m-a cinstit cu slava scaunului celui înalt al Părintelui, binecuvîntați-L toate lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmosul: Pe Împăratul ceresc...

Săgețile potrivnicilor cele aprinse și în chip de flacără, pornite asupra noastră, stinge-le, Curată, ca să te lăudăm în veci.

Mai presus de fire ai născut, Fecioară, pe Ziditorul și Mîntuitorul, Dumnezeu-Cuvîntul. Pentru aceasta, pe tine te lăudăm întru toți vecii.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: De șapte ori...

Bucurați-vă, mucenicilor, proorocilor și apostolilor și cinstita adunare a sfinților sfințiților mucenici, și dumnezeiasca ceată a drepților, a cuvioșilor și a învățătorilor, împreună cu mironosițele femei, dulce viersuind: Tineri binecuvîntați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos întru toți vecii!

De strălucirea cea mai presus de cuget bucurîndu-vă din destul, Sfinților, și de dumnezeiasca veselie și bucurie umplîndu-vă, v-ați îndumnezeit prin apropierea de Dumnezeu; și strălucirilor celor dumnezeiești lucrătoare împărtășindu-vă, și cu razele slavei celei negrăite luminați fiind, preaînălțați pe Hristos, întru toți vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătîndu-vă ca niște luminători prea strălucitori, Sfinților, ați luminat cerul Bisericii cu multe feluri de daruri și cu osebite frumusețí, întru dreptate, bărbăție, curăție și înțelepciune, strigînd: Preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos, întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu veselie voi, toate femeile, cele pline de dumnezeiasca înțelepciune, care v-ați săvîrșit cu duhul întru Hristos, pe Preacurata Fecioara și adevărata Maică a lui Dumnezeu, care ne-a izbăvit pe noi din blestemul strămoașei Eva, înconjurînd-o acum, lăudați pe Fiul ei, în veci.

Catavasie: Pe tinerii...

Cîntarea a 9-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Spăimîntatu-s-a de aceasta cerul și marginile pă-
«mîntului s-au minunat; că
«Dumnezeu S-a arătat oa-
«menilor în trup și pînte-
«cele tău s-a făcut mai în-
«căpător decît cerurile.
«Pentru aceasta, pe Tine,
«Născătoare de Dumnezeu,
«căpeteniile cetelor înge-
«rești și omenești te măresc».

Simplu fiind prin firea cea dumnezeiască și fără de început, Te-ai făcut în două firi prin luarea trupului, supunîndu-l pe acesta în Tine Însuți, Cuvînte al lui Dumnezeu; și pătimind ca un om, ai rămas afară de patimă, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, Te slăvim pe Tine în două firi, în chip nedespărțit și neamestecat.

După ce Te-ai făcut om cu firea, pogorîndu-Te în rîndul robilor, Preaînalte, ai numit pe Dumnezeu Tată, după ființa cea dumnezeiască; iar înviind din mormînt, ai rînduit pămîntenilor Tată, după har, pe Cel ce după fire este Dumnezeu și Stăpîn; cu Care împreună toți Te slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Maică a lui Dumnezeu te-ai arătat, Fecioară, născînd cu

trup, mai presus de fire, pe Cuvîntul cel bun, pe Care Tatăl L-a născut, ca un Bun, din inima Sa, mai-nainte de toți vecii. Pe Care acum îl știm mai presus de trupuri, cu toate că S-a îmbrăcat în trup.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul: Infricoșatu-s-a tot auzul...

Pe Tine, Cel ce după fire ești Fiul lui Dumnezeu, Te știm zămislit în pîntecele Maicii lui Dumnezeu și făcut om pentru noi; și măcar că Te vedem pe Cruce pătimind cu firea omenească, dar ai rămas fără patimă, ca un Dumnezeu.

Risipitu-s-a întunericul cel apăsător, căci din iad a răsărit Hristos, Soarele dreptății, luminînd toate marginile pămîntului și strălucind cu lumina Dumnezeirii, Om ceresc și Dumnezeu pămîntesc; pe Care în două firi îl mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Plină de bucurie și de veselie este pomenirea ta, că izvorăști vindecări celor ce se apropie și cu bună cinstire te vestesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Cu psalmi te lăudăm, ceea ce ești plină de dar și neîncetat strigăm ție: Bucură-te! Că tu ai izvorît tuturor bucuria.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Spăimîntatu-s-a de aceasta...

Cu nădejde și cu dragoste fiind împlătoșată adunarea celor aleși și cu credință îngrădită, toate amenințările tiranilor, chinuirile și lovirile, bucurîndu-se, le-a răbdat cu vitejie, pe Hristos avîndu-L dătător de biruință în lupte, întîii mucenici ai adevărului.

Ca pe un liman de mîntuire să lăudăm acum, după vrednicie, pe Botezătorul, pe apostoli, pe prooroci și mucenici și împreună cu schimnicii, cu dumnezeiești învățători și preoți și cu adunarea patriarhior și pe slăviții și sfinții mucenici, și pe femeile cele iubitoare de Dumnezeu, pe cuvioși și pe drepți.

Slavă...

Cu focul ispitelor fiind încercați și de desfătări nefiind ademeniți, desăvîrșit vă bucurați, stînd în ceruri înaintea scaunului de lumină al Stăpînului, preaslăvitelor adunări ale Sfinților; că prin arătările adevărului oglinzile s-au sfărîmat și umbra a trecut.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătatu-te-ai împreunătoare a celor despărțite, Curată Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară. Că prin tine oamenii s-au făcut împreună-locuitori cu îngerii

în ceruri, cu adevărat; și cetele tuturor Sfinților acum mărturisesc împreună cu dînșii, lăudînd cu veșnice cîntări pe Cel născut al tău.

Catavasie: Tot neamul omenesc să săltăteze...

Luminînda Învierii I-a, glasul al 2-lea:

Însuși podobia.

Cu Ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credință să vedem pe Hristos grăind, că a luat putere a celor de sus și a celor de jos; să auzim cum învață a boteza toate neamurile, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, și că va fi împreună cu ai Săi, precum a făgăduit, pînă la sfîrșitul veacului.

Slavă..., a Sfinților:

Pe Botezătorul și Înaintemergătorul, pe Apostoli, pe prooroci, mucenici și ierarhi, pe pustnici și cuvioși, pe sfinții sfinții mucenici, împreună cu femeile iubitoare de Dumnezeu, pe toți drepții și pe cetele îngerilor, după datorie, cu cîntări să-i încununăm, rugîndu-ne să dobîndim de la Hristos Mîntuitorul, slava lor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce în cer este în chip dumnezeiesc preaslăvit de îngeri, de sînurile părintești nedespărțindu-se, cum nu se poate spune, cu cei de jos împreună a viețuit, Preacurată. Iar tu ai fost solitoare a acestei mîntuiri, dînd Acestuia trup din curat sîngele tău, mai presus de cuvînt, Curată; pe Care roagă-L să dea robilor tăi izbăvire de greșeli.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8; dintre care cinci ale Învierii și trei ale Tuturor Sfinților.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Doamne, deși ai stătut înaintea divanului, de Pilat fiind judecat, dar nu Te-ai despărțit de scaun, cu Tatăl împreună-șezînd; și înviind din morți, lumea ai slobozit din robia vrăjmașului, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Doamne, armă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a privi spre puterea ei; că pe morți i-a sculat și moartea o a zdrobit. Pentru aceasta, ne închinăm îngropării Tale și Învierii.

Doamne, deși Te-au pus ludeii, ca pe un mort, în mormînt, dar, ca pe un împărat adormit, străjerii Te străjuiau și, ca pe o visterie a vieții, cu pecete Te-au pecetluit. Dar ai înviat și ai dat nestricăciune sufletelor noastre.

Îngerul Tău, Doamne, care a vestit Învierea, pe străjeri i-a înfricoșat, dar femeilor le-au strigat, zicînd: Ce

căutați pe Cel viu printre cei morți? Înviat-a, Dumnezeu fiind, și lumii viață a dăruit.

Stihira lui Anatolie.

Pătimit-ai pe cruce, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; îngropare de trei zile ai luat, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, și fără de moarte făcîndu-ne, să ne înviezi pe noi, Hristoase Dumnezeule, prin Învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Stihirile Tuturor Sfinților, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Sfinții cei de pe pămînt, minunați i-a făcut Domnul; că rănile și patimile Lui pe trup le-au primit, întru acelea împodobindu-se și cu dumnezeiești frumuseți, în chip văzut, îmbrăcîndu-se. Pe care, ca pe niște flori nevestejite, ca pe niște stele neclintite ale Bisericii, cu jertfe de bună voie, să-i lăudăm.

Stih: Strigat-au dreptii și Domnul i-a auzit pe dînșii.

Apostolii împreună cu proorocii, învățătorii cu cuvioșii, drepții împreună cu toți sfinții sfințiții mucenici și, dintre femei, cele care s-au luptat și cu dragoste au pustnicit, mulțimea Sfinților și cetele drepților să fie lăudați cu sfinte cîntări, ca niște moștenitori ai împărăției cerești, și locuitori ai raiului.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cei ce au făcut pămîntul cer cu strălucirea faptelor bune, cei ce au urmat morții lui Hristos, cei ce au umblat pe calea cea solitoare de nemurire, cei ce au curățit patimile oamenilor cu lucrarea harului, cei ce s-au luptat vitejește, într-un suflet, în toată lumea, Mucenicii lăudați să fie.

Slavă..., Stihira Evangheliei, glasul 1:

În munte mergînd Ucenicii pentru înălțarea de pe pămînt, înaintea lor a stătut Domnul; și închinîndu-se Lui și fiind învățați de puterea cea dată Lui pretutindenea, în toată lumea au fost trimiși să propovăduiască Învierea cea din morți și înălțarea la ceruri. Cu care a și făgăduit că va fi împreună în veci, nemincinosul Hristos-Dumnezeu și Mîntuitorul sufletelor noastre.

Și acum..., Preabinecuvîntată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pun Fericirile Învierii, glasul al 8-lea, pe 4.

Pomenește-ne pe noi, Hristoase, Mîntuitorul lumii, precum ai pomenit pe tîlharul pe Cruce; și învrednicește-te pe toți, Unule-Îndurate, împărăției Tale celei cerești.

Pe lemn pironindu-Te de bună voie, Mîntuitorul nostru, de blestemul pomului pe Adam l-ai izbăvit, dîndu-i din nou, ca un Îndurat, chipul cel dintîi și a raiului sălășluire.

Ascultă, Adame, și te bucură împreună cu Eva! Că cel ce mai-nainte v-a lăsat goi pe amîndoi și prin înșelăciune v-a luat robi, cu Crucea lui Hristos a fost zdrobit.

Astăzi Hristos a înviat din mormînt, dînd tuturor credincioșilor nestricăciune; și după Patimă și Înviere a înnoit bucuria Mironosițelor.

Și din Canonul Tuturor Sfinților se pune Cîntarea a 6-a, pe 4.

Apostolul: Din cartea către Evrei; Evanghelia: De la Matei.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Sau: Bucurați-vă, drepților, întru Domnul, drepților se cuvine lauda.

La masă se face mîngîierea fraților celor ce se gătesc spre nevoința postului, în seara acestei Duminici lăsîndu-se sec pentru postul Sfinților Apostoli.

TRIPESNEȚE ADICĂ TREI-CÎNTĂRI

ALCĂTUITE DE CUVIOSUL PĂRINTELE NOSTRU IOSIF SCRIITORUL DE CÎNTĂRI[1]

Aceste tricîntări încep a se cînta la Pavecerniță, după Săptămîna Luminată a Sfintelor Paști, adică din Duminica Sfîntului Apostol Toma, în toate zilele acestei săptămîni și ale celorlalte, pînă la Duminica Tuturor Sfinților.

DUMINICĂ
a doua săptămînă după Paști,
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea 1, glasul 1.

Irmosul:

Dreapta Ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască cuvîntă întru tă«rie s-a preaslăvit. Că aceasta, Nemuritoru«le, ca o puternică a toate, pe puternici a «zdrobit, făcînd israeliteniior cale nouă prin «adînc».

Să cîntăm lui Dumnezeu, ca unui biruitor, Care a surpat cu moartea pe moarte și a înviat împreună cu Sine pe toți și din destul i-a cinstit cu nestricăciunea.

Legat fiind, legăturile morții cu tărie le-ai rupt, ca un Puternic, și dezlegînd pe oameni din stricăciune, din iad ai înviat pe cei ce laudă puterea Ta, mult Milostive.

Slavă...

Mult milostive Hristoase, Cel ce pentru mine ai fost de voie pînă la iad, pe mine cel ce zac în mormîntul păcatelor și în groapa fărădelegilor, ridicîndu-mă cu cercetarea Ta, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Hristos sculat din morți cu trupul, te-ai bucurat, Născătoare de Dumnezeu; ci cere-mi și mie ca să-mi dăruiască acum plîngere dătătoare de bucurie, ca să aflu atunci dumnezeiasca mîngîiere, Preacurată.

1. **Cade-se a ști:** că aceste tricîntări erau așezate în Penticostarele vechi slavonești, să se cînte la Liturghie. Dar la greci, tricîntările se cîntă la Pavecerniță, împreună cu Canonul Maicii Domnului.

La Liturghie, grecii cîntă din Canonul Duminicilor, în fiecare zi cîte o cîntare: duminica pun Cîntarea a treia și a șasea; luni, Cîntarea întîi; marți, a patra; miercuri, a cincea; joi, a șaptea; vineri, a opta și sîmbătă, a noua.

Pentru aceasta, urmînd și noi izvodului grecesc, n-am pus aceste tricîntări la rînd în Penticostar, ca să nu stricăm izvodul și rînduiala grecească, ci le-am pus la sfîrșitul acestei cărți, ca să se cînte la Pavecerniță.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credințe mai «curat decît aurul au strălucit, grăind: Bi«necuvîntați toate lucrurile Domnului pe «Domnul; lăudați-L, și-L preaînălțați în«tru toți vecii».

Cu crucea Ta dezlegînd blestemul, Te-ai pus în mormînt, și împărăția iadului cea întunecată ai surpat-o, Hristoase al meu, Iisuse; și ai înviat, înviind împreună cu Tine toată făptura. Pentru aceasta, Te lăudăm întru toți vecii.

Suindu-Te Tu pe cruce, soarele s-a întunecat, și în iad pogorîndu-Te, Iubitorule de oameni, lumină a strălucit pentru sufletele ce erau întru întuneric și țînute de moartea cea amară. Pentru aceasta, Te lăudăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe mine cel legat cu lanțurile păcatelor, dezleagă-mă, Hristoase, și-mi strălucește dumnezeiasca strălucire a pocăinței, Mîntuitorule, Cel ce ai scos pe oameni din întunericul cel veșnic, cu minunata Învierea Ta, pe care o lăudăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai purtat în brațe pe Hristos, Cel întrupat din tine, Fecioară, roagă-L să mă primească acum și pe mine, cel ce rătăcesc în căile cele rele ale vieții, și greșeli fără de număr săvîrșesc totdeauna, pentru năravul cel leneș.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Chipul nașterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea și nu se «mistuia; și acum te rugăm ca să stingi «cuptorul ispitelor, cel dezlănțuit asupra «noastră, ca să te mărim neîncetat, Născă«toare de Dumnezeu».

Soarele s-a întunecat, văzîndu-Te răstignit în mijlocul tîlharilor pe Tine, Soarele cel neapus, Cuvinte; munții și dealurile, pămîntul și marea s-au clătinat, iadul s-a cutremurat, slobozînd pe legații ce-i ținea, care Te lăudau pe Tine.

Arătatu-Te-ai ca un soare strălucitor apunînd sub pămînt, și ai răsărit din morți, înviind sub pămînt, și ai răsărit din morți, Luminătorule cel neapus, luminînd preasfîrșitele marginile pămîntului. Pentru aceasta, pe Tine, Dătătorule de viață, neîncetat Te slăvim.

Mîntuitorule Iisuse, Cel ce ai stricat cu moartea Ta pe moarte, și ai sculat pe toți cei ținuți acolo, ridică-mă și pe mine, cel ce strig către Tine, din groapa cea adîncă a păcatelor și a patimilor, ca un Iubitor de oameni.

Slavă...

Venit-au mironosițele de dimineață la mormînt plîngînd; și neaflîndu-Te pe Tine, au văzut înger șezînd înainte, în haine albe, și acela striga: S-a sculat Domnul! Grăbiți-vă de vestiți ucenicilor Lui, Învierea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Se minunează toată făptura, Stăpînă, de taina nașterii tale celei mai presus de minte: Că ai născut pe Dumnezeu-Emmanoil, Cel ce S-a făcut om pentru noi, ceea ce ești cu totul fără prihană, și sfărîmat tirania morții, cu crucea Sa.

LUNI
a doua săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 2-a, glasul 1:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Care am poruncit lui Moise să po«vățuiască în pustie pe poporul cel robit «al lui Israel, și l-am mîntuit, ca un Pu«ternic, cu tăria Mea».

Să cîntăm astăzi, Domnului, strigînd Celui ce S-a răstignit pentru noi, și a surpat pe vrăjmașul, începătorul răutății; Celui ce a fost pus în mormînt, și a înviat pe cei morți, cu Învierea Sa.

Sînt este Domnul, Cel ce a înviat a treia zi din morți, ca un Puternic, și ucenicilor S-a arătat cu dumnezeiască cuvîntă, și de bucurie negrăită a umplut sufletele lor, cele mai înainte pline de întristare.

Slavă...

Cuvinte, Cel ce ești fără de început, cu Tatăl cel fără de început împreună pe scaun șezător, Cel ce Te-ai răstignit și ai fost socotit între cei morți, și ai înviat ca un Puternic, înviază sufletul meu cel omorît de călcările poruncilor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, minunile tale! O, înfricoşătoare auzire! Că ai născut cu trup pe Dumnezeu, Cel ce a rupt legăturile morţii, şi pe oameni i-a izbăvit din stricăciune, Curată, de Dumnezeu dăruită.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Acela, de Care se înfricoşează îngerii şi toate oştile, ca pe Făcătorul «şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, preaslăviţi-L «tineri, binecuvîntaţi-L popoare, şi-L prea-«înălţaţi întru toţi vecii».

Tînguitu-s-a toată făptura de patima Ta, Bunule; soarele s-a întunecat, apunînd Tu pe cruce, şi cei ce şedeau întru întuneric au văzut lumină mare, lăudîndu-Te, Îndurate.

Cutremuratu-s-a iadul, văzîndu-Te pe Tine mergînd la dînsul cu sufletul, Hristoase, Împărate a toate, şi a dat din sine pe morţii cei din veac, care laudă iubirea Ta de oameni.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Sculîndu-Te din mormînt, arătatu-Te-ai, Hristoase, dumnezeieştilor femei purtătoare de mireasme; şi plîngerea lor ai schimbat-o, Cel ce eşti mîngîierea tuturor în veci.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd sculat din morţi pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, te-ai arătat plină de bucurie, Fecioară Marie. Deci, pe Acela roagă-L, Curată, să şteargă cu desăvîrşire toată întristarea inimii noastre.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe norul cel purtător de lumină întru care Stăpînul tuturor S-a pogorît «din cer, ca ploaia pe lînă, şi Cel fără de «început S-a întrupat pentru noi, făcîndu-Se «om, să o mărim toţi, ca pe Maica cea cu-«rată a Dumnezeului nostru».

Dacă Te-a văzut pe Tine răstignit pe lemn de bună voie, tîlharul cel drept a strigat: Pomeneşte-mă cînd vei veni, Iisuse, întru împărăţia Ta! Şi s-a făcut locuitor al raiului, prin credinţă îndreptîndu-se.

Văzîndu-Te pe Tine, Mîntuitorule, între cei morţi, iadul s-a nimicit şi a dat din sine pe cei morţi, pe care-i înghiţise de demult, care slăvesc, Hristoase, puterea Ta cea negrăită şi multa milostivire, cu care mîntuieşte-ne şi pe noi, Împărate a toate.

Slavă...

Venit-au la mormînt, femeile, Hristoase, aducînd mireasme; şi văzîndu-Te sculat din mormînt, s-au umplut de multă bucurie şi Apostolilor Tăi au vestit că ai înviat şi Te-ai arătat, sculînd toată lumea împreună cu Tine.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată, văzînd Lumina cea nemsemărată că a răsărit din morţi, şi de multă bucurie umplîndu-te, ai săltat împreună cu preasfinţii ucenici; cu care, cere şi nouă iertare de nenumăratele greşeli, Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea credincioşilor.

MARŢI
a doua săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 3-a, glasul 1:

Irmosul:

Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl, mai înainte de veci, şi mai pe «urmă din Fecioară întrupat fără sămînţă, «lui Hristos-Dumnezeu, să-I strigăm: Cel «ce ai înălţat fruntea noastră, Sfînt eşti, «Doamne».

Sfinte al Sfinţilor, venind să sfinţeşti lumea, Te-ai înălţat pe lemnul Crucii, de bună voie. Junghiatu-Te-ai ca un miel şi cu sîngele cel îndumnezeitor ne-ai înnoit pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, cu laude.

Ţăria vrăjmaşului s-a zdrobit, moartea s-a prădat, firea omenească cea stricăcioasă s-a lăcut nemuritoare, murind Tu, Hristoase Iisuse; şi lumea s-a înnoit, strigînd: Sfînt eşti, Doamne!

Slavă...

Acum să nu vă mai miraţi, strigat-a îngerul către femei; ci mergeţi cît mai degrabă de spuneţi cuvinte de bucurie ucenicilor celor întristaţi, cum că S-a sculat Hristos, Viaţa şi Învierea tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătatu-te-ai mai presus decît îngerii, Fecioară curată, întrupînd pe Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit şi S-a îngropat, şi morţilor nestricăciune a izvorît. Pe Care roagă-L să ne mîntuiască pe noi, cei ce te slăvim pe tine cu laude.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; «că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, «precum nici focul Dumnezeirii pîntecele «Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, «cîntînd, să strigăm: Să binecuvinteze «toată făptura pe Domnul, şi să-L prea-«înalţe întru toţi vecii».

Moarte de bunăvoie ai primit, înălţîndu-Te cu trupul pe Cruce şi văzîndu-Te soarele, s-a stins, şi catapeteasma templului s-a rupt, Atotputernice. Pentru aceasta, lăudîndu-Te pe Tine, strigăm: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Cei ce şedeau de demult în umbra morţii, văzut-au lumina Ta cea neapusă, cînd Te-ai pogorît, Tu, Doamne, la dinşii cu sufletul; şi din legăturile cele veşnice s-au dezlegat, mult lăudîndu-Te pe Tine, şi zicînd: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

De dimineaţă venind la mormînt femeile, au văzut pe un înger strălucind, care a zis: Înviat-a Mîntuitorul, pentru ce încă socotiţi pe Cel viu între cei morţi? Umpliţi-vă de bucurie, strigaţi: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Omorînd iadul, Fiul Tău, Curată, a înviat din morţi, precum a zis mai înainte. Pe Care roagă-L să scape de păcatul cel făcător de stricăciune şi din chinuri, pe toţi cei ce strigă cu credinţă: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi «Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a «culcat Cel nemăcput, Hristos-Dumnezeu, «pe Care, lăudîndu-L, Îl slăvim».

Vindecînd durerile celui întîi-zidit, durere ai suferit, fiind răstignit de bună voi pe lemn, Mîntuitorule; şi fiind pus în mormînt, ai înviat pe cei morţi, pe care moartea mai înainte îi înghiţise.

Dacă Te-a văzut pe Tine înviat, ceata de demult a Apostolilor, Doamne, cu frică şi cu bucurie s-a închinat Ţie; către care ai strigat: Iată plinirea cuvintelor Mele; aşa dar, nu vă întristaţi, ci vă bucuraţi.

Cu giulgiu înfăşurîndu-Te dreptul Iosif, pe Tine, Mîntuitorule, cu dragoste Te-a pus în groapă nouă; dar porţile şi încuietorile iadului sfărîmîndu-le, ai sculat pe cei morţi, pe care moartea mai înainte îi înghiţise.

Slavă...

Bucuratu-s-au mironosiţele auzind de înnoirea lui Hristos, Pentru aceasta, alergînd degrabă, au strigat Apostolilor: Iată de acum nu vă mai întristaţi, ci vă bucuraţi; că S-a sculat din morţi Domnul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă ai văzut, Fecioară, pe Hristos cu totul strălucit, fără asemănare în frumuseţe, ca un Mire ieşind cu trupul din cămara gropii, de bucurie te-ai umplut; pe Care roagă-L să ne scape din stricăciune şi din chinuri.

MARŢI
a doua săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Ia dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-L grăitorul Avacum să stea împreună «cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător «de lumină, grăind cu mare glas: Astăzi «este mîntuirea lumii, că a înviat Hristos, «ca un Atotputernic».

Pentru noi umiliţii ai fost adus la moarte, Hristoase, Cel ce eşti Viaţa tuturor, şi prădînd împărăţiile iadului, sufletele ca nişte oi le-ai răpit, învîndu-le împreună cu Tine, ca Cel ce eşti Împărat stăpînitor şi atotputernic.

Îngerul cel strălucit, care s-a arătat la mormînt, a zis femeilor: Pentru ce căutaţi

Viața între cei morți? S-a sculat, veniți de vedeți giulgiurile cele de îngropare, singure zăcînd, și alergați de spuneți ucenicilor Lui.

Slavă...

Omorît fiind iadul prin pogorîrea lui Hristos, pe toți morții i-a dat din sine, cu totul fiind prădat; și pîntecele lui cel a toate mîncător, cu desăvîrșire s-a deșertat, prin voia cea atotputernică a lui Dumnezeu, Împăratul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca într-o biserică prea înfrumusețată s-a săălășluit întru tine Curată Fecioară, Iisus, Împăratul tuturor; și cu pogorîrea Sa, locașul iadului cel întunecat l-a deșertat, și a înviat, înviind și pe oameni, ca Cel Atotputernic.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Această aleasă și sfîntă zi, cea dintîi a săptămînii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor, întru care binecuvîntăm pe Hristos în veci».

Slavă lui Hristos, Celui ce a doborît pe vrăjmașul și a prădat iadul cu pogorîrea la dînsul, și a înviat pe morții pe care îi înghițise, care cu laude Îl slăvesc în veci.

Îngerul cel ce s-a arătat strălucitor, mironosițelor, a strigat: Iată locul unde a fost pus Cel ce a prădat cu puterea Sa moartea și iadul; nu mai căutați, dar, Viața între cei morți.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Iadul s-a amărît, întîmpinîndu-Te jos, Cuvinte, neputînd să se apropie de Tine; și pe morții pe care îi înghițise, degrabă i-a dat din sine, după porunca Ta, pe cei ce cu laude slăvesc, cu un glas, puterea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzut-ai înviat din morți, Fecioară, pe Cuvîntul, pe Care negrăit L-ai născut cu trup; și îi-ai umplut sufletul de bucurie, cu laude slăvind în veci pogorîrea Lui, Preacurată.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste «tine a răsărit. Saltă acum și te bucură, «Sioane! Iar tu, Curată Născătoare de «Dumnezeu, veselește-te întru Învierea Ce«lui născut al tău».

Făcător al ceasurilor și al zilelor fiind Tu, Mîntuitorule, în ziua și în ceasul al șaselea, voind, ai răbdat răstignire cu ocară, Îndurate, ca să ștergi păcatele noastre, și să ne împaci cu Tatăl.

Suspinînd, iadul Te-a întîmpinat pe Tine, Mîntuitorule, și pe legații care-i avea degrabă i-a dezlegat, pe cei ce laudă cu dumnezeiești glasuri, Cuvinte, puterea Ta cea mai presus de minte și minunata pogorîre.

Slavă...

Venit-au degrabă femeile, cu miresme, foarte de dimineață, ca să ungă trupul cel preacurat; și către dînsele a zis cel fără de trup: S-a sculat Începătorul vieții! Umpleți-vă de dumnezeiască bucurie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut Lumina, care a strălucit celor ce ședeau întru întuneric și în umbra morții, dacă ai văzut-o răsărind din morți, ceea ce ești cu totul fără prihană, împreună cu toate mironosițele femei, ai slăvit-o, dănțuind.

JOI
a doua săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 5-a, glasul 1:

Irmosul:

Luminează-ne luminata Lumină cea pururea făitoare, nouă, celor ce mi«necăm către judecățile poruncilor Tale, «Stăpîne Iubitorule de oameni, Hristoase, «Dumnezeul nostru».

Adunarea Iudeilor Te-a răstignit, Cuvinte, pe Tine, Cel îndelung-răbdător; dar cu răstignirea Ta ai mîntuit adunarea cea fără de număr a tuturor neamurilor, Iubitorule de oameni Hristoase, Dumnezeul nostru.

Ai clintit pecețile pietrei întru învierea Ta, precum cu nașterea Ta n-ai stricat nici cheile fecioriei celei ce Te-a născut, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Slavă...

Văzînd pe cel fără de trup, cu chip străin, dumnezeiește strălucind, femeile spăimîntîndu-se au auzit: Nu plîngeți, a înviat Domnul!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Sfîntul Domn al Puterilor, L-ai născut, Preacurată, pe Cel ce a deșertat împărăția iadului și a înviat, și împreună cu Sine a înviat frămîntătura omenească.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce a mîntuit în cuptor pe tinerii cei cuvîntători de cîntare, și «cuptorul cel cu văpăia ca de tunet, întru «răcoreală l-a schimbat, pe Hristos Dum«nezeu lăudați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Pe Cel ce S-a răstignit de bună voie și a fost pus în mormînt, și a stricat puterea morții, pe Hristos-Dumnezeu lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Arătatu-Te-ai întîi femeilor, după ce Te-ai sculat din mormînt, și binevestitoare le-ai trimis la Apostoli, Hristoase. Pentru aceasta cu laude Te slăvim întru toți vecii.

Stricat-ai, Îndurate, cu tărie puterea morții și ai deșertat împărățiile iadului, ca Cel ce Însuți ești Împărat. Pentru aceasta, cu laude Te slăvim întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Zis-ai ucenicilor, după ce Te-ai sculat: Grăbiți-vă de propovăduiți în toată lumea puterea Mea, împrăștiind întunericul mulțimii idolilor, cu lumina adevărului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca ceea ce ești mai înaltă decît cerurile, mai presus decît heruvimii și mai cinstită decît toată făptura, Preasfîntă Fecioară, roagă-te pentru cei ce te slăvesc pururea, cu credință.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Izvorul cel primitor de viață și purureacurgător, sfesnicul darului celui de lu«mină purtător, biserica însuflețită, cortul «cel preacurat, care este mai cuprinzătoare «decît cerurile și decît pămîntul, pe Născa«toarea de Dumnezeu, credincioșii o slăvim»

Să se bucure tot pămîntul astăzi, și norii veselie să stropească; că Domnul slavei, Cel ce S-a răstignit pe lemn, a înviat, scoțîndu-ne și pe noi din stricăciunea morții și luminîndu-ne cu nestricăciune, ca un Îndurat.

Oarecînd mir aducînd, cu lacrimi, Sfintele Femei, le-a zis lor îngerul, cel ce strălucea luminat la mormînt: Pentru ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Acesta a înviat, luminînd toate.

Slavă...

Învierea cea cu raze strălucitoare a Dumnezeului nostru, luminînd cu Duhul mai mult decît razele soarelui, pe cei credincioși strălucîți îi face, întru toți vecii, și-i îndreptează spre mîntuire; pentru aceasta, să prăznuim Învierea cu gînd curat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe noi, cei omorîți pentru căderile în păcate, înviază-ne, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut Viața veșnică; și ne ajută să lăcrem voia Fiului tău, îndreptîndu-ne la viața cea adevărată, ca, cu credință, pururea să te fericim.

VINERI
a doua săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 6-a, glasul 1:

Irmosul:

Înconjuratu-ne-a adîncul cel nesfîrșit, și nu este mîntuire; socotiți am fost ca «oile de junghiere. Mîntuiește pe credincioșii «Tăi, Dumnezeul nostru, că Tu ești celor «neputincioși tărie și îndreptare».

Răstignitu-Te-au pe Cruce pe Tine, Cel îndelung-răbdător, Iudeii cei fără de lege; a căror îndrăzneală văzînd-o, soarele și luna și-au ascuns lumina îndată, și morții, sculîndu-se, Te-au lăudat pe Tine, Hristoase.

Să izvorască astăzi munții dulceață și să se bucure credincioșii, că a înviat a treia zi Hristos, dezlegînd durerile morții. Pentru aceasta, toți credincioșii cu un glas laudă să-I aducem.

Slavă...

Hristoase, cînd au mînecat la mormîntul Tău femeile cele credincioase, au văzut pe îngerul, cel ce le-a vestit învierea Ta cea luminoasă, care a strigat: Pentru ce aduceți acum mir celui viu?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nevătămînd pîntecele tău, Curată, S-a născut precum bine I-a plăcut: și pecețile mormîntului nestricîndu-le, a înviat, precum a voit: că toate le face, ceea ce ești bună, ca un Dătător de viață și Atotputernic.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te cunoaștem noi credincioșii, că ești «cuptor duhovnicesc, că precum Cel prea«înalt a mîntuit pe cei trei tineri, așa și «pe toată lumea în pîntecele tău o ai înnoit, «Dumnezeul părinților, Cel lăudat și prea«slăvit!»

Răstignit fiind, Stăpîne, între doi tîlhari, cu oțet fiind adăpat și lovire peste obraz luînd pentru noi, Îndelung-Răbdătorule, de bunăvoie toate le-ai răbdat, și ai înviat a treia zi, Dumnezeule al părinților, Cel prealăudat și preaslăvit.

Ca pe un mort luîndu-Te de pe lemn Iosif, și îngropîndu-Te cu cuviință, sărută cu dragoste preacurat Trupul Tău; și bucurîndu-se, striga către Tine: Prealăudate, Dumnezeule al părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Slavă...

Îngerul cel ce s-a arătat către femeile cele ce plîngeau, a zis: Pentru ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Pentru ce aduceți miruri? Mergeți de spuneți ucenicilor Lui că Hristos, Cel ce a murit, a înviat; de acum să nu vă mai ascundeți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai tu singură ești cu dar dăruită între femei; că pe Dătătorul de bucurie, prin glasul Arhanghelului bucurîndu-te, L-ai născut. Pentru aceasta, pe tine te cinstim și Fiiul tău strigăm: Prealăudate Dumnezeule al părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor, tinerii lui Israel, ca într-o «topitoare, cu podoaba dreptei credințe, «mai curat decît aurul au strălucit, grăind: «Binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe «Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Poporul Iudeilor cel de demult neplecat, Te-a luat pe Tine, și din pizmă, pe cruce Te-a ridicat fără milă, nevrînd să cînte Ție: Binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu dragoste săruta Iosif trupul ce L-a cerut de la Pilat, și L-a pus în mormînt, ca pe un mort; dar Acela, Însuși, a sfărîmat toate înculeiorile morții, zăvoarele și porțile, și a treia zi a înviat.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Fiind Tu Mirul cel ceresc, foarte de dimineață a venit ceata femeilor să ungă cu mir trupul Tău; și au aflat pe înger strigînd către dînsele: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai pe Fiul, Cel neschimbat din dumnezeiască Ființă, Marie binecuvîntată, măcar că S-a și arătat cu trupul pentru noi, precum a binevoit; Cărnii strigăm: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Chipul nașterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea și nu se «mistuia. Și acum, te rugăm, ca să stingi «cuptorul ispitelor, cel dezlănțuit asupra «noastră, ca neîncetat să te slăvim, Năs«cătoare de Dumnezeu».

Stătut-ai pe lemnul Crucii, Stăpîne, și pe toți i-ai adus la cunoștință, Doamne; și ai deschis raiul pe care l-au închis de demult strămoșii, prin mîncarea din pom; pentru aceasta, pe Tine toți Te slăvim.

În groapă ca pe un mort Te-au pus pe Tine Iosif cel cu bun chip și Nicodim, Dătătorule de viață și Ziditorule, Hristoase; iar adunarea femeilor urma împreună cu dînșii, și cu jale tînguindu-se, cu dumnezeiască cuvîință pe Tine Te-au slăvit.

Slavă...

Cu totul luminare și dorire, cu totul mingiiere și întărire ai fost, Mîntuitorul meu, tuturor celor ce prăznuiesc cu bună credință sfîntă scularea Ta cea de a treia zi, Cela ce ești Însuți îndurat; pentru care toți pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Trup adevărat, cu mînte și însuflețit, din pîntecele tău, Ceea ce ești cu totul fără prihană, de bunăvoie a luat Cel cu totul desăvîrșit; și l-a pus întru moștenirea părintească în cele cerești, Preacurată, cu care iarăși va să vină.

DUMINICĂ
a treia săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea 1, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Veniți, popoarelor, să cîntăm cîntare lui Hristos-Dumnezeu, Celui ce a «despărțit marea și a trecut pe poporul pe «care l-a slobozit din robia Egiptenilor, «că S-a preaslăvit».

Pironit fiind pe cruce de bunăvoie, Hristoase, împărățiile cele tari ale iadului le-ai sfărîmat și pe cei legați din veac i-ai scos, ca un Puternic. Slavă puterii Tale!

Îngerul a zis mironosițelor: Veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul tuturor, și vestiți prietenilor lui Învierea.

Slavă...

În groapă nouă Te-a așezat dreptul Iosif pe Tine, Cel ce ai înnoit cu Învierea Ta firea omenească cea stricată, Dătătorule de viață.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, văzut-ai pe Hristos, Soarele dreptății, răsărind din morți; pe Care roagă-L să lumineze inimile tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Care S-a pogorît în cuptorul cel cu foc la tinerii iudei, «și văpaia a prefăcut-o în rouă, ca pe Dom«nul lăudați-L lucrurile, și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Pe Cel ce a fost ridicat pe Cruce, și a fost îngropat cu trupul de bunăvoie, și a sfărîmat porțile cele de fier și înculeiorile iadului, să-L preaslăvim, pe Domnul, Cel ce a înviat a treia zi întru slavă.

Să se bucure cerul, să se veselească și pămîntul cu oamenii, că Hristos a înviat și S-a arătat ucenicilor Săi; cu care împreună petrecînd, le-a umplut inimile de veselie.

Dătătorul de viață bucurie a spus femeilor care lăcrimau și se atingeau de sfintele Lui picioare, de ai căror pași s-a temut odinioară strămoașa Eva, înăuntrul raiului.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Un Dumnezeu să slăvim în trei ipostasuri și într-o fire: pe Tatăl și pe Cuvîntul și pe dumnezeiescul Duh cel drept, strigînd: Lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu glasuri sfințite să slăvim, cu laude, pe Maica lui Dumnezeu, ca pe ceea ce este mai sfîntă decît celele cele de sus și pod dumnezeiesc, care trece pe oameni la starea cea mai presus de lume.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu-Cuvîntul, Cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciu«ne a venit să înnoiască pe Adam cel că«zut rău, prin mîncare, în stricăciune, din «Sfînta Fecioară negrăit întrupîndu-Se «pentru noi credincioșii, într-un gînd cu «cîntări să-L slăvim».

O, turbare a fariseilor! Cum au judecat fără dreptate să omoare pe Cruce, pe Hristos, pe singura Ființă dreaptă, Care și morților din iad le-a insuflat viață, cu dumnezeiasca putere; pe a Cărui dumnezeiască Înviere, cu un glas, să o lăudăm.

Pecețile fiind puse deasupra, ai înviat din mormînt, Hristoase, Cel ce ești Învierea tuturor; și ucenicilor Te-ai arătat, cele negrăite învățîndu-i pe ei și strigînd: Mergeți în lume și propovăduiți slava Mea.

Slavă...

Această prea sfîntă zi a Învierii, care este mîngîiere sufletelor şi veselie bine primită, cheamă pe credincioşi să prăznuiască dumnezeieşte şi să strige: Părinte şi Fiule şi dumnezeiescule Duh, slavă Ţie!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, Născătoare de Lumină, cu dumnezeiasca ta lumină luminează gîndurile şi inimile noastre, risipind cu rugăciunile tale negura patimilor, şi pe toţi făcîndu-i, prin har, părtaşi zilei celei neînserate.

LUNI
a treia săptămînă după Paşti
seara

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Luaţi aminte la legea Mea, poporul Meu, plecaţi urechea voastră spre «graiurile gurii Mele. Că numele Tău, «Doamne, am chemat».

Cel ce ai făcut cu mîinile Tale pe om, mîinile Ţi-ai pironit pe lemn, Atotputernice, din mîna vrăjmaşului mîntuindu-ne.

Stricat-ai temniţa cea întunecată a iadului, Hristoase, şi împreună cu Tine, ca un Puternic, i-ai înviat pe toţi.

Văzîndu-Te Apostolii înviind a treia zi din mormînt, Hristoase, s-au închinat, şi pretutindenea au propovăduit scularea Ta.

Slavă...

Suspinînd şi lacrimi vărsînd, au venit dumnezeieştile femei la Sfîntul Mormînt şi au cunoscut Învierea lui Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Atotţiitorul L-ai zămislit, ceea ce eşti cu totul fără prihană, Stăpînă, Care a sfărîmat porţile iadului, şi a înviat a treia zi, precum a zis.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce a arătat mai înainte lui Moise, în rug, chipul minunii Fecioarei, «în muntele Sinai oarecînd, lăudaţi-L, bi«necuvîntaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi «vecii».

Pe Cruce înălţîndu-Te, împreună ai înălţat şi lumea, şi în mormînt fiind pus, Mîntuitorule, ai sculat pe cei ce dormeau în morminte, care slăvesc puterea Ta cea mare.

Pogorîndu-Te Tu la cei morţi, ai omorît iadul şi ai sfărîmat porţile morţii şi încuietorile, şi pe cei ferecaţi în obezi i-ai scos, ca un Puternic, spre mîntuirea tuturor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătatu-Te-ai, Îndurate, ucenicilor Tăi, cu multe semne, timp de patruzeci de zile, încredinţîndu-i ca să propovăduiască în toată lumea că eşti Dumnezeu, Cel ce ai înviat.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu eşti viaţa tuturor, Tu eşti mîngîierea celor morţi şi a celor vii, Cuvinte, Tu bucuria şi luminarea, Cel ce ai răsărit din Fecioară, şi ai înviat din mormînt a treia zi, întru slavă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Cine dintre pămînteni a auzit vreodată una ca aceasta, sau cine a văzut ca «o fecioară să se alle avînd în pîntece şi «să nască prunc, fără de durere? Întru a«cest chip este minunea Ta, şi pe Tine, Cu«rată Născătoare de Dumnezeu, te mărim».

Răstignindu-Te, ai înviat a treia zi, precum ai zis mai înainte, şi din morţi înviind, împreună ai înviat lumea, cu Învierea Ta; şi întîi mironosiţelor Te-ai arătat, zicîndu-le să se bucure, Cel ce eşti bucuria tuturor celor ce din suflet Te iubesc, mult Milostive.

Acum stricăciunea s-a pierdut, că Hristos, Cel ce este Nestricăciune şi Viaţă, din morţi S-a sculat; şi a petrecut împreună cu Apostolii Săi, învăţîndu-i cele mai bune şi dumnezeieşti, şi spunîndu-le să nu se depărteze de Ierusalim.

Slavă...

Îngerul a zis femeilor celor ce aduseseră miruri cu lacrimi, oarecînd: Pentru ce căutaţi astăzi printre cei morţi pe Cel viu? Nu este aici, S-a sculat, precum a zis mai înainte, deşertînd mormintele şi celor morţi insuflîndu-le nemurire, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul Tău şi Dumnezeu sculat din morţi, te-ai umplut de bucurie, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti pricina bucuriei şi veseliei tuturor. Pentru aceasta, tot sufletul cu bucurie te laudă şi te slăveşte pe tine, pururea Fecioară.

MARŢI
a treia săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, adunarea păginilor cea stearpă, prin «venirea Ta, întru care s-a întărit inima «mea».

Văzîndu-Te făptura pe Cruce pătimind de bunăvoie, Doamne, s-a schimbat şi s-a tulburat, şi morţii din morminte s-au sculat.

Fiind Tu în iad, cu sufletul, Dătătorule de viaţă Doamne, dacă Te-a văzut moartea cea atotpierzătoare, s-a spăimîntat şi a slobozit pe cei legaţi, pe care-i înghiţise.

Slavă...

Umplutu-s-a toată făptura de bucurie, Îndurate Doamne, prin învierea Ta din morţi, că lumea toată împreună cu Tine ai ridicat-o, zdrobind împărăţia morţii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sabie a pătruns prin sufletul tău, Curată, cu totul fără prihană, cînd ai văzut pe Hristos răstignit; dar te-ai şi bucurat văzîndu-L sculat din mormînt.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc, oarecînd în Babilon, şi-a despărţit lucrările cu dum«nezeiască porunca, pe haldei arzînd, dar «răcorind pe cei credincioşi care cîntau: «Binecuvîntaţi, toate lucrurile Domnului, «pe Domnul».

Murit-ai pe Cruce, Cel ce eşti Viaţa tuturor, şi ca un mort fără suflare ai fost pus în groapă, Îndelung-Răbdătorule; dar a treia zi ai înviat, spre ridicarea lumii. Pentru aceasta, Dătătorule de viaţă, cu bucurie Te slăvim.

Auzit-a Sionul scularea Domnului, şi de veselie acum s-a umplut, şi fiicele lui luminat s-au bucurat, şi ucenicilor au propovăduit zicînd: Nu vă întristaţi, Dătătorul de viaţă a înviat.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

De dimineaţă fiind, venit-au degrabă femeile la mormînt, şi, cu cutremur uitîndu-se, au văzut înger în haine albe, şi, de frică fiind cuprinse, au auzit: Nu vă temeţi, Dătătorul de viaţă a înviat.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, norul cel luminos al Soarelui celui ceresc, lăudîndu-te te slăvim, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Luminează inimile noastre, gonind tot întunericul lenii şi al patimilor, dumnezeiască Mireasă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, din Fecioară «întrupîndu-Se, S-a arătat nouă, ca să lu«mineze cele întunecate şi să adune cele «risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea «de Dumnezeu, cea prea lăudată, o mărim».

Dacă Te-a văzut soarele pe Tine, Soarele dreptăţii, pe Cruce pironit, lumina şi-a ascuns, pietrele de frică s-au despicat, iadul degrabă a dat din sine pe cei morţi, care laudă puterea Ta, Dătătorule de viaţă, Atotputernice.

Pîntecele iadului cel nesăţios deşertîndu-l în chip preaslăvit, Dumnezeu cel Preaînalt, ca Cel Atotputernic, a înviat întru slavă cu adevărat, şi a fost văzut de dumnezeieştii ucenici; Aceluia să ne închinăm, împreună şi Tatălui şi Duhului.

Slavă...

Înviat-a Domnul, zis-a mironosiţelor îngerul cel ce s-a arătat în mormînt. Mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui, celor ce plîng şi tînguiesc, că-L vor vedea în Galileea.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă-te neîncetat lui Hristos, Dumnezeul nostru, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca să izbăvească de primejdii şi de necazuri, de viforul patimilor, de întunecarea şi de cursele cele prea viclene ale vrăjmaşului pe cei ce pururea te fericim.

MIERCURI
a treia săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Te laud pe Tine, că glas am auzit, Doamne, şi m-am spăimîntat; că ai «venit pînă la mine, căutîndu-mă pe mine, «cel rătăcit. Pentru aceasta preaslăvesc po«gorîrea Ta cea nemăsurată către mine, «mult Milostive».

Suitu-Te-ai pe Cruce de bunăvoie, Doamne, cu putere fiind încins; şi pogorîndu-Te cu sufletul la iad, Milostive, ai dezlegat sufletele din legăturile cele veşnice, şi împreună cu Tine le-ai înviat, Îndurate.

Sfărîmînd, înfricoşător, înciuetorile şi porţile iadului cu puterea Ta, Stăpîne, ai deşertat bogăţia lui; pentru aceasta slăvim pogorîrea Ta cea nemăsurată şi cinstita Înviere.

Slavă...

Venit-au la mormînt femeile să ungă preacinstit trupul Tău, Hristoase, şi aflînd înger şezînd pe piatră, temîndu-se, s-au spăimîntat; cu care împreună, cu laude, slăvim scularea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Sfîntul Sfinţilor L-ai născut mai presus de minte, Născătoare de Dumnezeu, pe Cel ce dă credincioşilor, care slăvesc Învierea Lui cu sîrîtenie, mîntuire şi iertare de păcate, prin mijlocirile tale.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Poruncii tiranului cei trei cuvioşi tineri nesupunîndu-se, în cuptor fiind «aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu, cîn«tînd: Binecuvîntaţi, lucrurile Domnului, «pe Domnul».

Ridicat-ai firea omenească, Hristoase, cu rădicarea Ta pe Cruce, şi pe vrăjmaşul cel ce a căzut din înălţime l-ai doborît în prăpastie, şi îngropat fiind, Te-ai sculat, prădînd moartea.

Sfărîmat-ai înciuetorile iadului, Hristoase şi ca un Puternic i-ai scos pe cei fierecaţi, pe cei ce slăvesc puterea Ta şi Învierea din mormînt, cea de a treia zi.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Cînd Te-a văzut de demult ceata sfinţilor apostoli, înviat din mormînt întru slavă, Hristoase, de veselie umplîndu-se, a strigat: Slavă Învierii Tale!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Plîngerea ta, Curată, Ceea ce eşti fără prihană, s-a schimbat întru bucurie, cînd ai văzut pe Fiul tău şi Stăpînul Hristos că a înviat a treia zi întru slavă, şi lumea a luminat.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine te lăudăm, Preacurată şi binecuvîntată de Dumnezeu Născătoare, «ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, Cel ce «a răsărit mai înainte de soare, Care a ve«nit la noi în trup, din coapsele cele fe«cioreşti negrăit L-ai întrupat».

Arătatu-Te-ai răstignit între doi tîlhari, mult Milostive, şi pus fiind jos, în mormînt, ai înviat pe cei din întuneric şi din umbra morţii, care cu laude slăvesc, Îndurate, Învierea Ta cea de a treia zi.

Nu mai stăpîneşte moartea pe oameni, precum este scris, de cînd a înviat Hristos, Cel fără de moarte, deşertînd împărăţiile iadului cele nesăţioase. Să se bucure toată lumea, prăznuind.

Slavă...

Zis-a mironosiţelor îngerul cel ce strălucea înaintea mormîntului: Pentru ce plîngînd căutaţi pe Cel slobod între cei morţi? Iată, S-a sculat, precum a zis mai înainte; mergeţi de aici, bucurîndu-vă şi vestiţi apostolilor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătatu-Te-ai mai cuprinzătoare decît cerurile, Fecioară, încăpînd pe Dumnezeu, Cel ce a fost pus sub pămînt pentru bunătate, şi prin moarte a dăruit tuturor nemurire. Pe Care cu bună credinţă slăvindu-L, pe tine, după datorie, te fericim.

JOI
a treia săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Luminarea celor ce zac întru întuneric, mîntuirea celor deznădăjduiţi, Hris«toase, Mîntuitorul meu, către Tine mînec, «Împăratul păcii, luminează-mă cu strălu«cirea Ta; că alt Dumnezeu afară de Tine «nu ştiu».

Soborul fariseilor celor fără de lege, ridicîndu-Te pe lemn, pe Tine, Iubitorule de oameni, Te-a omorît; dar fiind pus în mormînt, toate legăturile iadului le-ai rupt, şi pe morţii cei din veac i-ai înviat.

Cînd ai gustat stricăciune, Cel ce eşti Nemurirea tuturor, atunci ai scos cu putere pe cei legaţi şi ai înviat din mormînt, Dătătorule de viaţă, stricînd moartea, şi ne-ai luminat pe noi cu scularea Ta.

Slavă...

Văzînd femeile la mormînt, odinioară, înger strălucînd în haină luminoasă, s-au spăimîntat; iar el a zis către dînsele: Nu vă temeţi, Hristos a înviat, mergeţi de spuneţi prietenilor Lui.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Răsărit al Soarelui dreptăţii te-ai arătat, Maică Fecioară, pe Care văzîndu-L înviat din morţi, precum a zis, şi toată lumea luminînd, te-ai bucurat, lăudîndu-L, Curată, ca pe Iubitorul de oameni.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Chipul cel de aur dispreţuindu-l de trei ori fericiţii tineri, văzînd chipul «lui Dumnezeu cel viu şi neschimbat, în «mijlocul focului au cîntat: Toată făptura «cea zidită să laude pe Domnul, şi să-L «preaînalţe întru toţi vecii».

Dumnezeu fiind, Bunule, ai voit a Te face om, şi a Te răstigni pe lemn, de bunăvoie, spre mîntuirea celor ce strigă totdeauna cu credinţă: Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

În mormînt Te-a pus, Iosif, după ce Te-a înfăşurat cu giulgiuri, cu smirnă şi aloie, dar ai înviat, mîntuind pe cei ce strigă cu credinţă: Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătatu-Te-ai ucenicilor, Atotputernice, după ce ai înviat, şi le-ai zis: Mergeţi în lume, propovăduiţi purtarea mea de grijă, cîntînd: Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfinţeşte inimile noastre, Preasfîntă Fecioară, dumnezeiască Mireasă, ceea ce ai văzut înviat pe Dumnezeu-Cuvîntul Cel Preasfînt, şi cu bucurie ai strigat: Toată făptura care fiinţează să laude pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu izbuteşte nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă şi «mintea cea mai presus de lume să cînte «ţie, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind «bună, primeşte credinţa; că ştii rîvna «noastră cea dumnezeiască; că tu creştini«lor eşti ocrotitoare, pe tine te mărim».

Numai cît s-a înfipt Crucea Ta în locul Căpăţînii, Mîntuitorule, tot locaşul morţii din temelii s-a clătinat, şi cei ce şedeau în umbra morţii, toţi s-au dezlegat, cu adevărat, din legăturile cele nedezlegate, strigînd: Slavă puterii Tale, Doamne!

Pămîntul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat de frică, munţii şi toate dealurile s-au clătinat şi soarele s-a întunecat, văzîndu-Te pe Tine ridicat pe cruce; înciuetorile iadului şi porţile cele de fier s-au sfărîmat, Hristoase, cînd ai ridicat lumea cu scularea Ta cea din morţi.

Slavă...

Arimatianul, cel cu chip bun, văzîndu-Te pe Tine, oarecînd, Stăpîne, mort pe Cruce, Te-a coborît de pe lemn, şi cu giulgiu curat Te-a înfăşurat, şi în groapă nouă cu multă cuviinţă Te-a pus; dar Tu, Cuvinte, Te-ai sculat a treia zi, precum ai zis mai înainte.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de legile firii, Stăpînă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut ne-

grăit pe Cuvîntul ; pe Care, dacă L-ai văzut de bunăvoie răstignit de cei fără de lege şi pus în mormînt şi sculat din morţi, te-ai umplut de bucurie ; pe Acesta roagă-L pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine.

VINERI
a treia săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 2-lea :

Irmosul :

Dintru adînc scoate-mă, a strigat Iona către Tine, fiind chip al îngropă-«rii şi al învierii pe care ai dăruit-o nouă, «Atotputernice Mîntuitorule».

Mironosiţele ajungînd la mormîntul Tău au lăcrimat ; iar îngerul le-a vestit lor bucurie, strigînd : Hristos a înviat, propovăduiţi lumii.

Pe Cruce fiind Tu ridicat, soarele şi-a ascuns razele ; dar Israel nu Te-a cunoscut pe Tine, Dumnezeul şi Ziditorul, Cel ce Ţi-ai pus sufletul de bunăvoie pentru toţi.

Slavă...

Să se bucure toate, şi praznic de obşte să săvîrşească cu veselie, că Hristos S-a sculat din mormînt, prădînd toate vistieriile iadului.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

De ai şi născut prunc, dar ai rămas fecioară, precum ai fost şi mai înainte de naştere, Curată Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, că Cel ce S-a născut din tine a înnoit firea, ca un Dumnezeu.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Cel ce ai stins odinioară cuptorul cel încins, şi pe tineri cu ploaia Duhu-«lui i-ai rourat, bine eşti cuvîntat, Dumne-«zeul părinţilor noştri».

Fariseii cei nemulţumitori ai soborului iudeilor, în locul facerilor de bine, pe care le-ai dăruit lor, Hristoase, pe Cruce Te-au pironit.

Pentru toţi Te-ai jertfit, Izvorul milei, ca toţi, dezlegîndu-ne din datoria morţii, să Te lăudăm pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Cu moartea Ta cea de trei zile, şi cu îngroparea cea de viaţă aducătoare, celor din morminte le-ai dat viaţă veşnică. Pentru aceasta, cu credinţă Te laudă pe Tine, Mîntuitorule.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ţie singură, solitoare de bucurie, se cuvine glasul pe care l-a zis îngerul, adică : Bucură-te ! Către care noi, credincioşii, strigăm : Marie, Pururea Fecioară !

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

De curatul trup, cel de aceeaşi frumuseţe cu sufletul, al tinerilor celor cu «bună credinţă, înfricoşatu-s-a şi s-a de-«părtat focul cel nestins, cel hrănit cu mul-«tă materie ; şi văpaia cea pururea arză-«toare potolindu-se, cîntare de viaţă cîntau: «Pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L «preaînălţaţi întru toţi vecii».

Zădărnicitu-s-a sfatul cel fără de Dumnezeu şi poftele iudeilor neputincioase s-au făcut ; că S-a sculat Cel ce fusese îngropat, batjocorind acelea toate; că Hristos a primit de bunăvoie să pătimească, dar cu puterea Sa pe toate le rînduieşte precum voieşte. Pe Dînsul, ca pe Cel ce Însuşi este Domn, neîncetat să-L lăudăm şi să-L preaînălţăm întru toţi vecii.

Zis-a femeilor cel strălucitor la chip : Hristos a înviat ! Mergeţi, de acum, şi propovăduiţi Învierea Lui în toată lumea şi nu plîngeţi, că nu este vreme de lacrimi ; căci, de acum, nu va mai împărăţi moartea, de acum nu va mai stăpîni iadul, de acum nu va mai birui păcatul osîndirii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ascuns-u-a viaţa noastră întru Tine, Stăpîne Hristoase, Cel ce ai pătimit cu trupul şi ai înviat din morţi, Cuvinte, şi viezi pururea ; Căruia noi creştinii nădăjduim să ne facem părtaşi la înfricoşata venire a Ta, cea de-a doua. Pentru aceasta, după vrednicie, lăudăm credincioşii dumnezeieştile Tale patimi şi Învierea Ta cea din morţi.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Luat-a strămoaşa, prin tine, dezlegare de osînda cea de demult, că de acum nu ne

vom mai naşte întru dureri ; că tu, Născătoare de Dumnezeu, ai născut pe Hristos. Pentru aceasta, după vrednicie, te fericim pe tine, lăudînd pe Cel ce S-a născut din tine fără de sămînţă şi preaînălţîndu-L întru toţi vecii.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut ; «din care, Ziditorul nostru, Te-ai îmbrăcat «cu trup pătimitor, asemenea nouă, dezle-«gătorule al greşelilor noastre. Pe aceasta «fericind-o toţi credincioşii, pe Tine Te «slăvim».

Ascultă, Biserică, glasul Mirelui tău, strigă dumnezeiescul David ; că ţie din coastă ţi s-a dăruit apa, cu dumnezeiescul sînge, spre curăţirea păcatelor ; că El Însuşi te-a izbăvit de înşelăciunea idolilor, ca un iubitor de oameni.

Cu scularea Ta cea de-a treia zi, Hristoase, ai răsărit viaţă mulţimii neamurilor, cărora fără să întrebe şi fără să Te caute, Te-ai arătat cu dumnezeiască slavă ; iar pe neamul iudeilor, care n-a crezut Ţie, l-ai îndepărtat.

Slavă...

Blestemul cel ce mi-a odrăslit mie prin înşelăciune, din pomul cel din Eden, l-ai stricat, făcîndu-Te de voie ascultător sfatului părintesc, Cuvinte, pînă la Cruce. Pentru aceasta laud şi slăvesc smerenia Ta cea negrăită.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe cei ce erau departe de Tine, i-ai apropiat, făcîndu-i neam sfînt, Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară ; şi pe cel ce nu era poporul Tău, l-ai numit popor al Tău dumnezeiesc. Pentru aceasta toţi acum ne închinăm Ţie, Atotputernice.

DUMINICĂ
a patra săptămînă după Paşti
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea 1, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Fiind odinioară marea despărţită cu to-iagul, a trecut Israel ca prin pustie, «şi cu închipuirea Crucii luminat pregăteşte «cărările ; pentru aceasta minunatului nos-«tru Dumnezeu să-I cîntăm cu laudă, că «S-a preaslăvit».

Suindu-Te la înălţime, prada cea ţinută în iad ai luat-o, ca un Puternic, Mîntuitorule ; şi, înviind a treia zi din mormînt, Iubitorule de oameni, împreună cu Tine ai înviat-o, ca Cel ce eşti Atotputernic.

Văzîndu-Te odinioară iadul pe Tine, Mîntuitorule, mort şi îngropat în mormînt nou, a rămas cu totul mort şi nelucrător ; iar morţii bucurîndu-se prin Învierea Ta, cea de viaţă aducătoare, din legături s-au dezlegat.

Slavă...

Îngerul cel cu chip luminos, care se arătase Mironosiţelor la mormînt, oarecînd, a zis : Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel viu ? Mergeţi repede, grăbiţi-vă, de vestiţi Apostolilor, învierea Lui.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Domnul, Cel ce S-a întrupat negrăit din prea curatele Tale sîngiuri, Născătoare de Dumnezeu, şi pentru noi moarte a luat cu trupul, văzîndu-L înviat din mormînt, cu bucurie slăvindu-L, L-ai mărit.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Cuptorul din Babilon pe tineri nu i-a ars, nici focul Dumnezeirii pe «Fecioară nu o a stricat. Pentru aceasta cu «tinerii să strigăm : Binecuvîntaţi, lucrurile «Domnului, pe Domnul».

Pe Domnul răstignit văzîndu-L, soarele odinioară şi-a ascuns lumina şi pietrele s-au despicat, munţii s-au clătit, pămîntul s-a cutremurat şi legaţii cei de demult din legături s-au dezlegat.

Cînd Te-a văzut iadul, cel cu totul de ris, mergînd de-a dreptul la dînsul, Cuvinte Atotputernice, s-a cutremurat şi pe toţi morţii i-a slobozit, care laudă puterea şi milostivirea Ta.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Domnul a înviat ! Toţi să strigăm, să batem din mîini cu credinţă şi dănţuri să rînduim, propovăduind puterea Lui şi strigînd: Lăudaţi, lucruri, pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii !

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Zămislit-ai pe Cel ce ţine împreună toate, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi

ai născut cu trup pe Acesta, Care a prădat moartea, cu moartea cea de trei zile; pe Care roagă-L să omoare patimile sufletului meu şi să mă mîntuiască.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe cea mai-nainte însemnată în rug şi în foc, în Sinai, lui Moise dătătorul de Lege, şi care a zămislit în pîntece «pe dumnezeiescul Foc, fără de ardere; fă-«clia cea cu totul luminată şi nestinsă, pe «cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, «cu cîntări cinstind-o, să o mărim».

Hristoase, Cel ce eşti prea frumos, cum Ţi-a apus lumina frumuseţii Tale, pe Cruce? Cum a răbdat pămîntul, văzîndu-Te răstignit? Cum a suferit junghierea Ta, cea fără dreptate? Lăudăm, Cuvinte, pogorîrea Ta cea mare şi negrăită.

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, s-a prădat vrăjmaşul, şi morţii din legăturile iadului s-au dezlegat; moartea s-a omorît, împărăţiile iadului s-au deşertat; pentru aceasta, cu laude cinstindu-Te, Dătătorule de viaţă, Te slăvim.

Slavă...

Cel ce eşti viaţa cea veşnică, cum ai gustat de bunăvoie moartea, pentru noi, Mîntuitorule? Cum Te-ai pogorît la cei morţi, Cel ce eşti Învierea tuturor, şi ai deşertat vistieriile iadului? Pentru aceasta, cu mulţămită cinstindu-Te pe Tine, cu laude Te slăvim.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Păzeşte pe toţi cei ce aleargă la tine, Curată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Hristos, de toată mînia cea potrivnică şi robia, şi de năvălirea păginilor; ca după datorie, cu laude cinstindu-te, să te mărim.

LUNI

a patra săptămînă după Paşti

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Ca ploaia pe iarbă şi ca roua pe fîn, să se pogoare pe pămînt cuvintele «Mele».

Cu psalmi să strigăm, din mîini să batem cu veselie, Dătătorul de viaţă din morţi S-a sculat.

Suitu-Te-ai pe Cruce, Hristoase, fiind încins cu putere; şi ai înviat din morţi, precum mai înainte ai zis.

Îmbrăcat în haină albă, îngerul a fost văzut de femei, strigînd: Înviat-a Cel ce este Învierea credincioşilor şi Mîntuirea.

Slavă...

Grăbindu-se femeile să Te ungă pe Tine, au mers la mormînt; şi, văzîndu-Te înviat, s-au închinat Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Purtînd în braţe, pe Soarele cel de dimineaţă, Fecioară, ni L-ai răsărit nouă, celor ce eram întru întuneric.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu Cel slăvit de îngeri, neîncetat întru cele de sus, cerurile ce-«rurilor, pămîntul şi munţii, dealurile şi a-«dîncul şi tot neamul creştinesc, cu cîntări, «ca pe Făcătorul şi Mîntuitorul, binecuvin-«taţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii».

Adunarea Iudeilor cea călcătoare de lege, Te-a răstignit pe lemn, pe Tine, Stăpîne, Cel ce ai vindecat dumnezeieşte vătămarea făcută oamenilor prin gustarea din pom; pentru aceasta cu glasuri vesele pe Tine, pururea, Te slăvim.

Întocmai cu Tatăl şi cu Duhul fiind, Hristoase, Cruce ai răbdat; şi socotit fiind între morţi, împărăţiile iadului le-ai deşertat cu preaslăvire, şi, înviind, ai ridicat împreună cu Tine toată lăptura.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Iadule atotmîncătorule, unde-ţi este bolduI tău? Unde-ţi este, moarte, biruinţa ta? De Cel ce a înviat din morţi ai fost omorîtă, de Hristos Mîntuitorul, Cel ce Însuşi este dătător de viaţă, pe Care împreună cu Tatăl şi cu Duhul, noi credincioşii Îl lăudăm.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca să îndumnezeiască firea omenească, Dumnezeu S-a făcut om din Tine, Curată, cea cu totul fără prihană; pe Care L-ai văzut ieşind prea frumos din mormînt, ca Biruitor al iadului, şi de bucurie Te-ai umplut.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug te-a văzut Moise pe tine, care ai zămislit în «pîntece focul Dumnezeirii fără ardere; iar «Daniil te-a văzut munte netăiat, Isaia te-a «numit toiag odrăslit din rădăcina lui «David».

Ca un miel spre junghiere Te-ai adus de bunăvoie, Stăpîne Iisuse, nestrigînd nici glăsuind, precum este scris; cu moartea Ta, Cuvinte, nemuritori făcîndu-ne pe noi, care cu laude slăvim prea cinstită patima Ta, şi înfricoşătoarea Înviere cea din iad.

Pe noi cei căzuţi ne-ai înnoit, Iisuse Împărate a toate, prin cinstită şi înfricoşată Învierea Ta; şi de ucenici văzut fiind, pacea Ta le-ai dat lor, Iubitorule de oameni; pe care dă-ne-o şi nouă, celor ce cu laude mărim dumnezeiasca Ta sculare.

Slavă...

Cinstita ceată a mironosiţelor venit-a [illegible] la Sfîntul Tău Mormînt, Stăpîne, ca Te unge cu credinţă; şi a văzut înger şezînd în haine albe, zicîndu-le lor: Pentru ce voiţi să vedeţi pe Cel viu între cei morţi?

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Domnul şi Dătătorul de lumină L-ai născut, ceea ce eşti uşa Luminii; pe Care văzîndu-L strălucind din mormînt, de bucurie Te-ai umplut. Deci roagă-L, Fecioară curată, să-mi dăruiască mie plîngere de bucurie, solitoare de mîngîierea cea de acolo.

MIERCURI

a patra săptămînă după Paşti

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Avacum, preacurat pîntecele tău munte umbrit mai înainte l-a văzut. Cu-«rată. Pentru aceasta a şi strigat: De la «miazăzi va veni Dumnezeu, şi Cel Sfînt «din muntele cel cu umbră deasă».

Prin întruparea cea negrăită asemănîndu-Te oamenilor, Tu, Cel ce eşti mai presus de fiinţă, Cruce ai răbdat cu trupul; şi pogorîndu-Te între cei morţi, a treia zi ai înviat, Viaţa tuturor.

Iisuse, Dumnezeul nostru, Cel ce eşti apa vieţii, umblat-ai ostenindu-Te cu trupul; şi şezînd la put, împreună cu femeia samarineancă, i-ai turnat ei, tainic, apa înţelepciunii Tale.

Slavă...

Cel ce ai curăţit de multe feluri de boli, cu porunca Ta, pe cei ce veneau la Tine, Cuvinte, Crucea de bunăvoie ai răbdat; şi în groapă fiind pus, ai înviat firea omenească cea stricată.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Peste tine S-a pogorît Înţelepciunea Tatălui Celui fără de început, ca ploaia pe lină, Curată, şi, întrupîndu-Se fără de schimbare, căile vieţii ne-a arătat celor ce te cunoaştem pe tine Fecioară după naştere, şi Maică.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce S-a pogorît în văpaie la tinerii iudei, cu putere dumnezeiască, «pe Domnul Cel ce S-a arătat, preoţi bine-«cuvîntaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi «vecii».

Pe Cruce înălţîndu-Te, împreună ai înălţat toată firea omenească, Cuvinte, şi fiind pus în mormînt, pe cei ce dormeau în morminte i-ai sculat, cu dumnezeiasca Ta sculare, Îndurate.

Trecînd prin Ierihon şi Salim, oraşe apropiate şi cu ape multe, la puţul lui Iacov a venit Izvorul înţelepciunii, dînd Samarinencei apa mîntuirii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Tu, Cel ce ai luminat cu cuvîntul pe cel orb, şi pe cei slăbănogi i-ai întărit cu porunca Ta, şi, mort fiind, ai răsărit a treia zi din mormînt, înviază sufletul meu cel omorît.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu eşti scăparea a toată lumea, Născătoare de Dumnezeu, Marie! Izbăveşte-mă de smintelile lumeşti, de patimile trupeşti şi de gheena cea de veci, ca să te slăvesc pe tine cu laudă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, rugul cel nears și Sfîntă Fecioară, Maica luminii și Născă«toare de Dumnezeu, nădejdea noastră a «tuturor, te mărim».

Întinsu-Ți-ai palmele pe lemn, pierzînd stricăciunea mîinilor strămoșilor celor ce rău s-au tins spre mîncarea din pom, Hristoase, mult Milostive.

Cel ce doar cu cuvîntul ai întărit pe slăbănog, și pe cei șchiopi i-ai îndreptat, răstignit ai fost, Iisuse, și ai înviat, arătîndu-Te multe zile ucenicilor.

Slavă...

Văzutu-Te-a Samarineanca, ceea ce venise să scoată apă, și luînd de la Tine apa vieții, s-a săturat, Hristoase Dumnezeule, lăudîndu-Te pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, minunile tale cele mai presus de minte, Preacurată Fecioară! Că tu ai născut pe Dumnezeu întrupat, Care a mîntuit pe toți cu dumnezeiasca Sa Înviere.

JOI
a patra săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Cînd a văzut Isaia, în vedenie, pe Dumnezeu, pe scaun prea înalt, de «îngerii slavei înconjurat, a strigat: O, ti«călosul de mine! Că mai înainte am vă«zut pe Dumnezeu întrupat, pe Cel ce «stăpînește pacea și lumina cea neînserată»

Legat fiind, Îndurate, și răstignit de bunăvoie pe lemn, pe cei legați cu toate călcările de poruncă, i-ai izbăvit. Și, pus fiind în mormînt, i-ai sculat pe morții ce dormeau în morminte, pe cei ce lăudă Învierea Ta cea înfricoșătoare.

Domnul a înviat din morți a treia zi, precum a zis, și împreună cu Apostolii fiind, a strigat: Mergînd în toată lumea, vestiți cu putere minunile Mele cele mari, pe care le-ați văzut.

Slavă...

Se spăimîntează inima și auzul, Mîntuitorule, de milostivirea Ta, de purtarea de grijă și de smerenia Ta; că umblînd cu trupul pe pămînt, Samarinencei, care a cerut, i-ai dat apa vieții și a dumnezeiștii cunoștințe.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Cuvîntul, Cel mai Sfînt decît toți Sfinții, Care a răsărit din Tatăl Cel fără de început, pe Acela roagă-L neîncetat, să sfințească și să lumineze sufletele și inimile noastre, ale celor ce cu dragoste te lăudăm pe tine.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

De focul cel arzător fiind învăluiți ti«nerii care au pătimit pentru dreap«ta credință, și de văpaie nevătămîndu-se, «cîntare dumnezeiască au cîntat: Binecu«vîntați, toate lucrurile Domnului, pe Dom«nul, și-L preaînălțați întru toți veciii».

Pe Cruce înălțîndu-Te de bunăvoie, împreună ai înălțat toată firea omenească, și, Viață fiind Tu, socotit ai fost între cei morți. Dar ai înviat, Mîntuitorule, pe cei ce lăudă rînduiala întrupării Tale și înălțarea cea cu slavă, Îndurate.

Lumea cu bucurie prăznuiește Sfîntă Învierea Ta, Dătătorule de viață, prin care ai călcat toată puterea iadului și boldul morții l-ai tocit, Cuvînte, și nestricăciune ai izvorît oamenilor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Văzîndu-Te pe Tine femeia Samarineancă, ostenit fiind, Îndurate, și cerînd apă să bei, a luat apa nemuririi, cînd a strigat: Dă-mi apa cea vie, Doamne, ca să nu mai însetez în toată vremea vieții mele.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș al lui Dumnezeu te-ai arătat, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, dîndu-I trup însuflețit din prea curatele tale sînguri. Pentru aceasta pe tine te cinstim întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuire vedem noi, credincioșii. Toată «partea bărbătească, ce deschide pîntecele, «sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cuvîn«tul Cel mai înainte născut, Fiul Tatălui «Celui fără de început, Cel întîi-născut din «Maică fără de ispită bărbătească, Îl «slăvim».

Spăimîntatu-s-a soarele, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, pironit pe lemn; clătitus-au stihiile, pămîntul tot s-a cutremurat și pietrele s-au despicat și iadul jos a slobozit pe legații cei din veac, care Te laudă pe Tine.

Pus ai fost în mormînt, Hristoase, Cel ce ești Viața și Învierea; și, înviind întru slavă, ai stat multe zile împreună cu ucenicii Tăi, și i-ai trimis în toată lumea să propovăduiască rînduiala întrupării Tale celei înfricoșătoare.

Slavă...

Căile vieții arătîndu-mi, Milostive, pentru îndurarea cea multă ai călătorit și ai șezut, ostenit fiind de cale; și femeii care a cerut, i-ai dat apa nemuritoare, ceea ce laudă pogorîrea Ta cea multă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întrupatu-S-a Hristos din Tine, mai presus de cuvînt, Cel ce este Cuvîntul Tatălui, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și S-a răstignit pentru noi de voie și, cu scularea Lui cea de-a treia zi, marginile lumii a luminat; cu Care împreună, după datorie, te fericim.

VINERI
a patra săptămînă după Paști
seara

PATRUCÎNTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Adîncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat și se sîrșește du«hul meu; ci, întinzîndu-Ți brațul Tău cel «înalt, Stăpîne, ca pe Petru mîntuiește-mă, «Îndreptătorule».

Împuns fiind cu sulița în dumnezeiasca coastă, pe omul cel rănit prin călcarea poruncii l-ai vindecat, cu dumnezeiești le Tale patimi, Dătătorule de viață; pentru aceasta, Stăpîne, lăudăm puterea Ta.

Lovire ai răbdat, Iisuse, Cel ce ai sfîrîmat împărățiile iadului, și înculetorile le-ai sfărîmat cu mîna Ta cea atotputernică, mîntuind pe toți, și ai înviat a treia zi.

Slavă...

Stătut-ai înaintea judecății lui Pilat ca un vinovat, Cel ce judeci tot pămîntul, Doamne; și, vrînd să scoți din iad pe cel ce l-ai zidit, Te-ai pogorît la dînsul, Cel ce Însuți ești milostiv.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai Fiu fără durere, pe Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl, Curată; și pentru Dînsul ai avut durere, văzîndu-L spînzurat cu trupul pe Cruce; iar după ce a înviat, ca un Dumnezeu, te-ai bucurat luminat.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Chipului de aur, celui cinstit de cal«dei de demult, cei trei tineri nu s-au «închinat, cînd în mijlocul cuptorului au «strigat: Dumnezeul părinților noștri, bine «ești cuvîntat».

Cel ce ești neapropiat de heruvimi și de serafimi, răstignire cu trupul ai răbdat pentru milostivirea mîinii Tale, ca să mîntuiești pe Adam, cel căzut pentru călcarea de poruncă.

Pogorîndu-Te cu sufletul la iad, ai sfărîmat puterea lui, Stăpîne, și ai scos pe cei ce erau legați într-însul, care laudă puterea Ta, Dătătorule de viață.

Slavă...

Ridicatu-s-a mîhnirea întristării! Mironosițelor, grăbiți-vă de ajungeți la mormînt și, văzînd pe Hristos înviat din mormînt, propovăduiți lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Curată, văzînd pe Hristos, pe Care L-ai născut, înviat a treia zi din morți cu slavă; și, ca o maică, roagă-L pentru toată lumea.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

De focul cel arzător fiind învăluiți ti«nerii care au pătimit pentru dreap«ta credință, și de văpaie nevătămîndu-se, «cîntare dumnezeiască au cîntat: Binecu«vîntați, toate lucrurile Domnului, pe Dom«nul, și-L preaînălțați întru toți veciii».

Cel ce a zidit toată suflarea cu cuvîntul, de bunăvoie S-a răstignit de iudei cu trupul pe lemn și cu fiere S-a adăpat; și,

văzîndu-L toată făptura s-a tulburat, plîngînd pentru răutatea celor nemulțumitori.

Pe Tine, Începătorul și Mîntuitorul lumii, iadul cel atotmîncător ca pe un om Te-a primit; iar Tu, legîndu-l, ca un stăpîn, ai luat pe vinovații ce-i avea de demult, și împreună i-ai înviat a treia zi din mormînt.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Nedespărțindu-Te de dumnezeiești sînuri cele părintești, trup pentru noi din Fecioară ai luat și moarte de bunăvoie ai suferit; și, pus fiind în mormînt, Te-ai sculat a treia zi, Cuvinte al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, pe Tine singurul Dătător de viață, Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai, Curată, Fiu fără durere, pe Cel ce a fost mai-nainte de veci împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfînt; pe Care văzîndu-L spînzurat pe Cruce, ai suferit durere, iar după ce L-ai văzut sculat din mormînt, te bucuri în veci.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuire vedem noi, credincioșii. Toa-«tă partea bărbătească, ce deschide pinte-«cele, sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cu-«vîntul cel născut, Fiul Tatălui Celui fără «de început, Cel mai înainte născut din «Maică, fără ispită bărbătească, Îl slăvim».

Luminătorii cerului, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, răstignit cu trupul pe Cruce, lumina și-au ascuns; și tîlharul, privindu-Te, Dumnezeu Te-a cuvîntat, și tot pămîntul s-a clătinat, și catapeteasma rupîndu-se, au strigat: Slavă îndelung răbdării Tale, Stăpîne!

Pogorîrea Ta la cele dedesubt, Împărate, înfricoșătoare a fost cu adevărat; că porțile iadului și încuietorile le-ai sfărîmat și pe toți legații, pe care îi avea, i-ai scos afară; și i-ai înviat cu putere, Dumnezeu pe Tine mărturisindu-Te.

Slavă...

Mort Te-a pogorît Iosîf pe Tine, Hristoase, de pe lemn cu credință; cu smirnă și cu aloe, în giulgiu cu dragoste și cu bucurie, înfășurîndu-Te, și vărsînd mulțime de lacrimi, în groapă ca pe un mort Te-a pus; pentru aceasta împreună cu dînsul pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul Tău și Dumnezeu, sculat din morți cu slavă, te-ai veselit, Curată, cu femeile mironosițe, cu sfinții apostoli, cu Iosîf și cu Nicodim; și noi te mărim pe tine, Curată.

DUMINICĂ
a cincea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Pe voievozii cei tari, pe cele trei părți ale sufletului, înecă-i întru adîncul «nopătimirii, Cel ce Te-ai născut din «Fecioară, rogu-mă; ca să-Ți cînt Ție, ca «dintr-o alăută, în omorîrea trupului, cîn-«tare de biruință».

Legînd puterea cea pierzătoare a vrăjmașului cu legăturile pe care le-ai suferit pentru noi, Iubitorule de oameni, cu Crucea Ta ai împăcat, Doamne, pe cei depărtați și peretele cel din mijloc al vrăjbei l-ai stricat; pentru aceasta, pe Tine Te lăudăm.

Domnul a înviat cu a Sa putere, precum a zis mai-nainte de patimă, prădînd ca un Dumnezeu împărățiile iadului; și a sculat pe toți cei ce din veac dormeau acolo, care-L slăvesc pe Dînsul.

Slavă...

Mirîndu-se, ceata mironosițelor, de vederea și de chipul dumnezeiescului slujitor, a auzit de la dînsul: Iată, Hristos a înviat; mergeți de vestiți ucenicilor, celor ce plîng și se tînguiesc.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Răsărit-a din morți, ca un Mire frumos, Cel ce S-a întrupat din pîntecele tău, Curată, mai presus de gînd, pentru bunătate. Pentru aceasta, văzînd învierea Lui cea de-a treia zi, împreună cu Apostolii L-ai slăvit.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Atotputernice, Mîntuitorule al tuturor, pe cei ce țineau dreapta credință «i-ai înrourat, pogorîndu-Te în mijlocul vă-

«păii, și i-ai învățat să cînte: Toate lucru-«rile binecuvîntați și lăudați pe Domnul!»

Preacuratele Tale palme întinzîndu-le pe Cruce de bunăvoie, Îndelung-Răbdătorule, ai îmbrățișat pe toți și din mîna celui străine-ai izbăvit. Pentru aceasta, cu frică, pe Tine Te slăvim.

Cînd ai fost pus de bunăvoie în mormînt, cei ce dormeau de demult în morminte s-au sculat din morți odată cu Învierea Ta, cu frică strigînd: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Adunarea iudeilor văzîndu-Te, Hristoase, făcînd minuni vestite și prea slăvite cu cuvîntul Tău, Te-a judecat spre moarte pe Tine, Cel ce ești Viața tuturor, mult Îndurate Doamne.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Patruzeci de zile rămînînd, Hristoase, cu înțelepții și cinstiții apostoli, le-ai încredințat dumnezeiasca rînduială a Întrupării, prin care ai mîntuit lumea, care Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cît este de înfricoșătoare nașterea Ta, Ceea ce ești cu totul fără de prihană, prin care toți ne-am izbăvit din căderea cea înfricoșată, strigînd: Bucură-te, folositoarea tuturor oamenilor, bucură-te, chemarea lumii celei căzute!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Eva prin boala neascultării blestemul L-a adus, iar tu, Fecioară, de Dumne-«zeu Născătoare, prin Odrasla purtată în «pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit. «Pentru aceasta cu toții te mărim».

Pironit ai fost de voie pe Cruce, și soarele, văzîndu-Te, Preabunule, cu frică și-a ascuns razele și temeliile pămîntului s-au clătinat, pietrele s-au despicat, Stăpîne, și catapeteasma templului s-a rupt.

Ungîndu-Te odinioară Iosîf și cu giulgiu înfășurîndu-Te, Te-a pus în mormînt nou, pe Tine, Cel ce ești Viața tuturor. Dar ai înviat a treia zi, deșertînd împărățiile iadului cu puterea cea dumnezeiască, Cel ce le poți pe toate.

Slavă...

Văzut ai fost de Apostoli, după ce Te-ai sculat din mormînt a treia zi, și ai strigat: Mergeți, prieteni și ucenici ai Mei, de propovăduiți la toate neamurile minunile ce ați văzut și puterea Mea cea mai presus de cuvînt.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă a văzut cea cu totul fără de prihană pe Cel ce dă viață morților, înviat din mormînt cu slavă, s-a umplut de bucurie, strigînd: Fiul meu și Dumnezeul meu, măresc pogorîrea Ta cea mai presus de cuvînt!

LUNI
a cincea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Cel ce omor și fac viu, Care am «dătut apă din piatră celor însetați și am «ploaut mană spre hrana poporului israeli-«tean, ca un Puternic!»

Înălțat-a Moise odinioară șarpele în muntele Sinai, răstignirea Ta mai înainte închipuind, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi și ai izbăvit pe oamenii de vrajbă și de veninul șarpelui, și i-ai sfărîmat capul cel atotpierzător.

Mîresme cu lacrimi aducînd, mironosițele, au alergat degrabă la dumnezeiescul mormînt, foarte de dimineață, precum zice grăitorul de cele dumnezeiești; și, văzînd pe tînărul cel strălucitor la față și la veșminte, de frică s-au spăimîntat.

Slavă...

Pe Tine, Cuvinte, Cel ce ai vindecat bolile cu cuvîntul, pe slăbănogi ai îndreptat și pe morți ai înviat, soborul Fariseilor a găsit cu cale să Te omoare. Ci ai înviat întru tărie, ca un Dumnezeu Atotputernic, sfărîmînd împărăția iadului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătatu-S-a întrupat din sînginrile tale, Preacurată, precum nu se poate spune, Dumnezeu, Cel mai presus de ființă; și, socotit fiind între cei morți, Cel ce este viața tuturor, a înviat întru tărie; pe Care văzîndu-L, te-ai umplut de bucurie, slăvindu-L în veci.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

În văpaie de foc îți stau înainte heruvimii și serafimii, Doamne, și toată «făptura laudă frumoasă Îți cîntă Ție: Lău-«dați, binecuvîntați și preaînălțați pe Unul «Făcătorul Hristos, întru toți vecii!»

Doamne, Cel ce ai rupt zapisul lui Adam prin Cruce, binecuvîntare acum ne-ai izvorît nouă, blestem făcîndu-Te de bunăvoie, Hristoase; pentru aceasta, Te binecuvîntăm pe Tine, pururea, în veci.

Văzutu-Te-a adunarea ucenicilor pe Tine, Doamne, sculat din mormînt și s-a umplut de taină bucurie. Și către dînșii ai strigat: Văzîndu-Mă pe Mine, Dătătorul de viață Dumnezeu, mergeți de Mă propovăduiți Împărat a toate.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Lăudăm cinstită răstignirea Ta, Iisuse mult Îndurate, slăvim cu credință îngroparea și înfricoșătoarea Înviere a Ta, prin care ne-am deslegat de legăturile iadului cele nedeslegate, Hristoase, Dumnezeule a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Iisus, pe Care L-ai întrupat mai presus de cuvînt, curată Stăpînă, văzîndu-L sculat din morți, ai strigat: Ce frumoasă este podoaba Ta, Fiul meu, prin care Adam s-a suit acum la frumusețea cea de demult.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic, «și Sfînt este numele Lui, și mila «Lui în neam și în neam spre cei ce se «tem de El».

Cînd Te-ai înălțat pe lemn și Te-ai pironit pe Cruce, luminătorii și-au ascuns lumina, pămîntul s-a cutremurat și cei ce erau în legăturile iadului au fost sloboziți, Mîntuitorule.

Sfărîmînd porțile și legăturile morții, Hristoase, ai înviat cu slavă, ca un Puternic, scoțînd pe legații pe care i-a avut mai înainte, care Te laudă pe Tine, unul Dumnezeu.

Slavă...

Pămîntul serbează și cerul prăznuiește scularea Făcătorului tuturor, prin care ne-a mîntuit din legături și din stricăciune, pe noi, cei ce-L slăvim cu laude.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu razele luminii tale, Născătoare de Dumnezeu, risipește negura necunoștinței mele, ca cu credință și cu glas de laude să slăvesc neîncetat minunile tale.

MARȚI
a cincea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Nu întru înțelepciune și întru putere și întru bogăție ne lăudăm, ci întru «Tine, Înțelepciunea cea ipostatică a Tată-«lui, Hristoase; că nu este Sfînt, afară de «Tine, Iubitorule de oameni».

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, Cuvinte, ca să mă întorci la viață; cu sulița ai fost impuns în coastă, ca să-mi izvorăști riurile nemuririi, mie, celui ce laud bunătatea Ta.

Ca să scoli pe cei ce dormeau în morminte, Te-ai socotit între cei morți, Cel ce ești fără de moarte. Și, rămînînd neîmpărtășit stricăciunii, ai înviat a treia zi, ca Cel ce ești Atotputernic.

Slavă...

Mort văzînd purtătoarele de mir pe Cel ce dă viață morților, au venit degrabă plîngînd ca să-L ungă, dar, văzîndu-L înviat, s-au bucurat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel Ce este după firea Sa nevăzut S-a făcut văzut, întrupîndu-Se din tine, Ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpînă, și Crucea și moartea de bunăvoie a răbdat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce S-a pironit pe Cruce cu trupul și ne-a arătat nouă arma de «mîntuire, tineri preaînălțați pe Hristos, «Dumnezeul nostru, în veci».

Răstignire de bunăvoie ai suferit, Cuvinte, și socotit fiind între cei morți, ai înviat a treia zi, nemurire dăruind oamenilor, care laudă stăpînirea Ta.

Ce căutați cu cei morți pe Dătătorul de viață și Dumnezeu? A înviat, precum a zis, grăit-a către mironosițele femei cel fără de trup, care s-a arătat strălucind.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătatu-Te-ai ucenicilor după ce ai înviat și, multe zile rămînînd împreună cu ei, i-ai trimis, Cuvinte, la marginile pămîntului să propovăduiască.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Domnul Dumnezeu născîndu-L, Curată, pe Cel ce stăpînește peste viață și peste moarte, arată-ne pe noi nebiruiți de vrăjmașul cel viclean, care ne zavistuiește.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea ta nestricată s-a arătat, Dumnezeu din pîntecele tău a ieșit; că «S-a arătat purtător de trup pe pămînt și «cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe «tine, de Dumnezeu Născătoare, toți te «mărim».

Înălțatu-Te-ai cu trupul pe Cruce, în groapă sub pămînt ai fost pus, și ai înviat cu slavă, ridicînd împreună cu Tine toată lumea. Pentru aceasta, Făcătorule de bine, cu un glas Te lăudăm.

Către mironosițele cele ce vărsau lacrimile ca miruri, îngerul a zis: Ce căutați pe Cel viu în mormînt, cu cei morți? S-a sculat, dezlegînd durerile iadului, ca un Iubitor de oameni.

Slavă...

Văzînd dumnezeieștii Apostoli pe Hristos că S-a sculat, s-au umplut de dumnezeiască bucurie, în multe zile mîncînd împreună cu El, și învățîndu-se cele mai înalte și de mîntuire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca ceea ce ești ușa luminii, văzînd pe Soarele răsărind din adîncul iadului, Fecioară, și luminînd marginile lumii, de dumnezeiască veselie te-ai umplut, ceea ce ești cu totul fără prihană.

MIERCURI
a cincea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Îndurate, pentru dragostea chipului Tău ai stătut pe crucea Ta, și s-au to-«pit noroadele; că Tu ești, Iubitorule de «oameni, tăria și lauda mea».

Cînd Te-ai ridicat de bunăvoie pe lemn, pămîntul, munții și dealurile s-au clătinat cu cutremur, văzîndu-Te pe Tine pătimind, Îndurate, Îndelung-Răbdătorule.

Temîndu-se iadul de pogorîrea Ta, Mîntuitorule, a dat din sine degrabă pe morții pe care i-a avut, cei ce slăvesc cu laude puterea Ta cea negrăită.

Slavă...

Văzîndu-Te adunarea iudeilor cea neînțelegătoare, Îndurate, că dai vedere celor orbi, Te-a ucis pe Tine, Cel ce ești Viața și Învierea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul tău, Fecioară, sculat din mormînt, te-ai bucurat pentru Dînsul, Curată, împreună cu apostolii, cu care te mărim.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Toate lucrurile lui Dumnezeu și toată făptura, binecuvîntați pe Domnul. Că «pentru oameni din pămînt a răsărit Lumi-«na și toată lumea a luminat, și viață veș-«nică lumii a dăruit; cîntați-L, popoare, «și-L preaînălțați pe El în veci».

Pe Cruce văzîndu-Te tîlharul cel cu minte bună, spăimîntîndu-se de puterea Ta și de înfricoșată rînduiala Ta, cea mai presus de cuget, a strigat: Pomenește-mă, Stăpîne!

Arătatu-Te-ai femeilor, Hristoase, zicîndu-le cu milostivire, ca un Iubitor de oameni: Bucurați-vă!, cu adevărat potolindu-le întristarea și bucurie făcînd oamenilor, cu învierea Ta.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Precum odinioară ai dăruit lumină celui orb din naștere, Dătătorule de lumină, Iisu-

se, așa și mie deschide-mi ochii inimii, ca să înțeleg lumina poruncilor Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mîntuiește-mă de focul gheenei și de pedeapsa cea veșnică, Curată, potolește viforul cel cumplit al gîndurilor mele și mă îndreptează la limanul cel lin al vieții.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mînă, «cea din capul unghiului, s-a tăiat «din tine, muntele cel netăiat, Fecioară, și «a adunat firile cele osebite; pentru aceas-«ta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Întinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, Stăpîne, și ai vindecat vătămarea cea stricătoare de suflet a mîinii ce s-a întins la mîncarea cea dintîi, din pom. Pentru aceasta, rînduiala Ta cea necuprinsă de minte, o slăvim.

Porțile și încuietorile morții stărîmîndule cu pogorîrea Ta, toate împărățiile iadului le-ai deșertat cu puterea Ta, Mîntuitorule și, înviind a treia zi, lumea ai luminat.

Slavă...

Arătîndu-Te sfinților Tăi apostoli, după Înviere, Mîntuitorule, le-ai zis: Lumea înconjurînd, propovăduiți cu credință Tainele cele înfricoșătoare și negrăite, pe care le-ați văzut întru Mine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzut-ai împreună cu femeile mironosițe pe Hristos înviat și, schimbînd tînguirea întru bucurie, L-ai slăvit. Pentru aceasta, cu mare glas pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

JOI

a cincea săptămînă după Paști

seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Spăimîntatu-s-au toate de dumnezeiasca mărirea ta; că tu, Fecioară ne-«ispitită de nuntă, ai avut în pîntece pe «Dumnezeu Cel peste toate și ai născut pe «Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pa-«ce tuturor celor ce te laudă pe tine».

Legat fiind și pe lemn pironit, Stăpîne, m-ai dezlegat pe mine din legăturile păcatului și întru dragostea Ta m-ai pironit. Pentru aceasta, cu mulțămită, laud slava Ta și puterea Ta cea negrăită.

Arătîndu-Te, Mîntuitorule, în iad, Adam cel oșîndit de demult s-a dezlegat de pedeapsă și de legăturile cele de mulți ani, strigînd: Slavă bunătății Tale celei mari, Cuvînte, Iisuse mult milostive.

Slavă...

Ca un lucru neobișnuit s-a arătat femeilor îngerul, șezînd înaintrul mormîntului, și a strigat: Pe cine ați venit să căutați, de dimineață? Hristos a înviat, omorînd moartea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfîntă, cu totul fără prihană, ceea ce ai născut pe Sfîntul ce se odihnește între cei Sfinți, dacă L-ai văzut răsărînd din mormînt, ca un Mire din cămară, cu laude ai slăvit pogorîrea Lui.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși, în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumne-«zeu i-a mîntuit; atunci fiind închipuită, «iar acum plinită. Pe toată lumea ridică-o «să-Ți cînte Ție: Pe Domnul lucrurile lău-«dați-L și-L preaînălțați pe Dînsul întru «toți vecii».

Firea cea întunecată prin Adam, iarăși zidind-o, iubitorule de oameni, Ți-ai întins palmele, pironindu-Te pe lemn, și ai fost impuns în preacurata coastă. Pentru aceasta slăvim cu laude, întru toți vecii, milostivirea Ta cea multă.

Încă Te-a văzut pe Tine iadul, jos, prădînd împărățiile lui, amorțind de frica Ta, Cuvinte, a dat din sine pe toți morții, de mult înghițiți, care strigă: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Strigat-a îngerul, cel ce ședea pe piatră, către mironosițele care plîngeau: Alergați de spuneți Ucenicilor Învierea Dătătorului de viață. Că iată, S-a sculat cu adevărat surpînd tirania iadului și stărîmînd răutatea diavolului.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Unul după ființă, pe Tine Te slăvesc, și Treime după ipostasuri propovăduiesc pe o Dumnezeire; Tată fără de început, Fiu și Duh Sfînt, strigînd totdeauna: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Precum Dumnezeu S-a arătat din tine, Fecioară, nestricînd semnele fecioriei, tot așa S-a sculat, lăsînd pecețile pietrei nemișcate. Pe Care văzîndu-L, te-ai umplut de bucurie, binecuvîntînd dumnezeiasca Lui putere, întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul omenesc să sălteze cu duhul, fiind luminat; și să prăznuiască «firea minților celor fără de trup, cinstind «sfînta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, și «să strige: Bucură-te, Preafericită Năs-«cătoare de Dumnezeu, Curată, Pururea-«Fecioară».

Pe înălțimea Crucii suindu-Te de bunăvoie, Îndelung-Răbdătorule, ai tras pe om din prăpastia pieirii la lumină, și pus fiind în mormînt, Hristoase, Cel ce ești Viața, pe cei ce dormeau în morminte i-ai ridicat, cu cinstită Învierea Ta.

Mir Ți-a adus ceata femeilor, Tie, Începătorului vieții, și cunoscînd că Te-ai sculat, a binevestit ucenicilor Învierea, fiind ei adunați împreună și plîngînd; care, văzîndu-Te, s-au umplut de bucurie și de lumină.

Slavă...

Mergînd Tu, Hristoase, ca un Soare, cu sufletul în iad, ca un Dumnezeu ai strălucit lumina Ta celor fericați din veac, ce dormeau acolo, și i-ai înviat cu Sfîntă Învierea Ta, care laudă a Ta bunătate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Dumnezeu, Cel ce poartă toate cu voia, L-ai născut, Fecioară, făcîndu-Se om din milostivire, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită; pe Care roagă-L cu deadinsul, să lumineze inimile noastre, celor ce te fericim pe tine cu adevărat, ca pe Maica lui Dumnezeu, cea curată.

VINERI

a cincea săptămînă după Paști

seara

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica către Tine, de «singele demonilor curățîndu-se cu Singele «cel curs, prin milostivire, din coasta Ta!».

Întinzîndu-ți pe Cruce preacuratele palme, ai biruit pe Amalic cel netrupesc, cu dumnezeiască puterea Ta, și lumea ai izbăvit din robie, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stărîmînd iadul cu înfricoșătoarea pogorîre a Ta, Hristoase, cu dumnezeiasca putere pe legații ce-i avea i-ai înviat, ca un Dumnezeu, a treia zi.

Slavă...

Dacă au venit femeile la mormînt să Te ungă pe Tine, Mirul cel fără de preț, îngerul a strigat către dînsele: Nu plîngeți, S-a sculat Domnul, pe Care Îl căutați.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu mai plînge de acum Maică a lui Dumnezeu, Fecioară, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt, ca un Dumnezeu; ci te bucură, și-L roagă să ne mîntuiască pe noi.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mîntuit în foc pe tinerii lui Avraam și ai ucis pe caldei, care «vinau fără dreptate pe cei drepți, prea-«lăudate Doamne, Dumnezeul părinților «noștri, bine ești cuvîntat».

La locul Căpățînii, în mijlocul tîlharilor, pentru noi Te-ai răstignit pe Cruce și printr-însa ai surpat domnia întunericului; Atotputernice Doamne, Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Cu sulița în coastă fiind impuns, Dătătorule de viață, ne-ai izvorît izvorul cel pururea curgător, dumnezeiescul Tău sînge, Hristoase, nouă, celor ce strigăm: Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Slavă...

Îngerul cel cu haina strălucitoare a strigat către femeile care plîngeau: Ce căutați cu miresme, ca pe un mort, pe Hristos, Cel ce are putere peste viață? A înviat, precum a zis și mai-nainte de Patimă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Trup a luat din tine, Curată, Cel ce ține toată făptura și marginile pămîntului; și a voit să moară pentru noi; pe Care văzîndu-L înviat din mormînt cu slavă, veselește-te.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Mîinile întinzîndu-și Daniel, gurile leilor în groapă le-a închis, puterea «focului a stins, cu bune fapte încingîndu-se «tinerii cei iubitori de bună credință, stri«gînd: Binecuvîntați, toate lucrurile Dom«nului, pe Domnul!»

Cu rana Ta, Stăpîne, ai vindecat toată omenirea, Mîntuitorule; și, răbdînd moarte, ai slobozit omenirea din stricăciune, prin moartea Ta, Bunule, nemuritori făcîndu-ne pe noi, cei ce strigăm: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Veseliți-vă toate popoarele și vă bucurați acum toate cele pămîntești și cele cerești; că Dătătorul de viață, Domnul, a înviat din mormînt, împreună înviind și firea noastră, care strigă: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe chinuitor l-ai legat, Hristoase, cu pogorîrea Ta și, îngînd pus în mormînt, pe toți morții i-ai sculat, pe cei ce Te laudă cu mulțămită, pe Tine, Făcătorul de bine al tuturor și Atotstăpînitorul. Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Vrînd să dezlege frămîntătura firii lui Adam celui căzut din Eden, Curată, Domnul cel atotputernic S-a întrupat din tine, Preacurată, S-a răstignit, S-a îngropat și a înviat, mîntuindu-ne pe noi care te lăudăm cu dragoste, Marie, dumnezeiască mireasă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării blestem a adus; iar tu Fecioară, de Dumne«zeu Născătoare, prin Odrasla purtată în «pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit. «Pentru aceasta toți te slăvim».

Ruptu-s-a catapeteasma, cînd Te-ai ridicat pe Cruce, Îndelung-Răbdătorule, și soarele și-a ascuns razele: și pietrele ce s-au despicat au arătat junghierea cea nedreaptă, pe care ai răbdat-o de bunăvoie, Mîntuitorule, pentru noi.

Împuns fiind cu sulița pe lemn, Iisuse, Iubitorule de oameni, ai vindecat pe Adam cel rănit în rai pentru călcarea poruncii, Îndelung-Răbdătorule; și, pus fiind între cei morți, Cel ce ești fără de moarte, ai scos pe toți care Te laudă pe Tine.

Slavă...

Cel ce pe toate le ții cu palma și cu voia chivernisești lumea, cum ai fost socotit între cei morți Tu, Cel fără de moarte? Ai vrut să mîntuiești pe cei răniți de mușcarea șarpelui. Pe Tine Te lăudăm, ca pe Iubitorul de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul tău mort și gol, spînzurînd pe lemn, durere ai avut; și, iarăși văzîndu-L înviat a treia zi, te-ai veselit, ceea ce ești cu totul fără de prihană. Deci, ca o Maică, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine cu credință.

DUMINICĂ
a șasea săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea 1-a, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Cîntare de biruință să cîntăm Domnului, Celui ce a făcut minuni uimi«toare în Marea Roșie, că S-a preaslăvit».

Prin cinstită crucea Ta, Doamne, toți ne-am izbăvit de blestemul pomului. Pentru aceasta slăvim bunătatea Ta.

Hristos, Mîntuitorul nostru, Cel ce S-a răstignit de bunăvoie S-a sculat, și toate vistieriile morții le-a prădat; pe Dînsul să-L preaslăvim.

Slavă...

Străin chip de înger strălucitor văzînd mironosițele, au cunoscut dumnezeiasca Înviere a Făcătorului, și s-au umplut de bucurie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Răsărit al Soarelui Dreptății ai fost, Fecioară preacurată, prin Care ne-am mîntuit de întunericul necunoștinței.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Făcătorul făpturii, de Care se spăimîntează îngerii, cîntați-L popoare «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Pe Dumnezeu răstignit cu trupul văzîndu-L, soarele s-a întunecat și pămîntul s-a clătinat, și pietrele s-au despicat.

Din morți a treia zi S-a sculat Hristos, și împreună a sculat pe toți care ședeau în întuneric și în umba morții.

Arătatu-Te-ai apostolilor după Învierea Ta, și i-ai umplut pe dînșii de bucurie negrăită, Îndurate.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe Tatăl cel Preasfînt, pe Cuvîntul cel împreună veșnic și pe dumnezeiescul Duh cel nezidit, pe Treimea să O lăudăm neîncetat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Izbăvește-ne de chinuri și de pedeapsa cea veșnică, pe noi, care te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, cea fericită între femei și binecuvîntată de Dumnezeu, credin«cioșii cu cîntări te mărim».

Întinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, Îndurate, vrînd să mă dobîndești pe mine, cel ce m-am amăgit de meșteșugirile cele multe ale vicleanului.

Pe toți i-ai înviat, Bunule, pogorîndu-Te la porțile iadului, Hristoase, și împreună ai ridicat pe cei ce laudă puterea Ta, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Izvorît-ai morților viață, Hristoase, și, înviind a treia zi, Te-ai înălțat întru slavă, cinstitii ucenici privindu-Te.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fă milostiv, Preacurată Fecioară, pe Fiul tău și Dumnezeul tuturor, nouă, celor ce cu credință te lăudăm.

LUNI
a șasea săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Cel ce M-am îmbrăcat cu trup, de «a Mea bunăvoie, ca să mîntuiesc pe A«dam cel căzut prin călcarea poruncii, din «amăgirea șarpelui».

Precum a înălțat odinioară Moise șarpele, așa Te-ai înălțat pe lemn, Îndurate, gonind răutatea și veninul cel otrăvitor al înșelătorului vrăjmaș, și mîntuindu-ne pe noi.

Slavă slavei Tale, Prea Proslăvite Iisuse; că fiind pus de bunăvoie în mormînt ca un mort, ai înviat ca un Dumnezeu, și împreună ai ridicat lumea cu scularea Ta, ca Cel ce ești Atotputernic.

Slavă...

Iată S-a sculat din morți Dătătorul de viață, strigat-a către femei odinioară îngerul cel strălucitor: nu mai plîngeți de acum, ci spuneți apostolilor scularea Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfinte Doamne, Care Te-ai născut din curata Fecioară, Te-ai răstignit de bunăvoie și Te-ai îngropat și ai înviat din morți; pentru rugăciunile ei, trimite tuturor milele Tale.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Făcătorul făpturii, de Care se spăimîntează îngerii, cîntați-L credincioșii, și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cu cîntări slăvim, Hristoase, îngroparea Ta cea de trei zile, și prea luminata Învierere pururea o lăudăm cu credință.

Pe Hristos, Cel ce S-a răstignit pentru noi și a fost pus în mormînt, și cu scularea Sa a luminat lumea, să-L slăvim.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Hristoase, Cel ce ești Soare neapus, Care Te-ai îngropat și ai înviat din morți, luminează gîndurile noastre, ale tuturor, ca să Te slăvim neîncetat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă-te Cuvîntului, Care S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să Se milostivească spre noi smeriții.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Mărim, Hristoase, pe Maica Ta cea curată și cu totul fără de prihană, «că mai presus de fire Te-a născut după «trup, pe tine, Cel ce ne-ai izbăvit de toată «rătăcirea și stricăciunea».

Ca un miel spre junghiere Te-ai adus, Stăpîne Hristoase, Dumnezeule, și cu rănile Tale, pe care de bunăvoie le-ai răbdat, toată mulțimea demonilor cea vicleană o ai rănit.

Sfărîmatu-s-au inciuetorile iadului prin venirea Ta, Hristoase, și s-au sculat cei putrezi din veac, lăudîndu-Te pe Tine, ca pe Biruitorul și Stăpînitorul a toate.

Slavă...

Sfîntă scularea Ta, cea din mormînt, Hristoase, este viață, înălțare și veselie de-a pururea, pe care cu credință noi toți acum mai-nainte o prăznuim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lumina cea din Lumină, Fecioară Preacurată, născînd-o nouă, ai risipit întunericul nedumnezeirii; pentru aceasta toți pămîntenii cu credință te mărim.

JOI

a șasea săptămînă după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Nu vor vedea necredincioșii slava Ta, Hristoase, dar noi pe Tine, Unule-«Născut, strălucirea slavei Dumnezeirii Ta-«tălui, de noapte minecînd, Te lăudăm, Iu-«bitorule de oameni».

Înălțîndu-Te de pe pămînt la cer, nu Te-ai despărțit de Tatăl și cu Duhul împreună șezînd, Stăpîne, L-ai trimis din ceruri ucenicilor, ca Mîngîietor.

Cetele celor fără de trupuri, dacă Te-au văzut, Iisuse, suindu-Te la ceruri cu trupul, bucurîndu-se, s-au mirat, Doamne, de multă pogorîrea Ta spre oameni.

Slavă...

Firea noastră cea stricată, Stăpîne, pe scaunul părintesc o ai pus și o ai impodobit, Doamne; și cu aceasta vrei să judeci lumea, Atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cea Preacurată cu gînd curat să o cinstim, pe frumusețea lui Iacov, cu dumnezeiești fapte înfrumusețîndu-ne, să o lăudăm cu bună cucernicie, ca pe Maica Dumnezeului nostru.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Mîntuitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se țineau în dreapta cre-«dință, în mijlocul văpăii, pogorîndu-Te, «i-ai rourat și învățat să cînte: Toate lu-«crurile binecuvîntați și lăudați pe Dom-«nul».

Pe umerii heruvimilor fiind purtat, Te-ai înălțat întru slavă, privind la Tine ucenicii Tăi, Doamne, și strigînd neîncetat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preamăriți întru toți vecii.

Surpînd peretele cel din mijloc al vrăjbei, pe cei morți i-ai împăcat cu Părintele Tău; și, înălțîndu-Te, ai suit trupul, pe care l-ai luat, mai presus de Căpeteniii și de Puterile ingerești, Cuvinte, Cel ce ești fără de început.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Binecuvîntînd pe ucenici Te-ai suit la înălțime, Hristoase, și le-ai trimis lor pe Mîngîietorul, celor ce cîntau și cu un gînd strigau: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce este curățitoarea obștească a credincioșilor, gata ajutătoare, și către Făcătorul pod, care trece pe toți la mîntuire, pe Maica lui Dumnezeu, să o slăvim.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Fi va, prin boala neascultării, blestem a adus; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla purtată în pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit: pen-«tru aceasta toți te mărim».

Din Muntele Măslinilor, Hristoase, norul ca un scaun Te-a ridicat, privindu-Te toți dumnezeieștii Tăi ucenici și cu cutremur strigînd către Tine: Nu ne lăsa orfani pe noi, pe care ne-ai iubit, pentru milostivirea Ta cea negrăită!

Pogorîtu-Te-ai întîi fără de trup, și Te-ai suit purtînd trupul pe care l-ai luat; porțile cerești Ție Ți s-au deschis, și făpturile cerești privind s-au mirat, zicînd: Slavă milostivirii Tale celei spre noi, Stăpîne!

Slavă...

Zis-au odinioară îngerii către dumnezeieștii apostoli: Ce stați privind la Înălțarea cea înfricoșătoare? În ce chip Îl vedeți suindu-Se, iarăși va să vină pe pămînt cu slavă nespusă, să judece pe toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fiind împreună cu dumnezeieștii ucenici, Preacurată, și văzînd pe Cel ce L-ai născut, înălțîndu-Se de pe pămînt, ai strigat: Te sui la Părintele Cel fără de început, umplînd toate de slava Ta, Cel ce Însuți ești preaslăvit, Doamne!

VINERI

a șasea săptămînă după Paști

seara

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Vărsa-voi rugăciunea mea către Domnul, și Lui voi spune necazurile «mele, că s-a umplut sufletul meu de rău-«tăți, și viața mea de iad s-a apropiat; ci «ca Ionă mă rog, Ție: Dumnezeule, scoa-«te-mă din stricăciune!»

Plinind cele de pe pămînt ale slavei Tale, Te-ai înălțat cu slavă negrăită și Tatălui ai adus trupul Tău, întru care Te-ai îmbrăcat de la noi, pentru milostivire, și Te-au lăudat puterile cerești pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Ridicați-vă porți cerești și primiți pe Dumnezeu, Purtătorul de trup, au strigat Puterile duhurilor către cei ce întrebau: Cine este Acesta, despre Care grăiți și neîncetat Îi aduceți laudă, ca Făcătorului a toate?

Slavă...

Suirea cea înfricoșătoare văzînd-o, ucenicii Cuvîntului au strigat: Trimite nouă pe Preasfîntul Duh și nu lăsa orfani pe robii Tăi, care Te cunosc pe Tine Dumnezeu adevărat și Om fără de păcat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvinte, Cel ce ești de-o ființă cu Tatăl, îndumnezeit-ai firea omenească, precum nu se poate spune, născîndu-Te din Fecioară; și Te-ai înălțat cu slavă, dăruind pace ucenicilor Tăi și lumii mare milă.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii evreiești au călcat în cuptor cu îndrăzneală văpaia și locul în rouă «l-au prefăcut, strigînd: Bine ești cuvîntat, «Doamne Dumnezeule, în veci!»

Patimă și moarte ai răbdat și a treia zi Te-ai sculat, precum ai zis; și la ceruri Te-ai înălțat, lăudîndu-Te ucenicii, Doamne Dumnezeule, în veci.

Înțeleptii ucenici au strigat: Pe Preasfîntul Duh trimite-L nouă, Îndurate, precum ne-ai făgăduit; Care învață și înțelepțește pe toți credincioșii, în veci.

Slavă...

Bateți din palme, credincioși, strigați lui Dumnezeu cu veselie: Înălțatu-S-a Hristos și șade întru slavă, de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce este împreună cu Dinsul pe scaun șezător, în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sînurile părintești nedeșertîndu-le Cuvîntul, în sînurile tale S-a culcat, Fecioară, izbăvindu-ne din înjosire, pe noi cei ce lăudăm pe Domnul Dumnezeu în veci.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul: Hi

De șapte ori a încins cuptorul, cu furie, tiranul caldeilor pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzîndu-i pe ei «mîntuiți de o putere mai mare, striga Fă«cătorului și Mîntuitorului: Preoți binecu«vîntați-L, popoare preaînălțați-L întru toți «vecii!»

Închipuindu-Se mai presus de minte întru cel străin, precum este scris, și prin patimă tuturor credincioșilor nepătimire arătat dăruindu-le, S-a suit de pe pămînt, ca să Se arate acum feței părintești; îngerii, arhanghelii, scaunele și domniile Îl slăvesc pe Dinsul, întru toți vecii.

Îngeri îmbrăcați în haine albe au stat înaintea apostolilor, cei nedumeriți de privelișteа cea nouă a Înălțării Tale, Cuvinte, Cel ce ești împreună fără de început cu Tatăl, zicînd: Pentru ce vă uitați în înălțime cu atîta mirare? Iisus Acesta iarăși va să vină, în chipul cum îl vedeți, ca să judece lumea.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Toate săvîrșindu-le, Doamne, ca Cel ce ești Dumnezeu neschimbat, la ceruri cu trupul ai alergat, plecîndu-se Ție puterile îngerești și ucenicii cu bucurie slăvindu-Te și cu frică cîntînd: Preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu preacurată, curățește-mi neputințele sufletului și rănile păcatului, spălîndu-mă la izvoarele din coasta Celui născut al tău, și curățindu-mă cu undele lor; căci către tine strig, la tine cad și pe tine te chem, ceea ce ești singură mîntuitoare.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul: Ga

Înfricoșatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorire, că Cel Preaînalt «de bunăvoie S-a pogorît pînă și în trup, «din pîntece fecioresc făcîndu-Se om; pen«tru aceasta, pe Preacurata Născătoarea de «Dumnezeu credincioșii o mărim».

Puteri cerești, ridicați porțile cele cu mintea înțelese, că a sosit Împăratul nostru, fire nemuritoare luînd, și va să intre la Părintele Său, Dumnezeu fiind și Om, după ce a făcut lucruri înfricoșătoare și preaslăvite.

Cîntați toți cu înțelegere, strigați lui Dumnezeu, Celui ce a făcut lucruri preaslăvite și S-a suit la cele cerești, și apostolilor a trimis pe Duhul Sfînt, Care ne luminează pe noi, cei ce lăudăm Dumnezeirea Lui.

Slavă...

Sfărîmatu-s-a iadul prin îngroparea Ta, și s-a dăruit oamenilor scularе prin Învierea Ta; pămîntul și cele cerești s-au luminat prin Înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce singur ești neschimbat și atotputernic, Dătătorule de bunătăți și Mîntuitorul nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvîntul lui Gavriil grăim ție, împreună cu toți îngerii: Bucură-te, palatul cel dorit al Împăratului! Bucură-te, Fecioară ceea ce ai unit pe cele pămîntești cu cele cerești! Prin care ne mîntuim cei ce te știm pe tine Maica cea curată a lui Dumnezeu.

DUMINICĂ
a șaptea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea 1-a, glasul 1:

Irmosul:

Dreapta Ta cea biruitoare, cu dumnezeiască cuviință întru tărie s-a «proslăvit. Că aceasta, Nemuritorule, ca o «puternică a toate pe potrivnici i-a zdrobit, «făcînd Israeliteniloг cale nouă prin adînc».

Pogorîrea Ta pe pămînt, cea cu chip nou, neînțelegîndu-o atunci îngerii, acum, suîndu-Te la ceruri, au cunoscut-o, zicînd: Cine este Acesta, Împăratul puterilor?

Răstignire de bunăvoie răbdînd, Hristoate, ai înviat a treia zi; după aceea Te-ai suit la cele cerești, privind la Tine ucenicii și mirîndu-se de puterea Ta cea mai presus de gînd.

Slavă...

Cel ce ești necuprins de minte și pui norii în suirea Ta cea atotputernică, din Muntele Măslinilor acum Te-ai suit la înălțime, de nor fiind purtat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele cerești ale îngerilor cu adevărat le-ai covîrșit, Curată, întrupînd pe Cuvîntul Tatălui; pe Care roagă-L acum, cu deadinsul, ca să ne izbăvim de faptele cele josnice, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce a mîntuit în cuptor pe tinerii care cîntau și văpaia ca de tu«net întru răcoreală o a schimbat, pe Hris«tos-Dumnezeu lăudați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii!»

Pe Cel ce S-a suit întru slavă la Tatăl luminilor, Cel fără de început, și a trimis apostolilor pe Duhul Sfînt, lăudați-L, binecuvîntați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cîntați și lăudați pe Domnul, cu frică, voi semințiile pămîntului; că S-a înălțat întru slavă astăzi, împreunînd pe toate cu cele cerești, întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Bărbați Galileieni, pentru ce stați așa, privind în înălțime, cu frică? zis-au ucenicilor cei fără de trupuri. În ce chip îl vedeți, iarăși va să vină Hristos, întru slavă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai răsărit, fără arătură, pe Spicul cel ceresc, Care hrănește cu dumnezeiască putere marginile lumii, Fecioară, sătură cu Dinsul smeritul și flămîndul meu suflet.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Chipul nașterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel care ardea și nu se «mistuia. Și acum te rugăm, ca să stingi «cuptorul ispitelor cel dezlănțuit asupra «noastră, ca să te mărim neîncetat, Născă«toare de Dumnezeu».

Patimă și răstignire și moarte pentru noi ai răbdat, Cel ce ești fără de păcat, și, înviind cu dumnezeiască cuviință, Te-ai suit la Părintele Tău cel fără de început, Cuvinte. Pentru aceasta ne închinăm Dumnezeirii Tale, celei necuprinse de minte.

Strigă Moise cu duhul: Să se întărească Puterile îngerești, Împăratul tuturor S-a suit cu trupul de pe pămînt la împărăția cea de sus, și firea cea căzută o a așezat pe scaunul părintesc.

Slavă...

Ridicați porțile cele cu mintea înțelese, a strigat David proorocind cu duhul; Unulnăscut, Fiul lui Dumnezeu, a împărățit peste toate neamurile și S-a suit cu trupul la Tatăl, pe Care, pogorîndu-Se, nu L-a părăsit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu totul este dulceață și dorire Fiul tău, Dumnezeu și Domnul, Preasfîntă, Curată; pe Care cu deadinsul roagă-L, împreună cu oștile cele de sus ale celor fără de trupuri, ca să ne izbăvească pe noi de amărăciunea păcatelor, cea stricătoare de suflet.

LUNI
a șaptea săptămînă după Paști
seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Cel ce am mîntuit în mare și am săturat în «pustie pe Israeliteni, și apă din piatră am «izvorît oamenilor, ca îmbrăcîndu-Mă întru «cel ce a căzut în stricăciune de demult, «să-l trag la Mine, pentru mila cea «nespusă».

Fiind împreună cu ucenicii patruzeci de zile, după dumnezeiască scularea Ta din mormînt, Mîntuitorule, și, făgăduindu-le că le vei trimite, în chip văzut, pe dumnezeiescul Duh, Te-ai înălțat întru slavă, purtat pe umerii heruvimilor.

Puterile îngerești au strigat către cele de sus: Ridicați porțile, cunoașteți lucruri preaslăvite! Împăratul a toate, trup pământesc purtînd, a venit la noi întru odihna Sa, pe oameni îndumnezeind, pentru multa milostivire și nemăsurata milă.

Slavă...

Cel ce-Și pune întunericul ca așternut firii Sale celei fără de trup, Cel ce Se suie pe aripile vînturilor, Dumnezeu, Care S-a întrupat din Fecioara, Norul cel luminos, pe nor luminos de pe pământ S-a suit la înălțime, privind ucenicii la slăvita Înălțarea Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pământule cel nearat, care ai răsărit pe Hrănitorul tuturor, Cel ce-Și deschide mîna și cu bunăvoința Lui saturã de dumnezeiască putere tot ce viază; întărește, cu puinea Vieții, inimile cele slăbănogite de sațiul greșelilor noastre celor rele.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Chipul cel de aur disprețuindu-l tinerii de trei ori fericiți, văzînd chipul «lui Dumnezeu Cel viu și neschimbat, prin «mijlocul focului, cîntau: Toată făptura cea «zidită să laude pe Domnul, și să-L prea«înalte întru toți vecii!»

Firea lui Adam luînd și pe aceasta îndumnezeind-o, Cuvinte, ai înălțat-o la Părintele Tău, Începătorul luminilor, mirîndu-se toate cetele celor fără de trupuri și strigînd: Lăudați pe Domnul, și-l preaînălțați întru toți vecinii!

Ilie mai înainte, închipuind Înălțarea Ta cea înfricoșătoare, Dătătorule de viață, prin dumnezeiescul Duh s-a arătat șezînd în car și s-a suit de pe pământ la înălțime, cîntînd Stăpînului: Să laude pe Domnul toată făptura, și să-L preaînalțe întru toți vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Lăudați pe Dumnezeu, strigați popoare, bateți din mîini, într-un glas cîntați! Suitu-S-a cu slavă Hristos, de unde a și venit la noi, ca să mîntuiască pe cei ce strigă: Lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul cel împreună fără de început, pe Treimea cea nezidită, pe cea una după fire și despărțită după fețe, toți să o proslăvim, strigînd: Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, și să-L preaînalțe întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu izbutește nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă și «mintea cea mai presus de lume să cînte «ție, Născătoare de Dumnezeu; însă fiind «bună, primește credința, că știi dragostea «noastră cea dumnezeiască: că tu creștinilor ești ocrotitoare, pe tine te mărim».

Cine este Cel ce Se suie acum pe nori cu slavă? zis-au cetele cele de sus către cele ce strigau: Ridicați porțile cele cu mintea înțelese; Dumnezeu însuși este, Cel ce a împreunat cele de pe pămînt cu cele cerești; Acestuia slavă și laudă cu frică să-I aducem.

Zis-ai, Cuvinte, ucenicilor celor ce erau întristați pentru suirea Ta: Vedeți, să ședeți așteptînd cu credință, pînă ce va veni de sus dumnezeiescul Mîngîietor, Izvorul cel îndestulat al tuturor darurilor. Acesta vă va învăța toate, ca un Preabun.

Slavă...

Firea lui Adam cea căzută se vede așezată cu proslăvire întru înălțime, pe scaunul Tatălui, și închinată totdeauna de îngeri, de arhangheli, de scaune, de puteri și de capetenii. Slavă Celui ce a voit așa, unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Cel împodobit cu frumusețea, Te-a născut Fecioara cea frumoasă care, văzîndu-Te cînd ai pătimit, nici chip avînd, nici frumusețe, Mîntuitorule, tînguindu-se a zis: Mă minunez de smerenia Ta cea mai presus de minte, Fiul meu, prin care mîntuiești firea omenească cea căzută.

MARȚI
a șaptea săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întărește, Doamne, Biserica Ta, pe «care ai cîștigat-o, cu scump sîngele Tău».

Firea omenească, cea osîndită și stricată prin călcarea de poruncă, ai ridicat-o, Stăpîne, mai presus de îngeri, ca un Milostiv.

Suitu-Te-ai la ceruri cu slavă, lăudîndu-Te cei fără de trupuri pe Tine, Care ești Făcătorul tuturor și Dumnezeul nostru.

Slavă...

Pe Mîngîietorul, Duhul adevărului, L-ai trimis ucenicilor Tăi, Stăpîne, suindu-Te la ceruri, Preabunule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ieșit-a din tine, Curată, Cuvîntul întrupat, îndreptînd căderea celor întîi-zidiți, pentru milostivirea îndurărilor.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

De focul cel arzător fiind învăluiți tinerii cei statornici în buna cre«dință și de văpaie nevătămîndu-se, dum«nezeiască laudă au cîntat: Binecuvîntați, «toate lucrurile Domnului, pe Domnul, și-L «preaînălțați întru toți vecii!»

Zis-au îngerii: Bărbați cu adevărat Galileeni, pentru ce vă uitați așa la Stăpînul, Care Se suie la ceruri? Precum Îl vedeți, așa va să vină, iarăși, să judece toată făptura, pe Care să-L preaînălțăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Dumnezeiești apostoli au strigat: Duhul cel drept, Duhul cel dumnezeiesc, Duhul cel ce este împreună cu Tine nedespărțit, trimite-L nouă, precum ai făgăduit, Cuvinte al lui Dumnezeu, Cel ce Te porți pe nori cu slavă, ca să Te lăudăm și să Te preaînălțăm în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine zidindu-Și casă, Înțelepciunea lui Dumnezeu S-a întrupat cu negrăită pogorîre, Fecioară, care nu știi de nuntă: că numai tu, dintre toți, ai fost aleasă să fii locaș lui Hristos-Dumnezeu.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Minune nouă și lui Dumnezeu cuvenită: că prin ușa Fecioarei cea în«chisă, arătat a trecut Domnul, gol la în«trare și purtător de trup S-a arătat la ie«șire, Dumnezeu; și ușa a rămas închisă.

«Pe aceasta, negrăit, ca pe Maica lui Dumnezeu, o slăvim».

Cel ce cu slavă întru strigare S-a suit, precum a zis proorocul, odinioară, Acesta este Dumnezeul tuturor și Stăpînul; cîntați-I cu credință, neamuri, cîntați-I! Și cu cutremur slăviți-L, că a lucrat lucruri minunate și care nu se pot spune.

Zis-ai ucenicilor celor ce erau întristați: Nu Mă voi despărți de voi în veci, cu toate că Mă voi duce la Tatăl, Cel ce M-a trimis pe Mine; mergeți de învățați toată lumea să Mă cunoască pe Mine, Dumnezeu adevărat, Cel ce am făcut lucruri minunate, pe care le-ați văzut și le-ați auzit.

Slavă...

Pace tuturor ai grăit, Hristoase, și nor luminos îndată ridicîndu-Te, în văzul tuturor, Te-ai înălțat de pe pămînt; și, suindu-Te, ai șezut mai presus decît toată domnia și stăpînia. Pentru aceasta, slăvim puterea Ta cea mult lăudată.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș luminii te-a arătat cu adevărat Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine fără de schimbare, precum nu se poate spune; pe Cruce a ridicat firea lui Adam și întîi-născut din morți S-a făcut; și a rămas Dumnezeu întru cele de sus, lăudat împreună cu Tatăl și cu dumnezeiescul Duh.

MIERCURI
a șaptea săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cel ce șade întru slavă, pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a ve«nit Iisus, cel cu totul dumnezeiesc, din «preacurata Fecioară, și a mîntuit pe cei «ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!»

Cel neapropiat cu firea, mie apropiat S-a făcut; întru mine îmbrăcîndu-Se, toată firea mea a luminat-o și cu înălțarea Sa a ridicat-o mai presus decît toată domnia și stăpînia.

Ilie în car suindu-se, văzduhul a străbătut, mai înainte închipuind înălțarea Ta, Cu-

vinte al lui Dumnezeu. Iar Tu, purtat fiind pe nor ca pe un car, Mîntuitorule, la sinurile părinteşti ai ajuns.

Slavă...

Ucenicii privind la înfricoşătoarea suire şi mirîndu-se, dumnezeieştii îngeri au zis: Bărbaţi Galileeni, precum îl vedeţi, aşa va să vină iarăşi Iisus, să judece toate.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Innoit-ai, Preacurată, firea omenească cea căzută şi supusă stricăciunii, întrupînd pe Dumnezeu şi născîndu-L mai presus de fire, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Lui îi strigăm: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dum-«nezeu i-a mîntuit, atunci fiind închipuită, «iar acum plinită; pe toată lumea ridică-o «să-Ţi cînte Ţie: Pe Domnul lucrurile lău-«daţi-l, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii!»

Cel ce umblă pe aripile vînturilor, pe nor fiind purtat acum, S-a ridicat la cele cereşti, unde era mai înainte; şi pe Mîngîietorul L-a trimis ucenicilor, care cu laude Îl slăvesc şi-l. preainalţă în veci.

Răstignire şi îngropare răbdînd de bunăvoie, ai înviat Atotputernice, şi celor ce Te iubeau pe Tine arătîndu-Te în patruzeci de zile, bucurie le-ai făcut; după aceea, binecuvîntîndu-i, la Părintele Tău Te-ai suit cu slavă.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Învăţînd pe faţă cu cuvîntul, cele mai presus de cuvînt, pe cuvîntătorii de Dumnezeu, după ce Te-ai înălţat, le-ai trimis, precum le-ai făgăduit, pe Duhul cel a toate lucrător şi împreună pe scaun şezător, celor ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-l., şi-l. preaînălţaţi întru toţi vecii!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce eşti uşă încuiată, a lui Dumnezeu, prin care a trecut Însuşi Cel Preainalt, îndreptează-mă la cărările cele dumnezeieşti şi-mi deschide mie uşile mîntuirii, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită; că la tine alerg, Fecioară, ceea ce eşti singură apărătoare a neamului creştinesc.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mînă, cea din capul unghiului, S-a tăiat «din tine, muntele cel netăiat, Fecioară, «unind firile cele osebite; pentru aceasta, «veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim».

Zis-ai ucenicilor: Pînă ce vă veţi îmbrăca cu putere dintru înălţime, să şedeţi împreună adunaţi; că iată Eu Mă înalţ, şi vă voi trimite pe Mîngîietorul, Cel împreună-şezător pe scaun cu Tatăl.

Veniţi în taină să ne suim toţi la înălţimea priveliştii, şi cu ochii minţii să vedem pe Cuvîntul, Cel ce S-a înălţat şi şade de-a dreapta, ca Cel ce este împreună cu Tatăl pe scaun şezător şi împreună-veşnic.

Slavă...

Soare frumos răsărind din mormînt Stăpînul, ca pe nişte raze purtătoare de lumină v-a trimis pe voi, apostoli, la toată lumea, luminînd-o şi gonind întunericul.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Milostiv să-mi fii mie, Hristoase, cînd vei veni cu slavă să judeci lumea; dezleagă negura patimilor mele, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut, şi părtaş mă fă împărăţiei Tale celei cereşti.

JOI

a şaptea săptămînă după Paşti

seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

La Tine mînec, Cel neschimbat, Care pentru milostivire Te-ai deşertat şi «Te-ai smerit pînă la patimă, Cel ce eşti «fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu: «pace dă-mi mie, celui căzut, Iubitorule de «oameni».

Stăpînia morţii zdrobind-o cu dumnezeiasca putere, ai înviat a treia zi, Hristoase al meu; şi la cele cereşti cu slavă Te-ai înălţat, lăudindu-Te ucenicii Tăi, pe Tine, Iubitorule de oameni.

Să nu ne laşi orfani, Îndurate; ci, precum ai făgăduit, trimite pe Sfîntul Tău Duh, strigat-au ucenicii Tăi, Mîntuitorule, cînd Te-au văzut înălţîndu-Te de pe pămînt, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Iată Duhul va să Se pogoare pe pămînt, în limbi de foc, ca să arate, cu adevărat înfocaţi, pe păminteni, cinstiţii ucenici ai Cuvîntului, şi să vestească iubirea Lui de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu firea omenească îmbrăcîndu-Te, Cuvinte, din ceea ce nu ştie de bărbat, pentru milostivirea cea prea multă, acoperămînt şi zid tare ne-ai dat-o de-a pururea, nouă, celor ce Te cunoaştem pe Tine Dumnezeu şi om.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pentru legile părinteşti fericiţii tineri pătimind în Babilon, au nesocotit «porunca cea nebunească a celui ce împă-«răţea; şi, înveliţi fiind de foc, cu care nu «s-au ars, cîntare vrednică au cîntat Celui «ce stăpîneşte: Pe Domnul lăudaţi-L lu-«crurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii».

Cele despărţite împreunîndu-le prin bunătatea Ta, Preabunule Cuvinte, şi biruind pe vrăjmaşul cu patima trupului Tău, cu slavă Te-ai suit, în văzul Ucenicilor, la Tatăl, pe Care nicicum nu L-ai părăsit. Pentru aceasta, împreună cu dinşii Te binecuvîntăm şi Te preaînălţăm în veci.

Mîluind, Mîntuitorule, pe cei ce i-ai iubit, care erau necăjiţi de răutatea vrăjmaşului, Te-ai înălţat, Stăpîne, de pe Muntele Măslinilor, privind Ucenicii Tăi şi mirîndu-se, cum norul Te-a ridicat pe Tine, cu trupul, ca un scaun de heruvimi. Pentru aceasta, împreună cu dinşii pe Tine Te binecuvîntăm şi Te preaînălţăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Nu vă voi lăsa orfani pe voi, fiii şi moştenitorii împărăţiei Mele; ci, suîndu-Mă, voi trimite de sus pe Mîngîietorul, Care vă va învăţa pe voi cele mai presus de înţelegere şi de minte şi, prin împărtăşirea Sa, vă va face ca de foc, pe voi, cei din ţărînă, strigat-ai către Ucenicii Tăi, Îndurate. Pentru aceasta, pe Tine împreună cu dinşii Te lăudăm şi Te preaînălţăm în veci.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În afara legilor firii ai născut, Fecioară, pe Dătătorul de lege, Cel ce a stricat umbra Legii şi a dat lumina harului. Pentru aceasta, pe mine, cel crunt biruit acum de legea păcatului, izbăveşte-mă, Curată, ca să cînt: Pe Domnul lăudaţi-L, toate lucrurile, şi-l. preaînălţaţi în veci!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu izbuteşte nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă şi «mintea cea mai presus de lume să cînte «ţie, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind «bună, primeşte credinţa; că ştii dragostea «noastră cea dumnezeiască; că tu creşti-«nilor eşti ocrotitoare, pe tine te mărim».

Mîluind firea cea lepădată şi urgisită, ca Cel ce Însuţi eşti Îndurat şi Iubitor de oameni, Făcătorule de bine, ai luat trup omenesc; şi, pe cel tare legîndu-l, prin pătimă, Te-ai suit, Hristoase, sus la Tatăl, toate umplîndu-le de slavă.

Pentru ce sînteţi întristaţi? Pentru ce vă miraţi? Strigat-au îngerii către apostoli, stînd împreună cu dînşii pe munte. Acest Iisus, pe Care-L vedeţi înălţîndu-Se, iarăşi va să vină, aşa, cu slavă multă, să judece lumea şi să dea tuturor după vrednicie.

Slavă...

Cel ce ai dat pace sfinţilor Tăi ucenici, cu Duhul Tău pe toţi binecuvîntîndu-i ca un Îndurat, Făcătorule de bine, păzeşte-i nevătămaţi de cel viclean; ca, făcînd voia Ta, Hristoase, toţi împreună să ne învrednicim împărăţiei Tale.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaş al Luminii, care a luminat toată făptura, tu singură te-ai arătat, Preacurată, cu totul fără prihană, Marie de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta te rog, luminează-mi pătimaşul meu suflet, cel întunecat de dulcefile vieţii, ca să umblu ca ziua întru dumnezeieştile cărări.

LUNI
în săptămîna Praznicului Cincizecimii, seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Adevărate sînt lucrurile lui Dumnezeu, şi toate căile Lui sînt drepte.

Duhule drepte, îndreptează la căi drepte, pe cei ce Te slăvesc pe Tine ca Dumnezeu.

Mîngîietorule, Cel ce ai venit din ceruri, mîntuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Cel ce eşti Viaţă făcătoare de viaţă şi lumină, Mîngîietorule, mîntuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Slavă...

Cel ce eşti Dumnezeu adevărat şi binefăcător, Mîngîietorule, mîntuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Dumnezeu adevărat, Fecioară Maică, L-ai născut, spre a noastră mîntuire; pe Care roagă-L pentru noi toţi.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Care S-a pogorît în cuptorul cel cu foc, la tinerii iudei, «şi văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca «pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii».

Adunaţi fiind înţelepţii ucenici în foişor, fără de veste li s-au arătat limbi împărţite, ca de foc, şi glas ca o suflare de vifor s-a auzit, la cei ce preaînalţă pe Hristos în veci.

Mîngîietorul Hristos, ca un Făcător de bine, pe alt Mîngîietor ne-a trimis nouă, pe Duhul cel ce a grăit prin proroci, şi prin limbile cele ca de foc ale grăitorilor de Dumnezeu şi înţelepţilor apostoli, ne-a vestit nouă.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Izvorul darurilor, Dătătorul de bunătăţi, Duhul-Mîngîietorul, venind la ucenicii lui Hristos şi luminîndu-i, i-a înnoit, strălucind prin ei lumina bunei credinţe.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel ce şade împreună nedespărţit în sînurile părinteşti, Care S-a sălăşluit în pîntecele tău cel trupesc, Curată, Îl lăudăm, Fecioară, dumnezeiască Mireasă, şi-L preaînălţăm în veci.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Cuvîntul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înţelepciune «a venit să înnoiască pe Adam, cel rău că«zut prin mîncare întru stricăciune, din «Sfînta Fecioară negrăit întrupîndu-Se pen«tru noi, credincioşii, într-un gînd cu laude «Îl slăvim».

Cel ce sfinţeşte adunările îngereşti şi ocîrmuieşte cetele lor, ca un Bun, Acesta acum a venit, din cer pogorîndu-Se, şi cu dumnezeieşti străluciri pe înţelepţii apostoli înţelepţind, i-a trimis în lume.

Bogăţia Dumnezeirii rămînînd nedespărţită, precum a fost, Duhul Sfînt s-a împărţit apostolilor arătat în limbi de foc şi i-a făcut mai tari decît văpaia, împotriva înşelăciunii, ca să usuce tina nebuniei idoleşti.

Slavă...

Duhule al adevărului şi al priceperii, Duhule al înţelepciunii, al tăriei şi al sfatului, Care din Tatăl ieşi şi pentru Fiul din destul Te dai făpturii, mîntuieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm cu credinţă puterii Tale.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De Dumnezeu fericită Fecioară, toată nădejdea mea spre tine o pun, cu osîrdie; miluieşte-mă, Maica vieţii celei adevărate, şi mă învredniceşte, Curată, să mă satur de desfătarea cea veşnică, şi întru laude să te măresc cu credinţă şi cu dragoste.

MARŢI
în săptămîna Praznicului Cincizecimii, seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întăreşte, Doamne, Biserica Ta, pe «care o ai cîştigat cu scump sîngele Tău».

Duhul Mîngîietorul, Cel ce a întărît puterile cerurilor, cereşti a arătat astăzi pe apostoli.

Duhului, Celui de-o fiinţă şi întocmai puternic, pe un scaun împreună-şezător şi de un chip cu Tatăl şi cu Cuvîntul, închinîndu-ne cu bună credinţă, să-L slăvim.

Slavă...

Pe Duhul-Mîngîietorul, Cel cu totul preacurat şi preacinstit, să-L slăvim, pe Cel ce stăpîneşte toată făptura.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaş sfînt şi chivot şi sfeşnic te-ai făcut cu totul, Preacurată, luminii celei neapuse a lui Hristos, care a strălucit celor ce erau întru întuneric.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

De focul cel arzător fiind învăluiţi tinerii, cei ce au stăruit în buna cre«dinţă, şi de văpaie nevătămîndu-se, dum«nezeiască laudă au cîntat: Binecuvîntaţi, «toate lucrurile Domnului, pe Domnul şi-L «preaînălaţi întru toţi vecii!»

Fiinţei dumnezeieşti, Celei una în trei feţe nedespărţite, ne închinăm, unei Stăpînii şi Împărăţii, cîntînd cu dumnezeiesc gînd: Binecuvîntaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Pe dumnezeiescul Duh, Cel începător de viaţă, împlinitor Treimii cunoscîndu-L, cu întreit sfinte cîntări de laude, cu dreaptă credinţă, să-L lăudăm: Binecuvîntaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Duhul cel înţelegător, Duhul cel dumnezeiesc şi stăpînitor, împarte din destul lucrările darurilor, celor ce cîntă cu credinţă: Binecuvîntaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, frumuseţea lui Iacov cea preacuviosă, dumnezeiască Mireasă Preacurată, te-a ales Dumnezeu-Cuvîntul, cel mai frumos decît toţi; pe Care Îl lăudăm: Binecuvîntaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

În Lege, în umbră şi în Scriptură, închipuire vedem noi, credincioşii. Toa«tă partea bărbătească ce deschide pinte«cele, sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe «Cuvîntul cel mai înainte născut, Fiul Ta«tălui Celui fără de început, Cel întîi-năs«cut din Maică, fără ispită bărbătească, Îl «slăvim».

Pe Duhul cel în multe feluri şi lesne mişcător să-L lăudăm, Care mai înainte a vestit prin proroci această luminare de acum, şi vărsarea prea bogată a darurilor celor bune, care s-au împărţit ucenicilor şi mărturisitorilor Cuvîntului.

Pe Duhul Cel dumnezeieşte-stăpînitor, Cel fără de prihană, să-L lăudăm, Care izvorăşte şi împarte tuturor dumnezeieştile daruri, pe Duhul Cel ce este alt Mîngîietor, Care din Tatăl Cel fără de început purcede şi împreună cu Fiul cel fără de început Se cunoaşte.

Slavă...

Pe Duhul cel binefăcător şi îndestulat, cu laude să-L slăvim, pe Cel ce sfinţeşte şi luminează pe toţi cu lumina cunoştinţei; atotputernica Stăpînie, care toate le cercetează, Cea socotită împreună cu Tatăl şi cu Fiul şi împreună prea slăvită.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Umbra Legii a trecut şi Lumină a răsărit celor ce şedeau întru întuneric; Cel ce S-a întrupat din tine, Fecioară, pentru multă milostivire, Care S-a născut mai înainte de veci din Tatăl Cel fără de început, şi este de-o fiinţă cu Cel ce L-a născut.

MIERCURI
în săptămîna Praznicului Cincizecimii, seara

TRICÎNTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cel ce şade întru slavă, pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel uşor a ve«nit, Iisus cel cu totul dumnezeiesc, din «preacurata Fecioară, şi a mîntuit pe cei ce «strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!»

Sorocul adevăratei făgăduințe s-a plinit; darul cel purtător de lumină a venit prin praznicul Cincizecimii; lauda Mingiietorului s-a arătat celor ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Necuprins de minte este Preasfîntul Duh, că covîrșește toată mintea și istețimea gîndului, ca Cel ce este mai de demult decît toate veacurile, ca Cel ce este socotit împreună cu Tatăl și cu Fiul cel Unul-Născut.

Slavă...

Neavînd început și nici schimbare mai pe urmă, ci pururea fiind noian nesfîrșit de bogăție, Duhul cel atotputernic, Cel pururea veșnic, împreună cu Tatăl și cu Fiul Cel Unul-născut, este proslăvit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Umbrit-a peste tine Preasfîntul Duh, Preasfîntă Fecioară, prin întruparea Cuvîntului făcîndu-te locaș cu dumnezeiască cuviință, frumos și mai înalt decît cerurile.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Atotputernice Mîntuitorule al tuturor, pe cei ce stăruiau în buna credință, «în mijlocul văpăii, pogorîndu-Te, i-ai rourat și i-ai învățat să cînte: Toate lucrurile, binecuvîntați și lăudați pe Domnul».

Preabunule, risipește cu mingiierea Ta negura întristării celor ce Te laudă pe Tine cu bună cucernicie și strigă cu credință: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cel ce cu voia Ta împarți daruri cui voiești, Mingiietorule, dă darul Tău celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, și celor ce strigă cu credință: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ca Celui ce este Dumnezeu adevărat, Mingiietorului, închinăciune I se dă cu credință, și slujire de la cei ce-L laudă cu bună cucernicie, și strigă neîncetat: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu întrupat, potolește tulburarea patimilor și luminează sufletul meu, învrednicindu-mă a cînta: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării, blestem a adus, iar tu, Fecioară, de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla purtată în pîn«tece, lumii binecuvîntare ai înflorit. Pentru «aceasta, toți te mărim».

Dumnezeiescul dar al Duhului s-a vărsat peste tot trupul care a crezut, precum odinioară proorocul a văzut și a vestit, bucurîndu-se; și noi văzînd acum plinirea celor ce s-au zis mai înainte, ne luminăm.

Pe ucenicii vestitori de Dumnezeu i-ai umplut, Mîntuitorule, de Preasfîntul Duh, și i-ai trimis lumii, ca un Stăpîn și Domn, ca pe niște raze care să împartă lumina bunei credințe; pentru aceasta toți Te slăvim.

Slavă...

Focul Duhului cel curățitor a răcorit inimile ucenicilor, și roua ce a căzut din cer a luminat pe singurii văzători ai Cuvîntului, trimițîndu-i să strălucească lumii cunoștința lui Dumnezeu în Treime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De la Duhul Sfînt ai zămislit, Curată, pe Cuvîntul Cel ce a răsărit fără de ani din Tatăl Cel nenăscut, și pe Acesta L-ai născut, întrupîndu-Se pentru bunătate și multă iubire de oameni, de Dumnezeu Născătoare, Maică Fecioară.

JOI
în săptămîna Praznicului Cincizecimii, seara

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca într-o haină, la Tine mînec și către Tine «strig: Luminează sufletul meu cel întu«necat, Hristoase, ca un Milostiv!»

Pe Preasfîntul Duh, Cel ce purcede fără îndoială din Tatăl Cel fără de început, și în Fiul Se odihnește, credincioșii să-L slăvim.

Pe Cel ce Se înnoiește în inimile noastre și le zidește și le sfințește, Care Se sălășluiește luminat, împreună cu apostolii să-L primim.

Slavă...

Pe Cel nemărginit de puternic și atotputernic, Care a înnoit pe cei stricați de demult și luminează pe toți, pe Preasfîntul Duh Dumnezeu, să-L slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești munte falnic, munte umbros, munte gras și închegat, pe care Dumnezeu te-a iubit, Sfîntă Fecioară, mîntuiește pe robii tăi.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Tie, Făcătorului a toate, tinerii în cuptor dănțuind împreună horă a toată «lumea, cîntau: «Toate lucrurile lăudați-L «pe Domnul, și-L preaînălțați întru toți «vecii!»

Păstrarea și paza tuturor celor ce s-au făcut, Tu ești, Mingiietorule; mîntuiește pe cei ce cu credință Te laudă pe Tine.

Împărțirea harurilor celor nestricăcioase și noianul darului și bogăție negrăită Tu ești, Duhule cel dumnezeiesc și sfînt; și pe Tine Te lăudăm și Te preaînălțăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe darul cel de viață începător și de viață aducător, care ne înnoiește pe noi prin insuflarea Duhului Celui dumnezeiesc și sfînt, să-l lăudăm și să-l preaînălțăm în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Înțelepciunea lui Dumnezeu cea ziditoare, locaș trupesc din tine, Fecioară, și-a zidit. Pentru aceasta, mîntuiește, Preacurată, pe cei ce te cinstesc cu credință și te preaînalță întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie dănțuiește, Fecioara a avut în pîntece și a născut Fiu pe Emanuil, pe «Dumnezeu și omul. Răsăritul este numele «Lui. Pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o «lericim».

Pîrga firii noastre ai adus-o Părintelui Tău, Mîntuitorule, și, dîndu-ne bogăția firii dumnezeiești, ne-ai trimis pe Sfîntul Duh cel Bun, de viață Făcător și împreună fără de început cu Tine, Stăpîne.

Pîrgă a Dumnezeirii dăruiește acum firii celei de țărînă, Duhul Care nu Se desparte de Tatăl și de Unul-Născut, ci împreună este, ca Cel de-o fire și de-o ființă și de-o cinste, și împreună pe scaun șezător.

Slavă...

Ceruri ai arătat, Mîntuitorule, pe dumnezeiești Tăi ucenici, care cu limbi de foc au vestit înfricoșată venirea Ta la noi, trimițîndu-le acum din cer lucrarea Mingiietorului, cea făcătoare de lumină.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cămară Sfîntului Duh ai fost, Născătoare de Dumnezeu, din care a ieșit, ca Om, Făcătorul Cuvîntul Tatălui, și, întru noi petrecînd, a arătat acum cunoștința Treimii.

VINERI
în săptămîna Praznicului Cincizecimii, seara

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Marea vieții văzînd-o înălțîndu-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel «lin alergînd, strig Ție: Scoate din strică«ciune viața mea, mult Milostive!»

Lucrat-ai, Duhule Sfînte, mai întîi în ostile îngerești, dăruindu-le sfînțenie, luminîndu-i cu fulgerele Dumnezeirii și păzindu-i întru statornică sfînțenie.

Prooroci ai arătat, care puteau vedea mai înainte cunoștința celor ce aveau să fie, sălășluindu-Te ca un bun, Mingiietorule, în inimile lor, și i-ai făcut să vadă mai dinainte cele depărtate.

Slavă...

De pe pămînt înălțîndu-se prin dumnezeiștile fapte bune, apostolii lui Hristos au primit Duhul, Care a venit din cer cu stăpînire, și cu raza Dumnezeirii l-a strălucit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Duhul Sfînt pogorîndu-Se peste tine, locașul cel curat al focului, te-a făcut, Preacurată, casă luminoasă pentru Fiul Celui de sus, Preafericită.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă cuvioşilor tineri, iar pe caldei arzîn-«du-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitor «l-a făcut să strige: Bine eşti cuvîntat, «Dumnezeul părinţilor noştri!»

Pe singur Fiul cel mai-nainte de veci al Tatălui Celui Atotpricinuitor şi Făcător, şi pe Sfîntul Duh, Care purcede din Tatăl, credincioşii cu un glas să slăvim pururea: Bine eşti cuvîntat, Dumnezeul părinţilor noştri!

Mîngîietorul a venit acum purtînd însuşirea Dumnezeirii; că vorbind cu apostolii prin limbi de foc, S-a arătat limpede că este Dumnezeu. Bine eşti cuvîntat, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă...

Cu Duhul Tău Cel întocmai slăvit, ai făcut ceruri pururea mişcătoare din ucenicii Tăi, ca să Te propovăduiască nouă pe Tine, Hristoase, Soarele cel mare, Care luminos ai răsărit. Bine eşti cuvîntat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dumnezeiesc organ al întrupării Cuvîntului luminat te-a făcut pe tine, Cinstită, Duhul Sfînt umbrindu-te, dumnezeiesc chivot, Preacurată. Bine eşti cuvîntată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup!

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Din văpaie rouă ai izvorît cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; «că toate le faci, Hristoase, cu singură «voia Ta; pe Tine Te preamălţăm întru toţi «vecii».

Pe Tine, Duhule Cel cinstit şi atotputernic, Care purcezi negrăit din Tatăl şi întru Fiul neamestecat Te odihneşti, Te preamălţăm în veci.

Curăţeşte-ne pe noi de întinăciunile sufleteşti, spală-ne de tina păcatului şi ne dă Duhul Cel drept al mîntuirii, Care să Se înnoiască întru noi, Hristoase, în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Cel ce ai chemat pe cei sălăşluiţi în morminte, şi ai înnoit faţa a tot pămîntul, omoară patimile cele pămînteşti ale celor ce se închină Ţie, întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cer pămîntesc te-ai arătat, Curată, încăpînd în pîntece pe Cuvîntul Cel ceresc, Care prin trup S-a apropiat de cei de pe pămînt, pe Care îl preamălţăm în veci.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Care nu cu-«tează a căuta cetele îngereşti; iar prin «tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cu-«vîntul întrupat, pe Care mărindu-L cu oş-«tile cereşti, pe tine te fericim».

Cu limbi de foc limpede grăind, ucenicii au ars înşelăciunea idolească; iar sufletele credincioşilor le-au luminat cu prea luminata lucrare dumnezeiască a Mîngîietorului, Care a venit în chip văzut.

Vase curate ale dumnezeiescului har, şi neîntinate oglinzi ale razei celei dumnezeieşti, i-ai făcut pe înţelepţii Tăi ucenici, trimiţîndu-le, Bunule, strălucirea Duhului Celui dumnezeieşte-stăpînitor, ca un mult Milostiv.

Slavă...

Ca să dobîndească dumnezeiasca fericire cîntăreţii venirii Tale, Mîngîietorule, binevoieşte ca Cel ce eşti Izvorul bunătăţilor, să le dai împărtăşirea darurilor celor cu totul fericite, ca un Dătător de bine, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Dumnezeu cu oamenii L-ai împăcat, Curată, mai presus de fire mijlocind între El şi între noi; că prin tine, Preacurată, s-au unit laolaltă cele ce mai înainte erau despărţite, şi toţi ne-am învrednicit moştenirii şi deslătării celei cereşti şi dumnezeieşti.

SFÎRŞITUL PENTICOSTARULUI ŞI LUI DUMNEZEU LAUDĂ

Cu vrerea Bunului Dumnezeu, Celui în Treime preaslăvit, săvîrşitu-s-a tipărirea acestei noi ediţii (a VI-a) a cărţii de cult PENTICOSTARUL, în al XXV-lea an de la alegerea şi întronizarea

Prea Fericitului Părintelui nostru

JUSTINIAN

ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Sub îndrumarea şi purtarea de grijă a Prea Fericirii Sale, munca de îmbunătăţire a textului, prin confruntarea cu ediţiile româneşti mai vechi şi cu ediţiile greceşti, precum şi revizuirea indicaţiilor tipiconale au fost făcute de P. C. Preot Profesor Ene Branişte, de la Institutul teologic de grad universitar din Bucureşti.

Cu supravegherea tipăririi s-au ostenit: P. C. Diac. Şt. Gh. Milea, redactor, şi Dl. C. Volcescu, corector la Tipografia Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Patriarhiei Române.

Împodobirea cărţii a fost făcută de Dl. Vladimir Stoianov.